

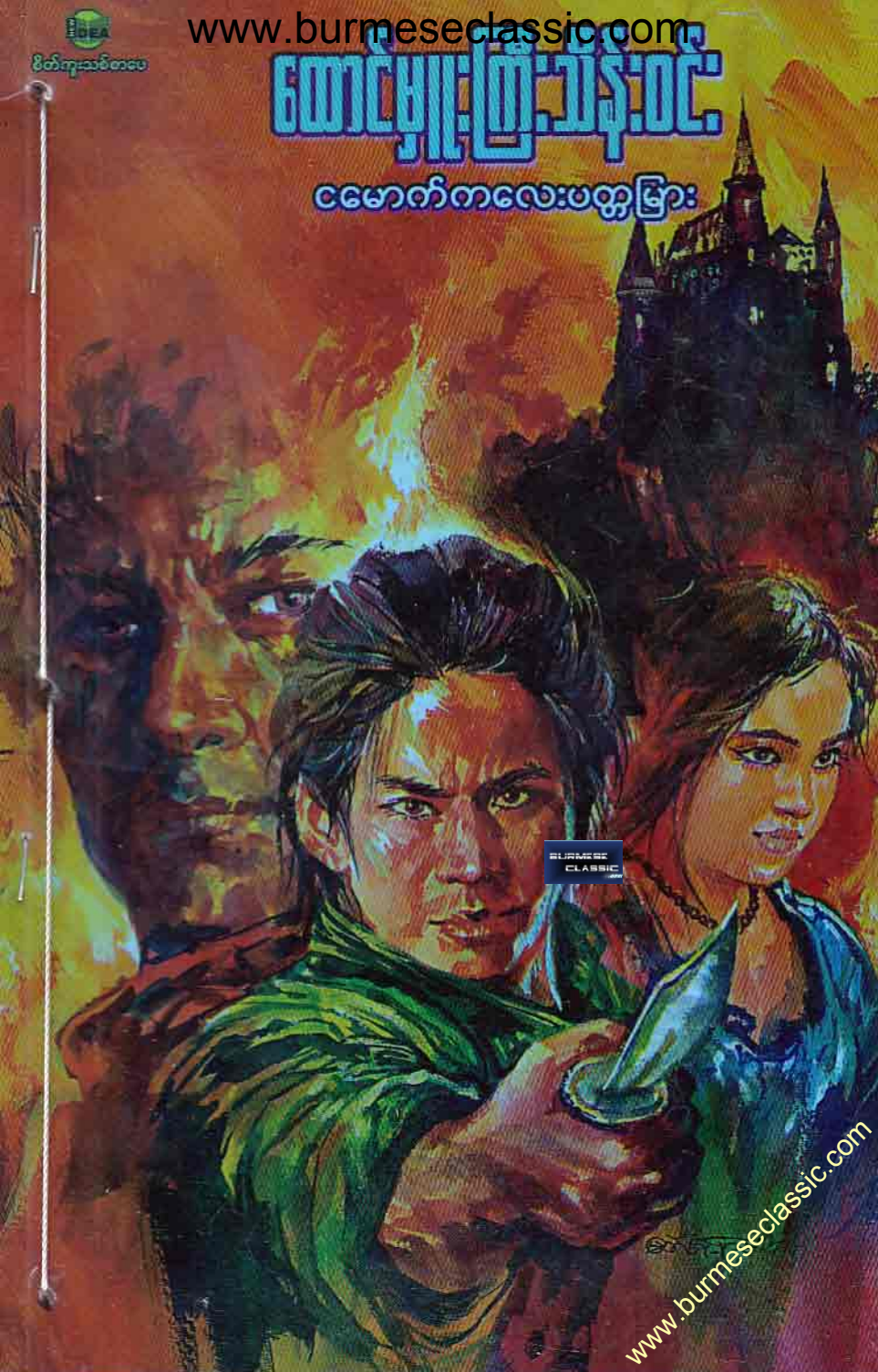

မိတ်ကုသင်တေး

www.burmeseclassic.com

ဆောင်ရွက်ကြီးသိန်းဝင်း

ဇမောတ်တလေးပတ္တမြား

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

စီစဉ်သူ

ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ပထမအကြိမ် ၂၀၁၄၊ နိုဝင်ဘာလ
- အုပ်ချုပ် ၅၀၀
- မျက်နှာဖုံး Myat Min Han
- ကွန်ပျူတာစာစီ Maw Maw (New Idea)
- အတွင်းဖလင် Zin Oo & Brothers

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန် (ဖြိုးဝေလှုံပုံနှိပ်တိုက်) (၀၀၆၅၉)
 ဆန်စက်အပိုပစ္စည်းစက်ရုံဝန်း၊ အထက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊ စက်ဆန်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ)(၀၄၂၀၅)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅)အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊

စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ ကျပ်

၈၉၅ • ၈၃

သိန်းဝင်း၊ ထောင်မှူးကြီး

© မောက်ကလေးပတ္တမြား/ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း။

-ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၄။

၂၄၉-စာ ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ။

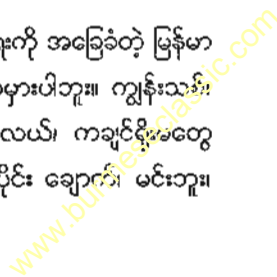
(၁) © မောက်ကလေးပတ္တမြား

တရားသူ၏ အမှာစာ

တစ်ချိန်က ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ကြီးကို ရွှေတိုင်းပြည်၊ လူမျိုးစုများကိုတော့ ခြုံငုံ၍ ရွှေမြန်မာဟု တင်စား ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်းသစ်၊ ရေနံ၊ တွင်းထွက်ရတနာများနှင့် ဆန်ရေစပါး ပေါကြွယ်ဝသော ရွှေနိုင်ငံကြီးပေါ့။ ဧရာဝတီ၊ ချင်းတွင်း၊ စစ်တောင်း၊ သံလွင်ဆိုတဲ့ မြစ်ကြီးလေးစင်းကလည်း မြန်မာပြည်ထဲမှာ စီးဆင်းတယ်ဗျ။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံတော်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်မြစ်ကြီးပဲ။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းလို့ ဆင်မြစ်ကြီး (ဧရာမမြစ်ကြီး)လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံထဲမှာပဲ မေခ၊ မလိခဆိုတဲ့ မြစ်နှစ်သွယ် ပေါင်းဆုံမြစ်ဖျားခံပြီး မြစ်ဆုံဆိုတဲ့နေရာကနေ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာတာပါ။ မြန်မာပြည်မှာ ဧရာဝတီသား၊ ပုဂံသားဆိုပြီး ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို အမှီပြု၍ ပေါ်ပေါက်လာတာပါ။

ဧရာဝတီမြစ်ကြီးဆိုတာ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံအတွက် အသက်သွေးကြောမြစ်ကြီးဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ ကျွန်းသစ်၊ ဗျင်းကတိုးနဲ့ သစ်မာတွေကို အရှေ့၊ အနောက်၊ အလယ်၊ ကချင်ရိုးမတွေက ရတယ်။ ရေနံဆိုရင်လည်း မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း ချောက်၊ မင်းဘူး၊

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မကွေး၊ ပြည်၊ ရွှေတောင်တင်မကဘူး အခုဆိုရင် ရခိုင်ကမ်းလွန်ဒေသတွေမှာ ရေနံနဲ့ သဘာဝဓာတ်ငွေ့သိုက်တွေကို အများအပြား တွေ့ရှိရပြီး ယိုးဒယားနဲ့ တရုတ်ပြည်ကြီးကို ပိုက်လိုင်းတွေ သွယ်တန်းပြီး တိုက်ရိုက် ပေးပို့နေပြီဖြစ်တယ်။

အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာတွေဖြစ်တဲ့ ပတ္တမြား၊ နီလာ တွေကို မိုးကုတ်ကျပ်ပြင်တွင်သာမက မိုင်းရှူးရတနာမြေတွေက ရတယ်။ ကျောက်စိမ်းနဲ့ ရွှေကိုတော့ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း ကချင်ပြည်နယ်၊ ဖားကန့်၊ လုံးခင်နဲ့ ကချင်ပြည်နယ် တစ်ခုလုံးမှာ ရွှေရော၊ အဖိုးတန်သစ်မာ တွေပါ ရတယ်။ ဆန်ရေစပါးကတော့ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းနဲ့ မြစ်ဝ ကျွန်းပေါ်ဒေသက ရတယ်။ ပါလီမန် အစိုးရခေတ်တုန်းကဆိုရင် မြန်မာပြည် ဟာ အရှေ့တောင်အာရှမှာ ဆန်စပါး တင်ပို့ရောင်းချနိုင်ဆုံး နိုင်ငံဖြစ်ခဲ့ တယ်။

အဲဒီလောက် ပေါကြွယ်ဝခဲ့တဲ့နိုင်ငံဟာ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ် တယ်မသိ။ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်သူ အဆက်ဆက် မြန်မာပြည်ကြီးကို ချစ်တာ လား၊ ခြစ်တာလားဆိုတာကို မေးစမ်းချင်ပါရဲ့။

ပြောရင်းဆိုရင်း နိုင်ငံရေးက ပါလာပြီ။ ဂရိတွေ့ခေါ်ရှင် ဆိုကရေးတီး ကတော့ လူဆိုတာ နိုင်ငံရေးသတ္တဝါလို့ ၁၈ ရာစုကပင် တွေးခေါ်မြော်မြင် ပြီး အဆိုပြုခဲ့ပါတယ်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကို လာပြီး သိမ်းပိုက် အုပ်စိုးထားပေမယ့် စနစ်၊ ဇယား အလွန်ကျခဲ့ပါတယ်။ သစ်တောကြီးကို စနစ်တကျ ခုတ်လှဲခဲ့တော့ တောမပြုန်းခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ သစ်မာ ပင်တစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲမယ်ဆိုရင် သက်တမ်းငါးဆယ်ကျော်၊ လုံးပတ်ခြောက် ပေနှင့် အထက်ရှိမှ ခုတ်လှဲခွင့်ပြုတယ်။ ခုတ်ပြီးတာနဲ့ အဲဒီအပင်နားမှာပဲ မျိုးတူ အစားထိုးပျိုးပင်ကို စိုက်ရတယ်။

ကသာမြို့ဘက်က ယင်းခဲသစ်တောကြီးဆိုရင် အဲဒီလို စနစ်တကျ ခုတ်ခဲ့လို့ ကမ္ဘာပေါ်မှာတောင် နာမည်ကြီးပြီး အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ်၊ ပါလီမန်အစိုးရခေတ်၊ တော်လှန်ရေးအစိုးရခေတ်၊ မြန်မာဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်

ခေတ်၊ ခေတ်တွေ တစ်ခေတ်ပြီးတစ်ခေတ် ပြောင်းလဲခဲ့ပေမယ့် မြန်မာ့ သစ်တော့ကြီး တောမပြုန်းခဲ့ဘူး။ ဟော ... ခုတော့ အင်မတန်နက်ရှိုင်း တဲ့ ရိုးမတော့ကြီးဆိုတာ တောင်ခေါင်းကတုံးအနေနဲ့ပဲ ကျန်ရှိတော့တယ်။

ရောဝတီမြစ်ဆုံဆိုတဲ့နေရာကို ၁၉၉၁ ခုနှစ်က ကျွန်တော်ရောက် ဖူးတယ်။ ရေဝေ၊ ရေလဲတောတွေနဲ့ မြန်မာပြည်မှာသာမက ကမ္ဘာပေါ်မှာ တောင် အသာယာဆုံးနေရာလို့ ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်။ အလွန်စိတ် ချမ်းသာစရာ အေးချမ်းသာယာတဲ့ နေရာတစ်ခုပါ။ ဟော ... ခုတော့ တရုတ် ဝမ်ပေါင်ကုမ္ပဏီက မြစ်ဆုံရေကာတာကြီးလုပ်ပြီး မြန်မာပြည် သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး ဘယ်ခေတ်ကမှ မတူးဖူးခဲ့တဲ့ မြစ်ဆုံနေရာမှာ ခေတ်မီ စက်ကရိယာတွေနဲ့ တူးဖော်ခဲ့ပြီး သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး စုဝေးပြီး အနည်ထိုင်နေခဲ့တဲ့ ရွှေနဲ့ကျောက်စိမ်း အဖိုးတန် သတ္တုရတနာတွေကို ကားငါ ကြီးနဲ့တိုက်ပြီး တရုတ်ပြည်ကို မြေကြီးအနေနဲ့ သယ်ဆောင်သွားကြ ပြီးပါပြီ။

ဆည်တည်ဆောက်ရာမှာ ဝေရီယာဇကများစွာ မလွတ်ကင်းဘူး ဆိုပြီး သစ်မာပင်တွေကို ခုတ်လှဲယူဆောင်သွားရုံမက မြေကြီးထဲမြှုပ် နေတဲ့ အမြစ်ကိုတောင် ချန်မထားခဲ့ပါဘူး။ မြစ်ဆုံဆည်ကြီး တည်ဆောက် ပြီးတော့ ရရှိလာမယ့် အကျိုးအမြတ် ရေအားလျှပ်စစ်ဓာတ်အားကလည်း သူတို့က ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းယူပြီး မြန်မာပြည်က တစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သာ ရရှိမှာဖြစ်ပါတယ်။ နားလှည့်ပြီး ပါးရိုက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။ မြန်မာ အုပ်ချုပ်သူများဟာလည်း ဒီလောက်တော့ ညံ့မယ်ထင်ပါဘူး။ အကျိုး အမြတ်မရှိဘဲ လုပ်ကြံမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကျိုးအမြတ်ဆို တာ တိုင်းပြည်အတွက်လား၊ လူတစ်စုအတွက်လား စဉ်းစားချိန် ရောက် ပါပြီ။

ဟော ... အခုတော့ တရုတ်ပြည်ကြီးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒုတိယ အချမ်းသာဆုံးနိုင်ငံကြီး ဆိုလားပဲ။ တရုတ်ပြည်ကြီး ဘာကြောင့် အခုလို နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ကြီးပွားတိုးတက်သွားရသလဲ ရှင်းပါတယ်။ မြန်မာ ပြည်က အဖိုးတန် သစ်မာမျိုးစုံအပြင်၊ ကျောက်စိမ်း၊ ရွှေနဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့

သတ္တုဓာတ်အများအပြားကို သူတို့ ရရှိသွားလိမ့်။ နစ်ကယ်ဆိုတာ ကန္တာ
ဝယ်မှာ နေရာတိုင်း အသုံးပြုရလို့ အတော်ရှားစပြုပြီ။ အဲဒီ နစ်ကယ်
တောင်ကြီးက မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း ကချင်ပြည်နယ်မှာ ရှိတယ်။ အဲဒါ
ကြီးကိုလည်း တရုတ်တွေပဲ လုပ်ကိုင်ခွင့် ရသွားပါပြီ။ သဘာဝသစ်တော
နဲ့ တွင်းထွက်၊ အဖိုးတန်ကျောက်မျိုးစုံ သတ္တုတွေထွက်တဲ့ ရွှေမြန်မာပြည်
ကြီးကတော့ ဒုံရင်းကနေ အခုတော့ ရာသီဥတု မမှန်မကန်ဖောက်ပြန်တဲ့
တိုင်းပြည်ကြီး ဖြစ်လို့လာပါပြီ။

မြန်မာပြည်ကြီးမှာ သစ်၊ ဝါးပေါတဲ့ ရိုးမတောတွေလည်း တောင်
ကတုံးဖြစ်သွားပြီး မြေကြီးထဲမှာရှိတဲ့ သယံဇာတ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်
တွေလည်း ကုန်သလောက်ရှိပြီ။

ကျွန်နေသေးတဲ့ မြန်မာ့သွေးကြော၊ မြန်မာပြည်ပေါက် ရောဝတီ
မြစ်ကြီးကိုတောင် ချမ်းသာမပေးတော့ဘဲ ပိတ်ဆို့ရေကာတာလုပ်၊ လျှပ်စစ်
ဓာတ်အားထုတ်၊ တိုင်းပြည်အကျိုးယုတ် ဆိုရမလိမ့်။ အဲဒီမြစ်ဆုံ စီမံကိန်း
ကြီးသာ အကောင်အထည်ဖော်ဖြစ်ခဲ့ရင် မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းဟာ သဲ
ကန္တာရလုံးလုံး ဖြစ်သွားမယ်လို့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပညာရှင်တွေက ခန့်မှန်း
ကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အထက်ကပြောခဲ့သလို တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်
မင်းလုပ်သူတွေဟာ တိုင်းပြည်ကို (ချစ်တာလား၊ ခြစ်တာလား) လို့ မေးချင်
ခဲ့တာပါ။ အချိန်မနှောင်းသေးပါဘူး။ နိုင်ငံတော်ကို တကယ်ချစ်ရင် အသက်
ဆက်ဖို့ မိနိုင်ပါသေးတယ်။ လူတစ်စုကောင်းစားရေးအတွက်တော့ ဒီလောက်
နဲ့ပဲ ရပ်နားသင့်ပါပြီ။ မြန်မာလူမျိုးဆိုတာ လူပြိန်း၊ လူနံ၊ လူအတွေ
မဟုတ်ပါ။

ခေတ်အဆက်ဆက် သည်းခံခွင့်လွှတ်ခြင်းတရား အလွန်ကြီးမား
တဲ့ လူမျိုးသာဖြစ်ပါတယ်။ အစွဲအလမ်းနဲ့ အညှိုးအတေးထားတတ်တဲ့
သူများလည်း မဟုတ်ကြပါဘူး။ ပြီးပြီးရော ကောက်ရိုးမီးလို ခေတ္တခဏသာ
နာကြည်းကြပြီး နှစ်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ခွင့်လွှတ်
အနစ်နာခံသူ လူမျိုးများသာ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အမိမြန်မာပြည်မှာ နေရာအနှံ့ သူ့နေရာနဲ့သူ
အဖိုးတန်ရတနာတွေ ထွက်ပါတယ်။ ကချင်ပြည်နယ်က ... သစ်မာနဲ့
ကျောက်စိမ်း၊ အဖိုးတန်သတ္တုတွေ ထွက်တယ်။ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း
က ရေနံနဲ့ အဖိုးတန်သစ်မာတွေ ထွက်တယ်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်က
ဆန်စပါးနဲ့ သားငါးထွက်တယ်။ ရခိုင်ပြည်နယ်က အဖိုးတန်သစ်မာနဲ့ အခု
ဆိုရင် ရေနံနဲ့ သဘာဝဓာတ်ငွေ့ပါ ထွက်နေပါပြီ။ ရှမ်းပြည်နယ်၊ မိုးကုတ်၊
မိုင်းရှူး၊ ဒေသတွေဘက်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရည်အသွေးကောင်းပြီး တန်ဖိုး
အရှိဆုံး ပတ္တမြားနဲ့ နီလာထွက်တယ်။ တနင်္သာရီဒေသကတော့ သစ်မာ
မျိုးစုံ၊ သတ္တုနဲ့ပုလဲ၊ ရေထွက်ပစ္စည်းတွေ ထွက်တယ်။ အဲဒီတော့ ...
မြန်မာပြည်ကြီးဟာ ဘယ်နေရာမှာမဆို အဖိုးတန်တဲ့ ရွှေပြည်ကြီးပါပဲ။

အခု ကျွန်တော်ရေးတဲ့ 'ဇမောက်ကလေး ပတ္တမြား' ဆိုတာ ကုန်း
ဘောင်ခေတ်၊ မြန်မာ့နန်းတွင်းမှာ နန်းစဉ်ရတနာအဖြစ် အစဉ်အဆက်
အသုံးပြုခဲ့တဲ့ နာမည်ကျော် 'ဇမောက်ပတ္တမြားကြီး' ကို ပိုင်းပြီးသွေးထား
တယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်။ ဇမောက်ပတ္တမြားကြီးလောက် မကြီးသော်လည်း
ပတ္တမြားတစ်လုံးဖြစ်လို့ အရည်အသွေးနဲ့ ပတ္တမြားအင်္ဂါရပ်ကတော့ အတူတူ
ပဲလို့ သိရပါတယ်။

ဇမောက်ပတ္တမြားကြီးကတော့ တောကြက်ဥ အရွယ်အစားရှိပြီး
ယခု ကျွန်တော်ရေးသော ဇမောက်ကလေး ပတ္တမြားကတော့ ချိုးဥအရွယ်
ထက် အတန်ငယ်ကြီးတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဇမောက်ပတ္တမြားကြီးဟာ
အလေးချိန် (၈)ကာရက်ခန့်၊ ရတီချိန်အားဖြင့် (၉၀) ခန့်လို့ ဆိုပါတယ်။
မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၀၂၃ ခုနှစ် ငါးထပ်ကြီးဘုရား ဒါယိကာ ပင်းတလဲမင်း
လက်ထက် မုဆိုးဇမောက်ကရရှိခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားကြီးဖြစ်လို့ ဇမောက်လို့
အမည်တွင်ပြီး နန်းစဉ်နန်းဆက်၊ အမျိုးသားရတနာအဖြစ် သိမ်းဆည်း
ထားရပါတယ်။ သီပေါမင်းပါတော်မူပြီး အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တွေ သိမ်းပိုက်သွား
ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။

ကျွန်တော် အထက်ကပြောခဲ့သလို မြန်မာပြည်ကြီးဟာ နေရာ
တိုင်းက အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေထွက်ပြီး ရွှေပြည်ကြီးပဲဖြစ်ပါတယ်။ လမ်းစဉ်

ပါတီ အစိုးရလက်ထက်က ကချင်ပြည်နယ်ထဲက ရခဲတဲ့ နာမည်ကျော် (၃၃) တန် အလေးချိန်ရှိတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးကြီး။

စစ်အစိုးရလက်ထက်မှာလည်း မိုးကုတ်ရတနာမြေ ကင်းရွာလုပ် ကွက်၊ အမှတ် (၁၄)က ထွက်တဲ့ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး ပတ္တမြားကြီး၊ န . ဝ . တ ပတ္တမြားကြီးလို့လည်း ခေါ်တယ်။ အလေးချိန်အားဖြင့် (၄၉၆.၅) ကာရက်၊ အလျား (၇)လက်မ၊ အနံ (၄.၅)လက်မ၊ အမြင့် (၄)လက်မ ရှိတယ်လို့ မှတ်သားရဖူးပါတယ်။

စစ်အစိုးရလက်ထက်မှာပဲ တနင်္သာရီတိုင်း ကော့သောင်းမြို့ ဇာဒက် ကြီးကျွန်း အနောက်မြောက်ဘက် မက်ကလောင်ငုပ်ကွက် ဧရိယာက ၁၈-၄-၂၀၀၁ ခုနှစ်က ရရှိခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာ့ဒုတိယအကြီးဆုံး ပုလဲရတနာကြီး ဆိုရင် (၈၄၅) ကာရက်၊ အလျား (၆၀၂)စင်တီမီတာ၊ အနံ (၅.၃)စင်တီမီ တာ၊ အမြင့် (၃)စင်တီမီတာ၊ အလေးချိန် (၁၆၉)ဂရမ်၊ ရတီအနေနဲ့တော့ (၉၂၅.၅၀) ရတီ အလေးချိန်ရှိတယ်။ မြန်မာအလေးချိန်နဲ့ (၂)ကျပ်သား ရှိတယ်လို့ မှတ်သားဖူးပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက စစ်အစိုးရလက်ထက်မှာပဲ ကချင်ပြည်နယ်၊ ဖားကန့်ဒေသက တွေ့ရှိရတဲ့ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး ကျောက်စိမ်းနဂါးကြီးလို့ တင်စားခဲ့ရတဲ့ တန်ချိန် (၃၀၀၀)ကျော် ဧရာမကျောက်စိမ်းတုံးကြီးလည်း ရခဲ့ပါသေးတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ရေးသားတင်ပြလိုတာကတော့ ခေတ်အစဉ် အဆက် ထင်ထင်ရှားရှား ထွက်ရှိခဲ့တဲ့ အမိမြန်မာပြည်ရဲ့ သယံဇာတပစ္စည်း တွေကို တန်ဖိုးထား၊ လေးစားပြီး သိရှိကြဖို့အတွက် ဤ 'ငမောက်ကလေး ပတ္တမြား' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို အတွေ့အကြုံ အစုံအလင်ထည့်ကာ လူငယ်တွေ နိုးကြားဖို့အတွက် ကြိုးစားပြီး တင်ဆက်ရေးသားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ပရိသတ်အား အစဉ်လေးစားစွာဖြင့်
တောမြူးကြီးသိန်းဝင်း

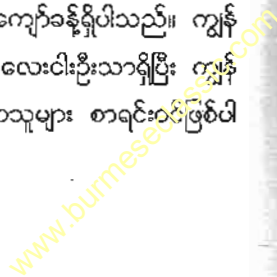
အခန်း [၁]

ကျွန်တော်တို့ရွာကို သရက်တောရွာဟု ခေါ်ပါသည်။ ရွာ၌ အိမ်ခြေ (၄၀၀)ခန့်ရှိသဖြင့် ရွာကြီးဖြစ်ပါသည်။ (၆)ရွာအုပ်သူကြီး ဦးလူ မောင်သည် အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတည်းက နှစ်လုံးပြူးနှင့် ရွှေစလွယ်ရသူကြီးမင်း ဖြစ်ပြီး မျိုးရိုးစဉ်ဆက် သူကြီးမျိုးရိုးဖြစ်ပါသည်။ ရွာအလယ်ပိုင်းတွင် နှစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးဖြင့် အကျအနနေပါသည်။ ကျွန်တော်၏ဖခင်မှာ သူကြီး ဦးလူမောင်၏ ညီအငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး ရွာလယ်ပိုင်း၌ပင် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြင့် နေပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖေတို့မှာ အစဉ်အဆက် သူကြီးမျိုးရိုးဝင်များဖြစ်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် မိသားစုဝင် (၃) ဦးသာ ရှိ၍ ကျွန်တော် မောင်တောက်ထိန်မှာ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၌ လယ်ကေ (၁၀၀)ခန့်နှင့် နွားအကောင်ရေ (၂၀)ကျော်ခန့်ရှိပါသည်။ ကျွန် တော်တို့ သရက်တောရွာ လူချမ်းသာစာရင်းဝင် လေးငါးဦးသာရှိပြီး ကျွန် တော်၏မိဘများသည် တောသူဌေးဘွဲ့ခံ ချမ်းသာသူများ စာရင်းဝင်ဖြစ်ပါ သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ တောင်ငူမြို့နှင့် မိုင်(၃၀)ကျော် ခန့်ဝေးပြီး ရန်ကုန်-မန္တလေးကားလမ်းမကြီးဖြင့် (၅) မိုင်ကျော် ဝေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေကြေးအားဖြင့် ချမ်းသာသော်လည်း အတန်း ပညာကို မသင်ကြားနိုင်ကြပါ။ ကျွန်တော်မှာ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ် သောကြောင့် ငွေကြေးချမ်းသာသော်လည်း မိဘများက ခွင့်မပြုသဖြင့် မြို့သို့တက်၍ အတန်းကျောင်း မတက်နိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရွာအရှေ့ဘက် ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဦးပွင့်ဦးဦးဝေန (ယခုကျောင်းထိုင်ဆရာတော်) ၏လက်အောက်၌ ဘာသာ ရေး၊ ပထဝီဝင်၊ သမိုင်း၊ အင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချာနှင့် ယောက်ျားတို့ တတ်အပ် သော မြင်းစီး၊ ရေကူး၊ သိုင်းပေါင်းစုံနှင့် လက်ဝှေ့၊ နပန်း၊ မညာတို့ကို ဟိုး ယခင်ရှေးခေတ်များက ပွဲကျောင်းထွက်များအတိုင်း ဦးပွင့်ဦး ဦးဝေနက သင်ကြားပေးပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ ဦးပွင့်ဦးဦးဝေ၏ လက်ရုံးတပည့်ဖြစ်ပြီး သိုင်း ပညာတွင် အခြားသောကျောင်းသားများထက် ပိုမိုထူးချွန်စွာ တတ်မြောက် ခဲ့ပါသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်၏ ဝါသနာအလျောက် နာမည်ကြီးသော သိုင်းဆရာများဖြင့် ထပ်မံ၍ သင်ကြားရန် အဖေက စီစဉ်ပေးသောကြောင့် မြန်မာ့သိုင်းပေါင်းစုံအပြင် ရှမ်းကြီးသိုင်း၊ လက်ဝှေ့ထိုးခြင်းတို့တွင် အလွန် ထူးချွန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူပျိုပေါက်ဘဝ၌ပင် ကျွန်တော်က သိုင်းဆရာ တစ်ယောက်နီးနီး ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ ဝါသနာပါသောကြောင့်လည်း နွား ကျောင်းရင်း၊ ပွဲကျောင်းထွက်သူငယ်ချင်း မိုးကျော်၊ ရွှေနီ၊ ရွှေဝါညီအစ်ကို၊ ကျော်ထွန်း၊ တင်ထွန်း၊ လေးမောင်တို့နှင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လေ့ကျင့်ဖြစ် ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာအနီးတွင် (၅)ကေကျယ်ဝန်းသော သင်္ချိုင်းကုန်း ကြီးရှိသည်။ ယင်းသင်္ချိုင်းကုန်းကြီးမှာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာများဖြစ်သော ကြို့ပင်ကုန်း၊ ပေါက်ပင်ရွာ၊ ဇရပ်ကွင်း၊ စလူးအိုင်၊ မြင်းခဲကုန်း၊ ထိန်ပင်ရွာ

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၃

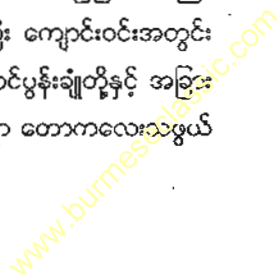
များ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရွာအနီးတွင်ရှိသောကြောင့် သရက်တောရွာသင်္ချိုင်းဟုသာ ခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်။

သင်္ချိုင်းကြီးမှာ သရက်ပင်၊ မန်ကျည်းပင်၊ ကုက္ကိုပင်ကြီးများ စုစု ဝေးဝေးဖြင့် အုပ်ဆိုင်းနေသည်။ အလွန်အေးချမ်းသော နေရာဖြစ်သည်။ (၅)ကေ ကျယ်ဝန်းသော်လည်း အုတ်ဂူ၊ အလုံး(၂၀)ခန့်နှင့် မြေပုံများကို သင်္ချိုင်းကုန်းတောင်ဘက်၌ မြှုပ်နှံထားသည်။

သင်္ချိုင်းကုန်းဇရပ်မှာ အုတ်၊ အင်္ဂတေဖြင့် သွပ်မိုး၊ သရဏဂုံတင် ခန့် ဇရပ်ကြီးတစ်ခုသာရှိသော်လည်း ထိုဇရပ်၏ အရှေ့ဘက်မလှမ်းမကမ်း သင်္ချိုင်းနယ်မြေအစပ်တွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကြီးတစ်ဆောင်ရှိသည်။ ထို ကျောင်းကြီး၏ အလှူရှင်မှာ ရှမ်းပြည်ဘက်ကဖြစ်ပြီး အမည်မသိ၊ သူဌေး တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ကိုးကွယ်သော တောကျောင်းဆရာတော်အတွက် နှည်စူးပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းဆောက်ပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။

ထိုဆရာတော်မှာလည်း တစ်နှစ်ခန့်သာ တစ်ပါးတည်း ကျောင်းထိုင် ပြီး ပျံလွန်တော်မူသွားသဖြင့် ကျောင်းကြီးအား ကျောင်းတံခါးများပိတ်၍ ထားခဲ့သည်။ တခြားဆရာတော်များလည်း သီတင်းသုံးခြင်းမပြုသဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကြီးအား ပစ်ထားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း (၅၀)ကျော်ခန့် နှိပ်ဟု သိရပါသည်။

ကျောင်းကြီးအား အကောင်းစား ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ သစ်များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသောကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်း နည်းသော်လည်း ကျောင်းခေါင်မိုး သွပ်များပေါ်တွင် ငှက်ချေးများကျ၍ ညောင်ပင်ပေါက် ကုက္ကိုပင်ပေါက်၊ မန်ကျည်းပင်ပေါက်နှင့် အခြားသော သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ ခေါက်ရောက်နေသောကြောင့် သွပ်မိုးများ ဆွေးလောက်ပြီဖြစ်ပါသည်။ ဆောင်းအောက်၌လည်း ခြတောင်ပို့များဖြစ်ပေါ်နေပြီး ကျောင်းဝင်းအတွင်း ၌ မြွေယာချုံ၊ ဆီးချုံ၊ ညောင်ပင်ပေါက်၊ ဒိုးနွယ်ချုံ၊ ကင်ပွန်းချုံတို့နှင့် အခြား သော တောရိုင်းပင်များ စုစုဝေးဝေးပေါက်ရောက်နေရာ တောကလေးသဖွယ် ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။

၄ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တကယ်တမ်း ရွာသင်္ချိုင်းမှာ (၅)ကေ ကျယ်ဝန်းသော်လည်း ဝူ နှင့် လူသေမြုပ်နှံသောမြေပုံများမှာ သင်္ချိုင်း၏ ငါးပုံတစ်ပုံခန့်တွင်သာ တည်ရှိ နေပြီး ကျန်သည်က သစ်ပင်ကြီးများနှင့် မြက်တောပဲဖြစ်ပါသည်။ သင်္ချိုင်း ဇရပ်အနီး၌ ရေကန်ကြီးတစ်ခုရှိသော်လည်း သင်္ချိုင်းရေကန်ဖြစ်သဖြင့် လူ များ မသုံးကြ။ ကျွဲနွားများရေသောက်သော ကန်ကောကြီးသာဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသော နွားစာကျက်မြေမှာ သင်္ချိုင်းမြေသာ ဖြစ် သည်။ သုံးကေ ခန့်ကျယ်ဝန်းပါလိမ့်မည်။ ငါးကေကျယ်ဝန်းသော သင်္ချိုင်း ကြီးပတ်လည်၌ ကျွန်တော်တို့ သရက်တောရွာနှင့် အနီးရှိ ကြို့ပင်ကုန်းရွာ ပေါက်ပင်ရွာ၊ ဇရပ်ကွင်းရွာတို့၏ လယ်မြေများက ဝိုင်းရံလျက်ရှိပါသည်။

သင်္ချိုင်းမြေမှာ နွားစာကျက်မြေနှင့် ဆက်စပ်လျက်တည်ရှိသော် လည်း ယင်းနွားစာကျက်ဖြင့် ထိစပ်နေသော လယ်မြေပိုင်ရှင်များက သင်္ချိုင်းမြေအား တစ်ပေမျှပင် ကျူးကျော်ခိုး၍ လုပ်ကိုင်နေကြသူများ မရှိပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သင်္ချိုင်းမြေအား သုတ်မှတ်လျှင်ခါးနိုးသူက သင်္ချိုင်း ဇရပ်ကြီးအနီးတွင် ကျောက်တိုင်စိုက်၍ သင်္ချိုင်းမြေ ငါးကေအား ကျူးကျော် ခိုးယူသူမှန်သမျှ အသေဆိုးဖြင့် သေစေရန် ကျိန်စာတိုက်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ပေါင်းကြာသော်လည်း သင်္ချိုင်းမြေမှာ မူလ အတိုင်း တည်ရှိနေပါသည်။ သင်္ချိုင်းအတွင်း၌ လူနှစ်ဖက်သုံးဖက်စာခန့် နှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးများ၊ မန်ကျည်းပင်ကြီးများ၊ သရက်ပင်ကြီးများ ရှိကြသည်။ ၎င်းအပင်များကိုတော့ ပတ်လည်ရွာများမှ လူတကာ ကြိုသလို ခူးဆွတ် စားသုံးနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားအဖွဲ့မှာ မနက်စောစော ခြောက် နာရီခန့်တွင် နွားအုပ်များအား နွားခြံများအတွင်းမှ ထုတ်၍ သင်္ချိုင်းဇရပ် မြေတွင် လှန်ထားပြီး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကတော့ ကြီးမားသော ကုက္ကိုပင် ကြီးအရိပ်အောက်ရှိ မြေတလင်းနှင့် အုတ်ဂူများအပေါ်တွင် စားကြသောက် ကြ ကစားကြပါသည်။ နွားကျောင်းသားများပီပီ လောက်လေးခွကိုယ်စီ

ဖြင့် လောက်စာလုံးလွယ်အိတ်၊ ကြိမ်နှင့်တံ တစ်ချောင်းကတော့ လူတိုင်း တွင် ပါရှိသည်။ သောက်ရေဘူးနှင့် ထမင်းထုပ်လည်း ပါပါသည်။

မနက်မိုးလင်း၍ နွားစာကျက်တွင် နွားများအား လှန်ပြီး ကျွန် တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု နွားကျောင်းရင်း ကစားပွဲကို စသည်။ ကျွန် တော်တို့ကစားသည်က လောက်စာလုံးထုတမ်းနှင့် နပန်းချုတ်မီးသိုင်းလေ့ကျင့် ခန်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။ လောက်စာလုံးထုတမ်းမှာ ကျွန်တော်တို့ရွေးချယ် ထားသော ဒုံးခေါ် ခေါင်လောက်စာလုံးကို တစ်ယောက်တစ်လဲစီ ထုရခြင်း ဖြစ်သည်။

လောက်စာလုံးကို တချို့က အတွင်းထဲ၌ ကျောက်ခိုးခံ၍ အပေါ်က ခွံနှင့်မဲထားသည်။ အချို့ကတော့ လောက်စာလုံးကို မီးဖုတ်၍ အပေါ်က ခွံနှင့်မဲထားသည်။ ကိုယ့်လောက်စာလုံး မကွဲစေနဲ့၊ အနိုင်ရစေရန် ကြိဖန် လုပ်ကိုင်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အထဲ၌ ကျောက်ခိုးခံထားသော လောက်စာ လုံးမှာ အလေးချိန်စီးပြီး အတွင်းထဲ၌ လောက်စာလုံးမီးဖုတ်ခံထားသော ဒုံးခေါ်လောက်စာလုံးမှာ အလေးချိန်ပေါ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ လောက်စာ လုံးများမှာ ရွာလည်သောက်ရေကန်ကြီးမှ ရွံ့မြေကိုခူးပြီး သမအောင်နယ်၌ စိတ်တိုင်းကျ လုံးထားသော လောက်စာလုံးများဖြစ်ကြသည်။

လောက်စာလုံးထုတမ်း ကစားလျှင် အနိုင်ရသူကို ရှုံးသူက လောက်စာလုံး (၅၀)သို့ (၁၀၀)ပေးရမည်။ ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသား များအတွက် တစ်နေ့လျှင် လောက်စာလုံး ကိုယ်စီက (၅၀)၊ (၁၀၀)လုံးခန့် အနည်းဆုံး ကုန်ပါသည်။ အဝေးတွင်ရှိသော နွားများအား ခြောက်၍ပစ် ခန့်နှင့် သင်္ချိုင်းအတွင်းရှိ သရက်သီး၊ မန်ကျည်းသီး ပစ်ချ၍ ကုန်ခြင်းဖြစ် သည်။ ထို့အပြင် လောက်စာလုံးများအား ပုံ၍ လောက်စာလုံး ဖိုလို့မို့တမ်း ကစားလျှင်လည်း အရှုံးအမြတ်ရှိ၍ ကုန်တတ်ပါသည်။

ငွေကြေးဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားများအတွက် သုံးရန်ပစ္စည်း မဟုတ်သလို သုံးလေ့သုံးထလည်း မရှိပါ။ အိမ်မှ ထုတ်ပေး

လိုက်သော နေ့လယ်စာ ထမင်းထုပ်နှင့်မုန့်များကိုသာ ဖလှယ်၍ စားသောက် တတ်ကြပြီး ပါလာသောရေဘူးကို ချွေတာ၍ သောက်သုံးရန်သာ ဖြစ်ပါ သည်။

ကြာ၍ ပြောရပါဦးမည်။ ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားများအတွက် မရှိမဖြစ် အရေးကြီးသည်က အထက်ကပြောခဲ့သလို လောက်စာလုံးနှင့် လောက်လေးခွသားဖြစ်ပါသည်။ လောက်စာလုံး (ခုံး) ထုတမ်းကစားလျှင် ကျွန်တော် အနိုင်ရသည်က များပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန် တော်တွင် လျှို့ဝှက်ချက်ရှိသည်။

အများသုံး လောက်စာလုံးများမှာ ရွာလယ်သောက်ရေကန်က ရွှံ့ ကို ခူးပြီး သမအောင်နယ်၍ လုံးသောကြောင့် လောက်စာလုံးလုံးသည်မြေ ချင်းက တူနေပါသည်။ လောက်စာလုံး မကွဲရန်အတွက် ရွှံ့မြေအကောင်းစား လိုပါသည်။ အစောက ပြောလာခဲ့သော ကျွန်တော်၏ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုသည် မှာ ထိုရွှံ့မြေပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ လောက်စာလုံးများကို ရွာလယ်သောက်ရေကန်က ခူး၍ လုံးခြင်းမဟုတ်ပါ။ သင်္ချိုင်းဇရပ်အနီးရှိ အရိုင်းကန်ကြီးမှ ရွှံ့မြေကိုခူး ပြီး စိတ်ကြိုက်လုံးခြင်းဖြစ်သည်။ နေလှန်းရာတွင်လည်း တစ်နေ့တာလှန်းရုံ သာ။ နေလှန်းပါများသော လောက်စာလုံးမှာ ခြောက်သွေ့လွန်း၍ အလေးချိန် ပေါ့သွားသည်။ ထိုမှန်သည်နှင့် ကွဲတတ်သည်။

သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးထဲက ရွှံ့မြေမှာ အလွန်စီး၍ အနက်ရောင်ရှိသည်။ ထိုသင်္ချိုင်းကန်ကြီးအတွင်းသို့လည်း တော်တန်လူ မဆင်းရဲကြပါ။ ရေနက်၍ မဟုတ်ပါ။ ထိုကန်ကြီးအတွင်းမှ ကျွဲမျှောကြီးများမှာ လက်မခန့် တုတ်ပြီး သွေးစုပ်အား အလွန်ကောင်းသည်။ လူမပြောနှင့် ကျွဲနွားများပင် မခံနိုင်၍ ထွက်ပြေးကြရသည်။

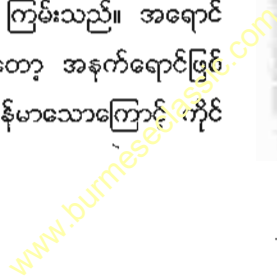
ကျွန်တော်တွင်တော့ နည်းရှိပါသည်။ ကန်တွင်းသို့ မဆင်းမီ ခြေလက်များအား ထုံးနှင့်ဆေးရွက်ကြီးကို ရောထောင်းထားသော အရည် လိမ်းကျံ၍ ကန်တွင်းသို့ဆင်းလျှင် ကျွဲမျှောကြီးများ လူအနားသို့ပင် မကပ်

ဘဲ ဝေးဝေးက ရောင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းသာ သင်္ချိုင်းကုန်းကန်မြေအတွင်းမှ အလွန်စေးသော ရွှံ့မြေကို ခူးနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

နောက်တစ်ခု ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားများ အတွက် အလွန်အရေးပါသော ပစ္စည်းမှာ လောက်လေးခွဖြစ်ပါသည်။ ထို ကြောင့် လောက်လေးခွကို အကောင်းဆုံးလုပ်၍ ကိုင်ကြပါသည်။ လောက် လေးခွလုပ်ရာတွင် မန်ကျည်းအနှစ်သား၊ ယင်းတိုက်နှစ်သား၊ နွားချို၊ ကျွဲ ချိုတို့ကို အချိန်ယူကာ စားထက်ထက်နှင့် ပုလင်းကွဲစကို အသုံးပြုပြီး စိတ် တိုင်းကျ ပုံဖော်ယူကာ ကိုင်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လောက်လွှဲသားရေကိုတော့ တစ်ပင်တပ်၊ နှစ်ပင်ပူးတပ် ကိုင် ဆောင်သူနိုင်လောက်သည့် မျှော့ကြိုးသားရေအမျိုးအစားကို ရွေးပြီး တပ် ဆင်ကြပါသည်။ လောက်စာလုံးထည့်ပြီး ပစ်သည့်လောက်စာအိမ်ကိုတော့ နွားသားရေ၊ ဆိတ်သားရေတို့ကို အသုံးပြုရသည်။ ဆိတ်သားရေက အလွန် ပါးပြီး ပျော့လွန်းသည်။ နွားသားရေကတော့ အနေတော်ပဲဖြစ်ပါသည်။ လောက်စာအိတ်လုပ်ရာတွင်လည်း မကြီးလွန်း မငယ်လွန်းအောင် မိမိသုံး သည့် လောက်စာလုံးနှင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်စေရန် ရွေးတတ်ကာမှ လောက်စာ လုံးသည် မိမိလိုရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးပါသည်။ လောက်စာလုံး အရွယ်အစားကလည်း မိမိကျွမ်းကျင်ရာ၊ နိုင်ရာ အရွယ်အစားဖြစ်ပြီး လုံးဝန်း ချောမွတ်ဖို့ အလွန်အရေးကြီးပါသည်။

နောက်တစ်ခု အရေးကြီးသည်က လောက်လေးခွ ရွေးခြင်းဖြစ် သည်။ မန်ကျည်းသား အနှစ်က ပျင်းတွဲတွဲဖြင့် မကျိုးမပဲ့နိုင်သော်လည်း လောက်လေးခွပုံဖော်ရာတွင် ချောမွတ်ခြင်းမရှိဘဲ ကြမ်းသည်။ အရောင် အဆင်းလည်း မလှပါ။ ယင်းတိုက်သားအနှစ်ကတော့ အနက်ရောင်ဖြစ် သည်။ အလွန်လှသည်။ အချောကိုင်ရာတွင် အလွန်မာသောကြောင့် ကိုင် ထို့ကောင်းသည်။

ကျွဲချိုလောက်လေးခွ လုပ်ရသည်ကတော့ အတော်လက်ဝင်သည်။ ကိုင်ဆောင်သူလိုအပ်သော စိတ်ကြိုက် လောက်လေးခွ ရရန်အတွက် အတော်စိတ်ရှည်ရသည်။ ပထမဦးဆုံး လောက်လေးခွလုပ်ရန် ကောင်းမည့် ကျွဲချိုကို ရှာရသည်။ အဖျားပိုင်းက ချွန်ထက်သည့် အနုစိပိုင်း၊ အရင်းပိုင်းက အခေါင်းပါသည် ခွထွင်းရန် အနေအထားကောင်းသည့် ပိုင်းဖြတ်ရမည့် လိုအပ်သော အတိုင်းအတာအနေအထားကို ဖြတ်တောက်ပြီး ငှက်ပျောတုံးတစ်တုံး အလယ်အူတိုင်းအတွင်းသို့ လောက်လေးခွလုပ်မည့် ကျွဲချိုကို ထည့်ရမည်။ သည့်နောက် ထိုငှက်ပျောတုံးအား ထင်းတုံးဖြင့် မီးပုံ၍ မီးဖုတ်ရသည်။

ထိုအခါ ငှက်ပျော၏အရည်က ကျွဲချိုကို ပြုတ်သလိုဖြစ်ပြီး ပျော့ပျောင်းသော ကျွဲချိုရသည်။ ထိုအခါတွင် ဓားထက်ထက်ဖြင့် လှီးဖြတ်ပြီး အချောကိုင်ပုံဖော်ရသည်။ ကျွဲချိုမှာ အလွန်ပူသောကြောင့် လုပ်ကိုင်သူက သတိထားပြီး အပူရှိန်မပျောက်မီ အချောကိုင်ရသည်။ အပူရှိန်က တဖြည်းဖြည်းဖြင့် လျော့လာသလို ကျွဲချိုက မာတင်းလာသည်။

ထိုအချိန်ကလေးကို အရယူ၍ ပုံဖော်ရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ကျွမ်းကျင်သူသာ အလျင်အမြန် လုပ်ဆောင်နိုင်ပါသည်။ နွားချိုကိုလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် လုပ်ရပါသည်။ သို့သော် နွားချိုက ကြမ်းတမ်းပြီး တိုသောကြောင့် ကျွဲချိုလောက် လောက်လေးခွလုပ်ဆောင်ရာတွင် ကိုင်၍ မကောင်းပါ။ လှလည်း မလှပါ။ ကျွဲချိုတွင် ငှက်တော်ရှည်ဟူသော လောက်လေးခွမှာ အလွန်လှပ၍ နာမည်ကြီးသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ် လုပ်နေကျအတိုင်း ပုံမှန်ကစားကြသည်။ နေ့မွန်းတည့်ချိန်တွင် သချိုင်းကုန်း ကုက္ကိုပင်ကြီးအရိပ်အောက်၌ တည်ရှိသော အုတ်ဂူများအပေါ်တွင် ကိုယ်စီယူဆောင်လာကြသည့် ထမင်းထုပ်များအားဖြေ၍ ထမင်းစားကြသည်။ ပြီးနောက် နွားများအား လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် နွားစားကျက်၌ လွတ်ကျောင်းထားသော

နွားများမှာလည်း အရိပ်ရရန် နေရာများသို့ အသီးသီး ဝင်ရောက်ကြသည်။ စားမြုံ့ပြန်ရင်း နားနေကြပါသည်။

နေ့နေ၏ အပူဒဏ်ကြောင့် နွားများမှာ စားကျက်ကွင်းအလယ်တွင် တစ်ကောင်စ၊ နှစ်ကောင်စ ရှိကြရာ ကျွန်တော်တို့က လောက်လေးခွဖြင့် ပစ်၍ ခြောက်လှန်ပြီး အရိပ်ထဲသို့ သွင်းရပါသည်။ နွားများမှာ နေ့စဉ် လွတ်ကျောင်းနေကျဖြစ်သဖြင့် အချိန်အခါနှင့် အလေ့အကျင့်ကောင်း ရနေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားများ၏ အနားယူချိန် အိပ်ချိန်ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ချရသော အခြေအနေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းများ အရိပ်ကောင်းရာတွင် ဝါးခမောက်ကို မျက်နှာပေါ်အုပ်၍ အိပ်စက်အနားယူပန်းဖြေကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင်

“တောက်ထိန် ... တောက်ထိန်”

ဟူသော ခေါ်သံကို ကြားရသောကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်တစ်ဝက် နီးတစ်ဝက် စည်းစိမ်ကိုဖြတ်ပြီး မျက်နှာပေါ်မှ ဝါးခမောက်ကို ဖယ်၍ထတော့ ကြည့်တော့ ကာလသားခေါင်း ကိုချက်ကြီးဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ...

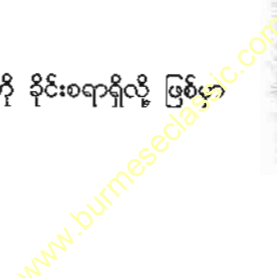
“ကိုချက်ကြီး ... ဘာကိစ္စတုံးဗျ။ အနားယူချိန်မှာ အနှောင့်အယှက်ပေးတာ မကောင်းပါဘူး”

“ဟ ... ကောင်လေးရ ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်။ ငါကလည်း ဒီလောက် နေပူနေတာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင် မထွက်ချင်ပါဘူး။ ခုတော့ မင်းယောက္ခမသူကြီးက ခေါ်ခိုင်းလို့ဟေ့”

“ဘာလုပ်မလို့တဲ့တုံးဗျ”

“ညီသည်တွေ ရောက်နေလို့ကွ။ မင်းကို ခိုင်းစရာရှိလို့ ဖြစ်မှာဗျ”

“တောကလား၊ မြို့ကလားဗျ”

၁၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဟကောင်ရေ ... လျှာအတော်ရှည်တဲ့ကောင်။ ငါ ဘယ်သိမလဲဟ။ မင်းတို့အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ ကောင်မလေးက အတော်ချောသားဟ”

“သူကြီးသမီး နှင်းနုလောက် ချောသလားဗျ”

“ဟ ... ကောင်လေးရ၊ သူကြီးသမီး နှင်းနုက အသားဖြူပြီး သူကြီးသမီးဖြစ်လို့သာ ကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်နေတာ။ ခုညှော်သည်ကောင်မလေးက ရုပ်ရည်အပြင် အရပ်အမောင်းကပါ ကောင်းပြီး ဥစ္စာစောင့်မကလေးလို ချောတာဟ”

“ကိုချက်ကြီး ... အပြောမကြီးနဲ့ဗျနော်။ ခင်ဗျား ဥစ္စာစောင့်မကို မြင်ဖူးလို့လား”

“ဟ ... ကောင်လေးရ ... သူများပြောတာ ကြားဖူးတာ။ ငါလည်း ဘယ်မြင်ဖူးပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်မလေးကို မင်းမြင်ရရင်တော့ ငါပြောတာကို နည်းတယ်တောင် အောက်မေ့ဦးမယ်။ သူကြီးသမီးနှင်းနုက အဲသည်ကောင်မလေးရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံတောင် ဖိုမယ်မထင်ဘူး”

“ကိုချက်ကြီး ... ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာနော်။ ဘာကိစ္စများပါလိမ့်။ သူစိမ်းညှော်သည်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အေး ... အဲဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး။ သူကြီးခေါ်ခိုင်းလို့ ငါလည်း လာခေါ်ရတာ။ အိမ်ရောက်မှ မင်းယောက္ခမ သူကြီးကို မင်းသိချင်တာ အပြည့်အစုံမေးပေတော့ ... တောက်ထိန်ရေ”

ကျွန်တော် နွားများအား သူငယ်ချင်းများသို့ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန် အပ်နှံခဲ့ပြီး နွေနေပူကျဲကျဲထဲ ဝါးခမောက်ကိုဆောင်းပြီး ကိုချက်ကြီးခေါ်ရာနောက်သို့ အပြေးအလွှား လိုက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ကာလသားခေါင်း ကိုချက်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်မိခင်၏ မောင်ဝမ်းကွဲတော်ပြီး သူကြီး၏လက်စွဲတော် ကာလသားခေါင်း ရွာကာကွယ်ရေးခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ပြောမနာဆိုမနာ နောက်ပြောင်နေကျ အစ်ကိုကြီးလို ခင်ရသူဖြစ်ပါသည်။

ကွင်းပြင်မှလာပြီး ကျွန်တော်တို့ သရက်တောရွာအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် သစ်ပင်ကြီးများ၏ အရိပ်ကြောင့် အေးမြသွားပါသည်။ ရွာအလယ် သူကြီးအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူကြီးမှာ သစ်သားရှေးဟောင်းပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်၍ ကြေးဝါရောင် ဖလှယ်ဆုံကွမ်းအစ်ကြီးအား ဖွင့်ပြီး ကွမ်းယာ၊ ယာစားနေပါသည်။

အိမ်အောက်ထပ်တွင် ခင်းကျင်းထားသော အညာစားပွဲ ခုံရှည်ကြီးနှင့် ခုံတန်းများပေါ်တွင် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသော အဒေါ်ကြီးတစ်ဦး၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်တို့ ထိုင်ပြီး သူကြီးမင်းညော်ခံထားသော ရေခွေးကြမ်းကို သောက်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ရောက်ရောက်ချင်း ...

“သူကြီး ... ဘာကိစ္စတုံးဗျ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“တောက်ထိန်ရေ ... ဒီညှော်သည်တွေအတွက် လုပ်ရမဲ့ကိစ္စက မင်းနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ မင်းကို ခေါ်ခိုင်းရတာပါ။ ကဲ ... ထိုင်ဦး ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားပြောတာပေါ့”

“ဒီလိုဟေ့ တောက်ထိန်ရေ ... ဒီညှော်သည်တွေက ဘိုကလေးမြို့နယ်၊ ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်းဘက်က လာတာလို့ ပြောတယ်။ ဟိုမှာ ဒီညှော်မကြီးရဲ့ယောက်ျား ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားလို့ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်ပြီး ဟိုဘက်ကြို့ပင်ကုန်းရွာက ကိုအောင်မြိုင်တို့ဆီကို လာတာ။ ကိုအောင်မြိုင်ကော၊ မေ့မြဲပါ ပြီးခဲ့တဲ့လကပဲ နှစ်ဦးစလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသွားတော့ လူမမယ်ကလေးတွေပဲ ကျန်ခဲ့တာ။ အဲဒါကြောင့် အားကိုးရာမဲ့ပြီး အလုပ်လားတောင်းကြတာ။ နေရေးထိုင်ရေး စားရေးသောက်ရေးပါ ငါက တာဝန် သူပေးရမှာပေါ့ကွာ”

“သူကြီးရယ် ... ရွာမှာ ရာသီအလိုက် အလုပ်တွေ ပေါပါတယ်။ စားရေးသောက်ရေးအတွက်လည်း ပူစရာမလိုပါဘူး။ နေရေးထိုင်ရေးအတွက်တော့ ရွာဖျားမှာ ရွာမြေနေရာလွတ်တွေ ရှိပါတယ်။ သူကြီးသာ

၁၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တဲဆောက်ခိုင်းရင် ကိုချက်ကြီးတို့က လက်မနှေးပါဘူး။ ဟိုရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း ဝိုင်းကူညီမှာပေါ့။ အဲဒါများဗျာ ...”

“ဟကောင်လေးရ ... အဲလိုမဟုတ်ဘူးကွ။ ဒီကညော်သည်တွေ အကူအညီတောင်းတာက သင်္ချိုင်းကုန်းမှာနေပြီး သုဘရာဇာအလုပ်လုပ်ဖို့ လာလျှောက်ကြတာဟ”

“အလိုဗျာ ... မဟုတ်ကဟုတ်က။ ရွာမှာ အလုပ်ပေါ့ပါဘိ။ အဲဒီအလုပ်ကြီးက မကောင်းပါဘူးဗျာ။ နောက်ပြီး နေရေးထိုင်ရေးက ရှိသေးတယ်”

“အေး ... မင်းလိုပဲ ငါလည်းပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က အဲဒီအလုပ်ကိုပဲလုပ်ပြီး ရတဲ့နေရာလေးမှာ စိုက်ပျိုးစားချင်တယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ငါလည်း စဉ်းစားပြီး ... ဟိုကမ္ဘာကြီးကောင်းဟောင်းကြီးကို ပြုပြင်ပြီး အနေအထိုင်ပေးမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“ဟာဗျာ ... သူကြီးကလည်း သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက ကမ္ဘာကြီးကောင်းဟောင်းကြီးက ပစ်ထားတာ ကြာလှပြီ။ မြေပါး၊ ကင်းပါး၊ သရဲတစ္ဆေ ပုန်းအောင်းပြီး မြောက်လှန်မှာဖြင့်အခက်။ မသင့်တော်ပါဘူးဗျာ”

“ဟကောင်လေးရ ... သုဘရာဇာအလုပ်တောင် လုပ်ဦးမှာ သရဲတစ္ဆေကြောက်မလားကွ”

ထိုစဉ် ညော်သည်အဒေါ်ကြီးက ...

“ကျွန်မတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေပါ။ ငါးပါးသီလလည်း မြဲပါတယ်။ ဘုရားတရားနဲ့ နေတာဆိုတော့ သရဲတစ္ဆေတွေကိုလည်း မကြောက်ပါဘူးရှင်။ ကံကြမ္မာနိမ့်တဲ့အခါ ဒီလိုပဲ ကြုံရာကျပန်း လုပ်ကိုင်စားရမှာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မတို့ကို လက်ခံပြီး နေရာပေးတာကိုပဲ အလွန်ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်ရှင်”

“ကဲ ... တောက်ထိန် မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းက ညော်သည်တွေကို ခေါ်သွားပြီး ကမ္ဘာကြီးရေပိုမှာ နေရာပေးဖို့လုပ်။ အဲဒီ

မောက်ကလေးပတ္တမြား * ၁၃

မှာ အတွင်းအပြင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ချုံ့တွေကို မင်းတို့ နွားကျောင်းသားအုပ်စုက မင်းဦးဆောင်ပြီး ရှင်းပေးပါ။ ကမ္ဘာကြီးကျောင်းကို ပြုပြင်ဖို့ လက်သမားနဲ့ ချက်ကြီးတို့အဖွဲ့ကို ငါ လွှတ်လိုက်မယ်။ ညော်သည်တွေ စားဖို့သောက်ဖို့ကိုလည်း ငါ ယူလာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... သူကြီး”

ကျွန်တော် ဦးဆောင်ပြီး ညော်သည်များကို ခေါ်ဆောင်၍ သူကြီးအိမ်မှ ရွာသင်္ချိုင်းကုန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ရွာကထွက်ပြီး သင်္ချိုင်းအစပ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်း၍ကြည့်နေကြသည်။ ညော်သည်များပါသဖြင့် သူတို့ အံ့ဩနေကြသည်။

“ကဲ ... မိုးကျော်နဲ့ ရွှေနီတို့ ငါတို့ ဒီညော်သည်တွေ နေထိုင်ဖို့ အတွက် ဟောဟို ကမ္ဘာကြီးကျောင်းကြီးကို အတွင်းအပြင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရမယ်။ ကိုချက်ကြီးတို့အဖွဲ့ နောက်ကလိုက်လာပြီး လက်သမားတွေနဲ့ လိုအပ်တာတွေကို ပြင်ဆင်ပေးလိမ့်မယ်။ အဒေါ်တို့က သစ်ပင်ခိုင်မှာ ဆာနားနေပါ။ ဒီကသူငယ်ချင်းတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ သန့်ရှင်းရေးဝိုင်းလုပ်ပေါ့”

ကျွန်တော်က အဒေါ်ကြီးတို့နှင့် အတူပါလာသော ကျွန်တော်တို့အရွယ်ကောင်လေးအား ပြောတော့ ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ကိုတောက်ထိန်။ ကျွန်တော်နာမည် အောင်ဘွားလို ခေါ်ပါတယ်။ အမေ့နာမည်က ဒေါ်စောနန်းတင်၊ အစ်မကြီးနာမည်က စောနန်းနွယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်နာမည်က တောက်ထိန်ပါ။ ဒီက သူငယ်ချင်းတွေက မိုးကျော်၊ ရွှေနီ၊ ရွှေဝါနဲ့ ကျော်သန်း၊ တင်ထွန်း၊ လေးမောင်တို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က နေ့စဉ် နွားတွေကို ကျောင်းရကော့ ဒီအနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်နေကုန်ရှိပါတယ်။ အချိန်မရွေး အကူအညီတောင်းလို့ရပါတယ်”

၁၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ထိုအချိန်တွင် စတွေ့ကတည်းက စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုခဲ့သော စောနန်းနွယ်ဟူသော မိန်းကလေးက သာယာသောအသံ ကျော့ရှင်းသော ဟန်ဖြင့် စကားဆိုလာပါသည်။ သူမ၏လေသံမှာလည်း လွန်စွာ သာယာနာ ပျော်ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... မောင်လေးတောက်ထိန်နဲ့အဖွဲ့ကို အစ်မတို့မိသားစု က အလွန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မရောက်ဖူး မသိဖူးသေးတဲ့ သူစိမ်းရွာမှာ ဒီလို အားကိုးရမယ့်သူတွေရှိနေမှန်း အစ်မတို့ မသိခဲ့ရရိုး အမှန်ပါ။ ထင်လည်း ထင်မထားမိဘူး။ ခုတော့ ဆွေမျိုးအရင်းတွေရှိတဲ့ရွာကို အလည် ပြန်လာတဲ့သူတွေလို ဒီရွာက ကြိုဆိုကြတာ အလွန်ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်ရပါတယ်။ အစ်မတို့ဘက်က ဒီရွာထုံးစံကို မသိနားမလည်လို့ မလိုက်နာမိရင် မောင်လေးတို့ သူကြီးအပါအဝင် ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာနဲ့ အကူအညီပေးတာကို အလွန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့ရွာက ဗုဒ္ဓဘာသာ ဗမာလူမျိုးတွေ များပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရွာက ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးဇေနရဲ့ ကျောင်းထွက် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေမို့ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး၊ သာရေးနာရေးတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ရွာအတွက် ဒါမှမဟုတ် ရွာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျရာတာဝန်က ထမ်းဆောင်နေကျပါ။ ရွာသူရွာသားတိုင်း၊ သူကြီးက ခိုင်းစေရင် စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးကြတာပါပဲ။ ဘယ်သူမှ မဆိုကပ်ကြပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံးလုပ်ရသည်က အနီးဆုံးရွာများရှိ အိမ်များမှ ပေါက်ပြားနှင့် ကိုင်းခုတ်စားများကို ငှားရမ်းပြီး အဖွဲ့ခွဲ၍ တစ်ဖွဲ့က ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း ကျောင်းပေါ်သန့်ရှင်းရေးနှင့် တစ်ဖွဲ့က ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းအောက် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ကြပါသည်။ သင်္ချိုင်းအတွင်းရှိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း

ကြီးမှာ နှစ်ပေါင်း(၅၀)ကျော်ကြာ သီတင်းသုံးမည့် ဘုန်းကြီး၊ ရဟန်းမရှိသည့် ပိတ်ထားသောကြောင့် တံခါးပတ္တာ၊ ဗြတင်းပေါက်များ ပျက်နေပါသည်။

ကျွန်၊ ပျဉ်းကတိုးသားများနှင့် အခိုင်အခံ့ ပြုလုပ်ထားခြင်းကြောင့်သာ တည်မြဲနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အဝင်တံခါးမကြီးအား ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဆက်ခံစွာ ဖွင့်၍ဝင်ရာ အခန်းထဲ၌ ပင့်ကူအိမ်နှင့်ငှက်ချေးများက အခန်းထဲတွင် အစုလိုက်အပုံလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ပထမဦးဆုံး မြေပိုးကင်းပါးကို သတိထားပြီး ကျွန်တော်တို့ ရှင်းရပါသည်။

ကျွန်၊ ပျဉ်းကတိုး သစ်ကောင်းဝါးကောင်းများကို အသုံးပြုထားသော မူလ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းအလှူရှင်၏ စေတနာ၊ မေတ္တာကြောင့်လား။ သစ်သားများအား ခြေစားနိုင်ဘဲ နှစ်ပေါင်းကြာသော်လည်း တည်တံ့နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကြမ်းခင်း၊ လျှာထိုးခင်းများအား သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်း၊ မျက်နှာကျက်အား သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်း၊ ပြတင်းတံခါးများအား ဖွင့်လှစ်ခြင်း၊ လုပ်လိုက်သောအခါ လေကောင်းလေသန့်ဝင်၍ ဘက်ချေးများကြောင့် အောက်သိုးသိုးအနံ့ကြီးမှာ လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ အနားယူခိုင်းထားသော သားအိမ်မှာ ကျောင်းကြမ်းပြင်အား ရေစိုအဝတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သူတို့တွင်ပါလာသည့် တံမြက်စည်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသေအချာ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ကြပါတော့သည်။ ကျောင်းအပေါ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကျောင်းအောက်သန့်ရှင်းရေးအဖွဲ့ကို ကူညီပြန်သည်။ ကျောင်းအောက်တွင် မိုးကျော်တို့အဖွဲ့က သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရာ ခြံတောင်ပိုများ အလွန်များသည်။ တောင်ပိုရှိသောကြောင့် အဆိပ်ရှိသော မြွေများ ကိန်းအောင်းနိုင်သဖြင့် အလွန်သတိထားရသည်။

ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းဝင်း ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း မြယာချို၊ နဘူးချို၊ ကြော်နွယ်ချိုနှင့် ဆူးရှိသော ဇီးချိုများက အုပ်မိုးကြီးစိုးနေသောကြောင့်

၁၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အတော်ရှင်းရပါသည်။ ချုံများ ရှင်းလင်းရာ၌လည်း အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါများနှင့် မတိုးစေရန် ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများပီပီ ခန္ဓပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဆိုရင်း ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကြရာ ကံကောင်းစွာဖြင့် အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါများနှင့် မတိုးခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ ရှင်းလင်းလှူဒါန်းချိန်တွင် ကာလသားခေါင်း ကိုချက်ကြီးနှင့် ရွာလက်သမားအဖွဲ့တို့ ရောက်လာကြပြီး ပျက်စီးနေသော ကမ္ဘဋ္ဌာန်းကျောင်းတံခါးများကို သစ်တိုသစ်စများဖြင့် ဖာထေးပြုပြင်ပေးပါသည်။ ထိုအပြင် ကမ္ဘဋ္ဌာန်းကျောင်းကြီး၏ မီးဖိုခန်းမရှိသဖြင့် ကျောင်းကြီးဘေးမြေပြင်ပေါ်၌ နီးစပ်ရာရွာများမှ ဝါးများကိုခုတ်ပြီး ယာယီမီးဖိုဆောင်ကလေးလုပ်ပေးကြပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ရှင်းလင်းသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ကမ္ဘဋ္ဌာန်းကျောင်းကြီးပေါ်တွင် လူများနေထိုင်ရန် အဆင်ပြေလောက်ပါပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ရွာသူကြီးက ရိက္ခာတင်လှည်းတစ်စီးဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး နောက်ဘက်၌လည်း ရေစည်လှည်းတစ်စီးပါလာပါသည်။

“ကဲ ... ဧည့်သည်တွေအတွက် ကျုပ်က တစ်လစာ ဆန်၊ ဆီဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ လှူဒါန်းပါတယ်။ ရေသုံးဖို့အတွက်တော့ ဖော့ဒီမှာ ရာဝင်အိုးနှစ်လုံး၊ တစ်လုံးက သုံးရေ၊ တစ်လုံးက ချိုးရေအတွက်ပေါ့။ ရေစည်လှည်းလဲပါတော့ တစ်ခါတည်း ရေဖြည့်ပေးသွားခဲ့မယ်။ တင်ချက်စရာအတွက်တော့ လောလောဆယ် ဘာမှမရှိဘူး။ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက သရက်ပင်၊ မန်ကျည်းပင်ပေါ်တက်ပြီး တောက်ထိန်တို့အဖွဲ့က ခူးပေးလိုက်ပေါ့။ ကျုပ်တို့ရွာတွေက ငါးခြောက်၊ ငါးခြမ်း၊ သား၊ ငါး ဒီလိုရာသီရာရာတယ်။ မိုးတွင်းဘက်မှ ပေါ့တယ်။ ဒီတစ်လလောက်တော့ အောင့်အညည်းသည်းခံပြီး နေကြပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... သူကြီးမင်း၊ ကျွန်မတို့မှာလည်း ပဲနဲ့ ငပိ၊ ငခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်တွေ ပါလာပါတယ်။ ဒီလိုပဲ အသီးအရွက်နဲ့ရေဗြေ

မောက်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၁၇

အဆင်ပြေအောင် စားတတ်ကြပါတယ်။ အခုလို နေရာပေးပြီး ကူညီတာ ကျေးဇူးအလွန်တင်ပါတယ်ရှင်”

ထိုအချိန်တွင် ကိုအောင်ဘွားနှင့် စောနန်းနွယ်တို့ မောင်နှမမှာ ရေခွေးအိုးတည်နေပြီး စားစရာများ ကြော်၊ လှော်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ပြီးတော့ အနားယူချိန်တွင် လက်ဖက်ခြောက်အကောင်းစား ခပ်ထားသည့် သင်းယုံမွှေးကြိုင်သော ရေခွေးကြမ်းနှင့် မြေပဲကြော်များအား လည်းကောင်း၊ အရသာရှိလှသော လက်ဖက်အစုံသုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ချစ်ညှော်ခံပါသည်။ မြေပဲဆံကြီးများမှာ ကျွန်တော်တို့ရွာကထွက်သော မြေပဲဆံလိုမဟုတ်။ မြေပဲစေ့တစ်စေ့လျှင် လက်တစ်ဆစ်ခန့်ရှည်ပြီး ကြီးထွား၍ အရသာလည်း အလွန်ကောင်းပါသည်။

အဒေါ်ကြီးက ...

“ကဲ ... အားလုံးပဲ အားမနာတမ်း သုံးဆောင်ကြပါရှင်။ ကျွန်မတို့က ခုတော့ အိမ်ရှင်ဖြစ်သွားပါပြီ။ ကျွန်မတို့ မိသားစုက ပန်းရံပညာကို တတ်ကျွမ်းတော့ ဒီအလုပ်ကို ရွေးချယ်ရတာပါ။ ကျွန်မတို့က သုဘရာဇာအမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝမှာ ကြုံဆုံလာတော့လည်း တတ်ကျွမ်းရာပညာနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရမှာပေါ့ရှင်။ နောက်တစ်ခုကတော့ ကျွန်မတို့မှာ မျိုးစေ့တွေလည်းအစုံပါလာတာမို့ ဒီကျောင်းဝင်းအတွင်းထဲမှာ မြောင်းဖော်၊ မြေပေါက်ပြီး စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ခွင့်ကလေးလည်း ပေးပါရှင်”

သူကြီးက ...

“စိုက်စမ်းပါ၊ ပျိုးစမ်းပါ ညီမကြီးရယ်။ ဒီကမြေက အလွန်ကောင်းပါတယ်။ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း တောက်ထိန်တို့အဖွဲ့ကို ခေါ်ခိုင်း။ ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူး။ သူတို့ နွားကျောင်းသားအဖွဲ့က နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဒီအနားမှာပဲ နွားကျောင်းနေကြတော့ ... အဲ ... ညရေးညတာအတွက်ပဲ စဉ်းစားစရာရှိတယ်။ မီးခွက်၊ မီးအိမ်၊ မီးတိုင်ကော ပါကြရဲ့လား။ ရွာထဲမှာမဟုတ်တော့ အလင်းရောင်က အားနည်းမယ်။ ညရေးညတာ အသွား

၁၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အလာ သတိထားပါ။ မင်းတို့လုပ်ပေးတာ တစ်ခုကျန်နေသေးတယ်။ အဲဒါက ပျက်စီးနေတဲ့ ကုဋီ(အိမ်သာ) ကြီးကိုလည်း ပြင်ပေးလိုက်ကြဦး”

ထို့ကြောင့် လက်သမားအဖွဲ့နှင့် ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားအဖွဲ့တို့ ဝိုင်းဝန်းပြင်ဆင်ပေးရာ ကုဋီ (အိမ်သာ) ကြီးမှာ အသုံးပြု၍ ရသွားပါတော့သည်။

အချိန်ကလည်း ညနေစောင်းနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နွားများအား ရေထွက်ကိန်းစိုက်ပြီး အိမ်ပြန်ရန်သာ ရှိပါတော့သည်။ ယခင်အခါများက နေလုံးနီကြီး အနောက်ဘက်တောင်စွယ်ပေါ် မေးတင်သည်နှင့် နှစ်ချို့သစ်ပင်ကြီးများနှင့် အုပ်ဆိုင်းပြီး မှောင်မည်းနေတတ်သော သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးမှာ ယခုအခါတွင် မီးခိုးလေး တအူအူနှင့် မီးရောင်ကလေး တလက်လက် လင်းနေရာ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်မှန်းမသိ၊ ယခင်နေ့များကလို နေစောင်းသည်နှင့် အိမ်ပြန်ချင်သော်လည်း ယနေ့တော့ နောက်ဆံတင်းပြီး ထိုသူစိမ်းမိသားစုအား စိတ်မချဖြစ်၍ နေပါတော့သည်။

သူတို့ ယာယီတည်းခိုနေသော ကမ္ဘဋ္ဌာန်းကျောင်းကြီးမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းအစပ် ရွာနှင့် လယ်တစ်ကွက်ခန့်သာ ခြားသောကြောင့် အရေးပေါ်ပါက အကူအညီတော့ တောင်းနိုင်ပါသည်။ ရွာသင်္ချိုင်းကုန်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ကြောက်လန့်စရာ ပုံပြင်များ ထွေထွေထူးထူး မရှိခဲ့ဘူးပါ။ သမာရီးကျသင်္ချိုင်းကုန်းကြီးသာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ အေးချမ်းလုံခြုံသော ကစားကွင်း၊ စားကျက်ကွင်း၊ အနားယူ အပန်းဖြေသော အရိပ်ကောင်းလှသည့် နေရာတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ညနေက နွားရိုင်းသွင်းချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားအဖွဲ့ နွားများအားသိမ်းပြီး ပြန်ခဲ့ကြရာ အောင်ဘွားဟူသော လူငယ်ကလေးက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား နှုတ်ဆက်လက်ပြု၍ ကျန်နေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် နွားများအား ရေထွက်၍ နွားခြံထဲသွင်းပြီးနောက် အိမ်ပြန်ရေချိုး၍ ညစာစားပြီးနောက် ဘုရားဝတ်ဖြုတ်ပြီး အိပ်ရာဝင်သည်။ ယခင်က မောမောပန်းပန်းပြန်လာပြီး ရေချိုး၊ ညစာစားပြီးသည်နှင့် လူငယ်ပီပီ

မောက်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၁၉

အိပ်ချင်စိတ်က ကြီးစိုးနေပါသည်။ သို့သော် ယနေ့တော့ အိပ်ချင်စိတ်က လုံးဝမရှိ။ ကျွန်တော်၏ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးရောက်နေသည်က သင်္ချိုင်းကုန်းမှ မိသားစုအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤလိုအချိန် မှောင်မှောင်မည်းမည်း အလင်းရောင်အားနည်းသည့် သင်္ချိုင်းကုန်းအထဲ၌ ဧည့်သည်မိသားစုများ မည်သို့နေကြသည်မသိ။ ကြောက်လန့်စိုးရိမ်နေကြမည်လား။ သရဲတစ္ဆေများက ကျွန်တော်တို့ ရွာသားချင်း မခြောက်လှန့်ဖူးသော်လည်း ဧည့်သူစိမ်းများဖြစ်ကြသော ထိုမိသားစုကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါမည်လော။ ကျူးကျော်နေထိုင်သူများအနေဖြင့် ကမ္ဘဋ္ဌာန်းကျောင်းပေါ်တွင် နေထိုင်ကြသည်ကိုရော သင်္ချိုင်းအတွင်းရှိ အစောင့်အကြပ်နှင့် ပရလောကသားများက ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြမည်လော။

အကယ်၍ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့သော်၊ ကျွန်တော် အမျိုးမျိုး စိုးရိမ်မိပြီး ဘယ်ညာလူးလိမ်းကာ အတော်နှင့် အိပ်မပျော်။ ည (၉) နာရီကျော်ခန့်မှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပါတော့သည်။ အိပ်ပျော်ရာတွင်လည်း ယခင်ကလို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ နီးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက် အိပ်ပျော်ခြင်းဖြစ်သည်။ မနက်ကျတော့လည်း ကျွန်တော် စောစောနိုးနေပါသည်။ အရုဏ်တက်ချိန်ခန့်ပင် ရှိပါလိမ့်ဦးမည်။ ဆက်ပြီး အိပ်၍မရတော့သဖြင့် အိပ်ရာကထဲပြီး မျက်နှာသစ်ပြီး အမေက ကျွန်တော့်ကို မနက်စောစာစားရန်အတွက် ထမင်းကြော်နေဟန်တူပါသည်။

“ဟဲ့... သားလေး၊ စောလှချည်လားကွယ်။ ခုမှ မနက်လေးနာရီ ထိုးစပဲ ရှိဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... အမေ၊ ကျွန်တော် တစ်ရေးနိုးပြီး ဆက်ပြီး အိပ်မရတော့ဘူး။ အိပ်ရေးလည်း ဝပါပြီ။ အမေ ထမင်းကြော်နေတာလား”

“အေးကွယ်... သားတို့အတွက် ထမင်းကြော်ရင်း ကောက်ညှင်းခေါင်းပါ ပေါင်းနေတာ။ ဟိုညှည်သည်တွေအတွက် အမေ ပိုခေါင်းထားတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ရွာခလေ့ထုံးစံမှာ ရွာသို့ အမျိုးဖြစ်စေ၊ သူစိမ်းဖြစ်စေ ဧည့်သည်လာသည်ကို သိသည်နှင့် အဆင်ပြေသော အိမ်တိုင်းက ရွာခလေ့စားသောက်ရန် မုန့်အမျိုးမျိုး၊ လက်ဖက်စုံသုပ်၊ အကြော်စုံတို့ကို ရေနှေးကြမ်းဘိုးကလေးနှင့် တွဲကာ လင်ဗန်းခေါင်းရွက်၍ သူကြီးအိမ်က မောင်းထုသည်နှင့် အပြေးအလွှား ပို့လိုက်ကြသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ တော်ရွာကလေးများ၏ ချစ်စရာကောင်းသော ခလေ့ထုံးစံ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း အမေက စီစဉ်နေသလို ကျွန်တော်၏ နွားကျောင်းသား သူငယ်ချင်းများ၏ အိမ်များကပင် မနက်စာစားသောက်နိုင်ရန် စားစရာအမျိုးမျိုးတို့ကို တတ်နိုင်သမျှ ယူလာကြမည်မှာ ဧကန်အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အမေ စကားပြောနေကြစဉ် အဖေလည်း နိုးလာပြီး ...

“ဟယ် ... ဒီသားအမိတွေ ကနေ့ စောလှချည်လား။ ဧည့်သည်တွေအတွက် ဘာများစီစဉ်ထားသေးလဲ”

“ကောက်ညှင်းပေါင်းနေတယ်ရှင် ... မနက်စာပေါ့။ နေ့လယ်စာဟင်းကတော့ မစီစဉ်ရသေးဘူး။ ကနေ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းလို့ ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ နောက်ကျနေတယ်။ နေ့လယ်စာထမင်း သားတို့စားခါနီးမှ ထမင်းထုပ်လာပို့ရင်း ဧည့်သည်တွေအတွက်လည်း ဟင်းပို့ရဦးမယ်။ သားနဲ့ ဧည့်သည်တွေ ရင်းနှီးလောက်ပြီဆိုတော့ လိုအပ်တာလေးတွေ ဘာလိုလဲ မေးပြီး ကူညီပါကွယ်။ သူစိမ်းတရံစာရွာမှာ ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိဆိုတော့ အစစအရာရာ လိုအပ်ပြီး မျက်နှာငယ်ရှာမှာပဲ။ အမေတို့က ရွာခံတွေ၊ အိမ်ရှင်ဆိုတာ ဧည့်သည်မျက်နှာမငယ်ရအောင် အလိုက်တသိ ဆောင်ရွက်ကူညီပေးရတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. အမေ။ ကျွန်တော်တို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကူညီနေတာပါပဲ”

ထိုအချိန်တွင် အဖေက ...

“ငါ့သားရေ ... မင်းတို့ဧည့်သည်တွေက နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းသလိုပဲ။ အဖေတော့ မမြင်ဖူးသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ပြောစကားအရ သားသားနားနား သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ သုဘရာဇာအလုပ်ကို လုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ အဖေတော့ အတော်အံ့သြနေတယ်။ နောက်ပြီး ဒီသင်္ချိုင်းကုန်းက ရွာလေးငါးရာရွာရဲ့ သင်္ချိုင်းဖြစ်ပေမယ့် မြို့မှာလို နေ့စဉ် လူသေမြုပ်နံ့ရတဲ့ အလုပ်မရှိဘူး။ အဲဒီအလုပ်မရှိရင် ဘယ်က ဝင်ငွေရမှာလဲ။ ဝင်ငွေမရရင် ဘာနဲ့စားမှာလဲ။ ပုံမှန်ဝင်ငွေမရှိတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ချင်တယ်ဆိုတာရယ်၊ လူတွေနဲ့ဝေးရာ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ မကြောက်မလန့် နေချင်တယ်ဆိုတာရယ် အဲဒါတွေကို ပေါင်းစပ်ကြည့်ရင် တစ်ခုခုတော့ မြုပ်ကွက်လို့ဝှက်ချက် ရှိလိမ့်မယ်လို့ အဖေထင်တယ် ... ငါ့သားရေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဖေ။ သားလည်း အဲဒီမိသားစုကို စတော့ကတည်းက အဖေထင်သလိုပဲ ထင်ပါတယ်။ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ဆွေကြီးမျိုးကြီး အသိုင်းအဝိုင်းထဲက ဖြစ်ဖို့များပါတယ်။ အခုမှ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် မြို့ပေါ်က တိမ်းရှောင်ပြီး မထင်မရှားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရွာဇနပုဒ်မှာ ခိုအောင်းပြီး တိမ်းရှောင်နေတာနဲ့ တူပါတယ်”

“အေးကွဲ့ ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဧည့်သည်ဟာ ဧည့်သည်ပါပဲ။ အဖေတို့ရွာကို ရောက်လာကြပြီး အကူအညီတောင်းတော့လည်း မြန်မာလူမျိုးအချင်းချင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အချင်းချင်း အကူအညီပေးရတယ်ဆိုတာ အဖေတို့ တောရွာ ရွာသူရွာသားတွေတွက် ခလေ့ထုံးစံပါပဲ။ သူတို့ကိုကူညီလို့ အကျိုးအမြတ် ရှိရှိ၊ မရှိရှိ သားတို့အနေနဲ့ စေတနာ ဖြူဖြူ စင်စင်ထားပြီး ကူညီပါ။ ဒါဟာ လူမှုရေးအလုပ်ပဲ။ သူတစ်ပါးကိုကူညီရင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုလည်း သူတို့က စေတနာနဲ့ ပြန်ကူညီတတ်တာဟာ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ကောင်းမြတ်တဲ့ ခလေ့ထုံးစံပါပဲ။ ရစေလိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ ကူညီတာမျိုးတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ သူ့ကို ကိုယ်က မေတ္တာ၊ စေတနာနဲ့ ကူညီခဲ့ရင် သူကလည်း လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ တုံ့ပြန်စေတနာထားမှာ အမှန်ပါပဲ။

၂၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အဖေ။ ကျွန်တော်တို့လည်း သူကြီးခိုင်းလို့တင် မဟုတ်ပါဘူး။ အကူအညီလိုနေတဲ့ မိသားစုကို စေတနာသန့်သန့်နဲ့ မေတ္တာ ထားပြီး ကူညီခဲ့တာပါ။ သူတို့ အဲဒီသင်္ချိုင်းကုန်းမှာ နေသရွေ့ပတ်လုံး ကျွန်တော်တို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ရင်း ကူညီနေမှာ ပါ”

“အေး ... အဲဒါကောင်းတယ်။ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း အဖေ ကိုပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အဖေ”

ကျွန်တော်နဲ့ အဖေ ထမင်းကြော်စားပြီး ကောက်ညှင်းပေါင်း အနည်းငယ်စီစားပြီး ရေခဲခဲကြမ်းသောက်ကြရင်း စကားပြောဖြစ်ခဲ့ကြပါ သည်။ ထိုအချိန်တွင် အမေက ဧည့်သည်များအားပေးရန် ကောက်ညှင်း ပေါင်းထုပ်ကို ထုပ်ပိုးနေပါသည်။ ပြီးနောက် နေ့လယ်စာအတွက် ထမင်း ဟင်းများကို ဆက်လက်ပြီး ချက်ပြုတ်ပြီးမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီးတော့ မနက် (၆)နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ် သောကြောင့် ကျွန်တော် အမေပေးသော ကောက်ညှင်းပေါင်းထုပ်ကို ကျွန် တော်၏ လောက်လေးခွအိတ်အတွင်း ထည့်ပြီး ဝါးခမောက်ဆောင်း၍ ကြိမ်လုံးကို ကိုင်ကာ နွားခြံဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

နွားခြံများအတွင်းရှိ နွားများမှာလည်း ကျွန်တော် ခြံရှေ့ရောက် သည်နှင့် အတုံးအရုံးထကြပြီး ခြံပြင်ထွက်ရန် တာရှုနေကြပါသည်။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်တော်က ခြံစည်းရိုးတံခါးအား ဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တန်းစိ၍ ထွက်လာကြပါသည်။ နွားများမှာ အလွန်စည်းကမ်းရှိကြသည်။ နေ့စဉ် ပုံမှန်ဦးဆောင်သည့် နွားနောက်သို့သာ တန်းစိ၍လိုက်ကြသည်။ နောက် ဆုံးက သားသည်အမေနှင့် နွားပေါက်စကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ နွားသိုး များကတော့ အချင်းချင်း ဗိုလ်လုတတ်ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားများက စည်းကမ်းပျက် တတ်သော နွားသိုးများကို သတိထားပြီး ရိုက်နှက်ဆုံးမရပါသည်။ နွားစာ

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား * ၂၃

ကျက်ရောက်တော့လည်း နွားများမှာ သူ့အုပ်စုနှင့်သူ့ အစာစားကြသည်။ နားကြသည်။ နေ့စဉ် စားနေကျ၊ လုပ်နေကျ၊ ပုံမှန်အတိုင်း နွားများက နေစားတတ်ကြသလို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကလည်း ပုံမှန်ပင် စားကြ၊ နားကြ ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ နွားများအား လှန်ပြီး ကုက္ကိုပင်ကြီးအရိပ်အောက် တွင် စုမိကြသည်နှင့် ကျွန်တော်က ...

“ဟေ့ ... မင်းတို့ ဧည့်သည်တွေအတွက် ဘာမှန်တွေ ပါလာကြ သလဲ။ ငါ့အမေကတော့ ကောက်ညှင်းထုပ်”

ထိုအခါ မိုးကျော်က ...

“ငါ့အမေကတော့ ငှက်ပျောသီးကောက်ညှင်းထုပ်နဲ့၊ ပဲကောက် ညှင်းထုပ် ... မောင်ရေ”

“ဟိုကောင်တွေ ကရော”

ရွှေခို၊ ရွှေဝါတို့က ...

“ကျွန်တော်တို့အိမ်ကတော့ အကြော်ခုံ ကြော်ပေးလိုက်တယ် ... တို့တောက်ထိန်ရေ”

“ကျော်သန်းတို့အိမ်ကတော့ မုန့်စိမ်းပေါင်းတဲ့။ တင်ထွန်းနဲ့ လေး ဆောင်တို့အိမ်က မုန့်စိမ်းပေါင်းနဲ့ မုန့်ပျားသလက်တဲ့ဗျို့”

“ကဲ ... ဒါဆိုရင်လည်း တို့ပါတဲ့မုန့်တွေ သွားပေးရင်း ဧည့်သည် တွေကို သတင်းမေးသွားကြရအောင်။ ညက သင်္ချိုင်းထဲမှာ အိပ်လို့ကော နေ့လားမသိဘူး”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အိမ်ကပေးလိုက်သော မုန့်ထုပ်တွေကို နေ့စဉ် ကမ္ဘာ့ဇုန်ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်သို့ ထွက်လာကြပါသည်။ ကျောင်း တွင် ဘယ်အချိန်က ရိုက်ထားမှန်းမသိသော ဝါးစားပွဲနှင့် ဝါးလုံးတန်း တွင် ခုလေးများ ရှိနေသည်။ ဝါးစားပွဲပေါ်တွင် စားစရာများအား သန့်ရှင်း သော အဝတ်စဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ ကျွန် တော်အုပ်စု ခြံရှေ့ရောက်၍ ...

“အောင်ဘွားရေ ... ဟေ့ ... သူငယ်ချင်း အောင်ဘွား”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်နှင့် ကျောင်းပေါ်က အောင်ဘွား အပြေးအလွှား ဆင်းလာပါသည်။ ဆင်းလာပြီး တစ်ဆက်တည်း အောင်ဘွားက လှမ်း အော်သည်။

“အစ်မရေ ... ကိုတောက်ထိန်တို့ လာကြပြီ။ စားကြသောက်ကြ ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“စားစရာတွေက ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ ... မောင်လေးရေ။ ရေခန်းအိုး ကတော့ အခုမှ ဆူတယ်။ အစ်မ လက်ဖက်ခြောက်ခတ်ပြီး ယူလာခဲ့မယ်။ မောင်လေးက ညှော်ခံထားနှင့်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

အောင်ဘွားက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား ဝါးထိုင်ခုံတွင် နေရာပေး ၍ ...

“ကဲ ... သူငယ်ချင်းတို့၊ မနက်စောစောစားဖို့ သူငယ်ချင်းတို့ အတွက် အစ်မ စီစဉ်ထားတာတွေ၊ အားရပါးရ စားကြပေတော့။ အဖန်ရည် ခါးခါးကလေးလည်း အစ်မ ယူလာလိမ့်မယ်”

အောင်ဘွားက ပြောပြောဆိုဆို ပန်းကန်များအားဖုံးထားသည့် အဝတ်ဖြူစကလေးအား လှန်လိုက်သည်နှင့် အောက်တွင် သန့်ရှင်းသော ဒန်ခွက်ကလေးများဖြင့် ထည့်ထားသည့် ထမင်းကြော်နှင့် မြေပဲဆံကြော် တို့အား တွေ့ရပါသည်။ မကြာမီ မီးဖိုခန်းဘက်မှ စောနန်းနွယ် လင်ဗန်း ကလေးထံ၌ ရေခန်းခရားနှင့် ပန်းကန်ကလေးများ၊ သန့်ရှင်းသော လက် သုတ်ပုဝါကလေးဖြင့် လင်ဗန်းကလေးအား ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် လာရောက် ချပေးသည်။

“ကဲ ... မောင်လေးတို့ သုံးဆောင်ကြပါ။ လောလောဆယ်တော့ အစ်မတို့က ညှော်သည်ဆိုတော့ ပါလာတဲ့ တတ်နိုင်သမျှ စားစရာလေးတွေ နဲ့ ညှော်ခံရပါတယ်”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... စောနန်းနွယ်၊ ခုလို ကျွေးမွေးတာ အလွန်ပဲကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ကျွန်တော်တို့အိမ်တွေက ညှော်သည် တွေစားဖို့ဆိုပြီး လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ မုန့်တွေ ပါလာပါတယ်။ ဟောဒီမှာပါ ခင်ဗျား”

ထိုစဉ် အောင်ဘွားက ...

“ကျေးဇူးပဲ ... ကိုတောက်ထိန်။ မုန့်တွေက အများကြီးပဲ။ ကျွန် တော်တို့မိသားစု စားလို့မကုန်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့လည်း နေ့လယ်နေ့ခင်း ဆာလောင်ရင် အချိန်မရွေး လာစားကြပါ။ အမေကတော့ တရားထိုင်နေ ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ...

“ညက ကိုအောင်ဘွားတို့မိသားစုတွေ အိပ်လို့နေလို့ အဆင်ပြေ ကြရဲ့လား။ ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်နေတာပါ”

“အဆင်ပြေပါတယ် ... ကိုတောက်ထိန်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစု အတွက် စိတ်ပူတယ်လို့ ပြောဖော်ရလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့မိသားစုက သရဏဂုံနဲ့ ငါးပါးသီလမြဲပြီး ဘုရား၊ တရား၊ အလုပ်ကို နေ့စဉ်ပုံမှန်လုပ်တာမို့ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိပါဘူး။ နောက်ပြီး ကျွန်တော် တို့က သင်္ချိုင်းကုန်းက ဝေနေယျ သတ္တဝါတွေနဲ့ ပရလောကသားတွေကို မေတ္တာဖို့ အမျှအတန်းဝေပြီးမှ အိပ်ကြတာမို့ အနှောင့်အယှက် အသံဗလံ အရိပ်အယောင်တစ်ခုမှ မတွေ့မြင်၊ မကြားခဲ့ရပါဘူး။ အားလုံး အေးအေး ချမ်းချမ်းပါပဲ။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ကိုတောက်ထိန်”

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ စတည်းချရာ ကုက္ကိုလ်ပင်အောက်တွင် စုဝေးကြသည်။ ထိုနေရာအထိ အောင်ဘွားက လိုက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် ခင်မင်ရန် ရောနှောစကားပြောသည်။ ကျွန် တော်ကလည်း ကိုအောင်ဘွား၏အစ်မ စောနန်းနွယ်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးရန် ကြိုးစားစကားပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။

၂၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော်တို့စုဝေးရာ ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးအောက်တွင် နေ့စဉ်ကစားနေကျ သိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းနှင့် လောက်စာလုံးထုတမ်း၊ ခေါင်ပုံပစ်တမ်းကစားနေကြစဉ် အောင်ဘွားမှာတော့ အလွန်သဘောကျစွာဖြင့် ကြည့်ရှုရင်း အားပေးနေပါသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့အရွယ်မှာ လူပျိုပေါက်အရွယ် ဖြစ်သောကြောင့် ယခုကစားနည်းများမှာ သိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းများမှ လွဲ၍ ကလေးငယ်များ ကစားနည်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ နွားကျောင်းသားများဖြစ်ကြသဖြင့် အသက်ငယ်သည်ကြီးသည်ဟူ၍ သဘောမထားနိုင်ပါ။ အပေါင်းအသင်းချင်း ဆုံတွေ့ခိုက်တွင် ကလေးငယ်များလို စုဝေးကစားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင်တော့ ယနေ့ ထူးခြားနေသလိုပါပဲ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းမှ အောင်ဘွား၏ အစ်မ စောနန်းနွယ်အား မကြာခဏ သတိရနေမိပါသည်။ စောနန်းနွယ်မှာ ဖြူစင်ဝင်းပသော မျက်နှာ၊ ညီညာသော သွား၊ သမင်မ မျက်လုံးနှင့် သိမ်မွေ့သော အပြုံးက နှစ်လိုဖွယ် အလွန်ကောင်းသည်။ ထိုအပြုံးကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်ပါ။ အမြဲတမ်း သတိရနေမိပါသည်။ ထိုစဉ် အောင်ဘွားက ...

“ကိုတောက်ထိန် ... ကျွန်တော်လည်း ပျင်းတယ်ဗျာ။ အလုပ်မရှိတော့ မနေတတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ခြံထဲမှာ မြောင်းကလေးတွေဖော်ပြီး စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ မျိုးစေ့အစုံပဲ ပါလာပါတယ်”

“လုပ်စမ်းပါ ... အောင်ဘွားရယ်။ စိတ်ကြိုက်သာ တူးစမ်းပါ။ မြောင်းဖော်တာ လိုအပ်ရင်လည်း ငါတို့အဖွဲ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်။ ငါတို့လည်း အကူအညီပေးပါမယ်”

“ရပါတယ် ... ကိုတောက်ထိန်။ ကျွန်တော့်ဘာသာ တစ်နိုင်တစ်ပိုင် နည်းနည်းချင်း လုပ်သွားမှာပါ။ လိုအပ်ရင်တော့ ကိုတောက်ထိန်

မောက်ကလေးပတ္တမြား * ၂၇

ထို့အဖွဲ့ကို အကူအညီတောင်းပါမယ်။ လောလောဆယ်တော့ မလိုအပ်သေးပါဘူး”

နေ့လယ်ခင်းရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ အပေါင်းအသင်းများ သချိုင်းကုန်း မန်ကျည်းပင်အောက်ရှိ အုတ်ဂူများပေါ်တွင် နေရာယူကြပြီး နေ့လယ်စာစားရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ယနေ့မှ အမေက ထမင်းချက်နောက်ကျနေသဖြင့် ကျွန်တော်က စောင့်နေရသည်။ ထိုအချိန်တွင် မညီညည့်နေရာက စောင့်ကြည့်နေမုန်းမသိသော အောင်ဘွားက ထမင်းချိုင့်ကလေးငြင့် ကျွန်တော်စားရန် ထမင်းနှင့်ဟင်းကို လာပို့ပါသည်။

“ကိုတောက်ထိန် ... ဒီနေ့ ထမင်းထုပ် မပါဘူးမို့လား။ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့အိမ်က ချက်ပြီးလို့ အစ်မက ပို့ခိုင်းတာ”

“ဟာ ... အောင်ဘွားရယ်၊ နေပါစေ။ အမေလည်း လာတော့ဗျာ။ မနက်က ကောက်ညင်းပေါင်းနေလို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာ”

ကျွန်တော်ပြောဆိုနေစဉ်ပင် အမေထမင်းထုပ်ကိုဆွဲပြီး နေ့လယ်စာထမင်းလာပို့ပါသည်။

“သားရေ ... ဒီနေ့တော့ မန်ကျည်းသီးထောင်းလေးနဲ့ ဘဲဥ၊ ငါးခြောက်ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ကင်းပုံရွက်ကြော်ကလေးလုပ်လို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်။ သား စားလို့မြိန်မှာပါ”

“ရပါတယ် ... အမေ။ ကျွန်တော် ထမင်းထုပ်မပါလို့ဆိုပြီး ဒီမှာ တို့အောင်ဘွားက နေ့လယ်စာ ထမင်းလာပို့နေတယ်”

“ဟယ်ကွယ် ... အားနာစရာ။ အမေလည်း ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း တို့တက်ရွာက ညှော်သည်တွေ အလည်ရောက်နေတာနဲ့ ညှော်ခံစကားပြောရင်း နောက်ကျသွားတာကွယ်။ အိမ်မှာရှိတဲ့ အလုပ်သမားတွေက ဒီနေ့မှ မင်းအဖေက ဆန်ကြိတ်ဖို့ စပါးလှည်းနဲ့ ခေါ်သွားတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိကြ

၂၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဘူး။ ခေါ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း ဒီနေ့မှ အသီးသီးပဲ အလုပ်ကိုယ်စီ နဲ့ အပြင်သွားနေကြတယ်”

ထိုအခါတွင် ကိုအောင်ဘွားက ...

“ဒေါ်ဒေါ်ရေ ... နောက်တစ်ခါ ထမင်းချက်နောက်ကျနေရင် လာ မပို့နဲ့တော့။ နေက ပူကပူနဲ့ ကျွန်တော်တို့အိမ်က ချက်ပေးပါမယ်။ အပန်း မကြီးပါဘူး ... ဒေါ်ဒေါ်”

“အေးပါကွယ် ... အဒေါ်တို့အိမ်က ဒီနေ့မှ မအားလပ်တာကြောင့် နောက်ကျတာပါ”

ထိုစဉ် ကျွန်တော်က ...

“ကဲ ... ကိုအောင်ဘွားရေ၊ ထမင်းဟင်းတွေက ပိုနေပြီ။ မင်း လည်း တစ်ခါတည်း ဝင်စားတော့ကွာ။ ရှမ်းစကားပုံလို စုပေါင်းစားတော့ မြိန်တာပေါ့”

“ကိုတောက်ထိန်တို့ပဲ စားပါဗျား။ ကျွန်တော်က ကိုတောက်ထိန် စားဖို့ သက်သက် လာပို့တာပါ”

“အေးပါ ... ငါလည်း စားပါ့မယ်။ မင်းလည်း တစ်ခါတလေ ငါတို့အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထမင်းအတူစားဖူးတယ်ရှိအောင် လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား”

အမေ ရွာအိမ်သို့ပြန်တော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး နေ့လယ် စာ ထမင်းစားကြပါသည်။ အမေယူလာသော မန်ကျည်းသီးထောင်းက ခံတုန်းကို မြိန်စေပါသည်။ အောင်ဘွားတို့အိမ်ကပို့သော ဟင်းများမှာ ပဲပုစ် ဟင်း၊ ဆီတို့ဟူးနှင့် ငါးခြောက်ကြော်၊ ငရုတ်သီးကြော်များဖြစ်သည်။

ရှမ်းအစားအစာများ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ သို့သော် ထိုနေ့က လက်ရာပြောင်း၍ စားကောင်းပါသည်။ စားသောက်ပြီး နေ့လယ်ခေ့ခင်း

၂၉ ❀ ဇမာက်ကလေးပတ္တမြား

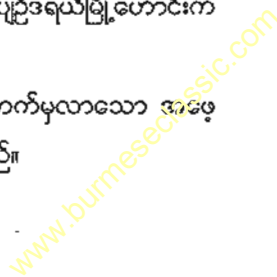
တွင် ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားများ နွားများအားစစ်ဆေးပြီး ကုက္ကို ပင်ကြီးအရိပ်တွင် တစ်ရေးတမော အိပ်ကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ရေး နီးတော့ ညနေ (၃)နာရီခန့် ရှိပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် အောင်ဘွားတစ်ယောက် ကမ္ဘာ့ဦးကျောင်းကြီး အနီးတွင် ချွေးတရွဲခွဲမြေပေါက်ပြီး မြောင်းဘောင်ဖော်နေသည်ကို တွေ့ရ ဖြစ်သည်။ ဘာပင်ကို စိုက်မည်မသိ။ အတော်ခွဲကောင်းသူဖြစ်သည်။ ကျောင်း ဆိုကြီးနှင့် တွဲထားသော မီးဖိုဆောင်ဘက်ကတော့ မီးခိုးတလူလူထွက်နေ သဖြင့် စောနန်းနွယ်တစ်ယောက် မိသားစုစားသုံးရန် ချက်ပြုတ်နေဟန် နှိပါသည်။

ညနေစောင်း နေဝင်ခါနီး အနောက်ဘက်တောင်စွယ်တွင် နေလုံး နီနီကြီးက မေးတင်တော့ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု နွားအုပ်များသိမ်းပြီး အိမ် သို့ ပြန်ကြပါသည်။ ယနေ့ညနေတော့ ကျွန်တော်ရင်ထဲ၌ စောနန်းနွယ်တို့ အတွက် ပူပင်ကြောင့်ကြခြင်း မရှိတော့ပါ။ သူမတို့က ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်း ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သဟဇာတကျစွာ နေတတ်ထိုင်တတ်သောသူများဖြစ် ခြင်းကြောင့် စိတ်ချနိုင်ပြီဖြစ်ပါသည်။ ထိုညကတော့ အိမ်တွင် အဖေ၏ ခိတ်ဆွေများ ရောက်နေသောကြောင့် ဧည့်သည်ကို ဦးစားပေးပြီး ကျွန် တော်တို့အိမ်ရှင်များ ထမင်းနောက်ကျမှ စားကြရပါသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့လည်း အဖေနှင့် သူ၏ခိတ်ဆွေများ မြစ်ဝကျွန်း ခေါ်ဒေသတွင် လှေ၊ သဗ္ဗာန်ကြီးများဖြင့် စပါးသယ်ယူရောင်းချခြင်း တွေ့ဆုံ ရသ့် ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်များကို မှည့်သည်များက ပြောပြသော ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ရင်း အောင်ဘွားတို့ မိသားစုကို သတိရမိပြန်သည်။ သူတို့ရောက်စက ပုဏ္ဏားရယ်မြို့ဟောင်းက ပြောင်းလာသူဆိုသည့်အတွက်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်မှလာသော အဖေ ခိတ်ဆွေများအား သိချင်သည်ကို မေးမိပါတော့သည်။

၃၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဦးလေးတို့က မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဘိုကလေးဘက်ကဆိုတော့ ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်းအကြောင်းကို ကြားဖူးပါသလား”

“ဪ... အေးကွယ်... ငါတူရဲ့ အဲဒီ ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်းဆိုတာက အလွန်ပုံပြင်ဆန်တဲ့ နေရာပဲကွယ်။ ဟိုးအရင် ရှေးမင်းများလက်ထက် တုန်းကတော့ ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဆိုတာက မြို့တော်ကြီးတစ်ခုလို့ သိရဖူးတယ်။ ဟိုနေရာက ထူးဆန်းတဲ့ပစ္စည်းတွေ၊ ဒီနေရာက ထူးဆန်းတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဒဏ္ဍာရီဆန်တဲ့ မြို့ဟောင်းကြီးပဲ။ ခုတော့ ရွာကြီးအဆင့်သာ ရှိပါတော့တယ်။”

သို့နှင့် နောက်နေ့များတွင်လည်း အောင်ဘွားက ပေါက်ပြားတစ်ထက်ဖြင့် မြေတူး၍ မြောင်းဘောင်များဆွဲပြီး ပျိုးပင်များကျခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် မနက်ပိုင်းကြိုသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ပါ ဝိုင်းဝန်းပြီး မြောင်းဘောင်ဖော်ပြီး ပျိုးပင်စိုက်ပေးကြသည်။

ကျွန်တော်တို့စိုက်ပေးသော မြောင်းမှာ ခရမ်းပင်စိုက်မည့်မြောင်းဟု အောင်ဘွားက အသေအချာပြောသည်။ အခြားမြောင်းဘောင်များမှာ မှန်ညင်း၊ မုန်လာ၊ ငရုတ်ပင်များနှင့် ချဉ်ပေါင်ပင်များစိုက်သော မြောင်းဘောင်များဖြစ်ပါသည်။ သုံးလေးပတ်ကြာတော့ အောင်ဘွားစိုက်ပျိုးထားသည့် မြောင်းဘောင်မှ ပျိုးပင်ပေါက်ကလေးများ အစီအရီ တက်လာပါသည်။ တစ်လပြည့်ခါနီးတော့ ပျိုးပင်ကလေးများမှာ မည်သည့်ပျိုးပင်ဖြစ်ကြောင်း ခွဲခြား၍ ရလာသည်။ တစ်ထွား၊ တစ်မိုက်ခန့်လည်း ရှိလာပါပြီ။

တစ်လပြည့်သောမနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားအဖွဲ့နှင့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း နွားများကို နွားခြံမှထုတ်၍ သင်္ချိုင်းကုန်းတန်းကျက်တွင် မြေလှန်ထားပြီး အောင်ဘွားတို့အိမ်တွင် မနက်စောစောရန် စုဝေးရောက်ရှိကြသောအခါ ကျောင်းအိုကြီးရှေ့ ဝါးစားပွဲပေါ်၌ ယခင်က နွားများကလိုပင် ပန်းကန်ကလေးများအား သန့်ရှင်းသော အဝတ်ဖြူစ

www.burmeseclassic.com

၃၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကလေးဖြင့်ဖုံးပြီး ခေါက်ထားသည့် စာရွက်ကလေးအား ခဲကလေးဖြင့် ဖိထားသည်။ ကျောင်းအိုကြီးတံခါးအား ပိတ်ထားပြီး လူအရိပ်အယောင်မှ မတွေ့ရတော့ပါ။ ကျွန်တော် စာရွက်ခေါက်ကလေးအား ဖြန့်ကြည့်တော့-

“ကိုတောက်ထိန် ... ကျွန်တော်တို့မိသားစု လျှို့ဝှက်ကိစ္စကြောင့် ဒီရွာဘက် ပုန်းအောင်းလိုလှရင်း ရောက်ရှိတဲ့အချိန်မှာ အစစအရာရာ ကူညီခဲ့တဲ့ ကိုတောက်ထိန်နဲ့ အပေါင်းအသင်းများ၊ သူကြီးတို့အား ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုက အဘိုးရဲ့ အမွေကိစ္စနဲ့ ဒီသင်္ချိုင်းကုန်းကျောင်းအိုကြီးမှာ နေဖြစ်ကြတာပါ။ ဒီကျောင်းကြီးက ကျွန်တော်တို့အဘိုး ဦးနန္ဒ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့တာပါ။ တစ်ဆက်တည်း အဘိုးလျှို့ဝှက်မြှုပ်နှံထားခဲ့တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကိုလည်း ကျွန်တော် မြေတူးရင်းရခဲ့ပါပြီ။ ကိုတောက်ထိန်တို့အတွက်လည်း အချိုးကျ ခွဲဝေယူဖို့ ကျွန်တော်ထားခဲ့ပါတယ်။ နေရာကတော့ ကိုတောက်ထိန်တို့ မျိုးစေ့ချပေးခဲ့တဲ့ ပြောင်းဘောင်အလယ်ခေါင်တည့်တည့်မှာ စဉ့်အိုးကလေးနဲ့ မြှုပ်ထားခဲ့ပါတယ်။ ကိုတောက်ထိန်ကပဲ အချိုးချ မျှတအောင် ခွဲဝေပေးပါ။

အောင်ဘွား

နွေလယ်နေ့ခင်း ကုက္ကိုပင်ကြီးရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ဝါးခမောက်ကို မျက်နှာပေါ်အုပ်ပြီး မျက်စိမိတ် ဇိမ်ခံနှပ်ရတာ ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားတွေအတွက် အနားယူခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ။ နွေနေပူချိန်အောက်မှာ လှန်ထားတဲ့နွားတွေလည်း အစာဝလို့ အရိပ်ကောင်းတဲ့နေရာကို တိုးဝင်ပြီး စားမြုံ့ပြန်နေကြပြီလေ။

နွေနေပူချက်က အလွန်ပြင်းသည်။ တန်ခူးလဆန်းပြီမို့ သင်္ကြန်က ဖျာပေတော့မည်။ ရှေးမြန်မာကြီးများက အပူဆုံးရာသီတွင် စိတ်ဓာတ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်အေးစေခြင်းငှာ သင်္ကြန်ရေလောင်းခြင်းကို စီစဉ်ခဲ့သည်ဟု စာပေများထဲတွင် ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးပါသည်။ မြန်မာလူမျိုးများ၏ (၁၂) ဆရာသီ အထိမ်းအမှတ်နှင့် ဖျော်ပွဲ၊ ရွှင်ပွဲများ၊ ဘာသာရေးပွဲများ၊ ကျင်းပလေ့ရှိရာ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ကျက်မှတ်ဖူးသော ရာသီပွဲကဗျာကလေး ဆဲတွင် ...

‘သင်္ကြန်တန်ခူး၊ နှစ်ဦး ညောင်ရေ၊ စာပုလွေခင်း ပွင်းတော်ခံ၊ စာရေးတံနှင့် ဆီမီးထွန်းချိန်၊ ကထိန်နတ်ချင်း၊ မြင်းခင်းပွဲခံ၊ ဂူလုံးသံပုံ၊ ဆရာစံစဉ်၊ ဤသို့လျှင်ကား လစဉ်စမြဲ (၁၂)လပွဲ’ ဟု မှတ်သားဖူးပါသည်။

www.burmeseclassic.com

၃၄ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

လတန်ခူးပေမို့ ဖြုဖြူးရယ်က ခိုင်ရွှေဝါ၊ ကဆုန်နယုန် ဂိမန္တာ မိုးခြိမ်းသံနှင့် လျှပ်ရောင်ပြ၊ ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်၊ တော်သလင်း ကင်းလွတ်ဟို တစ်ဝါဆို ကြာညိုနံ့သင်း၊ တန်ဆောင်မုန်း မောင်ဖုန်းရယ်တဲ့ ဝေါ်မလာ၊ ပြာသိုတပို့တဲ့ ခွာညိုပေါက်လဲ စသည်ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ နွေနေ ပူချိန်ကို အန်တုရင်း ကျွန်တော် တောင်တောင်အိအိ စဉ်းစားရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားမိသည်။

မသိစိတ်က စေ့ဆော်၍လားမသိ၊ နွေနေလယ်ခင်း အိပ်မက်ထဲ တွင် ကျွန်တော်တို့ ရွာသင်္ချိုင်းကုန်း ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းဟောင်းမှ ဘိုးဘွား အမွေရတနာများရရှိပြီး ရုတ်တရက်ပျောက်သွားကြသော အောင်ဘွားနှင့် အစ်မဖြစ်သူ စောနန်းနွယ်တို့အား အိပ်မက်ထဲ၌ ပြန်လည်တွေ့ဆုံရသည်။

သူငယ်ချင်း အောင်ဘွားမှာ သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားပြီး အစ်မဖြစ်သူ စောနန်းနွယ်ကတော့ ကျွန်တော် ယခင်ပြင်နေကျ အစိမ်းရောင် ဝတ်စုံဖြင့် ဥစ္စာစောင့်မကလေးအလား လှသွေးကြွယ်၍ လှလွန်းနေပါသည်။ ကျွန်တော် လွန်စွာ ပီတိဖြစ်မိသည်။ ကျွန်တော့်တစ်သက် မတွေ့ရ၊ မမြင် ရတော့ဟု အောက်မေ့ထားသဖြင့် ဝမ်းသာလုံး ဆို့မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော့်နားထဲ၌ 'တောက်ထိန် ... သူငယ်ချင်း၊ တောက်ထိန်' ဟူသော တကယ့်ခေါ်သံက နားအတွင်း နားစည်ကို ရိုက်ခတ် လာသဖြင့် နိုးတစ်ဝက်ပျော်တစ်ဝက်ဖြင့် ဧဝံဧဝါဖြစ်နေရာ အိပ်မက်မှ လှန် နိုးတော့သည်။ မျက်နှာကိုဖုံးထားသော ဝါးခမောက်ကို ဖယ်ကြည့်တော့မှ တကယ့်အောင်ဘွား ဖြစ်နေတော့သည်။

"ဟာ ... သူငယ်ချင်း အောင်ဘွား၊ မင်းတို့ပျောက်သွားတာ တစ် နှစ်တိတိ ရှိသွားပြီနော်"

ကျွန်တော် ဝမ်းသာလွန်း၍ အိပ်နေရာမှ အလျင်အမြန်ထပြီး အောင်ဘွားအား ထဖက်မိသည်။ အိပ်မက်ဖြင့် ဆက်စပ်ပြီး အပြင်တွင် တကယ်ဖြစ်နေသောကြောင့် အတိုင်းအသိ ဝမ်းသာမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၃၅

ကျွန်တော့်အဖွဲ့များလည်း မှိန်းနေကြရာမှ ကိုယ်စီ နီးထလာပြီး အောင်ဘွားအား ဝမ်းပန်းတသာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ တကယ်တမ်းက ကျွန် တော်တို့ရွာသို့ တစ်လခန့်သာ လာရောက်နေထိုင်သူ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန် တော်တို့နှင့် ငယ်ပေါင်းများပမာ ခင်မင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။

"အောင်ဘွား ... မင်းတစ်ယောက်တည်းလား၊ အဒေါ်တို့၊ စော နန်းနွယ်တို့ရော နေထိုင်ကောင်းကြရဲ့လား"

"အေး ... အားလုံး နေထိုင်ကောင်းကြပါတယ်။ တောက်ထိန် ကဲ ... လာရင်းကိစ္စကို နောက်မှပြောပြမယ်။ အခု ငါ မြို့ကဝယ်လာခဲ့တဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ မုန့်တွေကို စားကြပါဦး။ ငါတော့ စားလာခဲ့ပြီးပြီ"

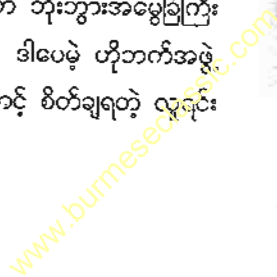
ကျွန်တော်တို့ ခေါက်ဆွဲကြော်များအား ပိုင်းစားကြရင်း ...

"ကျေးဇူးတင်တယ် ... အောင်ဘွား၊ မင်းပေးခဲ့တဲ့ ရွှေဒဂါးတွေ ကို ငါ အချိုးကျ ဝေပေးလိုက်ပါတယ်။ အားလုံးကလည်း ကျေးဇူးတင်နေ ကြပြီး မင်းတို့ကို တွေ့ချင်နေကြပါတယ်"

"အေးပါ ... ကိုတောက်ထိန်ရယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန် တော်တို့ကလည်း လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်နေထိုင်ရတော့ မလွတ်လပ်ပါဘူးဗျာ။ သွားချင်တိုင်းသွား၊ စားချင်တိုင်း မစားနိုင်ပါဘူး။ အခုတော့ အခြေကျ ငြိမ့် ကိုတောက်ထိန်တို့ကို လာတွေ့တာပါ။ ကိုတောက်ထိန် အားရင်တော့ အလည်တစ်ခေါက်လောက် ခေါ်ချင်ပါတယ်ဗျာ"

"အောင်ဘွား ... မင်းတို့ အခု ဘယ်မှာနေကြတာလဲ။ ဘာဖြစ် ခဲ့ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် နေရတာလဲ။ တိုင်းပြည်ကြီး လွတ်လပ်ပြီပဲ"

"အဲဒါကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ ရန်သူ ဆော်အဖွဲ့တွေ ရှိတယ်ဗျ။ ရှေးအစဉ်အဆက် ရန်ငြိုးတွေပေါ့။ အဲဒါကြောင့် နယ်လှည့်ပြီး ရှောင်နေရတာ။ အခုတော့ မန္တလေးက ဘိုးဘွားအမွေခံကြီး တို့မှာ တပည့်လက်သား အစုံအလင်နဲ့ နေနိုင်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုဘက်အဖွဲ့ တွေက သတင်းရတာနဲ့ လာတိုက်ကြဦးမှာ။ ဒါကြောင့် စိတ်ချရတဲ့ လူရင်း တို့တယ်ဗျာ။"

၃၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းအရ ခရီးသွားနေရတော့ သတ္တိရှိတဲ့ လူယုံလိုတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်က ကိုတောက်ထိန်ကို သတိရမိတာနဲ့ အလည်ခေါ်ရင်း ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းကို လေ့လာဖို့ပါ။ ကိုတောက်ထိန်ကို လစာကောင်းကောင်းပေးပါ့မယ်။ လေ့လာပြီး သဘောကျမှလုပ်ပါ။ ခုတော့ အလည်အပတ်သဘောမျိုးနဲ့ လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်။ အစ်မ ဓောနန်းနွယ်ကလည်း မျှော်နေပါတယ်”

ဓောနန်းနွယ်ဟူသော အသံကြားသည်နှင့် ကျွန်တော် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားမိသွားပါသည်။ တစ်ချိန်တည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အမြစ်တွယ်နေသော ငုပ်စိတ်ကလေးက ခေါင်းထောင်ထလာပါသည်။

“အောင်ဘွားရေ... ငါက ဘာအတန်းမှ အောင်ထားတာမဟုတ်ဘူး။ ရွာဦးက ဦးဖေနဲ့ တပည့်ရင်း ပွဲကျောင်းထွက်ဆိုတော့ အရေးအဖတ်အတွက်နဲ့ ဓားခုတ်၊ လှံထိုး၊ မြင်းစီး၊ ကိုယ်လုံပညာကလေးပဲ တတ်တာကွ”

“အဲဒီလောက်ဆိုရပြီ ... ကိုတောက်ထိန်။ ဟိုမှာ လိုအပ်တာတွေကို သင်ပေးမယ်။ ကိုတောက်ထိန် ပညာလည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ သဘောမျိုးပါဗျာ။ မပင်ပန်းစေရပါဘူး။ နောက်ပြီး ကိုတောက်ထိန် ရွာကိုပြန်လိုတဲ့ အချိန်လည်း ပြန်လို့ရပါတယ်။ စာချုပ်ချုပ်မထားပါဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အလုပ်မျိုးပါဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... အောင်ဘွားရယ်။ မိဘတွေဆီမှာတော့ ခွင့်ပန်ပါရစေဦး။ ဘယ်တော့လောက် သွားကြမလဲ”

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အခုပဲ ... ကိုတောက်ထိန်ရေ ...”

“အဲ ... အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါက တစ်ဦးတည်းသောသား ဒီဇွားအုပ်ကြီးကလည်း ရှိသေးတယ်။ နွားကျောင်းဖို့ လူစားရှာ၊ ပိဘာတွေကို ခွင့်ပန် ခွင့်တောင်းရဦးမှာဆိုတော့ ဒီတစ်ညတော့ မင်းပါ ငါတို့အိမ်မှာ အိပ်ကွာ။ မနက်ဖြန်မနက်တော့ ငါ ဆက်ဆက်လိုက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါ့မယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ငယ်ကံကလေးပတ္တမြား ❀ ၃၇

“အဲဒါဆို ဒီလိုလုပ်မယ် ... ကိုတောက်ထိန်။ မနက်ဖြန် မနက်(၇) နာရီလောက် ကျွန်တော် လာခေါ်မယ်။ ကျွန်တော်က တောင်ငူမြို့ပေါ်မှာ တည်းတာဆိုတော့ ပြန်ရဦးမယ်။ ဘာအဝတ်အစားမှ မယူခဲ့နဲ့။ ကျွန်တော်အကုန်ဝယ်ပေးမယ်။ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှ မယူခဲ့နဲ့။ မန္တလေးက တစ်ဆင့် ရှမ်းပြည်ဘက် ခရီးဆက်ရမှာပါ။ ကျွန်တော့မှာ ကားလည်း ဝါလာပါတယ်။ လမ်းဆုံမှာ ရပ်ထားခဲ့တယ်”

“အေးပါ ... အောင်ဘွားရယ်။ ဟုတ်ပါပြီ။ မနက်ဖြန်မနက် ငါ ဘယ်မှာစောင့်ရမလဲ”

“ကိုတောက်ထိန်အိမ်ကပဲ အသင့်စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော် လာခေါ်ပါ့မယ်။ ကိုတောက်ထိန်မိဘတွေနဲ့လည်း ကျွန်တော် တွေ့ရဦးမယ်လေ”

“အေးပါကွာ ... ဟုတ်ပါပြီ”

အောင်ဘွားမှာ ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး ရုတ်တရက်ပင် ပြန်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဟာသွားသည်။ ကျွန်တော်က တောင်ငူမြို့ပေါ်သို့ပင် နှစ်ခေါက်လောက်သာ ရောက်ဖူးပါသည်။ ရန်ကုန်-မန္တလေးမြို့ကြီးများအကြောင်း ကြားဖူးရုံသာရှိသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ဆိုသည်မှာ အလှမ်းဝေးကွာလှပါသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲက တားမရ၊ ဆီးမရ အလွန်သွားချင်မိသည်။ မမြင်ရသော ဆွဲအားက ကျွန်တော့်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားထားဟန်တူပါသည်။

ထိုနေ့က နွားများကို နေမဝင်မီ စောစောသိမ်းမိသည်။ ကျွန်တော်
၏ နွားကျောင်းဖော်များကလည်း အံ့သြနေကြပါသည်။ သူတို့လည်း ကျွန်
တော်နှင့် မခွဲခွာလိုကြပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ သံယောဇဉ်နှင့် တက်လမ်း
အတွက် သူတို့ မတားကြပါ။

“တောက်ထိန်ရေ ... စာတော့ရေးကွာ။ မင်းအခြေအနေ ငါတို့
သိရတာပေါ့။ မမေ့နဲ့နော်”

“အေးပါ ... စိတ်ချပါကွာ။ ငါ မမေ့ပါဘူး”

ထိုညနေက နွားများ စောစောသိမ်းလာသဖြင့် အံ့သြနေကြသော
မိဘများအား ရောက်မဆိုက်ပင် ရှင်းပြရသည်။ အလည်သွားမည်ဟု
အကြောင်းပြရသည်။ အဖေကတော့ ...

“ယောက်ျားလေးပဲ ... သားရယ်၊ မင်းလည်း အရွယ်ရောက်ပြီ
ပဲ။ အသိအမြင်ကြွယ်ဝအောင် သွားချင်ရင်လည်း သွားပေါ့။ ဒီမှာနေရင်
တစ်သက်လုံး လယ်သမား၊ ယာသမားပဲဖြစ်နေမှာ”

“အိုတော် ... ဒီသားလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ ကျွန်မတို့
မှာလည်း လယ်ကေတစ်ရာကျော်နဲ့ ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝပါ။ မဆင်းရဲပါဘူး
သူတို့ဘာသာ ဝန်ကြီးလစာပေးပေး။ သားကို မခွဲနိုင်ပါဘူးတော်”

“ဟဲ့ ... မယ်မြရဲ့ သားက ယောက်ျားကလေးပါ။ ဒီရွာမှာနေရင်
လယ်လုပ်ရင်း နွားကျောင်းရင်း အိမ်ထောင်ကျ။ ဒါနဲ့ပဲ သံသရာလည်ပြီး
တောသားဟာ တောသားပဲ။ လယ်ကေတွေ အများကြီးပိုင်လို့ ချမ်းသာ
တာက တစ်ပိုင်း။ အတွေ့အကြုံ ပညာဗဟုသုတဆိုတာ ခရီးထွက်ပြီး ရှာမှ
ရတာ။ အဖေက တစ်ထွာမြင်ရင် သားလုပ်တဲ့သူက တစ်တောင်လောက်
မြင်ရတဲ့ခေတ် ရောက်ပြီကွ။

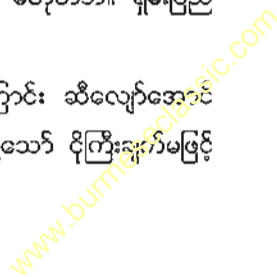
ခု တို့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရနေပြီ။ မြို့နဲ့ဝေးနေတော့ တို့ရွာတွေ
က ခေတ်ပြောင်းပေမယ့် ဒုံရင်းဒုံရင်းပဲ။ ငါတို့မှာ ငွေကြေးချမ်းသာပေမယ့်
အသိအကျွမ်း အရင်းအချာမရှိတော့ ငါတို့သားကို အတန်းကျောင်းတောင်
ထားနိုင်ဘူး။ အဲဒါလည်း မင်းကြောင့်ပဲ။ သားကို မခွဲနိုင်လို့ပါဆိုလို့ နို့ဖို့
ဆို ငါ့သား ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ပြီ။ မြို့ပိုင်တောင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဆရာတော်
ဦးဝေဇနက ငါ့သားဇာတာကိုစစ်ပြီး ဗေဒင်ဟောထားတာ မင်းလည်း သိသား
ပဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်တော်။ ဒါပေမဲ့ သားလေးနဲ့ အကြာ
ကြီး ခွဲနေရာရှင် ... ဟင့် ... အဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

အမေ ငိုနေပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းသော်လည်း
ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်နိုင်တော့ပါ။ အဖေက ကျွန်တော့်ဘက်ကဖြစ်၍ တော်
ပဲသေးသည်။

“တိတ်စမ်းကွယ် ... မယ်မြ၊ ဟိုက သားကို လေးစားတန်ဖိုး
ထားလို့ ရွှေဒဂါးတွေတောင် ပိုပေးသွားတာ မင်းအသိပမို့လား။ တော်ရုံလူ
တွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေပါ။ ငါ့သားလေး အတွေ့
အကြုံရအောင် သွားပါစေ။ နိုင်ငံရပ်ခြားသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရှမ်းပြည်
နယ်တင်ပဲ။ ဝေးတာမှတ်လို့ သွားစမ်းပါစေကွယ်”

နောက်ဆုံးတော့ အဖေ၏ အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်အောင်
အသွင်အပြင်နှင့် အမေ အလျှော့ပေးပါသည်။ သို့သော် ငိုကြွေးချွေးကြွေးမဖြင့်

၄၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

စောစီးစွာ အိပ်ရာဝင်သွားပါသည်။ အမေ ညအိပ်ပျော်မည်မဟုတ်တာ သေချာပါသည်။ အဖေက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုညက အမေ ညစာမစား နိုင်သလို ကျွန်တော်လည်း မစားဖြစ်ပါ။ အိပ်လို့လည်း မရ၊ မိုးလင်းခါနီး မှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

“သားရေ ... လူကလေး ထတော့ကွယ်၊ အမေ တမင်းကြမ်း ကြော်ပြီးပြီ၊ ဟိုကလာခေါ်ရင် နောက်ကျနေလိမ့်မယ်။ မနက် ခြောက်နာရီ ထိုးပြီးပြီကွဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အမေ”

ကျွန်တော်က မျက်နှာ ကမန်းကတန်းသစ်ပြီး အမေကြော်ဖမ်း သော ထမင်းကြော်နှင့် ညက မစားဖြစ်သော ဟင်းများဖြင့် မနက်စာ စား နေစဉ် အဖေစီစဉ်၍ ခေါ်ထားသော နွားကျောင်းမည့်ကောင်ကလေး ရောက် လာသလို မရှေးမနှောင်း ကျွန်တော်၏ နွားကျောင်းဖော် သူငယ်ချင်းများ ရောက်လာကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ ဒီနေ့ နွားကျောင်းမသွားကြဘူး လား”

မိုးကျော်က ...

“အေး ... သွားတော့သွားကြမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို မော်တော် ကားလမ်းဆုံအထိ ငါနဲ့ ကျော်သန်းက လှည်းနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ရွှေနီ ရွှေငါတို့ညီအစ်ကိုက နွားအားလုံးကို ကျောင်းပေးလိမ့်မယ်”

“အေး ... အေး ... လာကြကွာ။ ဒီမှာ ထမင်းကြော် စားရ အောင်”

“တော်ပါပြီ ... ဖောင်ရာ။ ငါတို့ လမ်းဆုံကျမှ မြို့စာလေးဘာလေး စားမလားလို့”

“ဪ ... အေး ... အေး ... ငါကျွေးပါမယ်ကွာ”

ထိုစဉ် အောင်ဘွားရောက်လာပြီး ...

“ဘယ့်နှယ့်ဗျာ ... ကျွန်တော်က လာခေါ်တာ။ ကျွန်တော်ကျွေး မှာပေါ့။ ရေ့ ... ဟောသည်မှာ ကိုတောက်ထိန်ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားတွေ၊ ခရီးဆောင်အိတ်နဲ့ လိုအပ်မယ်ထင်တာတွေပါ ဝယ်ထည့်ထားတယ်။ အနွေး ထည့်တွေပါ ပါတယ်။ ကိုတောက်ထိန်က ကျွန်တော်နဲ့ အလုံးတူ အရပ်တူ ဆိုတော့ တိုင်းစရာမလိုဘူး ထင်ပါတယ်။ ကိုတောက်ထိန်း တစ်စုံယူပြီး လဲလိုက်နော်။ ဟော့ဒါက အမေတို့အတွက် လက်ဆောင်ထုပ်ပါ”

ထိုအခါမှ အမေလည်း ဘယ်အချိန်က ထုပ်ပိုးထားမှန်းမသိသော အထုပ်ကြီး ယူလာပြီး ...

“သားရေ့ ... ဟောဒီမှာ သားအဝတ်အစားတွေနဲ့ လိုအပ်ရင် သုံးဖို့ ပိုက်ဆံတွေ”

ထိုအခါ အောင်ဘွားက ...

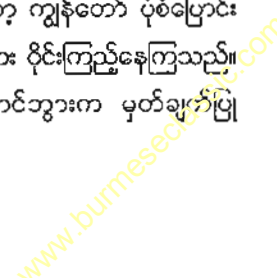
“အဒေါ်နဲ့ဦး၊ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပြီး ခေါ်သွားမှာပါ။ ဘာမှ မလို ပါဘူး။ စိတ်ချလက်ချ ခွင့်ပြုပါခင်ဗျား။ အပြန်ကျတော့လည်း ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ပြန်လိုက်ဖို့မှာပါ ခင်ဗျား”

အဖေက ...

“အေးပါ ... လူကလေးရယ်။ အဘတို့ မင်းကိုယ့်ပြီး သားကို ငုံ့အပ်လိုက်မှာပါ။ အဘတို့မှာ ဒီသားကလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာမို့ စိတ်ချပါရစေကွယ်။ အရာရာကို အားကိုးပါတယ်”

“စိတ်ချလက်ချ ခွင့်ပြုပါ အဒေါ်နဲ့ဦး ခင်ဗျား”

ကျွန်တော် စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော့်အား အောင်ဘွား က သူယူလာသော အဝတ်အစားအိတ်ထဲမှ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် စပို့စ်ရှပ် အစ်စုံကို ထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်အား ဆင်သည်။ ခါးပတ်ပတ်ပြီး ပတ္တမြားဖိနပ် တို့ ဝတ်စေ၍ သက္ကလတ်ဦးထုပ်ဆောင်းလိုက်တော့ ကျွန်တော် ပုံစံပြောင်း သွားသည်။ အားလုံးက ကျွန်တော့်အဆင်အပြင်အား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ မြို့ရောက်မှ ဆံပင်ပုံစံပြောင်းရဦးမည်ဟု အောင်ဘွားက မှတ်ချက်ပြု သည်။

ကျွန်တော်မိဘများအား နှုတ်ဆက်သည်အနေဖြင့် ထိုင်ကန်တော့ရာ အောင်ဘွားကလည်း ကန်တော့ပါသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတော့ ကျွန်တော့်အသုံးအဆောင် အထုပ်အဖိုးများကို သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်း၍ဆွဲပြီး လှည်းပေါ်တင်ကြသည်။ အဖေနှင့်အမေ လက်ဖြင့် ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ သို့သော် ဤသည်မှာ အလည်အပတ်ခရီးမဟုတ်ဘဲ ဘဝအစဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ခဲ့မိပါ။

ကျွန်တော်တို့ရွာက အတွင်းကျသဖြင့် ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်း (ယခင်လမ်းဟောင်း)ဖြင့် (၅)မိုင်သာသာခန့် ဝေးပါသည်။ နွေရာသီဖြစ်သဖြင့် သာ လယ်ကွင်းများကိုဖြတ်၍ လှည်းမောင်းနိုင်ပါသည်။ ယခင်လမ်းဟောင်းက ကွေ့ဝိုက်ပြီး အတော်လမ်းဆိုးသည်။

“အောင်ဘွား ... မင်း ရွာကို ဘာနဲ့လာတာလဲ”

“တောင်ငူက လာတုန်းကတော့ ကားနဲ့ပဲ။ ရွာဘက်ကျတော့ လှည်းကြိုအရန်သင့်တာနဲ့ စောစောရောက်လာတာ”

“အေးကွာ ... ဒီလိုမှန်းသိ၊ ငါတို့ရွာမှာ လှည်းတွေပေါတာပဲ စောစောထွက်လာခဲ့ပါတယ်”

“ရပါတယ် ... ကိုတောက်ထိန်ရယ်။ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်လာရရင်လည်း တစ်နာရီခွဲလောက်ပဲ ကြာမှာပါ”

(၄၅)မိနစ်ခန့်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကားလမ်းဆုံသို့ ရောက်လာကြသည်။ လမ်းဆုံစားသောက်ဆိုင် (တရုတ်ဆိုင်) တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ဂျစ်ကားတစ်စီးရပ်ထားသည်။ အောင်ဘွားက ကားအနီးတွင် လှည်းကိုရပ်စေသည်။ ကားပေါ်မှ ဒရိုင်ဘာဖြစ်ဟန်တူသူက ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းများကို ဝိုင်းဆွဲပြီး ကားပေါ်တွင် နေရာချထားသည်။

“ကဲ ... သူငယ်ချင်းတို့ ... မနက်စာ စားကြရအောင်။ ကြိုက်ရာ မှာစားကြနော်။ အားမနာကြနဲ့”

ကျွန်တော်က အိမ်က ထမင်းကြော်စားလာသဖြင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သာ မှာသော်လည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများက စောစောစီးစီး ခေါက်ဆွဲကြော်များမှာ၍ အားပါးတရ စားကြသည်။ အောင်ဘွားကတော့ ပြုံးပြုံးကြီး သဘောကျစွာ ကြည့်နေပါသည်။ စားသောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ရန် ကားပေါ်သို့ တက်ကြတော့ အောင်ဘွားက ဒရိုင်ဘာထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ကားဆရာအား နောက်ခန်းတွင် ထိုင်စေသည်။ ကျွန်တော့်အား သူ့ဘေးရှေ့ခုံတွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။

မိုးကျော်တို့ သူငယ်ချင်းများအားလည်း နှုတ်ဆက်၍ မုန့်ဖိုးတစ်ထောင်ကျပ်ခန့် ပေးသည်။ ထိုစဉ်က တစ်ထောင်ကျပ်မှာ တစ်ထောင်တန်မဟုတ်ဘဲ ငွေအကြွေများဖြင့် အထုပ်လိုက်၊ အတော်တန်ဖိုးရှိသောအချိန်ဖြစ်ပါသည်။ မိုးကျော်တို့ အလွန်ပျော်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကားထွက်လာတော့ မိုးကျော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု လက်တပြုပြင်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့သည်။ အောင်ဘွားက ဂျစ်ကားကလေးကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနေသည်။ ထိုအချိန်က ခရီးသွားကား အလွန်နည်းသဖြင့် ကားလမ်းမကြီးမှာ ရှင်းလင်းနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာကားလမ်းဆုံမှ တောင်ငူမြို့သို့ တစ်နာရီခန့် မောင်းရသည်။ တောင်ငူမြို့တွင် အချိန်စောသေးသဖြင့် ခေတ္တနားပြီး ဆက်လက်ထွက်ခွာလာရာ ပျဉ်းမနားမြို့သို့ ရောက်လာသည်။

ပျဉ်းမနားမြို့မှာ တောင်ငူမြို့လောက် မကြီး။ လမ်းများက ကျဉ်းသည်။ ကားခဏရပ်၍ အသာပြေ နွားနို့နှင့် မလိုင်စားသောက်ကြသည်။

အောင်ဘွားက ...

“ကိုတောက်ထိန် ... ရှေ့မှာ ကားလမ်းရှင်းတော့ ကိုတောက်ထိန်ကို ကျွန်တော် ကားမောင်းသင်ပေးမယ်။ မခက်ပါဘူး။ စမ်းမောင်းကြည့်သေး၊ နွားလှည်းမောင်းသလိုပါပဲ”

“ဟုတ်ပါ့မလား ... အောင်ဘွားရယ်။ နွားလှည်းမောင်းရပုံဟာက ဆိုသလိုရတယ်။ ဒီကားကြီးက စက်နဲ့ဆိုတော့ အတော်မြန်တယ်”

“အဲဒီစက်နဲ့ကားကို လိုသလိုရအောင် လူတွေ ဖန်တီးထားတာပါ ကိုတောက်ထိန်ရယ်။ လှည်းကိုယ်ထည်ကို ထိန်းသလို ကားလက်ကိုင်ဘီး ကလည်း ဘယ်၊ ညာ လိုသလို ထိန်းလို့ ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်။ အဲ ဂီယာထိုးတာပဲ နည်းနည်းစကားပြောတယ်။ ဒါလည်း ခဏပါ။”

ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ထွက်လာကြတော့ အောင်ဘွားက ကျွန် တော်အား လက်တွေ့ ကားမောင်းသင်ပေးပါတော့သည်။

“ကိုတောက်ထိန် ... ပထမဆုံး ကားမောင်းမယ်ဆိုတာနဲ့ ထိုင်ခုံ ကကိုယ်နဲ့ အဆင်ပြေမပြေ စစ်ဆေးရတယ်။ နောက်ကြည့်တဲ့ မှန်တွေကို လည်း စစ်ဆေးရတယ်။ ဘေးနှစ်ဖက်မှာ နောက်ကြည့်မှန် ဝဲယာရှိသလို ကားရှေ့မှန်ပေါ်မှာလည်း နောက်ကြည့်မှန်ရှိတယ်။ ကားတစ်စီး စထွက် တယ်ဆိုရင် ဆီ၊ ဂီယာ၊ အင်ဂျင်ပိုင်း၊ ရေ၊ ဘရိတ်ကို အရင် စစ်ဆေးရ တယ်။

ပြီးတော့ သော့ဖွင့်၊ အင်ဂျင်ပိုင်း အတက်ကိုစောင့်၊ စက်သံမှန်မှ ဂီယာထိုး၊ စထွက်ရတာ။ ဂီယာက အင်္ဂလိပ်စာလုံး (H) ပုံစံ၊ ထိပ်မှာက နံပါတ်(၁)ဂီယာကို ရောက်တယ်။ အလယ်ကလိုင်းက (Free Line) ခေါ်တဲ့ ဂီယာမရှိတဲ့ အလွတ်လိုင်း။ အတွင်းထိပ်က နံပါတ်(၃)ဂီယာ။ အောက်ဆုံး ချတော့ နံပါတ်(၄) ဂီယာ။ အခုလို အမြန်ပြေးစေတဲ့ ဂီယာအသေးလေး ပေါ့။ သူက တာရှည်မောင်းလို့ရတယ်။ ဂီယာအကြီးတွေက ခဏပဲသုံး တာ။ မြန်မြန်လည်း မပြေးဘူး။ အရှိန်ရတာနဲ့ ဂီယာကြီးကနေ အသေးကို တစ်ဆင့်ချင်း ပြောင်းရတယ်”

“ကိုတောက်ထိန်တို့ ... နွားလှည်းမောင်းသလိုပါပဲ။ နွားလှည်း စထွက်တော့ ကြိမ်တို့ရတယ်။ ဂီယာကြီး သွင်းတယ်ဆိုပါတော့။ လက် ကိုင်ထားတဲ့ နဖားကြိုးချောင်းက ကားစတီယာရင်လို့ခေါ်တဲ့ ဒီလက်တို့ ခွေပေါ့။ နွားလှည်းကို ဘယ်ကွေ့ချင်ရင် ဘယ်ကြိုးဆွဲ၊ ညာကွေ့ချင်ရင် ညာကြိုးဆွဲ၊ ကားလည်း ဒီလိုပဲ။ ဒီလက်ကိုင်ခွေကို ဘယ်ညာလှည့်ထော တယ်။ တည့်တည့်သွားချင်ရင်တော့ အငြိမ်ကိုင်ထားရုံပဲ။

အဲ ... နောက်တစ်ခုပြောမယ်။ ဂီယာပြောင်းချင်ရင် ဒီခြေနင်း အစွန်းက ကလပ်ဆိုတာကို နင်းပြီးမှ ဂီယာချိန်းလို့ရတယ်။ ကလပ်ပြန် အလွတ်မှာ လီဘာလို့ခေါ်တဲ့ ဒီညာဘက်အစွန်က ခြေနင်းကို ဖြည်းဖြည်းနင်း၊ ကလပ်ကို ဖြေးဖြေးလွှတ်ရတယ်။ ရပ်ချင်ရင်တော့ ဘယ်ဘက်အစွန်က ကလပ်ကို ပြန်နင်း၊ ဂီယာဖြုတ်ပြီးမှ ရပ်ရတယ်။ ဒီလို ... ဒီလို”

“ကဲ ... ပြန်ပြဦးမယ်။ အသေအချာ ကြည့်ထားနော်။ ကဲ ... စထွက်ပြီ။ ဂီယာအဆင်သင့်ချိန်းပြီ။ ဟော ... ပြေးပြီ။ ဟော့ဒီလို ရပ်ပြီး အလယ်က ခြေနင်းက ဘရိတ်လို့ခေါ်တယ်။ မှတ်ထားနော်”

ပျဉ်းမနားမြို့က ထွက်လာတော့ အဝေးပြေးလမ်းပေါ်တွင် ကားများ အတော်ရှင်းသည်။ ထို့ကြောင့် အောင်ဘွားက ...

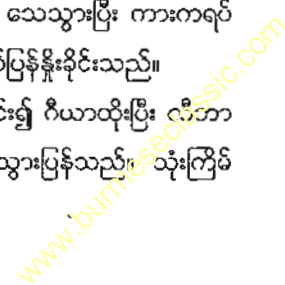
“ကိုတောက်ထိန် ... မောင်းကြည့်ပါလား။ ကိုတောက်ထိန် ကား မောင်းအမြန်တတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“စမ်းကြည့်မယ်လေ”

“အင်း ... ဒါမှ ယောက်ျား၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့။ ကဲ ... စမ်း မောင်းကြည့်ပါဦး”

ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွား၊ ထိုင်ခုံချင်းလဲ၍ ကျွန်တော် ကားကို စမောင်းကြည့်ပါသည်။ လက်ကိုင်ဘီးကို ဘယ်၊ ညာ လှည့်ကြည့်သည်။ ကလပ်ကို နင်းပြီး၊ ဖြည်းဖြည်း လွှတ်ကြည့်သည်။ လီဘာကိုနင်းကြည့် တော့ ကားက စက်သံအတော်မြည်လာသည်။ ဘရိတ်ကို နင်းကြည့်၊ စမ်း သပ်ကြည့်ပြီးမှ ကလပ်ကိုနင်း၍ ဂီယာထိုးကြည့်သည်။ ဂီယာဝင်သွားတော့မှ သူပြောသလို ကလပ်ကို ဖြည်းဖြည်းလွှတ်၍ လီဘာကို မရဲတရဲ တဖြည်း ဖြည်း နင်းရသည်။ အလိုက်သင့်မဟုတ်၍ စက်က သေသွားပြီး ကားကရပ် သွားသည်။ အောင်ဘွားက ဂီယာဖြုတ်ခိုင်း၍ စက်ပြန်နိုးခိုင်းသည်။

ကျွန်တော် စက်နိုးသည်။ နိုးမှ ကလပ်နင်း၍ ဂီယာထိုးပြီး လီဘာ တို့ နင်းပြန်သည်။ ဆောင့်ထွက်သွားပြီး စက်ရပ်သွားပြန်သည်။ သုံးကြိမ်

၄၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သုံးခါ ကြိုးစားတော့ ကားမောင်းထွက်နိုင်သည်။ သို့သော် နံပါတ်ဝမ်းဂီယာ ကြိုးမှ နံပါတ်တူးဂီယာကိုပြောင်းတော့ စက်ရပ်သွားပြန်သည်။ မျက်စိက လည်း ကားရှေ့မကြည့်ဖြစ်၊ ဂီယာတံနှင့်ကလပ်ကိုသာ အာရုံရောက်နေသဖြင့် လမ်းကြောင်းက မမှန်။ ကားက လမ်းမပေါ်တွင် မြေလိမ်မြေကောက်သွား နေသည်။ အောင်ဘွားက ခေါင်းအနေအထားပြင်ပေးပြန်သည်။ အဝေးပြေး လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကားရှင်း၍သာ တော်တော့သည်။

အောင်ဘွားက အားပေးရင်း ကားလက်ကိုင်တွေကို ထိန်းပေးသည်။ သို့နှင့် တစ်မိုင်ခန့်စမ်းမောင်းမိတော့ အတော်လက်တွေ့လာသည်။ ကုန်း တက်၊ ကုန်းဆင်း၊ ဂီယာချိန်းပြီး မောင်းရပုံ၊ ဘရိတ်ကို အမြဲတမ်း အား မကိုးရန်၊ အရှိန်ကို ဂီယာဖြင့် ထိန်းရပုံ၊ ကားကျော်တက်လိုလျှင် ဘယ်၊ ညာနောက်ကြည့်မှန်ကို ကြည့်ရပုံ၊ ကားကို (ထိုစဉ်က) ပုံမှန်ဘက်လမ်း အခြမ်းကို ကပ်မောင်းရပုံများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ပေးပါသည်။ ကျွန် တော်လည်း ကြိုးစားပါသည်။

ကျွန်တော် မပင်ပန်းစေရန်လည်း အောင်ဘွားက တစ်လှည့်၊ နောက်ခန်းက လိုက်လာသည့် ကားဆရာက တစ်လဲ၊ တစ်လှည့်စီ မောင်းပြ ရင်း သင်ကြားပေးပါသည်။ မိတ္ထီလာမြို့ရောက်တော့ ကျွန်တော် အတော် အတန် သဘောပေါက် နားလည်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

နေ့လယ် (၁၂) နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်တွင်နားကြပြီး နေ့လယ်စာ ထမင်းစားကြပါသည်။ အလေးအပင် ထမ်းရသော အလုပ်မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်ပင်ပန်း၍ ချွေးပြန် နေသည်။ ထမင်းပင် ကောင်းစွာမစားနိုင်ပါ။ စိတ်တော့ အတော်ဝင်စားမိ ပါသည်။ စားရင်း၊ သောက်ရင်း၊ အောင်ဘွားကတစ်လဲ၊ ကားဒရိုင်ဘာကြီး ကတစ်လဲ ကျွန်တော်၏ လိုအပ်ချက်များကို သင်ပြကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် စားသောက်ပြီး မိတ္ထီလာ အထွက်တွင်တော့ ကား ဆရာကြီးက မောင်းသော်လည်း အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကျွန်

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း * ၄၇

တော်အား မောင်းခိုင်း ပြန်ပါသည်။ ယခု တစ်ကြိမ်တွင်တော့ အနေအထား မှန်၍ ကားက ပြောင့်ဖြောင့်သွားသည်။ သို့သော် အရှိန်က နှေးနေပါသေး သည်။

ကျောက်ဆည်မြို့သို့ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း နားကြပြန်ပါသည်။ အောင်ဘွားနှင့် ကားဆရာတို့ ဈေးအတွင်း ဝင်သွားစဉ် ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ထိုင်၍ ကားစောင့်နေစဉ် လူနှစ်ဦး ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့စီးလာသော ကားကို လှည့်ပတ် ကြည့်ကြသည်။

ကျွန်တော်က လှမ်း၍ ...

“ဟေ့လူတွေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးရာ တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံနဲ့ ရှမ်းဘောင်းဘီရှည် ဝတ်၍ ပလိုင်ကိုယ်စီဖြင့် နောက်ကျောတွင် လွယ်ထားသော လူနှစ်ဦးအနက် နှုတ်ခမ်းမွေးဖြင့် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ ဗလကောင်းကောင်းလူက ရှမ်းသံဝဲဝဲ ဖြင့် ...

“ဪ... ဒီကား... ဆရာကားလား။ ကျွန်တော်တို့အသိ နယ် ကကားနဲ့ တူနေလို့ လာကြည့်တာပါ။ စိတ်မရှိနဲ့နော်”

“ခင်ဗျားတို့အသိက ဘယ်သူလဲ”

“အောင်ဘွားတဲ့ ... ရှမ်းပြည်နယ်ကပဲ”

ကျွန်တော် ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြမည်ဟု စိတ်ကူးစဉ် လမ်းတစ်ဖက် ဈေးဆိုင်တန်းအတွင်းဘက်မှ အောင်ဘွားတို့ ပေါ်လာပြီး ခေါင်းယမ်းပြ၍ အကွယ်တွင်ပုန်းနေကြသဖြင့် သဘောပေါက်လိုက်ပြီး ..

“ဟုတ်တော့ဟုတ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မနေ့က ဝဲ အဲ့ဒီလူတွေဆီက ဝယ်လိုက်တာပါ။ ဟော့ဒီမှာ ကားသော့၊ သူတို့က ဧကအားကောင်းတဲ့ ဆလွန်းကား ဝယ်မလို့တဲ့။ ရန်ကုန်ကို ရထားနဲ့ ဆင်း သွားကြပါပြီ”

၄၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“အင်း... ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီကားနံပါတ်ကို မှတ်မိနေပါတယ်။ ဒါနဲ့ တူတော်မောင်က ဘယ်သွားမှာလဲ”

“အင်း... ကျွန်တော်က ကျောက်ဆည်မြို့ကပဲ။ ကားကလေးကို စမ်းမောင်းကြည့်နေတာပါ။ နောင်ကြီးတို့က ဒီကားကိုဝယ်ချင်လို့ မေးတာလား။ အမြတ်ရရင်တော့ ပြန်ရောင်းမယ်လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး... အသိကားမို့ မေးမိတာပါ။ စိတ်မရှိနဲ့နော်။ သွားပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား”

တိုင်းရင်းသားနှစ်ဦး လှည့်ထွက်သွားကြပြီး အတန်ကြာမှ အောင်ဘွားတို့ ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာကြသည်။

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့။ ကိုတောက်ထိန် မျက်စိရှင်ပြီး သဘောပေါက်လွယ်ပေလို့သာ။ နို့မို့ဆို မြို့လယ်ခေါင်မှာ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကစမ်းရချင်ရဲ့”

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ... အောင်ဘွားရဲ့”

“အင်း... ပြိုင်ဘက်ရန်သူတွေ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီး ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနေတာကလည်း အဲဒီ စနက်တွေ ပါပါတယ်။ နောက်တော့မှ ကိုစောက်ထိန်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းပြပါမယ်။ အခုတော့ ကားမောင်းစမ်းပါဦး... ကိုတောက်ထိန်ရယ်”

ဤတစ်ခါလည်း ကျွန်တော်ပဲ ကားမောင်းရသည်။ ကျောက်ဆည်မြို့လယ်ခေါင်ဖြစ်၍ မြင်းလှည်း၊ ဆိုက်ကား၊ စက်ဘီးများဖြင့် အတော် ချွပ်ထွေးသောကြောင့် ကားကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းရသည်။ မျက်စိ နှင်ရှင်ထား၍ အစောက လူနှစ်ဦးကိုလည်း သတိထားရသေးသည်။ ကျောက်ဆည်မြို့ကထွက်တော့ သံစည်ပိုင်းများပုံထားသော လမ်းကြားတစ်ခုထဲသို့ နောက်ခန်းက ပုန်း၍လိုက်လာသော အောင်ဘွားက ချိုးကွေ့ဝင်ခိုင်းသည်။

“ဓာတ်ဆီနည်းနေပြီ... ကိုတောက်ထိန်၊ မန္တလေးတောင်ချောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဓာတ်ဆီဝင်ဖြည့်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ အဲ... ဟိုအိမ်ရှေ့က ကားရပ်လိုက်တော့”

ကျွန်တော် အောင်ဘွားပြောသည်အတိုင်း ကားရပ်ပေးလိုက်ပြီး စက်သတ်ရန် ဂီယာဖြုတ်၍ သော့ကိုစမ်းနေစဉ် ကားဒရိုင်းဘကြီးက နောက်ခန်းက ခုန်ဆင်းလာပြီး...

“ဆင်းတော့... ကလေး။ ဦးရီး ကားကိုကွေ့ပြီး နောက်ပြန် ဆိုလိုက်ဦးမယ်”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော် ကားအား နောက်ပြန်ဆုတ်ရန် ဂီယာမထိုး ဆိုသေးမှန်း သဘောပေါက်ရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

၅၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော် ကားအောက်ဆင်းတော့ အောင်ဘွားလည်း ကားအောက်ဆင်းပြီး ဓာတ်ဆီ (၁၀)ဂါလံထည့်ပေးရန် လှမ်းမှာသည်။ ဆိုင်ကကောင်လေးက (၅) ဂါလံဝင် ဓာတ်ဆီ(၂)ပုံးနှင့် ဆီထည့်ရန် ကန်တော့ကြီးကို ယူလာသဖြင့် ကျွန်တော်က ဝိုင်းကူညီရသည်။ လှည့်လာသော ကားကို ဆီထည့်နေကြစဉ် လမ်းဝမှ ဂျစ်ကားတစ်စီး လှစ်ခနဲ ဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အောင်ဘွားက ...

“ကိုတောက်ထိန်ရေ ... အစောက ဗလကြီးတို့အဖွဲ့ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သွားကြပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ ရှောင်လို့မရတော့ဘူး။ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ကြရတော့မယ်။ ဦးရီးရေ ... အသင့်ပြင်နော်”

“စိတ်ချမ်းပါ ... ငါ့တူရယ်။ လက်သီးမသွေးရတာလည်း ကြာပါပြီ။ အညောင်းပြေအညာပြေ အပျင်းပြေပေါ့။ ဒီကိစ္စက ရှောင်ကွင်းလို့မှ မရတော့တာ။ ရင်ဆိုင်ကြရုံပဲပေါ့”

ဦးရီးက ကားမောင်းအထွက်တွင် အစောကကားက လမ်းကြားတစ်ဖက်ထိပ်တွင် ရပ်၍ စောင့်နေပါသည်။ ဗလကြီးနှင့် လူနှစ်ယောက်က မထိတရီပုံစံဖြင့် လက်ပိုက်၍ ကားပေါ်က ဆင်းစောင့်နေသည်။ ထို့ကြောင့်ကျွန်တော်တို့လည်း ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြသည်။

“ဟိုကောင်ကလေးက လိမ်တတ်သားပဲ။ မင်းလိမ်နေမှန်း ငါက သိပေမယ့် မသိချင်ဟန်ဆောင်ခဲ့တာ။ ကဲ ... လူစုံတုန်း အောင်ဘွားရေ မင်းလည်ပင်းက ရွှေကြုတ်ကလေးကို အသာတကြည်ပေးမလား။ မင်းတို့ငါက ကိုင်ပေါက်ပြီးမှ ဖြုတ်ယူရမလား။ ကြိုက်ရာရွေးပေတော့”

“ဗလကြီးက အပြောမကြီးပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ကျွန်ကြည့်ပါဦး။ ခင်ဗျားက ဗလသာ ကြီးတာ အီးဘောလောကြီးပါ”

ကျွန်တော်က ရန်စလိုက်တော့ အားလုံး အံ့ဩသွားကြသည်။ ကျွန်တော် မြေခွင်ကို လေးကွက်သိုင်းအနေအထား ဆင်လိုက်သည်။ လက်ကတော့ နဂါးပတ်ကြိုးသိုင်းအနေအထား၊ ယာဘက်လက်ကို မြှောက်

မောင်ကလေးပတ္တမြား * ၅၉

လက်မနှင့်လက်ညှိုးကို ပူးထားသည်။ ဝဲဘက်ကို အောက်ချ၍ လက်မနှင့်လက်ညှိုးပူးထားပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာကျောင်းမှ ဦးပဉ္စင်းဦးဇေန၏ ရှေးဟောင်းသိုင်းကွက်ဖြစ်ပါသည်။

ဗလကြီးက ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ကျွန်တော့်အားကြည့်ရင်း တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာပါသည်။ အောင်ဘွားက စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် ...

“ကိုတောက်ထိန် ... နောက်ဆုတ်၊ ကျွန်တော် ဝင်မယ်”

ကျွန်တော် လက်ကာပြလိုက်ပါသည်။ ပွဲကျောင်းဆရာတော် ဦးဇေန၏တပည့်ရင်း၊ မွေးကတည်းက လက်ဖျံတစ်ချောင်းတည်းပါ၍ အလယ်အံ့ပွား၊ ဘယ်ညာတွင် အံ့ပွားအပိုတစ်ခုစီပါသော ကျွန်တော် စိတ်သွင်းလိုက်သည်နှင့် ဘယ်လက်ရုံး၊ ညာလက်ရုံးများ တောင့်တင်းလာပြီး လျင်မြန်သော မြေနှစ်ဖက်က ခုန်ပျံ၍ ဗလကြီး၏လည်တိုင်ရင်းအား စုံကန်လိုက်တော့သည်။ မမျှော်လင့်သော တိုက်ကွက်ဖြစ်သဖြင့် ဗလကြီးပက်လက်လန်၍ လဲကျအသွား အနီးမှတစ်ယောက်ကိုလည်း နောက်ကျမ်းစစ်၍ ညာလက်ဝါးစောင်းဖြင့် လည်တိုင်ရင်းသို့ပင် ခုတ်ချလိုက်ပါတော့သည်။ ကျန်တစ်ယောက်က ပြေးပြီ။ အောင်ဘွားနှင့် ဦးရီးက အံ့ဩစွာဖြင့် ...

“ဟ ... ကိုတောက်ထိန်၊ လုပ်လှချည်လားဗျ”

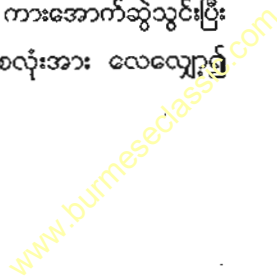
ဦးရီးက ...

“အင်း ... အောင်ဘွားတို့ကတော့ လူရွေးမှန်သွားပြီ”

ဟု မှတ်ချက်ပြုရသည်။ ထိုအချိန်အထိ ဦးရီးဟုခေါ်ဆိုသူကို တားဒရိုင်ဘာ၊ အောင်ဘွား၏ လူယုံတစ်ဦးဟုသာ ကျွန်တော် မှတ်ထင်နေဘူးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သတိမေ့နေသူနှစ်ဦးအား ကားအောက်ဆွဲသွင်းပြီး အားပျက်၍ ပြင်နေဟန်ပြုကာ ကားဘီးလေးဘီးစလုံးအား လေလျှော့၍ ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။

လမ်းတွင် အောင်ဘွားက ...

၅၂ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ကိုတောက်ထိန် ... ဒီပညာတွေ ဘယ်လိုတတ်တာလဲ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ဌာနေရောက်မှ ဆရာခွဲသင်ပေးဖို့ စဉ်းစားနေတာကိုတောက်ထိန် သိုင်းတတ်မှန်းတော့ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ငါက ငယ်စဉ်ကတည်းက ရွာဦးက ပွဲကျောင်းထွက်၊ ယောက်ျားတို့တတ်သင့်တာတွေ အကုန်တတ်တယ်။ နွားကျောင်းရင်း ပွဲကျောင်းထွက် အချင်းချင်း နေ့စဉ်ကစားနေတော့ သက်လုံက ကောင်းနေတယ်။ လှေကျင့်ပြီးသားဖြစ်တာပေါ့။ နောက်ပြီး”

ကျွန်တော် ဆက်မပြောတော့ပါ။ ကျွန်တော်၏ မွေးရာပါ လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စကားကို လှီးလွှဲပြီး ...

“ကျွန်တော့်ကန်ချက်က ပြင်းသဗျ။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပျော့ကွတ်တွေရှိတယ်ဗျ။ လည်တိုင်ရင်း ညာဘက်ဘေးမှာ မေ့ကြော့ရှိတယ်။ ခြေထောက်ကို ဆပြီးကန်ရတာ။ ညာခြေခွံဆို သေသွားနိုင်တယ်။ အခုတောင်နှစ်နာရီလောက် မေ့မြောနေလိမ့်မယ်”

“အင်း ... ကိုတောက်ထိန်တို့ကတော့ ကျွန်တော်ထင်တာထက် ပိုနေပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ကိုတောက်ထိန်ကို စောင့်ကြည့်ခဲ့တာပါ။ အခြေခံလောက်ပဲ တတ်မယ်ထင်နေခဲ့တာ။ အခုတော့ ...”

ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးရောက်တော့ မန္တလေး ချမ်းမြသာစည်လေဆိပ်အဝင်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် သနပ်ခါးခြံကြီးအတွင်းသို့ အောင်ဘွားက ကားကိုချိုးကျွေပြီး ဝင်သည်။ ခြံအလယ်တွင် ကြီးမားသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်က ဆီးကြိုနေသည်။ ကားကို ဆင်ဝင်အောက်ရပ်ထားယောက်ျားကြီးတစ်ဦးနှင့် မိန်းကလေး သုံးဦးဆီးကြိုနေသည်။

ယောက်ျားကြီးက ...

“ဟော ... ကိုယ်တော်လေး ပြန်ကြွလာပြီ။ ဧည့်သည်တော်လည်း ပါတယ်။ ပစ္စည်းတွေပိုင်းသယ်ကြ။ ဦးရီးတော် ကျန်းမာပါရဲ့လား”

ဟု ဒရိုင်ဘာကြီးကိုလည်း နှုတ်ဆက်နေပြန်သဖြင့် ကျွန်တော် သဘောပေါက်ရတော့သည်။

ငယ်ကံကလေးပတ္တမြား ❀ ၅၃

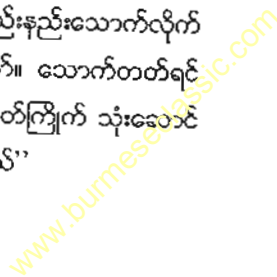
အောင်ဘွားက ကျွန်တော့်အား ဧည့်ခန်းသို့ ဆီးကြိုခေါ်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းကြီးမှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည်။ မီးပန်းဆိုင်များအောက်တွင် ရှေးခေတ်ရွှေဖေါ်အနုလက်ရာ၊ ဗိရို၊ စာတိုက်အိမ်၊ မှန်တင်ခုံနှင့် စာအုပ်စင်များကို တန်းစီပြီး ချထားသည်။ ရှေးဟောင်း ပရိဘောဂများအား ရွှေပြိုနွဲ့ချထားသည်။

နံရံပေါ်တွင် အဲမောင်းလုံကြီးနှစ်ချောင်းအား ပန်းပွားတပ်၍ ကြက်ခြေခတ်ချိတ်၍ ဆွဲထားပြီး တစ်နေရာ၌ ရှေးဟောင်းစားအိမ်နှင့် ဓားနှစ်စင်း တ အလယ်၊ ယာဘက်ဘေးတွင် ရှေးဟောင်းတူမီးသေနတ် နှစ်လက်ကို ချိတ်ဆွဲထားပြီး အတွင်းဝင်ပေါက်အပေါ်တွင် အဖျားကျောက်စိမ်းရောင်ပေါက်နေပြီး အရင်းတွင် ရွှေကွပ်၍ ပန်းကနုဖော်ထားသော ပြောင်ခေါင်းစိမ်း ဦးချိုကြီး၊ အပေါ်တက်သည့် လှေခါးအဝင်ခန်း အပေါ်နံရံတွင်တော့ ဘာမျိုးမှန်းမသိရသည့် ဦးချိုတစ်စုံကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

အခန်းအလယ်တွင်တော့ ခေတ်မီ ဆိုဖာထိုင်ခုံကြီးများအလယ်တွင် ပြောင်လက်နေသည့် ကျွန်းနက်စားပွဲကြီး၊ အောက်ကြမ်းပြင်တွင် နီညိုချောင်မွှေးပွ အိတ်လီကော်ဇော်ကြီးက ခန်းလုံးပြည့် ခင်းကျင်းထားသေးသည်။ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ချမ်းသာသော လူတန်းစားများ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ထိုသို့သော လူတန်းစားများက ကျွန်တော်တို့နေထိုင်သော ရွာစွန်း၊ နှာဗျား၊ ရွာသိမ်၊ ရွာငယ်၏ သင်္ချိုင်းကုန်းတွင် သုဘရာဇာအလုပ်၊ လာထုတ်သည်ဆိုသည်မှာ နည်းနည်းနောနော စွန့်စားခြင်းမဟုတ်သလို အဓိပ္ပာယ်အလွန်ရှိသော လျှို့ဝှက်ကိစ္စကလည်း ရှိပေလိမ့်ဦးမည်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေစဉ် မိန်းမပျိုကလေးများ ငွေလင်ဗန်း နှိုက်စိဖြင့် စားစရာ၊ သောက်စရာများ ယူဆောင်လာကြသည်။

“ကိုတောက်ထိန် ... အဆာပြေ အအေးနည်းနည်းသောက်လိုက်ကြရအောင်။ ပြီးမှ ရေချိုးပြီး ညစာစားကြတာပေါ့နော်။ သောက်တတ်ရင် သကာမျိုးစုံလည်း ရှိပါတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ကြိုက် သုံးဆောင်နိုင်ပါဗျာ။ ဦးရီးတော်လည်း အဖော်လာလုပ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အခြေအနေအရ အရက်မသောက်ရပါဘူး။ ငါးပါးသီလ ဖြစ်ရတယ်။ ခွင့်လွှတ်နော် ... ကိုအောင်ဘွားရေ”

ကျွန်တော်က ဦးရီးလည်း ရောက်လာသဖြင့် အောင်ဘွားအား မင်းနှင့်ငါနှင့် ပြောနေရာမှ ကျွန်တော်ဟူသော နာမ်စားနှင့် ကိုအောင်ဘွားဟူသောအမည်ကို သုံးလိုက်ပါသည်။

ဦးရီးက ...

“မောင်တောက်ထိန် ... ယောက်ျားဆိုတာ စုံအောင်တတ်ရတယ်ကွ။ အရက်သောက်တယ်ဆိုတာ သောက်တတ်ရင်ဆေး၊ မသောက်တတ်ရင်ဘေး ဖြစ်တတ်တယ်။ နောက် အရက်သောက်ပြီး မိမိကိုယ်ကို မိမိ ထိန်းနိုင်မှလည်း ယောက်ျားပီသတာ။ စိတ်ကြိုက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါမောင်ရင်ရယ်။ ဒီအိမ်ကို ကိုယ့်အိမ်လိုပဲ သဘောထားပါ .. ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား”

အဆာပြေ စားသောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အား အပေါ်ထပ် အနောက်ဘက် အစွန်ဆုံးအခန်းတွင် နေရာပေးသည်။ အခန်းကြီးများမှာ အလွန်ကျယ်သည်။ အခန်းထဲ၌ နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ကြီးနှင့် စားပွဲထိုင်ခုံများ၊ စာရေးစားပွဲနှင့် ရေချိုးခန်းအိမ်သာ အဆင်သင့်ပါသည်။ ဟိုတစ်အိပ်ခန်းကြီးအတိုင်းပင် ကြီးမားလှသော ဗီရိုကြီးများက တန်းစီပြီး ရှိနေသည်။

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ပါသော ရှေးဟောင်းဗီရိုကြီးက နန်းတစ်လိမ်ပန်းတစ်လိမ် အတွန့်များ၊ ခေါင်းစည်းက ယိုးဒယားပန်းကနုတ်အတွင်း နဂါးကို ဂဠုန်သုတ်နေဟန် ရုပ်ကြွမှာ လွန်စွာ လက်ရာမြောက်သည်။ နှစ်ဟောင်းဗီရိုကြီးဖြစ်၍ ပေါလစ်သပြေညိုရောင် သုတ်ထားသည်မှာ ပြောင်လက်နေသည်။ ကြမ်းခင်းက ပျဉ်းကတိုးလျှာထိုး၊ ပြောင်လက်ပြီး အဖို့တံတံ၊ ဖုန်တစ်စက်မရှိ၊ အစွန်ဆုံးအခန်းဖြစ်သဖြင့် မှန်တံခါးများမှ အထည်ရောင် ကောင်းစွာရသည်။ ကျပ်လုံးခန့်သံတိုင်များ စိုက်ထားသော ပြတင်းပေါက်ကြီးများမှာ ကျယ်ဝန်းလှသည်။

ကျွန်တော် သဘောကျလွန်းသဖြင့် ငေးမောနေမိသည်။ အခန်းသို့ လိုက်ပို့သော အောင်ဘွားက ...

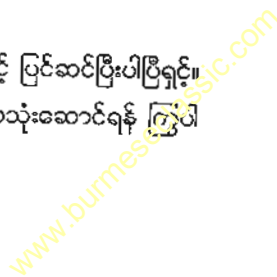
“ကိုတောက်ထိန် ... ရေခိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးရင် ပြန်ဆင်းလာခဲ့နော်။ ညစာစားဖို့ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေမယ်။ ဟိုမှန်တပ်ထားတဲ့ ဗီရိုကြီးထဲမှာ ခင်ဗျားဝတ်ဖို့ ပုဆိုး၊ အင်္ကျီတွေ အဆင်သင့်ရှိတယ်။ ကြိုက်ရာ ယူဝတ်နိုင်ပါတယ်”

အောင်ဘွား ပြန်ဆင်းသွားတော့ ပြတင်းတံခါးကြီးများကို ကျွန်တော် ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ အပေါ်ထပ်မှ ခြံကျယ်ကြီးကို စီးမြင်ရသည်။ တစ်ကေခန့်ကျယ်ဝန်းသော ခြံကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ အုတ်တံတိုင်းဝင်းခတ်ထားသော ခြံကျယ်ကြီးအတွင်း သနပ်ခါးပင်များ၊ အပြည့်စိုက်ထားရာ ထွာဆိုင်ခန့်အရွယ် ကိုယ်စီရှိကြသည်။ သနပ်ခါးအမွှေးနံ့က တစ်ခြံလုံးကို သင်းယုံနေသည်။

ခြံဝင်းနှင့် အိမ်ကြီးမှာ မည်မျှတန်မည် မသိသော်လည်း သနပ်ခါးပင်များ၏ တန်ဖိုးကပင် နည်းမည်မဟုတ်ပါ။ ရွာတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် သူကြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်ဆိုသည်မှာ ကိုအောင်ဘွားတို့ အပုံ (၁၀၀)ပုံ သူင် တစ်ပုံလောက်သာရှိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် အဝတ်အစားများ ချွတ်၍ ရေချိုးခန်းဝင်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲတွင် ဆပ်ပြာ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ သွားတိုက်အသစ်များ အဆင်သင့်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါမျိုးစုံက အဆင်သင့်။ ကျွန်တော် ရေတစ်ဝကြီး ချိုးလိုက်ပါသည်။ ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲတော့ နံနက်ခင်းခိုဝင်တွင် ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါနှင့် ရေမွှေးမျိုးစုံက အဆင်သင့်။ သို့သော် ကျွန်တော် သုံးလေ့မရှိ၍ မသုံးတတ်ပါ။

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံ ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်ဖွင့်ပေးတော့ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ဦး ...

“အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းမှာ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီရှင်။ ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ဦးရီးတော် စောင့်နေပါတယ်။ ညစာသုံးဆောင်ရန် ကြပါနော်”

၅၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား ... လာခဲ့ပါမယ်”

ကျွန်တော်တို့ တောမှာတော့ ‘ထမင်းစားမယ်’ ဟု တိုရှင်းလိုရင်း ပြီးပါသည်။ ဟော ... ခုတော့ အလွန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လွန်းပါသည်။ ကိုယ်တော်လေးတုံး ဦးရီးတော်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာတော့ နတ်ကန္တာ ပေးလျှင် နတ်ကတော်များ အသုံးအနှုန်းဖြင့် တူနေပါသည်။ အောင်ဘွား တို့မှာ ဟိုးရှေးခေတ် မင်းသွေး၊ မင်းမျိုးနွယ် တော်ဝင်တွေ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်၏ အခေါ်အဝေါ်၊ အသုံးအစွဲ၊ စကားလုံးများကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ ယဉ်ကျေးအောင် သုံးစွဲပြင်ဆင်ရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဖြစ်ခဲ့၍ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းတော့ ပြင်ဆင်စရာ မရှိလောက်ပါ။ ကျွန်တော် အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့ပါသည်။ အတက်တုန်းက သစ်မထားမိသော်လည်း တစ်ဆစ်ချိုးလှေတံခါးကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းပြီး ပြောင်လင်တောက်ပနေသည်။

လှေတံခါးလက်ရမ်းသာမက လှေကားဆန်များကလည်း သပြေသီးမှည့်ချောင်း ပြောင်လက်တောက်ပနေရာ မှန်ကြည့်၍ပင် ရလောက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ထမင်းစားခန်းကို မသိပါ။ သို့သော် အစောက မိန်းကလေးထံ လှေတံခါးခြေရင်းတွင် စောင့်ကြိုနေပါသည်။

“ဒီဘက်အခန်းကို ကြွပါရှင့်”

ကျွန်တော် သူမညွှန်ပြရာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့ မိန်းကလေး တစ်ဦးက ကတ္တီပါဖိနပ်တစ်ရန် ချခင်းပေးပြီး ...

“ဖိနပ်စီးပါရှင့်”

တာရာရုံ ကျောက်ပြားခင်းထားသော ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ထောက်အေးမည်ဖြစ်၍ ဖိနပ်စီးခိုင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အလိုက်သင့် စီးလိုက်ရပြန်သည်။ ဘဲညှပ် ကျောက်စားပွဲအရည်ကြီးပေါ်တွင် စားစရာ ဟင်းလျာများ ပြည့်စုံအောင် ခင်းကျင်းထားသည်။ ကျွန်တော် ရွာသို့ ကုန်း အုတ်ဂူပေါ်တွင် ထမင်းထုပ်ကို ဖြေစားရုံကို အမှတ်ရမိပြန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၅၇

“လာ ... ကိုတောက်ထိန်၊ ညစာစားရင်းစကားပြောဖို့ စောင့်နေကြတာ။ လာ ထိုင်ပါ”

ဘဲညှပ် ကျောက်စားပွဲအလယ်၌ ဆုံလည်အပိုင်းကလေး ပါသေးသည်။ ဟင်းများကလည်း သား၊ ငါး၊ အသီးအရွက် အတော်စုံသည်။ ဘေးတွင်ရပ်နေသော မိန်းကလေးသုံးဦးက ထမင်းနှင့်ဟင်းများ ဝိုင်းထည့်ပေးကြသည်။ တော်ပါသေးသည်။ ဦးရီးတော်က ဇွန်း၊ ခက်ရင်းဖြင့် စားသော်လည်း အောင်ဘွားက လက်ဖြင့်စားသဖြင့် ကျွန်တော် အဖော်ရသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးကမ်းပေးသော ရေဇလုံတွင် ကျွန်တော် လက်ဆေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကိုတောက်ထိန် အားမနာတမ်းစားဗျာ”

တစ်ဆက်တည်း အောင်ဘွားက လက်မခမ်းပြတော့ မိန်းကလေးများ ထွက်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ညစာထမင်းစားရင်း စကားပြောကြသည်။

“ကိုတောက်ထိန်ရေ ... ကျွန်တော်တို့က မင်းတုန်းဘုရင်ထက်ထက် ရွှေလုံဗိုလ်အမျိုးတွေပျ။ ဘော်ကြိုစော်ဘွားအဖိုး ဦးခွန်မိုင်းနဲ့ ရွှေလုံဗိုလ်က သမီးယောက်ဖတော်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အဘွား ဒေါ်စန္ဒီ ဒေဝီက ရွှေလုံဗိုလ်ရဲ့ဇနီး။ ခု ... ကျွန်တော်တို့မိခင်၊ မယ်တော်ကြီးက မြေးတော်တာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကျတော့ မြစ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ ဒီ ဦးခွန်တော်က မယ်တော်ကြီးရဲ့ မောင်အငယ်ဆုံး ကျန်တဲ့သုံးယောက်က မရှိတာဘူး။ ဆုံးပါးကုန်ကြပြီ။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ရွှေလုံဗိုလ်နဲ့ပြိုင်ဘက် ရနောင် မောင်မောင်တုတ်ဆိုတာရော ခင်ဗျား ကြားဖူးမှာပေါ့။ နှစ်ဦးစလုံး မိန်းမများ ကြတယ်။ အခု အရုပ်အထွေးက အဲဒီမျိုးသက်ကျန် အစွယ်အပွားတွေကိုစွဲ။ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေရတာက။ အဘိုးဘက်ကရော အဘွားဘက်ကရော နယ်ယျက်နေတဲ့ အမျိုးအနွယ်ဝင်တွေရဲ့ အမွေကိုစွဲ”

“ဒီအိမ်ကြီးက အဘိုးအမွေတက်ကား ပြီးခဲ့တဲ့လကမှ ကျွန်တော်တို့ တရားရုံးမှာနိုင်လို့ ပြန်ရလိုက်တာ။ အခုလည်း မယ်တော်ကြီးနဲ့ အစ်မ

၅၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တော်တို့ ဘော်ကြိုကို သွားကြတယ်။ မယ်တော်ကြီးဘက်ကအမွေ လက်ဖက်ခြံတွေနဲ့ အိမ်ကြီးကိစ္စပဲ။ ကျွန်တော်တို့က ဘော်ကြိုမှာမွေးပြီး ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကြီးကြတာ။ တရားမမှုဖြစ်တော့ ဒီအိမ်ကြီးကို ချိပ်ပိတ်ထားတာ နှစ်အတော်ကြာတယ်။ ခုလည်း ဘော်ကြိုက အိမ်နဲ့ခြံကို အမွေလုကြပြန်ပြီ။ ဟိုမှာက မိုးကုတ်ကျောက်တွင်းတွေ ကိစ္စကလည်း ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သွားလေရာ ရန်သူ့ဝိုင်းနေတယ် ... ကိုတောက်ထိန်ရေ”

“ကိုအောင်ဘွားရေ ... ကျွန်တော် မရှင်းလို့ မေးစမ်းပါရစေ။ အစောကပြောခဲ့တဲ့ ရွှေလုံဗိုလ်နဲ့ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်တို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အရှုပ်အထွေးဆိုတာကို မရှင်းတာပဲ။ သူတို့နှစ်ဦးက ရန်သူပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဆိုပေမယ့် မြန်မာ့သမိုင်းကို သင်ခဲ့ရပါတယ်ဗျာ။ ဘယ်လို အမျိုးတော်စပ်နေကြတာလဲဗျ”

“ဟုတ်ပါ့ ... ကိုတောက်ထိန်ရယ်။ ရှင်းရရင်တော့ ကိုယ့်ပေါင်ကို လှန်ထောင်းဆိုသလိုပါပဲ။ ရွှေလုံဗိုလ်ရော၊ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ပါ မိန်းမများကြတာကို ခင်ဗျားလည်း အသိပဲ။ နန်းမြို့အပြင် ဂေါဝိန်ဆိပ် ယမကာဆိုကာ မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို အပြိုင်ပိုးကြရာက ဟိုက ဝန်ကြီးအဆင့် ဗိုလ်တွေမှန်းသိတော့ မငြင်းဆန်ခဲ့ဘဲ နှစ်ဦးစလုံးကို လက်ခံတယ်။

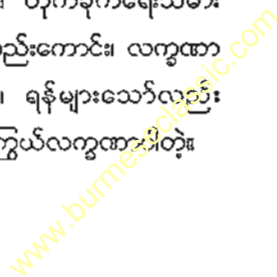
အဲဒီအချိန်မှာပဲ စုစုရားလတ်က သီပေါမင်းရဲ့လက်စွဲတော် လူရင်းကား ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကို ဒိုင်းခင်ခင်ကိစ္စနဲ့ မောင်ဖေငယ်ကိုယ် နှိပ်ကွပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်၊ ဂေါဝိန်ဆိပ်က အမျိုးသမီးမှာ ကိုယ်လေးလက်ဝန်နဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုယ်ဝန်မှန်းမသိပေမယ့် နောက်ဆုံး လွှတ်တော်ရုံးကိုတိုင်မယ်ဆိုလို့ ရွှေလုံဗိုလ်က ကောက်ယူလိုက်ရတာ။ နောက်လာတဲ့ကလေးကလည်း မိန်းကလေးဆိုတော့ အမျိုးပြန့်ပွားပြီး အခု အမွေဆိုင် ဒီအိမ်ကြီးကို တရားရင်ဆိုင်ရတာပဲဗျ။ အခု အမှုပြီးသွားပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သတိထားနေရပါတယ်။ ဟိုတစ်ဖက်က ဥပဒေအပြင်ဘက်က လုပ်ကြံနေလို့ပါပဲ”

“မနက်ဖြန်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဘော်ကြိုကို လိုက်သွားရလိမ့်မယ်။ အမွေမှုရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အိမ်ကြီးနဲ့ လက်ဖက်ခြံတွေ ကိစ္စပါ။ အဲဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မွေးရပ်မြေပါပဲ။ ဒီအိမ်ကြီးကို အမွေ ကိစ္စ နှစ်ပေါက်အောင်လာရှင်းနေရတုန်း အမေဘက်က အမျိုးတွေက အပိုင်သိမ်းထားတာပါ။ စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထားတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်တော့များတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုတောက်ထိန်ကို အကူအညီ တောင်းရတာပါ”

“သဘောပေါက်ပါပြီဗျာ။ ဇာတ်ရည်လည်း လည်ပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှန်းမသိ၊ ညာမှန်းမသိ ဝင်ပါနေရတာ။ ကိုယ်မလုပ်ရင် ကိုယ်ပဲခံရမှာမို့ အခုတော့ ရှင်းလင်းသွားပါပြီ”

“ကိုတောက်ထိန်ရေ ... ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ကိုတောက်ထိန်တို့ရွာကိုလာတာ တစ်ချက်ခုတ်၊ သုံးလေးချက်ပြတ်ဗျ။ ပထမအချက်က ရန်သူတွေ မျက်ခြေပြတ်အောင် လှုံ့အောင်ပုန်းရတာ။ ခုတော့ ထောင်တန်းကျသွားလို့ အန္တရာယ်ကင်းပါပြီ။ ငုတ်ယအချက်က အဘိုးအမွေ ရတနာရှာဖို့၊ တတိယအချက်က ကိုယ်လုံပညာရှင်ရှာဖို့။ အခု ကိုတောက်ထိန်ကိုတွေ့တော့ ပညာသာမက စိတ်ဓာတ်ပါကောင်းတော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ တစ်လလုံး သင်္ချိုင်းကုန်းမှာနေပြီး ကိုတောက်ထိန်ကို အနီးကပ်လေ့လာခဲ့ရတာ၊ ကိုမိုးကျော်ပြောစကားအရ ကိုတောက်ထိန်က ဆရာတော် ဦးဇေနရဲ့ တပည့်ရှင်းပွဲကျောင်းထွက် သိုင်းပေါင်းစုံတတ်တယ်ဆိုတာလည်း သိရပါရဲ့ဗျား”

တော်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော့်တွင် ဘယ်၊ ညာ၊ အံသွားပါပြီး ခံမွေးရာပါ လက်ဖျံရိုးတစ်ချောင်းဆိုတာ မသိသေးလို့။ ဤကိစ္စကိုလည်း မိဘများနှင့် ဆရာတော် ဦးဇေနသာလျှင် သိပါသည်။ တိုက်ခိုက်ရေးသမား သိုင်းပညာပါရမီရှင်ဟု ဦးဇေနက ဇာတာခွင်ဖတ်၍လည်းကောင်း၊ လက္ခဏာကြည့်၍လည်းကောင်း အတတ်ဟောဖူးပါသည်။ ရန်များသော်လည်း အသက်ရှည်မတုံး။ အလွန်ကံကောင်းသူ သူဌေးသူကြွယ်လက္ခဏာပါတဲ့။

၆၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဟုတ်တိုင်းမှန် လုပ်တိုင်းဖြစ်အောင် တစ်သက်လုံး ငါးပါးသီလကို လုံအောင်ထိန်းရမတဲ့။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် နွားကျောင်းသားဖြစ် သော်လည်း လေးခွမျိုးစုံကိုင်ပြီး ငှက်တော့မပစ်တော့ပါ။ လက်တည့်စမ်း ရုံသာ ဖြစ်ပါသည်။ မိဘများကလည်း ထိုဇာတာရှင်မှန်းသိ၍ ကြီးပွား ချမ်းသာစေရန် ခွင့်ပြုပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝ အပြောင်းအလဲကို ကျွန်တော်သိလျှင် ကြီးစားရ မည် ဖြစ်ပါသည်။ အတ္တဟိအတ္တနော နတ္တောဟု ရှင်တော်ဗုဒ္ဓက ဟော ကြားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ယခုတော့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ဖြစ် ချေပြီ။ အောင်ဘွားတို့မိသားစုက ကျွန်တော့်ဘဝ တိုးတက်ကြီးပွားရေး အတွက် အထောက်အကူပေးမည့် လှေကားကြီးပင် မဟုတ်ပါလော။ မိုးရွာ တုန်းရေခံရပေမည်။ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်မသင့်ရန်တော့ ကျွန်တော် သတိထား ရပေမည်။

ထိုညက ကောင်းစွာ အိပ်ရပါသည်။ မနက် အိပ်ရာကနိုးတော့ ငါးနာရီ။ ရွာတွင် အိပ်ရာက ထနေကျချိန်ဖြစ်ပါသည်။ အလင်းရောင်လာ ပြီဖြစ်သော်လည်း မိုးက ကောင်းစွာမလင်းသေး။ သနပ်ခါးခြံအတွင်း အပင် တစ်ပင်ပင်မှ နွေတေးရှင် ဥဩငှက်က တကြော်ကြော် 'ဥဩ ... ဥဩ' ဟု အော်မြည်နေရှာသည်။ မကြာမီ ဥဩငှက် အသံပြောင်းပြောင်းသွားသည်။ ဥဩငှက်အမတစ်ကောင် ရောက်လာဟန်တူသည်။ အချီအချ မောင်နှံစုံ နွေနှောင်းတေးကို သိကြတော့သည်။

“ဥဩ ... ဥဩ ... ဥဩ ...”

သူတို့က မောင်နှံစုံပြီလေ။ ကျွန်တော့်မှာသာ လူပျိုဘဝ အဖော် အလှော်မရှိသေး။ သန္ဓေဟူသည်မှာ ဒါပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာ ကထ၍ မျက်နှာသစ်သည်။ ဘုရားခန်းက ဘယ်နားရှိမှန်း မသိ။ အိပ်ရာ သိပ်ပင် ဘုရားဝတ်ပြု အမျှအတမ်းဝေပြီး မေတ္တာပို့သည်။ ပြီးနောက် နားစိပ်သည်။ မနက် (၆)နာရီတိတိတွင် အောက်ထပ်မှ ငွေမောင်းကလေး ထုသံ ကြားရပြီး တစ်ဆက်တည်း အခန်းတံခါးခေါက်သံပါ ကြားရသည်။ ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်ပေးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အခန်းဝတွင် အသံနေသည်။

www.burmeseclassic.com

၆၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“မနက်စောစောစော အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီရှင်။ အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းကို ကြွပါရှင်”

“ဪ... အေး... အေး... လာခဲ့ပါ့မယ်”

ကျွန်တော်က အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့တော့ လှေတံခါးကြီးပေါ်တွင် အောင်ဘွားနှင့် ဦးရီးတို့ဖြင့် ဆုံကြသည်။

“ကိုတောက်ထိန်... ညက အိပ်ရေးဝရဲ့လား”

“အိပ်လို့ကောင်းပါ့ဗျာ။ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်အိပ်တော့ လေကလေးက တဖြူးဖြူး။ သနပ်ခါးအမွှေးနံ့ကလေးသင်းပြီး ဥဩငှက်ကလေးတွေ တေးသီတော့မှ နိုးတော့တာပဲ”

“ဝမ်းသာပါရဲ့ဗျာ... မနက်စောစောပြီး ခရီးဆက်ကြတာပေါ့”

“ကိုတောက်ထိန်... ဘာလိုသေးသလဲ”

“အဆင်ပြေပါတယ်ဗျာ။ မလိုပါဘူး”

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားခန်းတွင် မနက်စောစောစော စားကြသည်။ မန္တလေးနန်းကြီးသုပ်နှင့် လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီတို့ဖြစ်သည်။

မနက်စောစော စားသောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော် ရေချိုး အဝတ်အစားလဲနေစဉ် ကိုအောင်ဘွားက ဂျစ်ကားကလေးအား စစ်ဆေး၍ ဆီများဖြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးအိမ်ကြီးမှထွက်လာတော့ မနက် (၈) နာရီတိတိ။ အလာတုန်းကလိုပင် သုံးယောက်တည်းသာ။ ကားသဘောများလည်သွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော် မမောင်းရဘဲ အောင်ဘွားနှင့် ဦးရီးသားတစ်လှည့်စီမောင်းကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဂျစ်ကားကလေး မန္တလေးမြို့ကထွက်ပြီး အောင်ထိလယ်ကို ကျော်လာသည်။ ထို့နောက် ညာဘက်ကိုကွေ့ပြီး ကျောက်မီးတာဆီ ဟူသော နေရာသို့အရောက်တွင် ဦးရီးတော်က ခေတ္တနားရန် ကားကလေးအား ဆည်တော်ကြီးမှလာသော ရေမြောင်းဘောင်ကြီးဘက်သို့ ဆင်း၍ ရပ်သည်။

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား * ၆၃

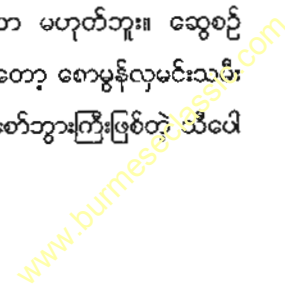
“ကဲ... ငါ့တူတို့၊ ဒီ ကျောက်မီးတာဆုံမှာ အကြော်စားရင်း ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း ခေတ္တနားကြရအောင် ဆင်းကြ”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အကြော်စားရင်း ရေခွေးကြမ်းသောက်ကြသည်။ အကြော်များမှာ ဘူးသီးကြော်၊ ဘယာကြော်၊ မြေပဲကပ်ကြော်နှင့် ကုလားပဲကြော်၊ အာလူးကြော်များ ဖြစ်သည်။ မြေပဲဆီစစ်စစ်ဖြင့် ကြော်ထားသော အကြော်များဖြစ်ပြီး တို့စားရန်အချဉ်မှာလည်း မန်ကျည်းသီးမှည့်အရည်ကို ငရုတ်သီးစိမ်း၊ ငံပြာရည်တို့ဖြင့် ဖျော်ထားသောကြောင့် အကြော်နှင့်တို့စားရာတွင် လွန်စွာ အရသာရှိပါသည်။ လက်ဖက်ခြောက်မှာလည်း ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှလာသော လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းသည့် လက်ဖက်ရွက်အစစ်ဖြစ်သောကြောင့် မွှေးကြိုင်ပြီး အလွန်သောက်၍ ကောင်းသည်။

ထိုစဉ်တွင် ဦးရီးတော်က...

“မောင်တောက်ထိန်... ဦးရီးတို့အကြောင်းကို မင်းလည်း သိတန်သရွေ့ သိပြီးလောက်ပါပြီ။ အခု ဒီနေရာမှာနားတာ ဦးရီးတို့ ရှေးယခင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝင်ကို ဒီနေရာမှာ ပြန်ပြောချင်လို့ ခေတ္တနားတာ။ ဒီနေရာကလေးက ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ကူးတဲ့ တောင်ခြေနေရာကလေးပဲ။ ကျောက်မီးတာဆုံရွာလို့ခေါ်တယ်။ ဒီနေရာနဲ့ ဟိုး ရှေးနားက ဒုတ္တဝတီမြစ်ကမ်းဘေးမှာ မိဖုရားစောမွန်လှတည်သွားခဲ့တဲ့ ရွှေစာရံစေတီတော်ဆိုတာ ရှိတယ်။ အခုလည်း ဦးရီးတို့ သွားရင်းလာရင်း အမြဲတမ်း ဝင်ဖူးနေကျဆိုတော့ ဖူးချပေးဦးမယ်”

“မိဖုရားစောမွန်လှဆိုတာ တကယ်တမ်းတော့ ဦးရီးတို့နဲ့ အမျိုးတော်စပ်တယ်။ ရှမ်းလူမျိုးဖြစ်လို့ အမျိုးတော်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ကို အမျိုးတော်ခဲ့တာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စောမွန်လှမင်းသမီးဘာ ဦးရီးတို့ရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင် အဆက်အနွယ် စော်ဘွားကြီးဖြစ်တဲ့ သီပေါဆက်ဘွားကြီးရဲ့ သမီးတော်အရင်း ဖြစ်နေလို့ပဲ။

၆၄ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

စောမွန်လှမင်းသမီးကို ဖခင်စော်ဘွားကြီးက ဖုန်ပြည် အနော်ရထာမင်းကို ဆက်သတယ်။ အနော်ရထာမင်းကြီးကလည်း စောမွန်လှခေါ်တဲ့ ရှမ်းမိဖုရားကို လွန်စွာ မြတ်နိုးတော်မူတယ်။ အဲဒါကို အခြားမိဖုရားတွေက ရှမ်းမင်းသမီး စောမွန်လှအပေါ် မကျေနပ်ကြဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ အကွက်ကောင်းကို ချောင်းနေကြတယ်။ ရှမ်းမင်းသမီး စောမွန်လှရဲ့ ပန်ဆင်ထားတဲ့ နားရွှေငွင်းက လပြည့်လကွယ်နေ့တွေမှာ တဖျတ်ဖျတ် ရောင်ခြည်တော်ကွန့်မြူးတယ်။ အမှန်တော့ စောမွန်လှမင်းသမီးဟာ ဘာသာရေးကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းပြီး ဓာတ်တော်မွေတော်တွေကို တလေးတစား ဦးခေါင်းထက်မှာ ထားပြီး ပန်ဆင်ထားခြင်းပဲဖြစ်တယ်။

အဲဒါကို မနာလို မရှုစိတ်နဲ့ တခြားမိဖုရားတွေက စုန်းတောက်စားတယ်။ စောမွန်လှရှမ်းမင်းသမီးဟာ စုန်းမလိုလိုလို့ စွပ်စွဲကြပြီး ဘုရင်ကြီးနားတော်ကို လျှောက်တယ်။ အချစ်ဝင်ပြီး အမြစ်မမြင်တဲ့ ဘုရင်ကြီးက တော့ ရှမ်းမိဖုရားကို လွန်စွာမြတ်နိုးတာကြောင့် ယုံကြည်တော်မူဘူး။ ဒါပေမဲ့ လပြည့်လကွယ်ဆုံတဲ့ရက်တွေမှာ မိဖုရားတွေက ဘုရင်ကြီးကို လျှို့ဝှက်ခေါ်ဆောင်ပြီး သက်သေပြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိဖုရားစောမွန်လှရဲ့ နားရွှေငွင်းက ရောင်ခြည်တော်ကွန့်မြူးပြီး တဖျပ်ဖျပ် လက်နေတယ်။ အဲဒီအခါမှာ အနော်ရထာမင်းကြီးလည်း ယုံကြည်သွားပြီး မိဖုရားစောမွန်လှအား ရှမ်းပြည်နယ်နေရပ်ကို နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးပြီး ပြန်စေတယ်။

အဲဒီအခါမှာ မိဖုရားစောမွန်လှဟာ ဘုရင်ကြီးကို လွန်စွာ ချစ်မြတ်နိုးတော်မူသော်လည်း တခြားမိဖုရားများ ကုန်းချော၍ နန်းတော်မှစွာ ရခြင်းကို လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်တော်မူတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခေတ် ဘုရင်တို့ဘုန်း၊ မိုးသို့ချုန်းဆိုသလို လွန်စွာတန်ခိုးကြီးတဲ့ အနော်ရထာမင်းကြီးကို ရှင်းလင်းပြခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ နေရပ်ကို ပြန်ခဲ့ရတယ်။

ဟိုးအနောက်ဘက်မှာ ကြွက်နဖားတောင်ကြီးနဲ့ ဒုတ္တဝတီမြစ်အဲဒီအနားက ချောင်းကလေးကိုရောက်တော့ မိဖုရားဟာ ခရီးပန်းတာကြောင့်

ရံရွှေတော်တွေနဲ့ ရေဆင်းချိုးကြရင်း မိဖုရားရဲ့နားရွှေငွင်း၊ ချောင်းကလေးထဲကိုကျပြီး ပျောက်သွားတယ်။ အဲဒါကို မိဖုရားဟာ အလွန်တန်ဖိုးထားတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်တာကြောင့် ရံရွှေတော်တွေနဲ့အတူ ရှာဖွေပါသော်လည်း နားရွှေငွင်းကို ပြန်မရခဲ့ဘူး။

ဒါကြောင့် အဲဒီချောင်းကလေးကို နားရွှေငွင်းကျချောင်းလို့ ခေါ်တယ်။ သိပ်ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ချောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ (၄)ပေ၊ (၅)ပေလောက် အကျယ်ရှိပြီး အနက်ကလည်း (၂)ပေ၊ (၃)ပေလောက်ပဲ နက်ပါတယ်။ အခုအခါတော့ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီက မိဖုရားစောမွန်လှနဲ့ ရံရွှေတော်တို့ရုပ်တုကို သံနဲ့သွန်းလောင်းပြီး နားရွှေငွင်းကျချောင်းကလေးရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်း၊ ဒီဘက်ကမ်းမှာ တည်ထားတယ်”

အဲဒီလို နားရွှေငွင်းပျောက်ဆုံးတော့ စောမွန်လှမိဖုရားဟာ အလွန်တရာဝမ်းနည်းပြီး ရှိုက်ကြီးတဖို ငိုကြွေးတယ်။ ငိုကြွေးရင်းလည်း ...

“တပည့်တော်မသည် ဤနားရွှေငွင်းအား ဌာပနာ၍ ဘုရားစေတီတည်၍ ကုသိုလ်ပြုရန် ရည်မှန်းထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးမသည် ဘုရားဒါယိကာမ အမှန်ဖြစ်ပြီး ဤနားရွှေငွင်းသည် ဤနေရာဒေသတွင် အမှန်တကယ် ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူရန် ဖြစ်ပါက နတ်သိကြားဒေဝါများ ကူညီမိုင်းမ၍ တပည့်တော်မ၏ ဦးခေါင်းထက်သို့ သက်ဆင်း၍ တည်ဒါစေသတည်း”

ဟု သစ္စာပြုသည်နှင့် ပျောက်ဆုံးသွားသော နားရွှေငွင်းတစ်စုံ စောမွန်လှမိဖုရား ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် နားရွှေငွင်းကျချောင်းနှင့် ဒုတ္တဝတီမြစ်အကြား ကြွက်နဖားတောင်ကြီးအနီးတွင် ရွှေစာရံစေတီတော်ကို တည်ခဲ့ပြီး ဓာတ်တော်များ ကွန့်မြူးသည့် နားရွှေငွင်းတစ်စုံကိုလည်း ဌာပနာခဲ့တယ်လို့ မှတ်သားခဲ့ရတယ်။ အခု ငါတို့သွားမယ့် ဘော်ကြိုဆိုတဲ့ ရွာမှာလည်း မိဖုရားစောမွန်လှက အမှတ်တရ စေတီတော်တစ်ဆူ တည်ခဲ့သေးတယ်။

မိဖုရားစောမွန်လှတို့အဖွဲ့ ရွှေစာရံစေတီတော်ကို တည်ပြီး မိမိ တို့နေရပ်ကို ပြန်လာရာမှာ အဲဒီရွာနားရောက်တော့ သမီးတော်ပြန်လာတာ ကို ကြိုတင်အကြောင်းကြားလို့ သိနေတဲ့ သီပေါစော်ဘွားကြီးနဲ့ အဖွဲ့က အဲဒီရွာနားမှာ လာကြိုရင်း ဆုံကြတယ်။ (ပေါ)ဆိုတာ ရှမ်းလို အဖေကို ခေါ်တာ။ ဖခမည်းတော် စော်ဘွားကြီးက စောမွန်လှမင်းသမီးကို လာကြို တဲ့နေရာဖြစ်လို့ ရှမ်းလို (ပေါကြို)လို့ခေါ်ရာကနေ နောက်ပိုင်းမှာ (ဘော်ကြို) လို့ ခေါ်တွင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေရာမှာပဲ သမီးတော်နှင့် ဖခမည်းတော်တို့ ဆုံတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဘော်ကြိုစေတီတော်ကို အမှတ်တရ တည် ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။

စောမွန်လှမင်းသမီးဟာ ဘုရားတည်ပြီးတော့ စိတ်မကောင်းခြင်း လွန်စွာဖြစ်လို့ ရင်ကွဲနာကျပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်။ မိဖုရားရဲ့ ရုပ်အလောင်း ကိုလည်း ဘော်ကြိုဘုရားနဲ့ မကွာလှမ်းတဲ့နေရာမှာ ဂူသွင်းပြီး သင်္ကြံဟ်ခဲ့ တယ်။ မေမြို့ဘက်ကသွားရင် လက်ဝဲဘက်မှာ ဘော်ကြိုဘုရားရှိပြီး လက်ယာဘက်မှာ မိဖုရားစောမွန်လှရဲ့ အုတ်ဂူရှိတယ်။ နှစ်ခုစလုံး ကားလမ်း ဘေးမှာရှိတယ်။

တောင်ကြီးကိုတက်တဲ့ ကားလမ်းကတော့ မန္တလေးကနေ ကျောက် ဆည်၊ ကူမဲ၊ ဝမ်းတွင်း၊ မိတ္ထီလာ၊ ယင်းမာပင်၊ ကလေး၊ အောင်ပန်း၊ ပင်းတယ၊ လမ်းခွဲကနေ ဟဲဟို၊ ရွှေညောင်၊ တောင်ကြီးဘက်ကို သွားနိုင် တယ်။ နောက်တစ်လမ်းကတော့ မန္တလေး၊ မေမြို့၊ နောင်ချို၊ ဂုတ်ထိပ်၊ ကျောက်မဲ၊ သီပေါ၊ လားရှိုး၊ မူဆယ်လမ်းပဲ။ အဲဒါက မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည် နယ်ဘက်ကို သွားတာ။ အစောက မိတ္ထီလာ၊ သာစည်၊ ယင်းမာပင်ဘက် သွားတာက ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်းကို သွားတာ။

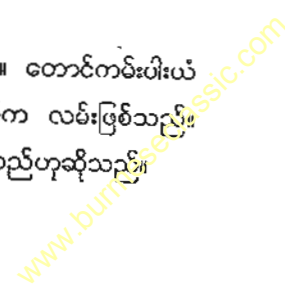
အခု ငါတို့သွားမှာက မန္တလေး၊ မေမြို့၊ နောင်ချို၊ ဂုတ်ထိပ်၊ ကျောက်မဲ၊ သီပေါလမ်းကနေ ဘော်ကြိုကိုသွားမှာ။ မင်းတို့ ကြိုတင်ဆီ အောင် ရှင်းပြထားရတာဖြစ်တယ်။

“အဲ ... နောက်တစ်ခု ပြောစရာရှိသေးတယ်။ မိဖုရားစောမွန် လှနဲ့ ဦးရီးတော်တို့က ရှမ်းစော်ဘွားမျိုးနွယ်တွေဖြစ်လို့ ဆွေမျိုးတော်စပ် ခဲ့သလို နောက်ပိုင်း ဘော်ကြိုစော်ဘွားရဲ့ နှမတော်မင်းသမီးနဲ့ ရွှေလုံဗိုလ် ထောင်မှူးနဲ့ ရကြပြန်တော့လည်း အမျိုးတွေ တော်ကြပြန်တယ်။ အခု မင်းတို့မယ်တော် စောနန်းတင်က ဘော်ကြိုစော်ဘွားကြီးရဲ့ နှမတော်နဲ့ ရွှေလုံဗိုလ်တို့ကမွေးတဲ့ မြေးတော်ဖြစ်တယ်။ ငါလည်း မြေးတော်ပေါ့။ ဒါ ကြောင့် မောင်နှမအရင်းအချာတွေပဲ။ တခြား အဘိုးရွှေလုံဗိုလ်ရဲ့ ဇနီးတွေ စာမွေးခဲ့တဲ့ သားတော်၊ သမီးတော်၊ မြေးတော်တွေလည်း အများကြီးရှိသေး တယ်။ အဲဒါကြောင့် အခုလို အမှုတွေရှင်းမရအောင် ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့”

“အခုဆိုရင် အောင်ဘွားတို့အဖေက နောက်ဆက်ခံတဲ့ ဘော်ကြို စော်ဘွားကြီးရဲ့ သားတော်ဖြစ်ပြီး စောနန်းတင်နဲ့ အကြောင်းပါတယ်။ အမျိုး စပ်ရင်တော့ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးတွေလို့ ပြောရမှာပေါ့။ စောနန်းတင်ယောက်ျား က တိုက်ရည်ခိုက်ရည် အလွန်ကောင်းတဲ့ တော်လှန်ရေးသမား။ နောက်ပိုင်း ကို လှည့်ကြည့်သူ မဟုတ်ဘူး။

နောက်ပိုင်း နှစ်ဖက်မိဘတွေ ကွယ်လွန်ခါနီးတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အမွေတွေရကြတယ်။ အောင်ဘွားတို့အမေဘက်က မန္တလေး ချမ်းမြသာစည် အိမ်ကြီးနဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေရပြီး အောင်ဘွားတို့ အဖေဘက်က ဟော်နန်း အိမ်ဝင်းကြီးနဲ့ လက်ဖက်ခြံ၊ သစ်သီးခြံတွေ၊ မိုးကုတ်မြို့က ကျောက်တွင်းနဲ့ သက်ဖက်ခြံတွေ အမွေရခဲ့ရုံမက ဖခမည်းတော် စော်ဘွားက သားတော်ကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးလို့ ငမောက်ကလေးပတ္တမြားကို လှူဂုဏ်ပြီး အမွေပေးခဲ့ သလို သိခဲ့ရတယ်။ ဘော်ကြိုစော်ဘွားဟာလည်း ဇနီးမယားတွေများ တဲ့ အခုလို အမွေမှုဖြစ်ပြီး ဆွေတော်မျိုးတော်အချင်းချင်း အမွေလုရင်း မိသားစုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရတာ။

တောင်တက်ခရီးလမ်းကလည်း ကျဉ်းသည်။ တောင်ကမ်းပါးယံ ကပ်၍ ဖောက်လုပ်ထားသော အင်္ဂလိပ်ခေတ်က လမ်းဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ကားကလေးဖြစ်သဖြင့် တောင်တက်ကောင်းသည်ဟုဆိုသည်။

၆၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မေမြို့ကားလမ်းဘေးတွင် နေကြာအရိုင်းပင်များ ပေါက်ရောက်နေပြီး ကျွန်တော်မသိသော ချုံပင်များနှင့် ပန်းစောက်ထိုးပင်ကလေးများ မြေတပ်ပန်းပင်ကလေးများက အစီအရီ။ မြေကြီးက တောင်ပေါ်မြေဖြစ်၍ အနီရောင်၊ အချိုနေရာများတွင် ကျွန်တော်တို့ဒေသလိုပင် ဆီးပင်များပေါက်ရောက်သီးပွင့်နေကြသည်။ နွေရာသီဖြစ်သော်ငြား ရာသီဥတုက အေး၍ နေထိုင်ကောင်းသည်။ မေမြို့ကိုရောက်တော့ နေ့လယ်စာ ထမင်းစားကြသည်။ ရာသီဥတုမှာ ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။ ဂုတ်ထိပ်တံတားကိုကျော်ပြီး နောင်ချို၊ ကျောက်မဲ၊ သီပေါသို့ ရောက်သည်။

ညနေစောင်းအချိန်တွင် ပြန်ပြူးသော တောင်ပေါ်လွင်ပြင်ဒေသသို့ ရောက်လာပြီး မနီးမလေးလမ်းဘေး၌ ရွှေရောင်ဝင်းနေသော ရှမ်းပုံစံစေတီတစ်ဆူအား ဖူးတွေ့ရသည်။ 'ဘော်ကြိုစေတီ' ဟုသိရသည်။ ကားရပ်နား၍ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ဖူးကြသည်။ နာမည်ကြားဖူးသော်လည်း ကျွန်တော် မရောက်ခဲ့ဖူးပါ။ တောဘုရားသာဖြစ်ချေသည်။ ဘုရားဖူးပင် တစ်ဦးမျှ မတွေ့ရ။ သမိုင်းဝင်စေတီဖြစ်သဖြင့် ဖူးရခဲပေစွ။

ဘော်ကြိုစေတီတော်မှာ မြေစိုက်စေတီရုံများဖြင့် ညာဏ်တော်အတောင် (၃၀) ခန့်မြင့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ ဘုရားဝင်းကြီးကို အုတ်တံတိုင်းခတ်ထားပြီး ထိုအချိန်က ဘုရားစေတီပတ်ဝန်းကျင်တွင် အိမ်၊ ဓူအဆောက်အဦများ မတွေ့ရပါ။ ကားလမ်း၏ ညာဘက်တွင် လယ်ကွင်းများနှင့် သီးနှံစိုက်ကွင်းများ ရှိကြပြီး လက်ဝဲဘက်ကားလမ်းဘေးတွင် ဝဲခင်းများကို တွေ့ရသည်။ မလှမ်းမကမ်း ကားလမ်း၏ လက်ယာဘက်ခြမ်းတွင် မိဖုရားစောမွန်လှ၏ အုတ်ဂူကို အဝေးမှ လှမ်း၍မြင်ရပါသည်။

ဘော်ကြိုရွာကြီးမှာ ဘုရား၏ အနောက်ဘက်တွင်ရှိကြောင်းကိုအောင်ဘွားက ပြော၍သိရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဝင်းအတွင်း ဂုဏ်ကားကိုရပ်ထားပြီး ဖိနှပ်ချက်၍ ဘုရားဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရာ တစ်ခုတည်းသော ဘုရားစေတီ၏မုခ်ဝ ဘုရားတန်ဆောင်းအတွင်း၌ ယောဂီဝတ်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဝတ်ပြု၍ တရားထိုင်နေသည်ကို အနောက်ဘက်မှ ခြေ

ငယောက်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၆၉

သည်။ ဘုရားရုပ်ပွားတော်၏ရှေ့တွင် လတ်ဆတ်သောပန်းများကို ညောင်ရေအိုးကြီးငါးလုံး၌ အပြည့်ထိုးထားသည်။ သောက်တော်ရေနှင့် ဆီမီးများ အမွှေးတိုင်းများလည်း ကပ်လှူပူဇော်ထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးက ထိုယောဂီအမျိုးသမီးကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် ထိုင်ကြသည်။ ရုပ်ပွားတော်အား ဝတ်ပြုရုံခိုးကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘုရားဝင်း၏ လက်ယာဘက်မှ အမျိုးသမီးသုံးလေးဦး ပေါ်လာပြီး ...

“ဟယ် ... ကိုယ်တော်လေးတို့အဖွဲ့ ပြန်ရောက်လာကြပြီထင်တယ်”

ဟုပြောဆိုကာ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။ ထိုအခါကျ ဘုရားဝင်းအရှေ့တွင် တရားထိုင်နေသော ယောဂီအမျိုးသမီးကြီးကို အနောက်ဘက်မှ သေချာကြည့်ပြီး ...

“ဟယ် ... မယ်မယ်မဟုတ်လား”

ထိုအခါမှ တရားထိုင်နေသော အမျိုးသမီးကြီးက သူမ၏အလုပ်တို့ ပြီးသည့်ဟန်ဖြင့် တရားအလုပ်ကိုဖြုတ်၍ အနောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ဟင် ... သားတော်တောင် ပြန်ရောက်လာပါပကော။ ဒီမှာတော့ ပြဿနာတွေဖြစ်နေပြီ ... သားတော်ရေ”

“မယ်မယ် ... ဘာတွေ ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။ သားကို ခြောက်ပြပါဦး”

“မနေ့က သီပေါတရားရုံးမှာ တရားမမှုရင်ဆိုင်ရတဲ့ ဘော်ကြိုသားနန်းနဲ့ လက်ဖက်ခြံတွေကိစ္စ၊ မက်မွန်ခြံတွေကိစ္စ၊ သစ်သီးခြံတွေကိစ္စ၊ မယ်မယ်တို့ဘက်က အနိုင်ဒီဂရီရပြီး ချိတ်ပိတ်ထားတဲ့ ဟော်နန်းနှင့်အိမ်ကြီးတို့ မယ်မယ်တို့ ပြန်ရတယ်”

“မိုးကုတ်က ကျောက်တွင်းတွေကိစ္စကတော့ ဆက်ပြီး ရင်ဆိုင်ကြဦးမယ်။ အဲဒါတွေကို ... ထားဦး။ အခု အရေးကြီးတာက မင်းအစ်မအနန်းနွယ် ပါသွားပြီ”

၇၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဟင် ... မယ်မယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ လိုက်ပြေးသွားလို့လဲ”

“ဪ ... သားတော်ရယ်၊ မင်းအစ်မတော်အကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့။ ယောက်ျားနောက် လိုက်ပြေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ရန်သူတော် အဖွဲ့က ပြန်ပေးဆွဲသွားတာ”

“မယ်မယ် ... ဘယ်တုန်းကလဲ။ ပြန်ပေးငွေ ဘယ်လောက်နဲ့ ရွေးရမယ်လို့ ပြောသွားသလဲ။ မယ်မယ်နဲ့ တွေ့စကတည်းက အစ်မတော် ကိစ္စက အရေးကြီးတာကို ဘာကြောင့် ချက်ချင်းမပြောတာလဲ”

“သားတော်က မြေပြန့်ကနေ တောင်ပေါ်ခရီးကို ပင်ပင်ပန်းပန်း တက်လာရတာ၊ မင်းအစ်မတော်ကိစ္စကို မယ်မယ်က ချက်ချင်းပြောလိုက်ရင် အမောဆိုမှာ စိုးလို့ပါ။ ဒါကြောင့် အမှုကိစ္စ အရင်စကားပလ္လင်ခံပြီးမှ မင်းအစ်မကိစ္စကို ပြောရတာပါ။ ရော့ ... ဟောဒီမှာ သူတို့ပေးသွားတဲ့ စာသာဖတ်ကြည့်ပေတော့”

မယ်မယ်ပေးသွားတဲ့ စာခေါက်ကလေးအား ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဖတ်ကြည့်ကြသည်။ မညီမညာ လက်ရေးဖြင့် ဖြစ်သလိုရေးထားသော ကလေးမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

အောင်ဘွား ...

မင်းရဲ့အစ်မတော် စောနန်းနွယ်ကို ငါတို့ ပြန်ပေးဆွဲသွားပြီး ငါတို့ ဘာကိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ မင်းလည်းသိပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ရွေးရမယ်လားရွေးရမယ်နဲ့ကို ငါတို့ဆက်သွယ်ပြီး အသိပေးမယ်။ အဖော်ခေါ်တာ ခွင့်ပြုတယ်။ လက်နက်ယူလာလို့ မရဘူး။ စစ်တပ်နဲ့ ရဲကိုလည်း အကြောင်းမကြားရဘူး။ အဲဒီအချက်တွေထဲက တစ်ချက်ချက်နဲ့ ဖောက်ခွဲတာနဲ့ အစ်မတော် စောနန်းနွယ်ကိုသတ်ပြီး အလောင်းကို ပြန်ပို့ပေးမယ်။ ငါ့အကြောင်းသိပါတယ်။

မနှုတ်

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၇၁

ကျွန်တော်နှင့် ကိုအောင်ဘွားတို့ တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်သွားကြသည်။ အလေးထားရသော တန်ဖိုးရှိသည့်ပစ္စည်းက သူတို့လက်ထဲတွင် ရောက်ရှိနေပြီး သူတို့လိုချင်သော ပစ္စည်းက ဘာမှန်းမသိ။ တန်ဖိုးရှိပြီး အလွန်အရေးကြီးပစ္စည်း ဖြစ်သောကြောင့်သာ အလဲအလှယ်လုပ်ရန် တောင်းဆိုခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ...

“ကိုအောင်ဘွားရေ ... ခင်ဗျားတို့မိသားစုအရေးမှာ ကျွန်တော် ဖင်စွက်ဖက်တယ်လို့ မထင်ပါနဲ့။ ဒါပေမဲ့ မေးသင့်မေးထိုက်လို့ မေးရတာပါ။ စောနန်းနွယ်နဲ့ အလဲအလှယ်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းက ဘယ်လောက် ဆန်ဖိုးရှိပြီး ဘယ်လောက်အရေးကြီးလို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုတောက်ထိန်။ ဒီကိစ္စက ကိုတောက်ထိန် ဘယ်တိုင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရမယ့် ပွဲဖြစ်တာကြောင့် အသေးစိတ် သိထားမှ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ကိုတောက်ထိန်က မမေးရင်လည်း ကျွန်တော်မှာ ရှင်းလင်းပြရဖို့ ဘာဝန်ရှိပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စက ဒီလိုပါ ... ကိုတောက်ထိန်”

“ကျွန်တော်တို့ ကိုတောက်ထိန်တို့ရွာကို တိမ်းရှောင်ရင်း သင်္ချိုင်း ဘုန်းမှာ တစ်လနေခဲ့ပြီး အဘိုးမြုပ်နဲ့ခဲတဲ့ ရတနာသေတ္တာကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ရွှေဒဂါးတွေအပြင် အလွန်အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ ပတ္တမြား ခြစ်လုံးရဲ့မြေပုံ လျှို့ဝှက်ချက် ပါရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီပတ္တမြားဟာ မြန်မာ့ ခေတ်မှာ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ငမောက်ပတ္တမြားလောက် အခွယ်အစားမကြီး သော်လည်း မိုးကုတ်ကျပ်ပြင်ကျင်းတစ်ကျင်းထဲက ထွက်တယ်လို့ သိရှိရ တယ်။

ငမောက်ပတ္တမြားကြီးကိုတော့ တော်ဝင်ပတ္တမြားကြီးအဖြစ် တူး ရှာရရှိသူ ငမောက်က ဘုရင်ကို တရားဝင်အပ်နှံခဲ့ပေမယ့် ဒုတိယရရှိခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားကိုတော့ မအပ်နှံဘဲ လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားခဲ့တယ်။ အဲဒီကိစ္စ ကို ကိုတောက်ထိန်လည်း မြန်မာ့ရာဇဝင်မှာ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားဖူး

၇၂ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ပါလိမ့်မယ်။ ငမောက်ပတ္တမြားကြီးဆိုတာ အရွယ်အစားနဲ့ အရည်အသွေး ကောင်းလွန်းအားကြီးလို့ မြန်မာ့ဘုရင် နန်းစဉ်နန်းဆက် နန်းတွင်းတော်ဝင် ပတ္တမြားအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြတာ ဝရေရ ခုနှစ် မြန်မာ့ထီးနန်းကို အင်္ဂလိပ် စစ်တပ် ဝိုင်းရံကာ ကာနယ်စလေဒင်တို့က သိမ်းပိုက်ပြီး ငမောက်ပတ္တမြား ကြီးကိုပါ ယူငင်သွားကြတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

တချို့ကလည်း နန်းတွင်းမင်းမှုထမ်းတွေက လျှို့ဝှက်ယူဆောင်လာ ပြီး ဝှက်ထားခဲ့တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ ပုံပြင်လိုလို ဒဏ္ဍာရီလိုလို ပြော ကြတာမို့ ဘယ်အကြောင်းအရာ အမှန်ဆိုတာကိုတော့ နှောင်းလူတွေ မသိ နိုင်ကြပါဘူး။ ငမောက်ပတ္တမြားကြီးက (၈) ကာရက်၊ ရတီချိန် (၉၀) ရှိပြီး ဂေါ်ကြိုး (၃) ချောင်းပါတယ်။ လုံးချောတောကြက်ဥအရွယ် အပြစ်အနာ အဆာကင်းပြီး အရည်အလွန်ကောင်းသတဲ့။ ပတ္တမြားဆန်ကြိုး အဖိုးပြည်တန် ဆိုတဲ့ စကားပုံတောင်ရှိသေးတယ်လေ ... ကိုတောက်ထိန်နဲ့”

“အဲ ... ကျွန်တော်ပြောချင်တာကတော့ ငမောက်ပတ္တမြားကြီး ဆိုတာ ပြည်တန်ပတ္တမြားကြီး။ အဲဒီ ပတ္တမြားကြီးနဲ့အတူ တွင်းတစ်ခုထဲထ ရခဲ့တဲ့ နောက်ပတ္တမြားတစ်လုံး ရှိသေးတယ်။ အစောကပြောခဲ့သလို ရတနာ တွင်းတူးတဲ့တွင်းသား ငမောက်က လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တယ်။ ဒုတိယပတ္တမြား ဆိုတာလေ။ အဲဒီပတ္တမြားကလည်း ငမောက်ပတ္တမြားကြီးလောက် အရွယ် အစားမကြီးသော်လည်း အရည်အသွေးက စံချိန်မီပဲ။ ‘ငမောက်ကလေး’ လို့ သူတို့က လျှို့ဝှက်နာမည်ပေးထားကြတယ်။

အဲဒီပတ္တမြားကို ကျွန်တော်တို့အဘိုးက ရရှိခဲ့ပြီး ရန်များလွန်းတဲ့ လျှို့ဝှက်မြှုပ်နှံထားတာ ကံအားလျော်စွာ ကျွန်တော်တို့အဖေ မကွယ်လွန် ပြောစကားအရ ကိုတောက်ထိန်တို့ ရွာသင်္ချိုင်းကုန်းက ကြေးနီပုရပိုဒ်ကြေး လေးထဲမှာ အဲဒီငမောက်ကလေး ပတ္တမြား မြှုပ်နှံထားရာနေရာကို ညွှန် ထားတဲ့မြေပုံ ကျွန်တော်ရခဲ့တယ်။ အဲဒီမြေပုံ ကြေးနီလိပ်ကလေးကို ကျွန် တော်က အမြဲတမ်း လည်ပင်းဆွဲထားတယ်။ ရွှေကြုတ်ကလေးထဲမှာ ထည့်

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၇၃

သွင်းပြီး ဆောင်ထားတယ်။ အဲဒါကို သိသွားတဲ့ ပြန်ပေးသမားအဖွဲ့က အစ်မတော် စောနန်းနွယ်ကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး အဲဒီမြေပုံလိပ်နဲ့ လဲလှယ်ဖို့ တောင်းကြတာပါ။

ဟိုးရှေးရှေးခေတ်က ပြည်တန်ပတ္တမြားအစစ် ဖြစ်တာကြောင့် ဆန်ဖိုး ဘယ်ရွှ်ဘယ်မျှ ရှိမယ်ဆိုတာတော့ ကိုတောက်ထိန် စဉ်းစားကြည့် ခေတော့”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ ပစ္စည်းဆိုတာ ဘယ်လောက် ဆန်တန် လူ့အသက်တစ်ချောင်းလောက် တန်ဖိုးမရှိဘူးထင်ပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် စောနန်းနွယ်ကိုသာ ပြန်ရမယ်ဆိုရင် ကိုအောင်ဘွားတို့မှာလည်း သွင်းစိမ်ချမ်းသာ ပြည့်စုံနေပြီပဲ။ လဲလိုက်ပါဗျာ”

“ဟင် ... ကိုတောက်ထိန်က အလွန်အင်မတန် ရိုးတာပဲ။ ဟို ဆစ်ဖက်အဖွဲ့က ကိုတောက်ထိန်လို မဟုတ်ဘူး။ နောက်ထပ် ရမယ့်ဟာ ဆွေရာပြီး တစ်ခုပြီးတစ်ခု တောင်းကြဦးမှာပဲ။ ကျွန်တော် အစောကပြော သလို ကျွန်တော့်မှာ မပြတ်သေးတဲ့ မိုးကုတ်ကျပ်ပြင်က ကျောက်တွင်း အစွဲတွေ ရှိသေးတယ်လေ။ အဲဒါတွေကလည်း အမှုကိစ္စ မပြတ်သေးတော့ ဆတ်လက်ပြီး အမှုရင်ဆိုင်နေရတုန်းပဲ။

ကွယ်လွန်သွားတဲ့ အဘိုးတို့က ပြတ်ပြတ်သားသား အမွေမခွဲခဲ့ တော့ ပိုင်ဆိုင်မှုမှာ မပြတ်မသားဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ဘက် အမျိုးရင်းတွေဆိုတော့ တရားဝင်ဖြစ်လို့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေရရှိပြီး အမှု အခိုင်ရကြတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ်ချင်းစာ ပြည်မိပါတယ်။ ရွှေလုံဗိုလ်အဘိုးက မိန်းမများတော့ ဂေါ်ပိန်ဆိပ် ယမကာ ဆိုတာ မိန်းကလေးကို ကောက်ယူလိုက်တယ်ဆိုတာကို အပြစ်မပြောလို ကြဘူး”

ဒါပေမဲ့ ရနေောင်မောင်မောင်တုတ်နဲ့ ငြိစွန်းနေတဲ့ မိန်းကလေးကို ဆောက်ယူလိုက်တာကိုတော့ မကျေနပ်ဖြစ်မိတယ်။ တကယ်ဆိုဗျာ ဆိုတာနဲ့တင်မက တခြားသူနဲ့ပါ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်

၇၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

လူတစ်ရပ်ခန့်ဖြင့် အုတ်တံတိုင်းဝင်းခတ်ထားသော်လည်း အပေါ်ထပ် သံချပ်ကြိုး ကာရံထားခြင်းမရှိ။ လျှပ်စစ်မီးလည်း မရှိပါ။ အိမ်ကြီး၏ အရှေ့မြောက် ထောင့်တွင် အုတ်စီရေတွင်းကြီးရှိသည်။ စက်သီးတပ်ထားသည်။ ပြည့်နှင့်စာလျှင် လွန်စွာခေတ်နောက်ကျပြီး အင်္ဂလိပ်အစိုးရခေတ်၏ အုပ်ချုပ်ပုံထဲက မထွက်နိုင်သေးသော သမားရိုးကျ အနေအထိုင်ပုံစံမျိုးဖြစ်ပါသည်။

ရှေးလူကြီးများအား အပြစ်ပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ ရှေးက လူကြီးများမှာ သင့်လျော်သော အနေအထိုင်၊ အစားအသောက်၊ ရရှိလျှင်ကျေနပ်ရောင့်ရဲလွယ်သော လူကြီးများဖြစ်ကြပါသည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကျမှသာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနတရားများ ပုံးလွန်းပြီး အတောမသတ်နိုင် ဖြစ်ကြရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုအိမ်ကြီးကိုရောက်သော် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား အခန်းမပေး၍ နေရာချထားသည်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာလည်း မန္တလေးမြို့ ချမ်းမြသာစည်အရပ်မှာလို ကျယ်ဝန်းပြီး ခမ်းနားပါသည်။ သို့သော် အိမ်ကြီးဝင်းအတွင်း သနပ်ခါးပင်မပြောနှင့်၊ ပန်းပင်တစ်ပင်တစ်လေတောင် မရှိပါ။ အပြောင်မှထားသည်။ မြေ၊ ကင်း၊ အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါများ အန္တရာယ်နှင့် ရန်များ မခိုကပ်နိုင်စေရန်အတွက် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အိမ်ကြီး၏မြောက်ဘက် တောင်ကုန်းပေါ်၌ရှိသော ဟော်နန်းမှာ (၁၈) ရာစုခေတ် အနောက်တိုင်းမှ ရဲတိုက်ကြီးများနှင့် ပုံစံအလွန်သည်။ အထပ်က နှစ်ထပ်၊ သုံးထပ်ရှိမည်ဖြစ်ပြီး ထုထည်က အလွန်ထူသည်။ တောင်ကုန်းထိပ်တွင် တည်ဆောက်ထားသောကြောင့် အေးစိုဝန်းကျင်ကို ဆီး၍မြင်နိုင်ပါသည်။ ဟော်နန်းကြီး၏ အနောက်ဘက်ရှမ်းတောင်တန်းများနှင့် တောရိုင်းကြီးများက မည်းမှောင်နေအောင် နှစ်ထားပါသည်။ စိမ့်စမ်းရေတံခွန်ပေါသော တောကြီးမျက်မည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ရန်အတွက် ညှိနှိုင်းပင်ကြသည်။ တောတွင်း၌ တစ်နေ့တစ်ညဖြင့် ပြီးဆုံးပြီမဟုတ်ဘဲ ရက်မည်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်လျှင် တစ်ပတ်စာ ရိက္ခာခြောက်

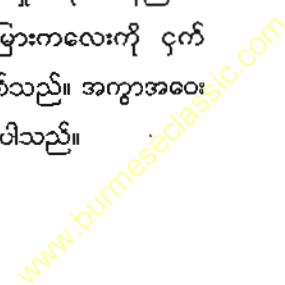
ငါးမျိုးစုံနှင့် လက်နက်ပုန်းများ၊ ခရီးလမ်းညွှန် သံလိုက်အိမ်မြှောင်တို့အား ယူဆောင်သွားကြရန် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြသည်။

အစပထမတော့ ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွားတို့သာ စွန့်စားသွားတာကြရန် တိုင်ပင်ထားသော်လည်း တကယ်တမ်းတွင်တော့ ကျွန်တော်က သူစိမ်းညွှန်သည်။ ရှမ်းပြည်နယ်တောများကို ခြေချဖူးသူမဟုတ်။ ကိုအောင်ဘွားက မွေးရပ်မြေဖြစ်သော်လည်း မန္တလေးမြို့ ချမ်းမြသာစည်အိမ်ကြီးတွင် ငြီးသူဖြစ်သဖြင့် တောတွင်းခရီး မနှံ့စပ် မကျွမ်းကျင်ပါ။

ဦးရီးတော်ကသာ အမဲလိုက်မုဆိုးဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်ခေတ်က တော်ဇုန်ရေးသမားနောက်လိုက်၊ ဂျပန်ခေတ်က စကားပြန်၊ နှောင်းခေတ်၌ ဆောင်စုံသူပုန်တပ်ထဲရောက်ရှိပြီး ထွက်လာသူဖြစ်သောကြောင့် နယ်မြေအသွယ်၊ လမ်းပန်းခရီးတွင်သာမက ရောင်စုံသူပုန်များနှင့် အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်သောကြောင့် ဦးရီးတော်အား ခေါ်သွားရန်လည်း လိုအပ်လေသည်။

နောက်ပိုင်းကိစ္စ စိတ်ချရန်အတွက် မယ်တော်ကြီးတို့အား မန္တလေးမြို့မြို့သားစည်အိမ်ကြီးသို့ ပြန်ပို့ဆောင်ထားရန်ကိုလည်း စီစဉ်ပေးရဦးမည်။ တကယ်တမ်းတော့ ကိုအောင်ဘွားတို့ဘက်က မျိုးရိုးအင်အား နည်းပါးစွာ ကျွန်တို့သောကြောင့် တစ်ဖက်အင်အားက လွန်စွာများပေသည်။ ဘော်ကြီးအင်အားကြီး၏ အမျိုးများသာမက မန္တလေးတွင်လည်း ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ အဆက်အနွယ်များက ကျန်ရှိနေသေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တွင် လျှို့ဝှက်လက်နက်ပုန်းကြီးများ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်လိုအပ်လျှင် အသုံးပြုနိုင်ရန် အမြဲဆောင်ထားလေ့ရှိပါသည်။ မှတ်တိုင်ခေါ် မြားတံကလေးထည့်ပြီး ပြောင်းတပ်၍ မှတ်ရသောနည်းက အဓိကနည်းဖြစ်သည်။ အဆိပ်လူးထားသော မြားကလေးကို ငှက်အောင်မွေးတပ်၍ ပြောင်းထဲထည့်ပြီး မှတ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အကွာအဝေး (၁၀) ပေ၊ (၁၅) ပေအတွင်း၌သာ ထိရောက်မှုရှိနိုင်ပါသည်။

ယခု ကျွန်တော်နည်းက လွန်စွာ ရိုးရှင်းလွယ်ကူပြီး လက်နက်ပုန်းဆောင်ထားရသူ အနေဖြင့်လည်း ကရိုကထမများလောက်ပါ။ လိုအပ်သည်ကလည်း သားရေကွင်းနှစ်ကွင်းခန့်နှင့် မြင်းခွာပုံ သံချောင်းကောက်ကလေးများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသံချောင်းကလေးများက တစ်လက်မသံချောင်းအား ကွေးထားသော အရွယ်အစားခန့်သာရှိပြီး လက်ညှိုးနဲ့ လက်မတွင် သားရေကွင်းတစ်ကွင်းအား စွပ်၍ သံချောင်းကောက်ကလေးကို တပ်ဖ်သည်နှင့် ပေ (၅၀) ခန့်အတွင်း ထိရောက်မှုရှိပါသည်။ သံချောင်းကလေးဖြစ်သောကြောင့် လူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ထိမှန်ပြီး သွေးစို့သည်နှင့် အာနိသင်ပြုပါသည်။

ကျွန်တော်သုံးသော အဆိပ်မှာ တောနက်ကြီးများတွင် ဖေါက်သည့် မြားဆိပ်ပင်မှ အရွက်၏အရည်ကို ကြို၍ ကျွန်တော်ထွင်ထားသော သံချောင်းကောက်ကလေးများအား တစ်ညအိပ် အရည်စိမ်ပြီး နေလှန်းအခြောက်ခံရသည်။ ဖြစ်သောသူကို အန္တရာယ်မရှိစေရန်အတွက်လည်း လက်အိတ်ပါးကလေးဖြင့် ကိုင်ရပါသည်။

ထိုမြားဆိပ်ပင်မှ အစေးမှာ လွန်စွာ အဆိပ်ပြင်းသည်။ ကောင်နှင့် ကောင်နက်တို့ အဆိပ်ပင်နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိရာ ကောင်နက်ဟူသော အဆိပ်ပင်က အဆိပ်ပိုမြင့်ထန်သည်။ ရွှေသတ္တုချက်လုပ်ရာတွင် ကောင်နက်အစေးနှင့် ကြေးငါသတ္တုကို ရောကျိုခြင်းအားဖြင့် ပုရပိုဒ်ခေါက်ရွှေရရှိနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် ကြားဖူးသည်။ ကောင်နက်ခေါ် မြားဆိပ်ပင်မှာ လွန်စွာလည်း နက်ကြီးသည်။ အန္တရာယ်လည်း ရှိသည်။

ထိုအဆိပ်ကို မြားထိပ်တွင်လိမ်းကျံ၍ အခြောက်ခံပြီး အဆိပ်လူးမြား လုပ်ကြရာ မည်မျှအကောင်ကြီးသော တောကောင်ပဲဖြစ်ပါစေ မြားမှန်၍ သွေးစို့သည်နှင့် တစ်စွေ့ခန့်၊ နှစ်စွေ့ခန့် နာမည်ကြီးသော အဆိပ်အပုံးအစားဖြစ်သည်။ ကောင်နီခေါ် ရှမ်းစကားဖြင့် အမည်ပေးထားသော မြားဆိပ်ပင်မှာ တစ်စွေ့ခန့်၊ နှစ်စွေ့ခန့် အဆိပ်ဖော်ရာတွင် တောမှဆိုသော အသုံးပြုများသည်။ ကောင်နက်ခေါ် မြားဆိပ်ပင်ကတော့ ရှားပါးပြီး သွေးခဲသောကြောင့် အသုံးပြုသူ အလွန်ရှားပါသည်။

ယခု ကျွန်တော် အသုံးပြုထားသည်က ကောင်နီခေါ် မြားဆိပ်ပင်၏ အရွက်အရည်သာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အစေးကို မြားဆိပ်တွင် သုံးသကဲ့သို့ တောကောင်ကို မသေစေနိုင်။ မေ့မြောရုံသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် သီးသန့်ရွေးချယ်အထူးပြု သုံးစွဲခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤလက်နက်ပုန်းမှာ အနီးကပ်တိုက်ခိုက်ရာတွင် အသံမလဲမထွက်၊ မလေးလံသောကြောင့် သယ်ဆောင်ရခြင်း ဒုက္ခမရှိ။ ပစ်ခတ်ရခြင်းလည်း လွယ်ကူသည်။ အကုန်အကျလည်း မရှိ။ သူတစ်ပါးအား အားကိုးပြီး ဝယ်ယူရခြင်းလည်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်တီထွင်ထားသော လက်နက်ပုန်း ခေါ်ပိုးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကတည်းက လောက်လေးခွကဲ့သို့ပင် ပစ်ခတ်စမ်းသပ်ဖူးသောကြောင့် ဤလက်နက်ကို ကျွန်တော် အလွန်ကျွမ်းသည်။ ထိုမှန်လိုသော ပစ်မှတ်အား နှစ်ခါပြန်မပစ်ရပါ။ တိကျစွာလည်း ထိုမှန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုညက ညစာစားသောက်ရင်း အောင်ဘွားနှင့် ဦးရီးတော်တို့အား ကျွန်တော်၏ လက်နက်ပုန်းအကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ သူတို့ အလွန်စိတ်ဝင်စားကြသည်။

ဟော်နန်းကြီး၏ အနောက်ဘက်လျှိုထဲ၌ ကောင်နီခေါ် မြားဆိပ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိကြောင်း ဦးရီးတော်ကလည်း ပြောပြထားသည်။ လိုအပ်လျှင် အသုံးပြုရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့၏ အားအင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုညကတော့ အနှောင့်အယှက် မရှိနိုင်သောကြောင့် ညစာစားသောက်ပြီး ညဉ့်နာရီခန့်တွင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြပါသည်။

ခြံဝင်းထဲ၌ အစောင့်နှစ်ဦးရှိသော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်မချပါ။ ထို့ကြောင့် ကြက်အိပ်ကြက်နိုး မုဆိုးကျင့်စဉ်ဆိုသော စကားပုံကဲ့သို့ သတိဖြင့် နိုးကြားစွာ အိပ်စက်ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် ထိုညက ကျွန်တော်တို့ သင်ထားသလိုပင် အနှောင့်အယှက်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့ပါ။

အဖမ်းခံရတာတောင် သတိမရနိုင်တော့ပါဘူး။ တကယ့်ကို အိပ်ပျော်သွားတာ”

ကျွန်တော် စာကိုဖတ်ကြည့်တော့ ကျွန်တော် မကျွမ်းကျင်တဲ့ ပတ္တမြားဂူဟုဆိုသော တောတွင်းတစ်နေရာတွင် ရန်သူအဖွဲ့က ချိန်းဆိုထားပြီး အကြိုထောက်မညှိသူအား အချက်ပြရန် သင်္ကေတ၊ ထိုသူမှ ပတ္တမြားဂူသို့ လိုက်ပို့ပြီး ရောက်ရှိလျှင် ပြောဆိုရမည့် စကားဝှက် စသဖြင့် စာတွင် အသေစိတ် ညွှန်ကြားထားပါသည်။

“စစ်တပ်နှင့်ရဲကို အသိမပေးရဘူး”

ထပ်မံပြီး သတိပေးထားပါသည်။ ကျွန်တော်က စာကိုဖတ်ပြီး..

“ကိုအောင်ဘွားရေ ... စာမှာ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် အရောက်လာရမယ်လို့ မပါဘူးဗျာနော်။ ထူးဆန်းမနေဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုတောက်ထိန်ရေ။ ဒါပေမဲ့ ညက စာပို့တယ်ဆိုတော့ ဒီနေ့ပဲပေါ့ဗျာ”

“ဘယ်လိုစီစဉ်ပြီး သွားကြမလဲ”

ထိုအချိန်တွင် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်၍ နားထောင်နေသော ဦးရီးတော်က ...

“ကဲ ... အောင်ဘွားနဲ့ တောက်ထိန်၊ ငါတို့ နားထောင်ကြ။

အဲဒီ ပတ္တမြားဂူဆိုတာ အတော်တော့နက်တယ်။ ငါက တော်လှန်ရေးသမားရောင်စုံသူပုန်ခေတ်တုန်းက အဲဒီတောထဲမှာ နေရာအနံ့ လှုပ်ရှားသွားလာဖူးတော့ လမ်းကြောင်းကို သိတယ်။ ငါတို့ ဟော်နန်းဘက်ကသွားရင် အတော်လှမ်းတယ်။ ညနေဘက်မှ ရောက်မယ်။ လမ်းခရီးမှာ တောလမ်းနှင့် ရေခမ်းချောင်းတွေပဲ အတော်များတယ်။ နှစ်ဆောင်လိုက်ရုံ၊ မီးနဂါးဂူ၊ ခန္ဓာလင်းဂူ၊ ရွှေဂူလေး၊ ငွေဂူလေး၊ ထွက်ရပ်ပေါက်ဂူနဲ့ မိုးမခဂူတွေကို ချက်မှ ပတ္တမြားဂူကို ရောက်မယ်။ သူတို့က မိုးမခဂူအနားမှာ လမ်းပြထားပြီး လမ်းပြနေဆက်သွယ်၊ လမ်းပြက လမ်းညွှန်ခေါ်သွားမယ်ဆိုတဲ့သဘာဝစာထဲမှာရေးထားတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာကထပြီး နံနက် (၇) နာရီခန့်တွင် မနက်စာ လက်ဖက်ရည်စားပွဲတွင် မိသားစု စုံစုံညီညီ ပြန်ဆုံကျတော့ကိုအောင်ဘွားက ကျွန်တော်အား ...

“ကိုတောက်ထိန်ရေ ... ညက အကြောင်းကြားစာ လာပို့သွားတယ်။ ဟောဒီမှာ ဖတ်ကြည့်ပေတော့”

ကျွန်တော် စာရွက်ကလေးအား လက်တွင်ကိုင်ပြီး ...

“ဘယ်လိုလာပို့သွားတာလဲ ... ကိုအောင်ဘွား”

“အဝေးက ဓားမြှောင်ရိုးမှာ စာရွက်ကပ်ပြီး ပစ်သွားတာပေါ့ဗျာ”

“ညက ဘယ်နှစ်နာရီလောက်မှာလဲဗျာ”

“အချိန်မသိပါဘူးဗျာ ... အောက်က အစောင့်နှစ်ကောင် မနက်မှ ကောက်တွေ့တယ်ဆိုပြီး လာပေးသွားတာပါ”

“အင်း ... ညက ကျွန်တော်လည်း ခရီးပန်းတော့ သတိထားပြီး အိပ်တဲ့ကြားက အသံလဲမကြားတော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားတာပါ”

“ကိုတောက်ထိန်ရေ ... ကျွန်တော်လည်း သတိထားပြီး အိပ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ တောင်တက်တောင်ဆင်းခရီးက ပန်းတော့ အစ်မထော်

www.burmeseclassic.com

၈၂ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အဲဒီတော့ ငါ့တူတို့က ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ။ ပင်းတယဘက်က သွားရင်တော့ အတက်အဆင်းကြမ်းတယ်။ လမ်းခရီးကတော့ တိုတယ်။ မင်းပုန်းဂူကိုကျော်တာနဲ့ ဝိဇ္ဇာဂူ၊ ပြီးတော့ မိုးမခဂူကို ရောက်နိုင်တယ်။ မိုးမခဂူနဲ့ တူမတော်ကို ချုပ်နှောင်ထားတဲ့ ပတ္တမြားဂူဆိုတာဟာ မိုင်ဝက် လောက်တော့ ဝေးလိမ့်မယ်”

ထိုစဉ် ကိုအောင်ဘွားက ...

“ကဲ ... ဒီခရီးစဉ်က ဦးရီးတော်က လမ်းပြပြီး ဦးဆောင်ပါ။ ဦးရီးတော်က လမ်းကျွမ်းတယ်လေ။ ကိုတောက်ထိန်က တိုက်ခိုက်ရေး ခေါင်းဆောင်လုပ်ပါ။ အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမယ်ဆိုတာကို အခု တိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ ... ကိုအောင်ဘွား။ သူများစခန်းကို ကိုယ်က အလစ် ဝင်ရမယ်ဆိုတော့ တစ်ပန်းရှုံးတယ်။ သူတို့က စောင့်ကြည့်ပြီး အစောင့် အနေအထား အသင့်ပြင်ထားမယ်ဆိုတော့ တစ်ပန်းသာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က ချဉ်းကပ်ပုံချဉ်းကပ်နည်း သိမ်မွေ့ညင်သာတော့ အဆင် ပြေလောက်ပါတယ်။ တောထဲမှာ အမဲလိုက်ပြီး တောကောင်ချောင်းသလို ခြေသံလုံပြီး အသက်အသံမထွက်ရင် ချဉ်းကပ်ရတာ လွယ်ပါတယ်။ နောက် ပြီး ကျွန်တော်လက်နက်ပုန်းတွေက ပေ(၅၀)အတွင်း ထိမှန်တာနဲ့ နှစ်နှစ် သုံးနာရီ သတိမေ့သွားမှာဖြစ်တယ်။ အသံလည်း မထွက်ဘူး။ ကဲ ... အဲဒါဆို ဘယ်လမ်းကို ရွေးကြမလဲ။ ဦးရီးတော်က လမ်းကျွမ်းတော့ အကြံ ပေးပါ”

“ဟော်နန်းအနောက်ဘက် လျှိုထဲကသွားရင်တော့ ခရီးအတော် ဝေးတယ်ဆို၊ အစောကပြောခဲ့တဲ့ စဉ်းကျောက်ဂူ(၉)လုံး၊ (၁၀)လုံးကိုကျော် မှ ပတ္တမြားဂူကိုရောက်မယ်။ မြင်းနဲ့သွားတာတောင် တစ်နေ့ကုန်ခရီးပဲ။ လမ်းက အတော်ကြမ်းတယ်။ နောက်ပြီး မြင်းနဲ့သွားတာဆိုတော့ ပေါ်ပေါ် ထင်ထင်ကြီး ရန်သူမြင်လွယ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါတို့ ပင်းတယလိုထိစု

ဘက်က သွားကြမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ အဆင်းလမ်းကိုတော့ အများ သုံးသွားနေကျလမ်းက မသွားဘဲ အသုံးနည်းတဲ့ မုဆိုးလမ်းက သွားကြ မယ်။ မုဆိုးလမ်းတွေကတော့ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီအထဲကမှ လုံခြုံပြီး အဆင်းအတက် လမ်းကောင်းမယ့်လမ်းကို ရွေးကြတာပေါ့”

“အင်း ... ဦးရီးတော်ပြောတာ ကောင်းပါတယ်။ ကဲ ... အဲဒါဆို ရင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန်ပြင်ဆင်ကြရအောင်။ ပင်းတယကိုတော့ ဂျစ်ကား နဲ့သွားမှဖြစ်မယ် ... ဦးရီးတော်။ ကျွန်တော်က ဒီလိုလုပ်ချင်တယ်။ ကျွန် တော်တို့ ဂျစ်ကားနဲ့သွားရင် စောင့်ကြည့်တဲ့အဖွဲ့က ရှိနေလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ကြောင့် ကြုံရာလိုင်းကား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့ ဂျစ်ကားကို သုံးရင် လည်း ပင်းတယအထိမသွားဘဲ နီးရာမှာ ကားရပ်ပြီး လမ်းလျှောက်သွား ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်”

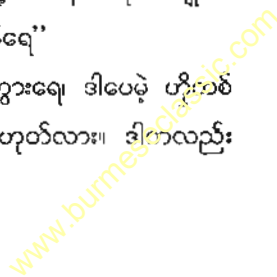
ထိုအချိန်တွင် အောင်ဘွား ...

“ကိုတောက်ထိန် ... ကျွန်တော်တို့ လက်နက်တွေ ယူသွားကြ မလား”

“ကိုအောင်ဘွားက ဘာလက်နက်တွေ ရှိလို့လဲ။ ကျွန်တော်တို့ မှာ ဓားနဲ့ ကျွန်တော်တီထွင်ထားတဲ့ လက်နက်ပုန်းလောက်ပဲ ရှိတာမဟုတ် ဘူးလား”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ ... ကိုတောက်ထိန်ရေ။ ဒါပေမဲ့ သေနတ်လို ဟာမျိုးတော့ လိုလိမ့်ဦးမယ်ထင်တယ်။ ဟိုဘက်က အင်အားများတော့ ကျွန် တော်တို့သုံးမယ့်ဓားနဲ့ လက်နက်ပုန်းလောက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ။ အပြန် ကျတော့လည်း အစ်မတော်စောနန်းနွယ်က ပါလာဦးမှာဆိုတော့ နောက်က လိုက်လာမယ့် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ထားဆီးဖို့ သေနတ်လိုဟာမျိုးက မရှိမဖြစ် လိုဦးမှာမဟုတ်လား ... ကိုတောက်ထိန်ရေ”

“လိုတာတော့ အမှန်ပဲ ... ကိုအောင်ဘွားရေ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုဘက် ကအဖွဲ့က လက်နက်မယူခဲ့ရဘူးလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကလည်း

သူတို့ စခန်းမရောက်မီ ဝှက်ထားခဲ့လည်း ရတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့က လိုအပ်ရင်လိုအပ်သလို စခန်းကို ဝင်စီးမှာဆိုတော့ သေနတ်ကတော့ အလွန်လိုတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုအောင်ဘွား သေနတ်တွေ ဘယ်ကရမှာလဲဗျ”

“မပူနဲ့ ... ကိုတောက်ထိန်။ အဖေတို့ တော်လှန်ရေးသမားတွေ ဂျပန်တော်လှန်ရေးလုပ်တုန်းက လျှို့ဝှက်ပြီး သိမ်းဆည်းထားတဲ့ လက်နက်သိမ်းတဲ့နေရာကို ကျွန်တော်သိထားတယ်။ အဖေပြောသွားတာ။ အစောက ဦးရီးတော်ပြောတဲ့ ဟော်နန်းကြီးအောက် လျှို့ဝှက်ရုံမှာ အမှတ်အသားနဲ့ ဂူကြီးထဲမှာ ဝှက်ထားခဲ့တာ။ မောင်းပြန်လက်နက်တွေ မပါပေမယ့် ရိုင်ဖယ်ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ လက်ပစ်ဗုံးတွေပါတယ်ဗျ။ လိုအပ်ရင်သုံးလို့ရတဲ့ ဒိုင်းနမိုက်တွေပါရှိတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခါ အဖေကိုယ်တိုင် လိုက်ကြိုထားလို့ သိနေတယ်”

“ကဲ ... အဲဒါဆို အဲဒီကိစ္စက အရေးကြီးတယ်။ ကျွန်တော်တို့တစ်ယောက်ကို သေနတ်အရှည်တစ်လက်၊ အတိုတစ်လက်၊ လက်ပစ်ဗုံး နှစ်လုံးစီ၊ ဒိုင်းနမိုက် အတော်များများတော့ ယူသွားကြတာပေါ့”

“ကဲ ... ဦးရီးက ခရီးသွားရင်လိုအပ်မဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဆေးဝါး အသုံးအဆောင် စားသောက်စရာ သောက်ရေကအစ စီစဉ်ပြီး စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော် လက်နက်တွေ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ ... ငါတူတို့။ ငါ့ဘက်က အားလုံး အသင့်ဖြစ်စေမယ်”

ကဲ ... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့လည်း စထွက်ပြီး တစ်နာရီလောက်အတွင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟု အောင်ဘွားက ပြောသည်။
ကျွန်တော်တို့ ဟော်နန်းကုန်းပေါ်တက်ပြီး ကုန်းအောက် လျှို့ဝှက်ဆင်းရန် လမ်းကမတွေ့။ အတော်ခက်ခဲဟန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က တည်းခိုအိမ်သို့ပြန်၍ ကြိုးကောင်းကောင်းရှာပြီး ဟော်နန်းကြီးအနောက်က အဆောက်အဦရဲ့ တိုင်ငုတ်တွေရှာပြီး အောက်သို့ ဖြတ်လမ်းက

လျှောဆင်းရန် ကိုအောင်ဘွားအား လက်နက်တိုက်နေရာကိုပေး၍ ချိန်ဆရသည်။

ကိုအောင်ဘွားပြောသည့်အတိုင်း လက်နက်တိုက်နေရာကို ခန့်မှန်းပြီးတော့ ကြိုးချည်မည့်နေရာကို ပြောင်းရပြန်သည်။ ထို့နောက် ကိုအောင်ဘွားက အလျင်ဆင်းပြီး ကျွန်တော်က နောက်မှလိုက်၍ ကြိုးမှတစ်ဆင့် ဆင်းခဲ့ပါသည်။ လက်နက်တိုက်နေရာမှာ ဟော်နန်း၏ အခြေကျောက်ဆောင်ကြီးအတွင်း သဘာဝလိုက်ဂူကြီးဖြစ်သည်။

ကျယ်ဝန်းပြီး မရှည်လျားသော်လည်း အတွင်း၌ စစ်ကားကြီး တစ်စီးနေရာ ကျယ်ဝန်းပါသည်။ အဝင်ဝက ကျဉ်းသည်။ ချုံပင်များဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားသောကြောင့် ကိုအောင်ဘွားပင် အတန်ကြာရှာရသည်။ တွေ့သောအခါတွင်လည်း ရုတ်တရက် မဝင်ရဲ အသင့်ပါလာသော လက်နက်ပိုင်ဆိုင်မှုကိုလှည့်ပြီး တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ခြောက်လှန့်ရသေးသည်။ အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါများ ထွက်ပြေးစေရန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ခန္ဓသုတ်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီး အမျှဝေခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်းအမှုကို ပြုလုပ်ပါသည်။ သူတစ်ပါးအသက်အား မသတ်ရန် ငါးပါးသီလ၊ ခံယူထားသော်လည်း ယခုအချိန်မှစ၍ လက်နက်ကိုင်ပြီး ကိုယ်မသတ်လျှင် သူက သတ်မည်ဖြစ်သောကြောင့် အပြန်အလှန်သတ်ခွင့်ပေးရန် ဆိုင်ရာပိုင်ရာများအား ခွင့်တောင်းရပါတော့သည်။

လက်နက်များမှာ အမဲဆီသုတ်ပြီး စနစ်တကျတန်းစီ ထိန်းသိမ်းထားသောကြောင့် အပျက်အစီးမရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် နှစ်လုံးပြူး၊ နိုင်ဖယ်သေနတ် သုံးလက်၊ ခြောက်လုံးပြူး သုံးလက်၊ လိုအပ်သော ကျည်ဆံများ၊ စစ်သုံးဓားတစ်လက်စီ၊ လက်ပစ်ဗုံး နှစ်လုံးစီနှင့် ဒိုင်းနမိုက်များအား ယူဆောင်ခဲ့ပါသည်။ အဆင်းတွင် လွယ်သော်လည်း အတက်တွင် လက်နက်ပစ္စည်းများ၏ အလေးချိန်ကြောင့် အတော်ခက်ခဲပါသည်။ သို့သော် နွဲ့ လုံ့လနှင့် အားမာန်တို့ကြောင့် ခက်ခဲသော်လည်း အဆင်ပြေအောင် လုပ်ခဲ့ပါသည်။

၈၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုအိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဦးရီးတော်က အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားပြီး မယ်တော်တို့ကလည်း မန္တလေးဆင်းရန် အဆင်သင့်ပြင်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်တံခါးပိတ်၍ ဂျစ်ကားကလေးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြရာ ဟော်နန်းအိမ်ကြီးတွင် အစောင့်နှစ်ဦးထားခဲ့ပြီး ကားမောင်းသူမှာ ဦးရီးတော်ဖြစ်သောကြောင့် မယ်တော်တို့ မန္တလေးဆင်းရန် ကားမောင်းသမား လိုအပ်ပေလိမ့်ဦးမည်။

ကျွန်တော် တွေးပူနေစဉ်ပင် ကျွန်တော်တို့ ပင်းတယအနားရောက်၍ ကားပေါ်ကဆင်းကြတော့ မိန်းကလေးသုံးဦးမှ တစ်ဦးက ကျွမ်းကျင်စွာ ကားမောင်းထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြမိပါသည်။ တကယ်တမ်းတော့ ကိုအောင်ဘွားတို့မိသားစုမှာ အမြဲတမ်း ကျီးလန်စာစားပြီး ယုံကြည်ရမည့် အမာခံလူများကို အနီးကပ်နေရာတွင် ရွေးချယ်ခန့်ထားခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အခန်း [၂]

ကျွန်တော်တို့ ပင်းတယဘုရားအနီး ခြံတစ်ခြံရှေ့တွင် ဆင်းလိုက်ကြသည်။

“ကိုအောင်ဘွား ... မိန်းမသားတွေချည်းသွားလို့ ဖြစ်ဖို့မလား။ ထမ်းမှာ ရန်သူတွေနဲ့တွေ့ရင် သူတို့ အဖမ်းခံကြရဦးမယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး ... ကိုတောက်ထိန်း အစ်မတော်ကို ဖမ်းသွားတာက မနုဿိဟဗျဃတို့အဖွဲ့။ သူတို့က ပတ္တမြားဂူမှာ အဖွဲ့လိုက် ရှိနေကြမှာဆိုတော့ ဒီဘက်ကကိစ္စက စိတ်ချရတဲ့သဘောရှိတယ်။ နောင်ချိုရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ချရတဲ့ တပည့်တပန်းတွေရှိတယ်။

အဲဒီက ကိုအောင်စိန်ဆိုသူဟာ သိုင်းလည်းတတ်တယ်။ ကားမောင်းလည်း ကျွမ်းတယ်။ စိတ်ချရတယ်။ အဲဒီကျမှ သူတို့ လူချင်းချိန်းပြီး ကိုအောင်စိန်က ကားမောင်းလိမ့်မယ်။ မယ်တော်ကြီးတို့အဖွဲ့ကို မန္တလေးက ချင်းမြို့သာစည် အိမ်ကြီးကိုပို့ပြီးမှ ကိုအောင်စိန်က ဂျစ်ကားကိုပြန်ယူလာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ကြိုလိမ့်မယ်။ အချိန်ကတော့ မိုးချုပ်စဖြစ်မယ်ဟင်ဗို့ ကျွန်တော် ချိန်းထားတယ်။

www.burmeseclassic.com

တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်မရောက်ရင်လည်း စစ်တပ်နဲ့ရဲကို အကြောင်းကြားပြီး ပတ္တမြားဂူကို လိုက်လာဖို့ ကိုအောင်စိန်ကို ပြောထား တယ်။ ကိုအောင်စိန်က အဖေ့ရဲ့ လက်ရုံးတပည့်ရင်း။ အရင်တုန်းက တော်လှန်ရေးသမား ပေါက်စပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ထက် အသက်နည်းနည်း ပိုကြီးတယ်။ ဒီလမ်းခရီးကို အဖေ့နဲ့တွဲပြီး သွားလာဖူးတော့ သူ လမ်းကျွမ်း တယ်”

“အင်း... ဒါဆိုရင်လည်း စိတ်ချရပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်က ဆင်းမလဲ။ ဦးဇိုးတော်စိစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဦးဆောင်လမ်းပြပါ”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မက်မွန်ခြံကိုပတ်၍ ပင်းတယလျှိုထဲကို ဆင်း ခဲ့ကြပါသည်။ ပင်းတယဘုရားကုန်းတော်ကြီး အနောက်ဘက်တွင် ရှမ်း တောင်တန်းကြီးများဖြင့် ဆက်စပ်နေပြီး တောင်ကြီးမှာ လျှိုမြောင်စိမ့်စမ်း ချောင်းများ၊ သဘာဝထုံးကျောက်ဂူများဖြင့် လွန်စွာနက်ရှိုင်းပြီး သစ်တော ကြီးက ညှို့မိုင်းနေအောင် ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ အဆင်း လွန်စွာမတ်စောက် လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် အသင့်ဆောင်ယူလာသော ကြိုးများဖြင့် သစ်တံ များကိုပတ်ပြီး လျှိုထဲသို့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တစ်ယောက်ချင်းစီ သထိ ထား၍ ဆင်းရပါသည်။

လမ်းဟောင်းက မဟုတ်ဘဲ လမ်းသစ်ထွင်၍ ဆင်းရခြင်းဖြစ်သော ကြောင့် အလွန်ခက်ခဲပြီး အဆင်းခက်ခက် အတက်ကြမ်းကြမ်း နေရာမှာ ဖြစ်သည်။ တော်သေးသည်က ရွံမြေအမျိုးအစားမဟုတ်ဘဲ ထုံးကျောက် တောင် ကျောက်လွှာချပ်များ ဆင့်ကဲရှိနေခြင်းကြောင့် ခြေကုပ်မြဲ၍ ထော် ပါလေးသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကမ်းပါးပေါ်မှ အောက်ခြေလျှိုထဲအထိ (၂၀၀) ကျော်ခန့် ဆင်းရပါသည်။ လျှိုထဲရောက်မှ ဦးဇိုးတော်က ဦးတည် သွားရမည့် လမ်းကြောင်းကိုရှာပြီး ဦးဆောင်လမ်းပြပါသည်။ စိမ့်စမ်း တံခွန်နှင့် ကျောက်လွှာကျောက်ချပ်များပေါ်မှ နင်းပြီးသွားရသော ခရီး

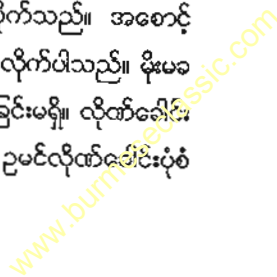
သောကြောင့် မုဆိုးလမ်းဟုဆိုသော်လည်း လမ်းယောင်ယောင်ပင် မရှိပါ။ တိုး၍ရသော ချုံများကို တိုး၍သာ ခရီးသွားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် လမ်းခရီးက ကြန့်ကြာသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဗျဉ်ဂူ ဟူသော နေရာအနီးသို့ရောက်တော့ နံနက်(၁၀)နာရီခန့် ရှိပါသည်။ ဦးဇိုး တော်က လက်ပြ၍ ရှေ့ဆုံးကသွားပြီး အခြေအနေကို လေ့လာသည်။ ဆက် သွားရန်ခေါ်တော့မှ ကျွန်တော်တို့ အနောက်က ကပ်၍ လိုက်ရပါသည်။ ခန်းအဝေးတွင် မိုးမခူရှိကြောင်း ဦးဇိုးတော်က သတိပေးသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း မသွားကြတော့ဘဲ လူဖြန့်၍ ခြေသံလုံ အောင် နင်းပြီး ရှေ့သို့တက်ကြသည်။

ကိုက်(၁၀၀)ကျော်ခန့်သွားမိတော့ ဦးဇိုးတော်က လက်ပြပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ရပ်လိုက်ကြပြီး အခြေအနေကို စုံစမ်းရာ ဂူရှေ့မလှမ်း နောက် သစ်ပင်ရိပ်တွင် အစောင့်တစ်ဦးကို သေနတ်လွယ်လျက် စောင့်နေ သည်ကို တွေ့ရှိရသောကြောင့် ကျွန်တော် ဦးဇိုးတော်တို့အား လက်ပြပြီး ခူသို့ မိကျောင်းတွားသွား၍ တက်သည်။ ရှေ့ရန်သူကို မြင်နိုင်ပြီး ပေ (၃၀) လောက်ရောက်ရှိမှ ကျွန်တော်၏ လက်နက်ပုန်းကို ထုတ်ပြီး အခြေအနေ တို့ စောင့်ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရန်သူက အိတ်ထဲမှ ဆေးလိပ်နှင့် မီးခြစ်ကိုထုတ်၍ မီးအညှိ ကျွန်တော်၏ လက်နက်ပုန်းဖြင့် အသေအချာ ချိန်ပြီးပစ်ရာ ‘ရွတ်’ ဟူသော အသံကလေးသာ မြည်သွားပြီး သေနတ်ကိုင်အစောင့်မှာ တုံးခနဲ ခြည်းညင်းစွာ လဲကျသွားတော့သည်။

ကျွန်တော် လက်မထောင်ပြလိုက်တော့ ဦးဇိုးတော်နဲ့ အောင်ဘွား တို့ အနောက်က တက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အစောင့်ထံမှ ထက်နက်နှင့် ကျည်ဆန်များကို သိမ်းယူ၍ဝှက်ထားလိုက်သည်။ အစောင့် အား လုံခြုံသော ချုံတစ်ခုတစ်ခုအတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းထားလိုက်ပါသည်။ မိုးမခူ အတွင်း လေ့လာကြည့်တော့ ဂူမှာ လွန်စွာ ကျယ်ပြန့်ခြင်းမရှိ၊ လိုက်ခေါင်း များဖြင့် တစ်ဖက်သို့ ခိုးယိုပေါက် ထွက်သွားနိုင်သော ဥမင်လိုက်ခေါင်းပုံစံ

၉၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဂူတစ်ခုဖြစ်ကြောင့် လေ့လာတွေ့ရှိရသဖြင့် အပြန်ခရီးတွင် လိုအပ်ပါက အသုံးပြုနိုင်သော အကာအကွယ်ကောင်းသည့် လမ်းကြောင်းအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ မှတ်သားခဲ့ပါသည်။ လေးပင်သော ရိက္ခာနှင့်ခိုင်းနမိုက်များအားလည်း ထိုဂူအတွင်း နေရာတစ်ခုတွင် ဝှက်ထားခဲ့ပါသည်။ ပတ္တမြားဂူနှင့် မဝေးတော့ပြီဖြစ်သောကြောင့် အတော်သတိထားရပါသည်။ ဂျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အလေးအပင်များအား လျှော့ပြီး လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်ပြီဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကိုဆောင်လာသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဆိုသည်ကလည်း ဒသမ (၅၀၀)နှစ်လုံးပျိုး ရိုင်ဖယ်သေနတ်များဖြစ်သောကြောင့် အသုံးပြုရ လွယ်သည်။ ရိုးရိုး ရိုင်ဖယ်သေနတ်များလို ပစ်မှတ်အား အတိအကျ ချိန်၍ပစ်ရန် မလို။ လောက်လေးခွပစ်သလို ခန့်မှန်းပစ်ရုံဖြင့် ပစ်မှတ်ကို ခြောက်လုံး၊ ကိုးလုံးကျည်များက ပြန့်ကျဲပြီး ထိမှန်နိုင်သောကြောင့် ရန်သူ အုပ်စုလိုက်ကို ဖြိုခွင်းနိုင်ပါသည်။

ထို့အပြင် ... ဘယ်ပြောင်း၊ ညာပြောင်း၊ ပြောင်းနှစ်ဖက်တွင် ကျည်ဆန်တစ်တောင့်စီ ရှိသောကြောင့် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ပစ်နိုင်ပါသည်။ ခါးချိုးပြီး ယမ်းတောင့် ထည့်ရသည်မှာလည်း လွယ်ကူသည်။ ကျွန်တော်က ရွာတွင် ဘကြီးသူကြီး၏ နှစ်လုံးပျိုးသေနတ်ကြီးကိုယူပြီး ကာထသားခေါင်း ကိုချက်ကြီးနှင့် သချိုင်းကုန်း ရေကန်ကြီး၌ ရေဝမ်းဘဲနှင့် ရေစွလီဝှက်များကို ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ဖူးသောကြောင့် နှစ်လုံးပျိုးသေနတ်ခေါ် သူကြီးသေနတ်ကြီးဖြင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု ရှိနေပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရိုင်ဖယ်အစား နှစ်လုံးပျိုး ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးများကို ရွေး၍ ယူရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အောင်ဘွားက ...

“ကဲ ... ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာကတော့ ဒီအတိုင်း ပုန်းလှိုင်းကွယ်လှိုင်း သွားမယ့်အစား အစောင့်ရဲ့ အဝတ်တွေနဲ့ လဲဝတ်ပြီး ဦးဆောင်ခေါ်သွားတဲ့ ပုံစံလုပ်ရင် ပိုကောင်းမလားလို့”

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း * ၉၁

ဟု ကျွန်တော်က အကြံပေးရာ အောင်ဘွားက တွေ့ဝေနေသော်လည်း ဦးရီးတော်က ...

“ဟာ ... ဒီအကြံကောင်းတယ်။ တောက်ထိန်ပြောတာ သဘာဝတူတယ်။ သူတို့ စာထဲကအတိုင်း လိုက်နာသလိုမျိုးလည်း ဖြစ်တယ်။ ငါတို့အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်က သူတို့မျက်စိရှေ့မှာတင် သေနတ်ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရပြီး ငါတို့ကတော့ လက်နက်တိုလောက်သာ ဝှက်ယူရမယ်။ အရှည်တွေကိုတော့ မိုးမခူထဲမှာပဲ ထားခဲ့သင့်တယ်။ အဲ ... နောက်ပြီး လက်ပစ်ဗုံးတွေကိစ္စ၊ ဒါကြီးတွေကလည်း လေးပင်တဲ့အပြင် ဝှက်ယူသွားလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူတို့တွေ့သွားရင်လည်း အတော်ရှင်းရခက်တဲ့ ပြဿနာကြီးပဲ။ ဒါကြောင့် မိုးမခူထဲမှာပဲ ဝှက်ထားခဲ့ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးရီးတော်ပြောတာ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်အလိုတော့ ခြောက်လုံးပျိုးတွေကိုတောင် ဝှက်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ သူတို့က လက်နက်မယူခဲ့ရလို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ပတ္တမြားဂူရောက်တာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ ရှာဖွေစစ်ဆေးကြဦးမှာပဲ။ အဲလိုက်စားမြောင်းကတော့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ချိတ်ဆွဲထားတာမို့ ပြဿနာမရှိနိုင်ပါဘူး။ အဓိက အားကိုးရမှာကတော့ ကျွန်တော့်လက်နက်ပုန်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တတ်မြောက်ထားတဲ့ သိုင်းပညာကိုပဲ အားကိုးအားထားပြုရမှာပါ။

သူတို့အဖွဲ့နဲ့ စကားပြောရင်တော့ အဓိကက ကိုအောင်ဘွားကပဲ ဦးဆောင်ပြီး ပြောရမှာပဲမဟုတ်လား။ စောစောကအစောင့်က ကျွန်တော်နဲ့ လုံးတူရပ်တူဆိုတော့ သူ့အဝတ်အစားတွေကို ယူဝတ်ပြီး ဟန်ဆောင်ပေးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးရီးတော် တာဝန်ပဲ။ သူတို့ရှေ့မှာ လက်နက်ကိုင်ဆောင်ပစ်ဖို့ခတ်ဖို့ အခြေအနေကလည်း ရှိသေးတော့ အဲဒီအစောင့်ရဲ့ အဝတ်တွေကို ကျွန်တော်ပဲ လဲပြီး ဟန်ဆောင်လိုက်မယ်။ နောက်ပြီး လိုအပ်ရင် သုံးဖို့ လက်နက်ပုန်းက ကျွန်တော့်ဆီမှာပဲ ရှိတာလေ”

၉၂ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“အေး... အဲဒါ ကောင်းတယ်။ ငါတို့ အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လုပ်ကြမယ်။ ပထမ အောင်ဘွားက သူတို့နဲ့ အယုံသွင်းပြီး စကားပြော ငါက လိုအပ်သလို ထိန်းပြီး ပြောပေးမယ်။ အပေးအယူ မမျှလို့ ငါ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ညှိုး ထောင်ပြရင်တော့ တိုက်လို့ပြောတာပဲ။ အခြေအနေ နဲ့ အချိန်အခါကိုကြည့်ပြီး ငါ အချက်ပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဦးရီးတော်”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က မေ့မြောနေသော အစောင့်၏ အဝတ် အစားများကိုရွတ်ပြီး ကျွန်တော်၏ အဝတ်အစားများနှင့် လဲလှယ်လိုက်ရမိ သည်။ အစောင့်၏ဝတ်စုံမှာ ထိုအချိန်က ရဲဘော်ဖြူများဝတ်ဆင်သော ကာကီရောင် ယူနီဖောင်းနှင့် တောဆောင်းဦးထုပ်များ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုင်ဆောင်သည်ကလည်း နှစ်လုံးပြုးရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြစ်သဖြင့် အဆင်ပြေ သွားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကျွန်တော်က သေနတ်ထမ်း၍ ရှေ့ ကသွားပြီး နောက်က ဦးရီးတော်နှင့် အောင်ဘွားတို့က လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ဖြစ်ပါသည်။ ပတ္တမြားဂူအနီးရောက်တော့ ဂူအရှေ့တွင် အစောင့်နှစ်ဦး ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုယ်စီ ကိုင်၍ အသင့်အနေအထားနှင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က သူတို့ ကြိုတင်ပေးထားသော အချက်ပြရမည့် လျှို့ဝှက်သင်္ကေတနည်းအတိုင်း ‘မနုသီဟ၊ မနုသီဟ၊ မနုသီဟ’ ဟူ၍ သုံးကြိမ် အော်ပြောလိုက်သည်နှင့် အစောင့်နှစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်ပြု၍ ...

“လာပါ... ကြိုဆိုပါတယ်”

ဟုပြောပြီး လမ်းဖွင့်ပေးကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အပေါက်ဝမှ အထဲသို့လှမ်းကြည့်တော့ ဂူပေါက် မှာ ခန်းမကျယ်ကြီးမဟုတ်။ တစ်ဆစ်ချိုး ဥပင်လမ်းနှင့် အထဲသို့ဝင်ရသော လမ်းဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်က အချက်ပြပြီး အစောင့်နှစ်ဦးအား အထဲ

ထိတ်နည်းဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေမှာ အဆင်ပြေသလို ဝင်ထွက်ရန်ဖြစ်သောကြောင့် အခွင့်အရေးရသလို ပြုမူရ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအစောင့်နှစ်ဦးအား ချုံထဲသွင်းပြီး အောင် ဘွားနှင့် ဦးရီးတော်တို့က အစောင့်၏ ယူနီဖောင်းများအားရွတ်၍ လဲလှယ် ခြယ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးစလုံး ရန်သူများ၏ အစောင့်ပုံစံ တရားဝင် လက်နက်ကိုင်ဆောင်ခွင့် ရသွားကြပြီဖြစ်ပါသည်။

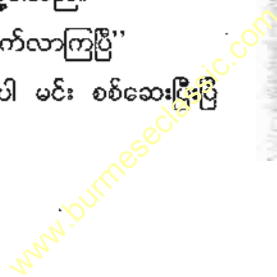
“ကဲ... ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုလိုက်ဝင်သွားရင်တော့ ကောင်းမယ် မထင်ဘူး။ အစောင့်နှစ်ယောက်ဝင်သွားပြီး သတင်းပို့တဲ့ပုံစံ လုပ်၊ နောက် တတစ်ယောက်က ခွာလိုက်ပြီး အခွင့်အရေးရတာနဲ့ ချေမှုန်းပဲ့နည်းကို သုံး ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အင်း... အဲဒီလို ဗျူဟာသုံးရင် အကောင်းဆုံးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သတင်းပို့တယ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်ပို့တာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ တစ်ယောက် တည်းပဲ ပို့ရမယ်။ ဒါက ငါတို့ ရောင်စုံသူပုန်ခေတ် ရဲဘော်ဖြူတွေသုံးတဲ့ နည်းစနစ်ပဲ။ ဒါကြောင့် ငါပဲ အရင်ဝင်ပြီး သတင်းပို့မယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် အ နောက်ကခွာပြီး လိုက်ခဲ့ကြ”

ဟု ဦးရီးတော်က ပြောသည်မှာ သဘာဝကျသောကြောင့် ကျွန် တော်တို့နှစ်ဦး ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်ပါသည်။ သို့နှင့် ဦးရီးတော်က ရှေ့က ဦးဆောင်ဝင်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က နောက်ကခွာ၍ လိုက်ခဲ့ကြ ပါသည်။ မနုသီဟဗျူဟာအဖွဲ့ စုဝေးရာနေရာလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဦးရီးတော်က အရင် ဆင်၍ ရဲဘော်ဖြူတို့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပုံစံဖြင့် သတင်းပို့ပါသည်။

“ဝိုလ်ကြီး... ချိန်းထားတဲ့လူနှစ်ဦး ရောက်လာကြပြီ”

“အေး... လွှတ်လိုက်။ လက်နက်ပါမပါ မင်း စစ်ဆေးပြီးပြီ ထား”

၉၄ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် စစ်ဆေးပြီးပါပြီ။ ခါးမှာ ဓားဖြောင်း တစ်ချောင်းစီ ပါပါတယ်”

“သူတို့နောက်ကရော လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တွေ ပါလာတာ ရှိသေး သလား”

“မရှိပါဘူး။ မိုးမခဏက အစောင့်လာအပ်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် လက်ခံစစ်ဆေးပြီး ဗိုလ်ကြီးကို သတင်းပို့တာပါ”

“အေး ... ကောင်းပြီ။ အဲဒီလူနှစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်။ မင်း အပြင်မှာ ပြန်စောင့်နေ။ သတိတော့ ရှိပစေ။ သူတို့နောက်က အရိပ်လိုပဲ လာမယ့် လက်နက်ကိုင်တွေ ပါချင်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဗိုလ်ကြီး”

ထိုအချိန်တွင် ဦးရီးတော်က အစောင့်အနေအထားဖြင့် သတင်း ပို့ပြီး လှည့်ထွက်ဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး သူ အစောကပြောထားသည့်အတိုင်း ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးအား ထောင်ပြုဖို့ သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ အခြေအနေကောင်းသည်ဟု အချက်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်ပြီး အတွင်းသို့ချိန်၍ ပြိုင်တူဝင် လိုက်ကြပါသည်။ အထဲတွင် မနုဿိဟုခေါ်ဖျာနှင့် တပ်သားသုံး ဦးလေးဦး မှာ ရုတ်တရက် အငိုက်မိသွားသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ လှည့်ကွက် အတွင်းသို့ ဝင်သွားပါတော့သည်။

“ကဲ ... ဗိုလ်ဗျာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ရာကမထနဲ့။ အနေ အထားမပျက် ထိုင်နေပါ။ လှုပ်တာနဲ့ ငါတို့က ခလုတ်ဖြုတ်ပြီးသားပဲ”

“နေစမ်းပါဦး ... မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ငါက ဒီအဖွဲ့ရဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးခေါင်းဆောင် တောက်ထိန်ပဲ”

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်၏ လေ့ကျင့်ထားသော လက်ဝါးစောင်းက ဗိုလ်ဗျာ၏ ညာဘက်လည်တံရင်းသို့ ဒုတ်ခနဲ ကျရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးရီးတော်နှင့် အောင်ဘွားတို့၏ သေနတ်တွေနှင့် ပြောင်းများ က အစောင့်တပ်သားများ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ကျရောက်သွားတော့သည်။

“ဒုတ် ... ဒုတ် ... ဖျောင်း ... ဖျောင်း ...”

ကျွန်တော်က သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသောကြောင့် အစောင့်တပ် သားများ မလှုပ်ရှားနိုင်မီ ဦးရီးတော်နဲ့ အောင်ဘွားတို့က လက်မြန်ခြေမြန် လှုပ်ရှားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် အတွင်းခန်းအတွင်းမှ ...

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲဟေ့”

ဟု ပြောဆိုပြီး အစောင့်တစ်ဦးထွက်လာရာ ကျွန်တော်တို့နှင့် ကျောက်ဆည်မြို့အထွက်တွင် ဆုံခဲ့သော ကိုရွှေပလကြီးဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏ လက်နက်ပုန်း သံကေခက်ကလေး ဖြင့် လက်မြန်ခြေမြန် လှမ်းပစ်လိုက်ရာ ပလကြီး၏ လက်မောင်းဆုံကို ထိပြီး ပလကြီး ပုံလျက် လဲကျသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးရီးတော်နှင့် အောင်ဘွားတို့က အတွင်းခန်းသို့ ချဉ်းဝင်ကြရာ အတွင်းခန်းမှထွက်လာသော အစောင့်အဖွဲ့နှင့် ကျွန်တော် ဆို တိုက်ခိုက်ရပြန်သည်။ ရန်သူများအငိုက်မိ၍ အတုံးအရှုံး လဲကျသွားကြ သည်။ သို့သော် အခန်းအတွင်း၌ စောနန်းနွယ် ရှိမနေပါ။

ကျွန်တော်တို့ လှည့်ကွက် အဆင်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စောနန်းနွယ်အား ချုပ်နှောင်ထားသောနေရာကို အလျင်အမြန် ခုခွေရန် ကျွန်တော်တို့ လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။ ပတ္တမြားလိက်ဂူဆိုသည်မှာ ဆုံးကျောက်ဂူ အမျိုးအစားဖြစ်ပြီး ကျောက်စက်ပန်းဆွဲများဖြင့် တိုင်များ သဖွယ် တည်ရှိနေပြီး အောက်ခြေ ရေကန်ကလေးများလည်း ရှိသည်။ စိန်စမ်းရေပေါသော ဒေသဖြစ်ပြီး ဟိုးရှေးယခင်ကတော့ တရားရှာ သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ တရားကျင့်ကြံရန် စခန်းဖြစ်လျှင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယခု သော့ ဗိုလ်ဗျာနှင့်အဖွဲ့၏ စခန်းချရာနေရာဌာနသာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဥမင်လမ်းမှ လမ်းခွဲများအတိုင်း လူစုခွဲ၍ စောနန်း နွယ်အားချုပ်နှောင်ထားရာ ဂူအခန်းကို ရှာဖွေနေစဉ် ဗိုလ်ဗျာတို့ လက်နက် နှုတ်ထားရာ အခန်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးရီးတော်နှင့်

၉၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အောင်ဘွားတို့အား ဆက်လက်ရှာဖွေစေပြီး ကျွန်တော်က အကြံရသဖြင့် ဝမ်းမခူဘက်သို့ ပြန်ပြေးခဲ့ပါသည်။

ဝမ်းမခူထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ဝှက်ထားခဲ့သော လက်ပစ်ဗုံးနှင့် ဒိုင်းနမိုက်များကို နိုင်သမျှသယ်ဆောင်ပြီး ပတ္တမြားဂူဘက်သို့ ပြန်ပြေးခဲ့ရာ ဦးရီးတော်တို့နှင့် ပြန်မတွေ့ပါ။ ပတ္တမြားဂူမှာ အနောက်ဘက်သို့ ဥမင်လမ်းကြောင်းများအဖြစ် လမ်းကြောင်းအလွန်ရှုပ်ထွေးပြီး ရှည်လျားကြီးကျယ်သော ဂူကြီးတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် လက်နက်တိုက်ခန်းထွင် ဒိုင်းနမိုက်များအား ဆင်ပြီး ဦးရီးတော်နှင့် အောင်ဘွားကို ရှာဖွေပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂူအနောက်ဘက်မှ ဝင်လာသော ခြေသံများကြားရသဖြင့် ကျောက်စက်ပန်းဆွဲကြီးတစ်ခုအကွယ်တွင် ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေစဉ် ဗိုလ်ဗျာ၏ အဖွဲ့ဝင်လက်နက်ကိုင်များ အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးရီးတော်တို့နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ဟန်မရှိပါ။ ဥမင်လမ်းများမှာ အလွန်ရှုပ်ထွေးပြီး များပြားသဖြင့် တစ်ဦးနှင့် ဆုံတွေ့ခြင်းမရှိဘဲ လွဲချော်သွားကြဟန် ရှိပါသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ဗျာတို့အား ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တိုက်ခိုက်ထားသည်ကို မြင်ရလျှင် ရန်သူဝင်သည်ကို သိသည်နှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားမှာ အသေအချာပင် ဖြစ်ပါသည်။

စောနန်းနွယ်ကိုလည်း မတွေ့ရသေးပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ရခက်နေစဉ် ...

“ရှီ ... ရှီ ... ရှီ ... ရှီ ...”

ဟူသော လက်ခေါက်မှုတ်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။ ဤအသံမှာ ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် နွားကျောင်းနေစဉ်က တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချက်ပေးသံမှန်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားသည်။ ဤအချက်ပေးသံမှာ အောင်ဘွားဆီကလာပြီး အဆင်ပြေကြောင်း သင်္ကေတဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် လုပ်ရသည်မှာ လက်နက်ခန်းအား ဒိုင်းနမိုက်

များဖြင့် ဖောက်ခွဲရန်ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်မှာ အလွန်အန္တရာယ်များပါသည်။ ကျွန်တော်၏ထွက်လမ်းမှာ ဂူဝကမထွက်နိုင်လျှင် ဂူအနောက်ဘက်ထွက်ပေါက်မှ ထွက်နိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ သို့သော် ဂူအနောက်ဘက်ထွက်ပေါက်မှာ ပိတ်နေလျှင် ကျွန်တော်တို့ အပေါက်ပိတ်ပြီး ဂူပြိုကျရာတွင် ပါဝင်သွားနိုင်သည်။

ထိုသို့ ချီတံချီတံဖြစ်နေစဉ် ဂူအရှေ့ဘက်မှ ရန်သူရန်သူဟူသော အော်သံကိုကြားရပြီး ရန်သူများ လက်နက်ခန်းအတွင်းဝင်၍ လက်နက်များ အရေးပေါ်ယူနေကြသံကို ကြားရသောကြောင့် ကျွန်တော် တွေးခေါ်စီစဉ်ထားသည့် အစီအစဉ်ကိုဖျက်ပြီး လက်နက်ခန်းဘက်သို့ ပြေးသည်။ လက်ပစ်ဗုံးများအား ပင်ဖြုတ်၍ ပစ်သွင်းလိုက်ရတော့သည်။

“ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဝုန်း ...”

“အား ... အား ... အား ...”

ဟူသော လက်ပစ်ဗုံးများပေါက်ကွဲသံနှင့် လူညည်းသံများ ကြားပြီး ကျွန်တော်လည်း ပတ္တမြားဂူအနောက်ဘက်သို့ တစ်ဟုန်တည်း ပြေးရတော့သည်။ အချက်ပြသည်အနေဖြင့် ...

“ရှီ ... ရှီ ... ရှီ ...”

ဟူ၍ လက်ခေါက်သံကြိမ်မှုတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား အချက်ပေးရတော့သည်။ ထိုအချက်ပေးသံအဆုံးတွင် ဒိုင်းနမိုက်များ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ပေါက်ကွဲသံနှင့် ဂူကြီးပြိုကျသံ တဝုန်းဝုန်းကို ကြားရတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ဇွတ်ထွက်ပြေးရာမှ ခေါင်မိုးက အလင်းရောင်ပစ်သောအပေါ်ထပ်ဂူ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ...

“တောက်ထိန် ... တောက်ထိန် ... ငါတို့ ဒီမှာ ...”

ဟူသော ဦးရီးတော်၏အသံကို ကြားရသောကြောင့် ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်သို့တက်လာရာ ဂူအပေါ်ထပ် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲ၌ စောနန်းနွယ်နှင့် အောင်ဘွား၊ ဦးရီးတော်တို့အား တွေ့ရပါတော့သည်။ ထိုနေရာထဲ၌ စောနန်းနွယ်အား ချုပ်ထားရာ အခန်းဖြစ်ပုံရပါသည်။ ဦးရီးမဖော်

၉၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အစောင့်များဖြစ်ဟန်တူသော အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ...

“ဦးရီးတော် ... ကျွန်တော်တို့ပြန်ဆင်းပြီး အပြင်ပြန်ထွက်ဖို့ကတော့ မလွယ်တော့ဘူး။ ပတ္တမြားဂူကြီးပြိုကျလို့ ဥမင်လမ်းတွေ ပိတ်ကုန်ရောမယ်။ တခြားထွက်လမ်း ရှိသေးလား”

“အေး ... အဲဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး။ ဒီက အစောင့်ကောင်မလေးကို မေးကြည့်တော့”

ကျွန်တော်မေးကြည့်တော့ အစောင့်ကောင်မလေးတစ်ဦးက ...

“ကျွန်မတို့လည်း ဗိုလ်ဗျာခေါ်လို့ မနက်ကမှ ဒီဂူကြီးထဲကို ရောက်ဖူးတာပါ။ လမ်းကြောင်း မသိပါဘူးရှင်”

“နင်တို့ကရော ဗိုလ်ဗျာရဲ့ ရဲဘော်ဖြူအဖွဲ့ကပဲလား”

“ကျွန်မတို့က ရဲဘော်ဖြူအဖွဲ့ဝင် မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ နစ်နီမယ်တွေပါ။ ကျွန်မတို့ကိုလည်း သိမ်းသွင်းပြီး စည်းရုံးထားလို့ နစ်နီအဖွဲ့ဝင်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ တကယ်တမ်းက ကျွန်မတို့ဟာ လက်ဖက်တောင်သူ မျိုးနို့တွေပါ”

“ကဲ ... ထားတော့ ဦးရီးနဲ့ အောင်ဘွားရေ .. ကျွန်တော်တို့ အောက်ဆင်းပြီး ထွက်ပေါက်ရှာလည်း အဆင်ပြေမယ် မဟုတ်ဘူး။ ပတ္တမြားဂူကြီးကလည်း တဝုန်းဝုန်းနဲ့ ပြိုကျနေပြီ။ အဲဒီတော့ ခေါင်မိုးပေါက်ကစဲ ထွက်လမ်းရှိတော့တယ်။ အဲဒီကနေ တစ်ဦးချင်း ထွက်မယ်။ ငါ့မှာ ကြိုးတွေ ပါတယ်။ အခက်အခဲတော့ ရှိမှာပေါ့။ အမျိုးသမီးတွေကို ဦးစားပေးပြီး ထွက်ကြတာပေါ့”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်မိုးပေါက်မှ အလျင်ထွက်ပြီး ပတ်ဇော်ကျင်ကို လေ့လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ ထုံးကျောက်ဂူကြီး၏ အနောက်ဘက်အစွန် မြင့်မားလှသော ကမ်းပါးယံကြီးနှင့် နက်ရှိုင်းလှသော လျှိုစောင်းပင်ဖြစ်ရာ အမျိုးသမီးများအနေဖြင့် တစ်ဆင်းရန် လွန်စွာ အန္တရာယ်များသည်။ လွန်စွာခက်ခဲသော အခြေအနေထိုင်

၉၉ ❀ ငမောက်ကလေးပတ္တမြား

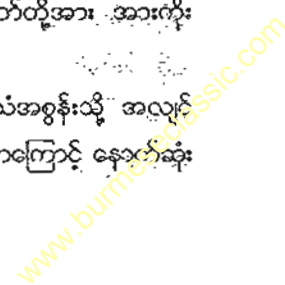
ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။ ဤလမ်းမှလွဲ၍ တခြားလမ်းလည်း မရှိတော့ ကျောက်ဂူကြီးခေါင်မိုးပေါ်မှ ကြိုးဖြင့်လျှောဆင်းပြီး လျှိုထိပ်မှ နောက်တစ်ဆင့် ကြိုးဖြင့် လျှောဆင်းရန်သာ ရှိပါတော့သည်။ နက်ရှိုင်းသွန်းလှသော လျှိုကြီးအတွင်းရောက်လျှင်လည်း ထွက်ပေါက်ကို လမ်းရှာ ခုပေဦးမည်။

ထိုသို့ လျှိုတွင်းအောက်ခြေသို့ ဆင်းရန်အတွက် နွယ်ကြိုးများက ဆိုပေလိမ့်ဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ပဲ ဦးဆောင်၍ အမျိုးသမီးများအား ခေါင်မိုးပေါက်မှ အပြင်သို့ဆွဲတင်ရာ နစ်နီရဲမေကလေးများက သတ္တိကောင်းပြီး ဖျဲပါးလျင်မြန်စွာ အပေါ်သို့ ဆွဲတင်၍ရသော်လည်း စောနန်းနွယ်မှာ မျှောပျောင်းသူဖြစ်သဖြင့် အတော်ကြိုးစားရသည်။

အောင်ဘွား၏ပခုံးပေါ်သို့ ဦးရီးတော်က မတင်ပေးပြီး မတ်တတ်နစ်စေ၍ ကျွန်တော်က အပေါ်မှ လက်နှစ်ဖက်ကိုရုံကိုင်ပြီး ဆွဲတင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမအနေဖြင့် ကျွန်တော်ချပေးသော ကြိုးကိုခိုပြီး မတက်တတ်။ ထိုသို့ အခြေအနေတွင် နက်ရှိုင်းလှသော လျှိုကြီးအတွင်းသို့ ဆင်းရန် နည်းသည်မှာ မဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေဖြစ်သည်။

သူမကလည်း ထိုအခြေအနေကို သဘောပေါက်ပုံရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသော မျက်လုံးရွဲကြိုးများဖြင့် ကြည့်ပြီး အားကိုးတကြီး အကူအညီတောင်းနေဟန် ပုံပေါ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဂူခေါင်မိုးထိပ်သို့ လူအကုန်ရောက်သည်နှင့် ဂူထိပ် ကျောက်စက်ပန်းဆွဲတစ်ခုအား ကြိုးဖြင့်ချည်ပြီး ဂူအောက်လျှိုကြီး ကမ်းပါးယံပေါ်သို့ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးအား တစ်ဦးစီ အလျင်ဆင်းစေသည်။ ဦးရီးသမီးကလေးများမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြိုကျလာနေသော ဂူကြီး၏ ထိပ်ရွာမှုကြောင့် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား အားကိုး ချောပါသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးအား အောက်က ကမ်းပါးယံအစွန်းသို့ အလျင်ဆင်းစေပြီး စောနန်းနွယ်အားဆင်းခိုင်းရာ မဆင်းရဲသောကြောင့် နောက်ဆုံး

တွင် ကျွန်တော်ကကျောပိုးပြီး ကြိုးကိုကိုင်ကာ တဖြည်းဖြည်း လျှောဆင်းရာ လူနှစ်ဦး၏ခန္ဓာကိုယ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်သာ ထိန်းရသောကြောင့် ကျွန်တော်၏လက်ဖဝါးများ ပွန်းပဲ့စုတ်ပြတ်ကုန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကမ်းပါးစွန်းပေါ်ရောက်တော့ ဦးရီးတော်နှင့် အောင်ဘွားတို့ တစ်လှည့်စီဆင်းလာကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် တောတွင်းနေ နှစ်နိမယ်များပီပီ လျှိုကြီးအတွင်း ဆင်းနိုင်ရန် ဒိုးနွယ်တံကြီးတစ်ခုကို ကံကောင်းထောက်မစွာ တွေ့ရှိထားကြောင်း ကျွန်တော့်အား သတင်းပို့ပါသည်။ ထိုနွယ်တံကြီးမှာ လျှိုအောက်ခြေသို့ဆင်းသွားရာ မည်သည့်နေရာအထိဟုတော့ မပြောနိုင်ပါ။ နွယ်တံကြီးမှာ ထွာဆိုင်ခန့် အလုံးတုတ်ပြီး ဒိုးနွယ်ဖြစ်၍ ခိုင်ခံ့တောင့်တင်းသည်တော့ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

အသက်ရှင်ရပ်တည်ရေးအတွက် စွန့်စားရမည်ကတော့ အချောဖြစ်သည်။ အချိန်ကလည်း နှောင်းနေပြီ။ ပတ္တမြားဂူကြီးမှာ တပည့်လှုပ်ပြိုကျနေပြီး ကျွန်တော်တို့ရပ်သည့်နေရာ ကမ်းပါးစောင်းတွင် လှုပ်ယာနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဒိုးနွယ်ကြီးကိုကိုင်ကာ တစ်ဦးချင်းဆင်းအချိန်မရတော့။ ရဲမေနစ်ယောက်အား ဆက်တိုက်ဆင်းစေပြီး ကျွန်တော်စောနန်းနွယ်အား ကုန်းပိုးပြီး ဆင်းခဲ့ရပြန်သည်။ ဤအဆင်းကတော့ စောက်ပြီး ရှည်လျားသည်။ သို့သော် ဒိုးနွယ်ကြီးက ဆုတ်ကိုင်၍ အာစေပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏လက်များ ကြိုးကိုကိုင်ပြီး ဆင်းသောနာကျင်ခြင်းသိပ်မရှိ။ အတော်သက်သာပါသည်။ ကံကောင်းသည်မှာ နွယ်ကြီးက လျှိုအောက်ခြေ စမ်းချောင်းအတွင်းထိ မရောက်သော်လည်း လျှိုကမ်းပါးအောက်ခြေ ဒိုးနွယ်ကြီးဆုံးရာနေရာတွင် တွယ်ကပ်ထိန်းရန် ဝါးရုံနှင့် သစ်ပင်ကလေးများက ချောက်ကမ်းပါးတွင် ပေါက်ရောက်သောကြောင့် ကုပ်ကပ်ကိုင်တွယ်ပြီး ဆင်း၍ရပါသည်။ လူနှစ်ရပ်ခန့်အတိုင်းသာ ကျန်ခဲ့တော့သဖြင့် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကမ်းပါးချောက်ကြီး၏ အောက်ခြေသို့ ချောက်တော့ ဝေါ ... ဝေါ ... ဝုန်း ... ဟူသော အသံကြီးနှင့် ပတ္တမြားကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုကျသံ၊ ဂူကြီးမှ အပိုင်းအစများ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ လျှိုအတွင်းသို့ တဖြောဖြော ပြုတ်ကျလာသံတို့ကို ကြားရသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး လျှိုနက်ကြီးအတွင်း ကျောက်စွန်းတစ်ခုအောက်တွင် ဆင်းဝုန်းနေကြရသည်။ အသံများငြိမ်သွားမှ လျှိုနက်ကြီးအတွင်းမှ ထွက်ရန် ဆင်းစကို ခန့်မှန်းရှာဖွေရတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲသွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ...

“ဦးရီးဝတ်နဲ့ ကိုအောင်ဘွားတို့ရေ ... ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တအသားကြရအောင်။ ကျွန်တော် ဖျားပြီထင်တယ်။ ကိုယ်တွေပူနေပြီ။ လမ်းအောင် မလျှောက်ချင်တော့ဘူး။”

ထိုအခါကျမှ စောနန်းနွယ်မှာ ကျွန်တော်၏ နဖူးအား သူမ၏ ခြေညှိသောလက်ဖဝါးကလေးဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး ...

“ဟယ် ... မောင်တောက်ထိန်း၊ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ငှက်ဖျားဝင်ပြီထင်တယ်။ ဘာဆေးတွေပါသလဲ ဦးရီးတော်နဲ့ မောင်လေး။”

“ဆေးဝါးတွေကတော့ အစုံပါပါရဲ့ ... အစ်မရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုအောက် မိုးမခူထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့တော့ အခု ဘာဆေးမှမပါလာတော့ဘူး။ ကိုတောက်ထိန် အခြေအနေက ဆေးဝါးအချိန်မီရမှဖြစ်မယ်။ အခု ဦးရီး မိုးချုပ်တော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ညစာမပြောနဲ့၊ နေ့လယ်စာအောင် မစားကြရသေးဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ထိုအချိန်တွင် နှစ်နိမယ်ကလေးများက ...

“မီးခြစ်ပါသလား။ ကျွန်မတို့မှာ တောတွင်းဆေးနည်းတော့ ရှိသေး”

ထိုအချိန်တွင် ဦးရီးတော်က ...

၁၀၂ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“အေး ... ငါ့မှာ လိုရမည်ရ ဆောင်ထားတဲ့ မီးခြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ”

“ရေခဲလို့တယ် ... ဦးရီး၊ ရေခဲခွေးရရင် ခိုးနွယ်ရွက်ကိုဖြုတ်ပြီး ခြေအစုံလက်အစုံကို ရေခဲခွေးစိမ်ပေးရမယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဒီလျှို့ဝှက်မှာရှိတဲ့ ရှမ်းဆေးခါးကြီးပင်ကို ရှာရမယ်။ အဲဒါကို ထောင်းထုအရည်ညှစ်ပြီး ငါ့နာကို တိုက်ရင် ငှက်ဖျားရောဂါနဲ့ အဖျားမှန်သမျှ ပျောက်ပါတယ်။

အခုဖျားတာက ဒီကအစ်ကို ပင်ပန်းလွန်းပြီး လက်ကကြီးကြောင့် ဒဏ်ရာရပြီး ဖျားတာပါ။ ခိုးနွယ်ရွက်ဖြုတ်ရည်စိမ်ပြီး ရှမ်းဆေးခါးကြီး အရွက်ရည်ညှစ်ပြီး လိမ်းရင်လည်း ဒဏ်ရာပျောက်ကင်းပါတယ်။ ဒါတွေကတော့ ကျွန်မတို့တောတွင်းနေသူများ အားကိုးအားထားပြုပြီး သုံးစွဲနေရတဲ့ ဆေးနည်းတို့တွေပါ”

“အေး ... အဲဒါဆိုရင် စမ်းရေတော့ရှိတယ်။ ရေခဲခွေးရအောင် ဘာခွက်နဲ့ ပြုတ်မလဲ”

“ဟင် ... အဲဒါလည်း လွယ်ပါတယ်။ ဝါးပင်တွေရှိနေတာပဲ။ အဲဒါဆစ်ခွက်ထဲ ရေထည့်ပြီး ထင်းခြောက်၊ ဝါးခြောက်နဲ့ မီးပုံရှိရင် ရေခဲခွေးတယ်။ ကဲ ... အစ်ကိုတော်တို့ အမဲလိုက်ခါးတွေပါတာပဲ ဝါးဆစ်ခုတ်ပါ။ ပြီးရင် စမ်းရေထည့်ပြီး ကျိုပေးပါ။ ကျွန်မတို့က ခိုးနွယ်ရွက်နဲ့ ရှမ်းဆေးခါးကြီးပင်ကို ရှာရဦးမယ်”

ကျွန်တော့်အား ကျောက်စွန်းအောက် သဲပြင်ပေါ်သို့ စောနန်းနွယ်က သူ၏ခေါင်းစည်းပုဝါကလေးအား ဖြန့်ခင်းပြီး လှဲခိုင်းထားသည်။ ခေါ်ခိုက်တော့ ကျွန်တော်၏ ရောဂါဖြစ်သည်။ အောင်သွားတို့ ဝါးခုတ်၊ ထင်းရေခဲခွေးအိုးတည်ရန် လုပ်နေကြစဉ် စောနန်းနွယ်က ကျွန်တော်၏ လက်ဖက်အား သူ့မ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး တတွတ်တွတ် အားသလိုစကားများပြောသည်။ အန္တရာယ်ကင်းဂါထာများကိုလည်း ရွတ်ဆိုသရဇ္ဈာယ်နေပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ငှက်ဖျားအပူရှိန်ကြောင့် တစ်ဖက်

လုံး တုန်၍နေသော်လည်း စောနန်းနွယ်၏ ကိုယ်ထိလက်ရောက် အားပေးပြုစုမှုကြောင့် အားများရှိနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

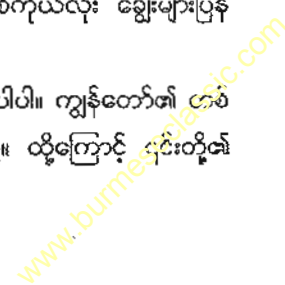
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဤငှက်ဖျားဒဏ်လောက်ကို မမူပါ။ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်ကတော့ ဦးဆောင်လှုပ်ရှားရမည့် ကျွန်တော်က ဖျားနေပြီး မလှုပ်ရှားနိုင်။ ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာ မစားရသေးသော်လည်း စောနန်းနွယ်တို့ ညစာထက်မည်ကို ကျွန်တော် တွေးပူမိသည်။

မကြာမီ သစ်ရွက်ခြောက်များ မီးလောင်သံ တဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ရေခဲခွေးတည်ကြသည်။ မီးအပူရှိန်ဟပ်သဖြင့် ကျွန်တော် အားတက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ပူနေလော့သလိုပင်။ အမှန်မှာတော့ ကျွန်တော် တုန်ပြီး ဖျားနေသောကြောင့် စောနန်းနွယ်က သူမ၏ကိုယ်ဖြင့် ဖိပြီး ဖက်ထားခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ခေတ္တခဏမှိန်းနေစဉ် နစ်နီမယ်များ၏ အသံကိုကြားရပြီး ရှမ်းဆေးခါးကြီးပင်ကို ရခဲကြောင်း ကြားသိရပါသည်။ ခိုးနွယ်ရွက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ တွယ်ဆင်းလာသော ခိုးနွယ်ကိုင်းကြီးမှ ရရှိနိုင်ပါသည်။ မကြာပါ။ ကျွန်တော့်အားထူ၍ နစ်နီမယ်ကလေးများက ရှမ်းဆေးခါးကြီးပင်ကို အရည်ညှစ်၍ ရေခဲခွေးပူပူရောက် တိုက်သည်။ ဆေးမှာ အလွန်ခါးသော်လည်း ချက်ချင်းလုပ်ထားသော ဝါးဆစ်ခွက်မှ ဝါးအဖေးနဲ့ကြောင့် သင်းယုံယုံမွှေးပြီး သောက်၍ရသည်။

ဆေးသောက်ပြီးတော့လည်း ဝါးအဆစ်ကို အလျားလိုက်ဖြတ်၍ ခိုးနွယ်ဖြုတ်ရည်များ ထည့်ပြီး ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်နဲ့ လက်များအား စိမ်ပေးပြန်သည်။ နစ်နီမယ်ကလေးများမှာ တောတွင်းအတွေ့အကြုံစုံပြီး သူနာပြုစုနည်းကို အတော်ကျွမ်းကျင်ဟန်တူပါသည်။ (၁၅)မိနစ်ခန့် ဆေးခါးကြီးကို သောက်၊ ရေခဲခွေးစိမ်အပြီး ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများပြန်သာသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် လဲစရာ အပိုဝတ်စုံ မပါပါ။ ကျွန်တော်၏ ငါးစုံတို့လုံးလည်း ချွေးများပြန်ပြီး စိုရွဲနေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ငှက်ဖျား

ခေါင်းပေါင်းပဝါများဖြင့်လည်း ချွေးသုတ်ပေးကြသည်။ ပြီးနောက် မီးကင်ထားသော ဝတ်စုံကို အအေးမပတ်စေရန် ပြန်ဝတ်ပေးသည်။ ညနေစောင်းခန့်သာ ရှိသေးသည်။ နေမဝင်သေးပါ။

သို့သော် လိုဏ်အတွင်းဖြစ်၍ အလင်းရောင်အားနည်းပြီး အအေးဓာတ်က စိမ့်၍အေးလာသည်။ ကျွန်တော် ငှက်ဖျားကျသွားသော်လည်း ပြန်၍ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် နစ်နီမယ်ကလေးများက ရှမ်းဆေးခါးကြီးကို တိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော် ခေတ္တလှဲ၍ မှေးနေစဉ် ဦးရီးတော်နှင့် ကိုအောင်ဘွားတို့ကို သတိရသောကြောင့် မေးမြန်းရာ ...

“ဦးရီးတော်နဲ့ မောင်လေးအောင်ဘွားတို့ လမ်းအရှာထွက်သွားကြတယ်”

“ဟိုကလေးမလေးတွေကရော လမ်းမသိကြဘူးလား”

ထိုအခါတွင် နစ်နီမယ်ကလေးတစ်ဦးက ထင်းခွောက်များ မီးထိုးနေရာမှ ...

“ကျွန်မတို့ကလည်း ဧည့်သည်ပါ။ ဒီနယ်မြေဘက် တာဝန်မကျ ဖူးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့လည်း လမ်းမသိပါဘူးရှင်”

ထိုအချိန်တွင် ကမ်းပါးအပေါ်တစ်နေရာမှ လက်ခေါက်မှုတ်အသံ သုံးချက်ကို ကြားရပြန်သည်။ အောင်ဘွားတို့ အချက်ပေးသံဖြစ်သည်။ ကမ်းပါးပေါ်မှ ဖြစ်သဖြင့် လမ်းရှာ၍ရသွားသည်မှာ ထင်ရှားပါသည်။ ထို့နောက် မကြာမီ စားစရာထုပ်များအား ကြိုးဖြင့်သီ၍ ချပေးလာသည်။ ဆေးဝါးများလည်း ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးရီးတော်နှင့်ကိုအောင်ဘွားတို့ မိုးမခူသို့ ပြန်ရောက်သွားကြသည်။ ထိုပစ္စည်းများအား ပြန်ယူလာကြကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။ ညစာ စားရမည်ဖြစ်သောကြောင့် စောနန်းနွယ်တို့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားရသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဖျားအရှိန်ကြောင့် ပါးစပ်မှာခါးနေပြီး စားချင်စိတ်လည်း လုံးဝမရှိပါ။ အစာစားလျှင်လည်း ပြန်ခန့်ထုတ်မည်မှာ အသေအချာပင်ဖြစ်ပါသည်။

စောနန်းနွယ်တို့အတွက် ဤတစ်ညတာ လျှို့ဝှက်အတွင်း ညမအိပ်ရတော့ဘဲ ကမ်းပါးပေါ်တက်ပြီး မိုးမခူအတွင်း လုံခြုံစိတ်ချစွာ တည်းခိုအိပ်စက်နိုင်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာရပါမည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် အားတက်လာပြီး စိတ်ခွန်အား တိုးလာသလို ယုံကြည်မှုလည်း ရှိလာသောကြောင့် ကျွန်တော့်တွင် အဖျားရောဂါ တစ်ဝက်လောက် ပျောက်ကင်းသွားသည်ဟု ထင်ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရိက္ခာထုပ်များအား စောနန်းနွယ်တို့အား ဝေမျှစားစေသည်။ စားသောက်နေကြစဉ် ကမ်းပါးပေါ်မှ လက်ခေါက်သုံးချက် မှုတ်ပြန်သည်။ မကြာပါ။ ကြိုးပုခက်နှင့် ကြိုးခွေကျလာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စောနန်းနွယ်အတွက် ကိုအောင်ဘွားနှင့် ဦးရီးတော်တို့က စီစဉ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က စောနန်းနွယ်အား ကြိုးပုခက်ဖြင့် သိုင်း၍ အလျင်တက်စေပါသည်။ သို့သော် စောနန်းနွယ်က မတက်ပါ။

“မောင်အောင်ဘွား ... အရင်တက်ပါ။ မင်းက အရေးကြီးတယ်။ မမ အောက်ကစောင့်နေမယ်။ ပြီးတော့မှ မမ တက်လာခဲ့မယ်”

“မမ ... အရင်တက်ပါ။ ကျွန်တော် စိတ်မချဘူး”

ထိုအချိန်တွင် နစ်နီမယ်ကလေးတစ်ဦးက ...

“ကဲ ... တစ်ယောက်တစ်လဲ စိတ်မချဖြစ်နေလျှင် ညဘက် ချေသောက်ဆင်းလာတဲ့ တောကောင်တွေက ကျွန်မတို့ကို ရန်ပြုတော့မယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက် အမြန်တက်ပါ။ အောက်မှာ ကျွန်မတို့ စောင့်နေပါမယ်။ နောက်ဆုံးမှ တက်လာခဲ့ပါမယ်”

နောက်ဆုံးတွင် စောနန်းနွယ်အား ပြောမရသောကြောင့် ကျွန်တော်ပင် ကြိုးပုခက်အတွင်းဝင်ပြီး အပေါ်သို့ အလျင်တက်ခဲ့ရသည်။ အားမရှိသဖြင့် ကြိုးအား ဆွဲတက်နိုင်ခြင်းတော့မရှိပါ။ အပေါ်မှ ဦးရီးနှင့် ကိုအောင်ဘွားတို့က ကြိုးကို ဆွဲတင်ကြခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော် နီးယ့်ကျွန်တော် သုံးသပ်မိရာ မိမိကိုယ်မိမိ မနိုင်အောင်ပင် အားကုန်ခမ်းနေ

၁၀၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကြောင်း သတိပြုမိတော့သည်။ တစ်ခုကောင်းသည်ကတော့ လျှို့အတွင်းမှ ကမ်းပါးပေါ်သို့ရောက်တော့ ကိုအောင်ဘွားက ကျွန်တော် ပတ္တမြားဂူအဝ က အစောင့်တပ်သားနှင့် လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ခဲ့သော ကျွန်တော်၏ဝတ်စုံကို ယူလာပေးသောကြောင့် ဝတ်စုံလဲပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး နေခွင့်ရပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ်တွင် စောနန်းနယ်တက်လာသည်။ သူမလည်း ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ချွေးများ ပြန်နေရှာပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးဇိုး တော်က ...

“နန်နီမတွေ့ကို လျှို့အောက်ထဲမှာ ပစ်ထားခဲ့ရင် မကောင်းဘူး လား။ ညကျတော့ ကျားစားစား၊ ဝက်ဝံကုတ်ကုတ်ပေါ့ကွာ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ကိုအောင်ဘွားက ...

“မလုပ်ပါနဲ့ ... ဦးဇိုးတော်ရယ်။ သူတို့လည်း ဒုက္ခသည်တွေပါပဲ။ သူတို့ကိုတော့ ဆွဲတင်စရာ မလိုပါဘူး။ ကြိုးချပေးလျှင် တက်လာကြမှာပဲ။ သူတို့က အလေ့အကျင့်ပြောင်းသား နစ်နီမယ်တွေပဲ”

ဦးဇိုးတော်က ...

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ။ ငါကတော့ အခုလိုသာ ကြိုးပုခက်နဲ့ ကမ်းပါးပေါ်ရောက်အောင် လေးငါးကြိမ်လောက်ဆွဲတင်ရရင် သေပြီ ... မှတ်တာ။ သူတို့က လူကောင်းတွေဆိုတော့ ကြိုးကိုခိုပြီး တက်လာနိုင်တာဆို ဆိုတာကိုတောင် သတိမေ့နေတယ် ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ကဲ ... ဦးဇိုးတော်၊ ကျွန်တော် ကိုတောက်ထိန်နဲ့ အစ်မတော် ကို လုံလုံခြုံခြုံ နွေးနွေးထွေးထွေးနေရာမှာ အနားယူနိုင်အောင် မိုးမခူထဲ ကို လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်။ ဦးဇိုးတော် နစ်နီမယ်နှစ်ယောက်ကိုသာ စောင့်ပြီး ခေါ်လာခဲ့ပေတော့။ အပြင်မှာ ရန်သူ့အငွေ့အသက်တောင် မတွေ့ရပါဘူး။ ပတ္တမြားဂူကြီး ပြိုကျရာမှာ အကုန်သေကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ အပြင်ကလည်း ဘယ်အဖွဲ့အစည်းမှ လာတာမကြားရပါဘူး”

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၁၀၇

“ဟ ... တူတော်မောင်အောင်ဘွားရဲ့ အခုအချိန်က ရောင်စုံ သူပုန်ခေတ်လေကွယ်။ အစိုးရဌာပ်နဲ့ ရဲတွေက မြို့ပေါ်မှာလောက်သာ ရှိကြ တာ။ အကြောင်းကြားတာ ကြားတာပဲ။ အကူအညီပေးဖို့ဆိုတာ အတော် ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်ပဲ။ မျှော်မနေစမ်းပါနဲ့ကွား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အားကိုး စမ်းပါ။ ငါတို့ ဒီတော့နက်ကြီးထဲကထွက်နိုင်အောင်ကိုပဲ စဉ်းစားစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဦးဇိုးတော်။ ကျွန်တော် အခြေအနေနဲ့ အချိန် အခါကို မေ့သွားလို့ပါ။ မယ်မယ်တို့ပြန်သွားတဲ့ ဂျစ်ကားကတော့ ကျွန် တော်တို့အဖွဲ့ကို စောင့်ကြိုနေလောက်ပြီ ထင်ပါတယ်။”

“အေး ... အဲဒါကြောင့် ညတွင်းချင်း ငါတို့ ဟော်နန်းအိမ်ကြီး ကို ပြန်ရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ မနက်ဖြန်မနက်မှ ပြန်ကြရင် အခြားသူ တွေ တွေ့သွားပြီး ငါတို့ အရေးယူခံရနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့သဘောက တော့ ညတွင်းချင်း အပေါ်တက်ပြီး ဟော်နန်းအိမ်ကြီးကို ပြန်ချင်တော့တာ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင်တောက်ထိန်က မကျန်းမာတော့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ် မပါဘူးလေကွယ်။ သူ့ကျန်းမာရေးကိုလည်း ငွေရဦးမှာ မဟုတ်လား”

ထို့ကြောင့် ကိုအောင်ဘွားနှင့် စောနန်းနယ်က ကျွန်တော့်အား တွဲပြီး မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသော မိုးမခူဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းက မုဆိုးလမ်းပင်မဟုတ်။ လမ်းရှာသွားရကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန် ဘော်တွင် ချွေးထွက်လွန်ပြီး အားမရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ လမ်း လျှောက်ရသည်မှာ အလွန် ကြန့်ကြာနေပါသည်။

တစ်ခုတော်သေးသည်က လျှို့ပေါ်ရောက်၍ တောတွင်း၌ပင် ဖြစ် လင့်ကစား လျှို့အတွင်းမှာလိုမဟုတ်။ နေအလင်းရောင် ရှိနေပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ခရီးလမ်းကြမ်းသော်လည်း လမ်းထွင်ပြီးသွား၍ ရပါသေးသည်။ တို့အောင်ဘွားက မိုးမခူ၏နောက်ပေါက်ကို ဝင်သောလမ်းကို ကျွမ်းကျင် စွာ သိနေ၍ တော်ပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိုးမခူတွင်း၌ လုံခြုံစွာနေကြပြီး အနားယူနေကြ စဉ် ဦးဇိုးတော်နှင့် နစ်နီမယ်နှစ်ဦးတို့ ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ သူတို့က

၁၀၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျန်းမာရေးကောင်းသူများ ဖြစ်ကြသဖြင့် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အန္တရာယ်ကင်းစွာ ပြန်လည်ဆိုကြတော့ ပင်းတယ ကမ်းပါးကြီးကို ကျော်လွှားရန်အစီအစဉ် ဆွဲပြန်ပါသည်။ အချိန်က ညနေ နေဝင်ပေတော့မည်။ တောတွင်း၌ တဖြည်းဖြည်း မှောင်စပြုပြီး မိုးကြီးချုပ် ပေတော့မည်။ ထိုအချိန်တွင် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် လမ်းရှာရသည်မှာ အလွန် မလွယ်ကူသော အလုပ်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ အပြန်ခရီးအတွက် စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြတော့သည်။ နှစ်နီမယ်ကလေးနှစ်ဦးက ...

“ဦးလေးနဲ့ အစ်ကိုတို့ ... အဲဒီကိစ္စကိုတော့ မပူပါနဲ့။ ကျွန်မ တို့ကို ခေါ်လာတုန်းက မနက်စောစော အလင်းရောင်ရှိချိန်မို့ ကျွန်မတို့ လမ်းကို မှတ်မိပါတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ တောတွင်းနေရတဲ့ အလေ့အထ ကြောင့် မုဆိုးတွေလိုပဲ တစ်ခါရောက်ဖူးတဲ့ ဒီလမ်းကို မှတ်သားမိပါတယ်။ ဗိုလ်ဗျာတို့ ရွေးထားတဲ့ လျှို့ဝှက်လမ်းရှိပါတယ်။ နည်းနည်းတော့ဝေး တယ်။ လမ်းက ပြေပါတယ်။ အချိန်ကုန်ပေမယ့် သက်သက်သာသာရောက် သွားဖို့ အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ဦးရီးနဲ့ အစ်ကိုတို့အစ်မတို့က ဘယ်မှာ စတည်းချကြတာလဲ။ ကျွန်မတို့ကတော့ ဒီကပြန်လို့ အိမ်ပြန် ရောက်တာနဲ့ နောက်တစ်ဖွဲ့က လာဆွဲပြီး တောထဲပြန်ရောက်ကြဦးမှာပဲ”

ထိုအခါတွင် လွန်စွာ စကားနည်းပြီး ကိုယ်ချင်းစာတတ်သော စောနန်းနွယ်က ...

“ညီမတို့ အစ်မတို့နဲ့ အတူလိုက်နေမလား။ သစ္စာရှိပြီး အစ်မ တို့ စကားကိုနားထောင်ပြီး လေးစားရှိသေဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်။ မမ တို့က အဝတ်အထည် အစားအသောက်နဲ့ နေရေးထိုင်ရေးကို ပြည့်စုံစွာ ထောက်ပံ့မယ့်အပြင် ထိုက်တန်တဲ့ လစာငွေကိုပါ ပေးမှာပါ”

“ဪ ... အစ်မရယ်၊ အဲဒီလိုသာဆိုရင်ဖြင့် အတိုင်းထက် အလွန်၊ တံခွန်နဲ့ ကုက္ကားပေါ့။ ကျွန်မတို့ နှစ်နီအဖွဲ့ထဲ မဝင်ခင်ကတောင် တောင်ပေါ်ရွာမှာ တောင်ယာစိုက်၊ လက်ဘက်ခူး၊ သစ်သီးခူးပြီး အလုပ်ကြမ်း

ငမောက်ကလေးပစ္စုပ္ပန် ❀ ၁၀၉

လုပ်ရတဲ့ဘဝနဲ့ အသက်ရှင်လာခဲ့ရတာပါ။ အခုလို အစ်မတို့က အလုပ်ပေး လစာပေး အနေအထိုင်ပေးမှာဆိုတော့ အလွန်ဝမ်းသာဖြစ်ရပါတယ်။

ကျွန်မတို့နှစ်ဦး သစ္စာရှိရှိနဲ့ သစ္စာရေသောက်ပြီး အမှုထမ်းပါမယ်။ ကျွန်မတို့အပေါ် အစ်မတို့၊ အစ်ကိုတို့၊ ဦးရီးတို့ ကောင်းသလို ကျွန်မတို့က လည်း ရဲရဲတောက် တပ်နီမယ်တွေပဲ။ အသက်စွန့်ပြီး အမှုထမ်းပါမယ်။ ကျွန်မတို့ကို ခိုင်းချင်ရာခိုင်းပါ။ ဘဝအတွက် လုံခြုံစိတ်ချရမယ်ဆိုရင် ဘာ အလုပ်ကိုမှ မရွေးဘဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပါမယ်လို့ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးလုံး ကတိပြုပါတယ်”

“အေး... ဟုတ်ပါပြီ... တူမတို့ရယ်။ အချိန်မရှိတော့လို့ ရှေ့က ဦးဆောင်ပြီး လမ်းပြကြပါ။ ဒီက ဖျားတဲ့လူနာကို အလယ်ကထားပြီး သမီးတို့ရဲ့မေနှစ်ယောက်က တွဲခေါ်သွားပါ။ ဦးနဲ့ အောင်ဘွားကတော့ ဒီက သမီးစောနန်းနွယ်ကို သွပ်ပြီး တွဲခေါ်လာခဲ့ပါမယ်”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မိုးမခဂူမှထွက်၍ ပျဉ်ဂူကို ကျော်ပြီးနောက် အလာလမ်းကိုဖြတ်ကူးကာ ပင်းတယလျှိုကြီးထဲသို့ ဆင်းရပါသည်။ ထိုမှ လျှိုအတွင်း စမ်းချောင်းကလေးကိုဖြတ်ကူးပြီးနောက် ရဲနီမေနှစ်ဦး ဦးဆောင်သည့်အတိုင်း ချောင်းကမ်းပါးတွင် နောက်ပြန်၍ အလျားလိုက်သွားကြပြီး ခြေမိနစ်ခန့် ကြာပါသည်။ စမ်းချောင်းကလေးအား ဖြတ်ကူး၍ ရဲနီမေများ ဦးဆောင်ညွှန်ပြသည့်လမ်းအတိုင်း ကမ်းပေါ်သို့ဆက်ရသည်။ ထိုအတက်ကမ်းမှာကမ်းပါးယံကြီးက မြင့်မားသော်လည်း တစ်ဆစ်ချိုးလမ်းများဖြင့် ညှပ်လျားစွာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်ကြရာ လမ်းမှာ ပြေသည်ဟုဆိုရမည်။

ကျွန်တော်တို့ လာဗျာကလမ်းလို မဟုတ်ဘဲ အလွန်အဆင်ပြေသာ လျှိုဝက်လမ်းတစ်ခု ဖြစ်ပုံရပါသည်။ တစ်ဖက် ပင်းတယချောက်ကမ်းကြီးထိပ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အပေါ်သို့ဆက်မတက်ဘဲ အခြေနေကို စောင့်ကြည့်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြပါသည်။

အမှောင်ထုက သိပ်သည်းနေပြီး ပင်းတယဘုရားစေတီဘက်မှ အလင်းရောင်တချို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဂျစ်ကားရပ်ခုံရာ မက်မွန်ခြံဘက်မှ အလင်းရောင်အချို့ကိုသာ မြင်ရပါသည်။ လကလည်း မထွက်သေးပါ။ မောင်းကင်ကြီးကတော့ သာယာနေပါသည်။ ကြယ်ကလေးများ အလင်းမငြိန်မိနိုင်အောက်တွင် တောဖုံးနေသော ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်ရာ မြင်မပြေပါ။ အသံကိုသာ နားစွင့်၍ လှုပ်ရှားမှုများကို လေ့လာရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကမ်းပါးပေါ်တွင်တော့ မသင်္ကာစရာ အရိပ်အယောင်နှင့် အသံတို့တော့ မမြင်ရ၊ မကြားသိရပါ။ ထိုစဉ်တွင် နှစ်ဆောင်လိုဏ်ဂူဘက်

ကျွန်တော်အား ကိုအောင်ဘွားနဲ့ စောနန်းနွယ်တို့က ကျွန်တော်တို့ ယူဆောင်လာသည့် ဆေးများထဲမှ အဖျားပျောက်ဆေးကို ရှာဖွေကာ အစာရှိစေရန်အတွက် ဘီစကစ်မုန့်အားကျွေးပြီး ဆေးတိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ စခန်းချရာ မိုးမခဂူ၏တောင်ဘက် အတော်လှမ်းသော နှစ်မောင်လိုဏ်ဂူဘက်ဆီက သေနတ်သံများကို ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးရီးတော်က ...

“ဗိုလ်ချုပ်တို့အဖွဲ့ဘက်က တပ်ကူတွေလား၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားအဖွဲ့အစည်းကလား လာနေကြပြီဟေ့။ ငါတို့ ဒီဂူထဲမှာ အောင်းနေလို့တော့ မဖြစ်ချေဘူး။ အင်အားက များပုံရတယ်။ အချိန်မဆိုင်းဘဲ အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ယူပြီး ပြန်ကြရအောင်။ ရဲနီမယ်နှစ်ဦးက လမ်းကြောင်းသိတယ်ဆိုတော့ ရှေ့က ဦးဆောင်လမ်းပြပေးပါ။ ဦးတို့ဆီမှာ လက်နက်တွေ ရော၊ ခဲယမ်းတွေရော အပိုရှိပါတယ်။ ဦးတို့ယူလာတာရော အစောင့်တွေ ဆီက သိမ်းထားတာရော တို့လူတွေအတွက် လက်နက်ပြည့်စုံပါတယ်။ တူမတို့ကို ယုံကြည်စွာနဲ့ အပ်နှံပြီး ကိုင်ဆောင်ခွင့် ပေးပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦးရီး၊ ကျွန်မတို့ကို စိတ်ချလက်ချ တာဝန်ပေးသည့် သစ္စာမဖောက်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့စိတ်ဓာတ်က ကျွန်မတို့ကို တာဝန်ခံစေလူအုပ်စုအဖွဲ့အစည်းအတွက် အသေခံဖို့ အသင့်ပါပဲ။ ဝန်မလေးပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

၁၂ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မှ မီးတုတ်မီးတိုင်များ ကိုင်ဆောင်၍ ရှေ့မှ မြင်းစီးလာသူများ ဦးဆောင်ကာ အုပ်စုလိုက်ကြီး ရွေ့လျားလာကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အသံဗလံတချို့ကို လည်း ပဲ့တင်သံအဖြစ် ကြားလာရသည်။ နှစ်ဆောင်ဂူတွင် စုရပ်လှပ်ပြီး အဖွဲ့ဝင်များပေါင်းကာ အင်အားတိုးချဲ့ပြီး စုပေါင်းချီတက်လာကြဟန်တူပါသည်။ စစ်တပ်နှင့် ရဲများတော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့သော ပတ္တမြားဂူကြားထဲ၌ မီးနဂါးစု ရွှေဂူလေး၊ ငွေဂူလေး၊ ထွက်ရပ်ပေါက်ဂူလေး၊ မိုးမခဂူတို့ အလွန်တွင်ရှိရာ ချီတက်လာသော အဖွဲ့မှာ မြင်းများဖြင့်ဖြစ်သောကြောင့် နာရီဝက်အတွင်း ရောက်ရှိလာကြတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပုန်းအောင်းနေကြသည် မှာ ပင်းတယချောက်ကမ်းပါးကြီး၏အထက် ကမ်းပါးယံတွင်ဖြစ်သောကြောင့် အပေါ်စီးမှ နေရာယူထားပြီး လုံခြုံသောနေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ထိုအဖွဲ့အစည်းမှပင် ပင်းတယဂူအပေါ်ဘက်တွင် တစ်ဖွဲ့ရှိနေပြီး အောက်နှင့်အပေါ် ညှပ်ပူ၊ ညှပ်ပိတ် တိုက်လာလျှင်တော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မလွယ်ပါ။ အရှုံးပေးရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကမ်းပါးပေါ်သို့တက်၍ လေ့လာရန် ဦးရီးတော်နှင့် အောင်ဘွားတို့နှစ်ယောက် လူချင်းခွဲ၍ အမှောင်ထဲသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ အောက်ကအဖွဲ့များကတော့ မီးတုတ်များ အလင်းရောင်ဖြင့် အပေါ်စီးမှ မြင်ရသည်မှာ လက်နက်ကိုင်အင်အား လေးငါးဆယ်ခန့် နည်းမည်မထင်ပါ။ နှုတ်မှလည်း တဟေးဟေးအော်ဟစ်ရင်း ချီတက်လာကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ဗျာတို့အဖွဲ့ ဟုတ်မဟုတ် မသိသော်လည်း အင်အားအတော် ကောင်းသော အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်သာ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပါက ကျွန်တော်တို့ ရှုံးမည်မှာ အသေအချာပဲဖြစ်ပါသည်။

မှောင်မိုက်ထဲတွင် စောင့်စားရသည်မှာ အလွန်အချိန်ကြာသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ တောခြင်ရိုင်းကြီးများကလည်း အဝတ်အစားလွတ်သော ခြေလက်ပျက်နာတို့အား အုံနှင့်ကျင်းနှင့် ကိုက်သည်။ သို့သော် မရှိကံရဲ

လက်ဖြင့်သာ သပ်ချနေရသည်။ စောနန်းနွယ်ကတော့ သူမ၏ ပထိကလေး ဖြင့် ကျွန်တော်၏မျက်နှာအား အမှောင်ထဲတွင် စမ်းပြီး ဖြည်းညင်းစွာ သပ်ခတ်ပေးပါသည်။

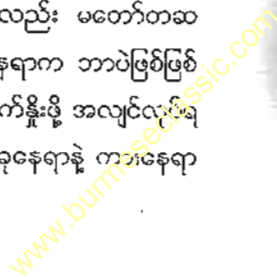
ထိုအချိန်တွင် အောက်မှ ရန်သူအဖွဲ့များ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိ နေရာ ကမ်းပါးအခြေသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ ထို အချိန်တွင် အပေါ်ကမ်းပါးယံအထက်ဆီမှ ကိုအောင်ဘွားနှင့် ဦးရီးတော်တို့ အမှောင်ထဲမှ ပြန်ပေါ်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အား လူမမှားစေရန် တိုးညှင်းသော လက်ခေါက်မှုတံသံ သုံးချက်ကိုမူတိ၍ အသံပေးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း တိုးညှင်းစွာ အချက်ပြပေးရသည်။ ထိုအခါမှ ဦးရီးတော်က ...

“တောက်ထိန်ရေ ... ငါတို့ ကံကောင်းလို့ ဂျစ်ကားကိုတွေ့လို့ အလောတကြီး အပြေးသွားဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လိုရမည်ရ သတိထားပြီး တဖြည်း ဖြည်း ချဉ်းကပ်တော့မှ ငါတို့လူက မှောက်နေပြီ။ အယောင်ဆောင်ပြီး အစောင့်နှစ်ယောက် စောင့်နေကြတာ။ အမှောင်ထဲဆိုတာလည်း လွယ်ပါ တယ်ကွာ။ အသံတိတ်နည်းနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရှင်းလိုက်ရတာပေါ့။ ခက်တာကတော့ ကားသော့ကို ငါတို့လူဆီမှာရော ရန်သူနှစ်ယောက်ဆီမှာ နှာမတွေ့ဘူးကွ။ အဲဒါ ပြဿနာပဲ”

ထိုအခါ အောင်ဘွားက ...

“အချိန်ကလေး နည်းနည်းယူပြီး ဝါယာချင်းဆက်နှိုး ရပါတယ် နှီးရယ်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားတာက အဲဒီအချိန်ကလေးပဲ။ ကားစက်နှိုးသံ ကြားရင် နီးစပ်ရာရန်သူတွေက အပြေးလာကြမှာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် တို့က ချက်ချင်းပဲ ကားမောင်းပြီးပြေးရမှာ။ အဲဒီလို ကားစက်မနှိုးခင် ကျွန် တော်တို့ အဖွဲ့တွေအားလုံး ကားပေါ်ရောက်နေလျှင်လည်း မတော်တဆ နေသူက အငိုက်ဖမ်းရင် တစ်ပြုလုံး ကိုခနဲမိမှာ။ ခုနေရာက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချီခြံပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့စိတ်ကူးက ကားစက်နှိုးဖို့ အလျင်လျင်ချ သယ်။ ပြီးမှ အဖွဲ့အားလုံးကိုခေါ်ပြီး ကားပေါ်တင်ဖို့ အခုနေရာနဲ့ ကားနေရာ

၁၁၄ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

က အလုပ်ဝေးဝေးတော့ အဖွဲ့ဝင်အားလုံး ပုန်းအောင်းနေရာက ကားနဲ့နီးတဲ့ နေရာ ဖြစ်ဖို့ လိုပြန်လေရော”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ..

“ကိုအောင်ဘွားရေ ... ချီတုံချီတုံလုပ်နေဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး ကျွန်တော်တို့မှာ လက်နက်ပါတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း အတော်နေကောင် နေပါပြီ။ အဲဒါကြောင့် ကားပေါ်မှာ နေရာယူပြီး တိုက်သင့်ရင်လည်း တိုက် ကြတာပေါ့ဗျာ။ စိတ်ခွံဟာဖြစ်နေရင် နှစ်ခါရုံးလီမ့်မယ်။ ကဲ ... ရှေ့က ဦးဆောင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အမြန်ရွေ့လျားမှ တော်ပေလိမ့်မယ်။ အောင် က အဖွဲ့ကလည်း ကပ်နေပြီ။ ပတ္တမြားဂူ၊ မိုးမခဂူနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန် တော်တို့အဖွဲ့ကို ရှာမတွေ့တာနဲ့ အပေါ်ကို ဆက်လိုက်လာကြမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... မောင်တောက်ထိန်း၊ ဦးရီးတို့ ဝေခွဲမရဖြစ်ရင် အချိန်မရတော့ဘူး။ ဖြစ်လာသမျှ ရင်ဆိုင်ကြရုံပဲ။ ကဲ ... သွားကြ ဖို့”

ကျွန်တော်လည်း အဖျားကျပြီး အတော်အတန် သက်သာလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ကြီးကို မောင်းတင်ပြီး သော့ပိတ်ပြီး အသင့်အနေအထားဖြင့် အမှောင်ထဲတွင် မျက်စိရှင်ရှင်ထားပြီး ထွက်လာ ခဲ့ကြပါတော့သည်။ စောနန်းနွယ်ကိုတော့ ရဲနီမေနစ်ဦးက တစ်ဖက်ထဲ ချက်ရံ၍ တွဲခေါ်လာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရပ်ထားသော ဂျစ်ကားအနီးသို့ ရောက်ပြီ ကိုအောင်ဘွားက အချက်ပြသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သစ်ပင် ပင်စည် ကြီးများ၏အကွယ်တွင် ပုန်းအောင်းပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်ရပါသည်။ လှုပ်ရှားတာနဲ့ လူရိပ်လူယောင်ကို မမြင်ရ၊ မကြားရပါ။ ထို့ကြောင့် ကိုအောင်ဘွားနှင့် ဦးရီးတော်တို့က ကားစက်နှိုးရန် ဝါယာကြိုးများ စမ်းသပ်ရှာဖွေနေကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ကြီး ကိုင်ပြီး အသင့်အနေအထား ပြင်ဆင်ထားရပါသည်။

ဇမောကလေးပတ္တမြား ❀ ၁၁၅

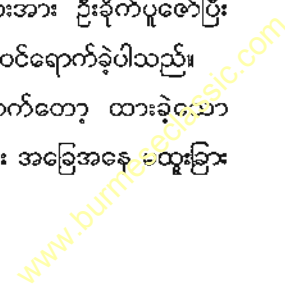
မကြာပါ။ ကားစက်နှိုးသံကြားသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ် သို့ အပြေးတက်ကြပါသည်။ စောနန်းနွယ်အား ရှေ့ခန်းတွင် တင်ပြီးသည်နှင့် ဦးရီးတော်က မောင်းသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုအောင်ဘွားတို့က ဒရိုင်တာ ကိုအောင်စိန်ဆိုသူကို ကားနောက်ခန်းသို့ ပွေ့တင်ရင်း ရဲနီမေနစ်ဦးတို့နှင့် အတူ ကားကိုတွယ်စီးရင်း လိုက်ပါခဲ့ရပါတော့သည်။

ဦးရီးတော်မှာ ကားအား ကျွမ်းကျင်စွာ ထိန်းသိမ်းမောင်းနှင်ရင်း ဘော်ကြိုဟော်နန်းခြံကြီးဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး မောင်းခဲ့ပါတော့သည်။ အချိန်က ည(၉)နာရီခန့် ရှိပါသည်။ လမိုက်ရက်၊ လကလေးက ထွက်ပြု၊ လာပြီဖြစ်သော်လည်း အလင်းရောင်က မှုန်ဝါးဝါး။ ကြယ်ရောင်နှင့် လရောင် အောက်တွင် ကားမီးကြီးကိုအားကိုးပြီး မောင်းနှင်လာခဲ့ကြပါသည်။

လမ်းခရီးတွင် ရွာဆက်ကပြတ်နေပြီး အချိန်ကလည်း ည(၉) နာရီဖြစ်သောကြောင့် လူနေအိမ်ခြေရှိရင်လည်း အိပ်ရာဝင်ချိန်ဖြစ်သည်။ ဤဒေသတွင် ယခုလို ရောင်စုံသူပုန်ခေတ်တွင် အလင်းရောင်ကလေး ရရန် ကိုပင် မီးထွန်းထားကြမည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် မှောင်မည်းသောကွင်းပြင် ကားလမ်းမပေါ်တွင် ကျွန် တော်တို့ကားတစ်စီးသာ စက်သံမှန်မှန်ဖြင့် ပြေးလွှားနေကြပါသည်။ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မှလာသော ကားနှင့် ကိုယ့်ရှေ့ကသွားနေသော ကားများကိုလည်း အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရပါ။ လမ်းခရီးတွင် ဘယ်အနားက ဆီးကြိုတိုက် မည်ကို မသိသောကြောင့် ကားပေါ်တွင် ကျပ်ညပ်စွာလိုက်ပါလာရသော် လည်း တိုက်ခိုက်ရန် အဆင်သင့်ပြင်ရပါသည်။ သို့သော် ဘော်ကြိုဘုရား ရှေ့သို့ ရောက်သည့်တိုင် လမ်းခရီးတွင် အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာပင် မတွေ့ရှိခဲ့ရပါ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဘော်ကြိုဘုရားအား ဦးခိုက်ပူဇော်ပြီး ဘုရားအနောက်ဘက် ဘော်ကြိုရွာနားသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ဘော်ကြိုဟော်နန်း အိမ်ကြီးရှေ့သို့ရောက်တော့ ထားခဲ့သော အစောင့်နှစ်ဦးက ခြံရှေ့ဝင်းတံခါးကြီးအား ဖွင့်ပေးပြီး အခြေအနေ မထူးခြား

၁၁၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကြောင်း သတင်းပို့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျစ်ကားကလေးအား အိမ်ကြီးရှေ့သို့ မောင်ဆင်ခွဲငြီး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အိမ်ပေါ်တက်၍ စိတ်ဒုန်းဒုန်းချပြီး အနားယူနိုင်ပါစေသောအခါ ကျွန်တော်လည်း အများကျသွားသောကြောင့် သွန်စွာ ဆာသောင်လာပါသည်။ စားစရာလည်း ဘီစကစ်မုန့်လောက်သာ သောသောဆယ် ခိုသောကြောင့် စောနန်းနွယ်နှင့် ရဲမေနီနှစ်ဦးတို့က အလျှင်အမြန် ညစာစားရန် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်နေကြပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးရီးတော်က အရက်ပုလင်းတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လာပြီး ...

“ကဲ ... ငါ့တူရေ ... ဒီနေ့တော့ ပင်ပန်းလွန်းလို့ အပန်းဖြေဖို့အတွက် ယမကာလေး မှီဝဲကြရအောင်။ အမြည်းကတော့ မြေပဲကြော်လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ မောင်တောက်ထိန်ရေ မင်းလည်း ငှက်ဖျားဖြစ်နေတော့ အဖျားပျောက်ပြီး အားရှိသွားအောင် နွေးနွေးထွေးထွေးလည်း ဖြစ်သွားအောင် အရက်ကို တစ်ပက်နှစ်ပက်လောက်တော့ သောက်သင့်တယ်လို့ ဦးရီးထင်တယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ... ဦးရီး။ ကျွန်တော် အဖျားလည်း ပျောက်သွားပါပြီ။ ရှောင်လက်စနဲ့ ငါးပါးသီလကို ဆက်ပြီးစောင့်ထိန်းပါရစေ”

“အေး ... ကောင်းပါပြီကွယ်။ ဦးတို့ကတော့ ဒီနေ့ ပင်ပန်းလွန်းလို့ အနားယူလိုက်ကြဦးမယ်။ ညဘက်ကျရင်တော့ စိတ်ချရတဲ့ အခြေအနေကြောင့် ကင်းတော့ အစောင့်ထားရမယ်နဲ့တူတယ်”

ကိုအောင်ဘွားက ...

“ဦးရီးရေ ... အစောင့်နှစ်ယောက်ကိုလည်း လက်နက်တပ်ဆင်ပေးထားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဓားရှည်လောက်ကိုင်ပြီး ကင်းပတ်နေတုန်း ဟိုတစ်ဖက်က သေနတ်နဲ့လှမ်းပစ်ရင် အသားလွတ်ခံရမှာ။ ဘာမှ တုံ့ပြန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အောင်ဘွားရေ ... မင်းကောင်တွေကရော စိတ်ချရရဲ့လား။ အတွင်းလူ သစ္စာဖောက်ရင် ငါတို့တွေ အသားလွတ်ကြီး ခံရမှာနော်။ အခု

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၁၁၇

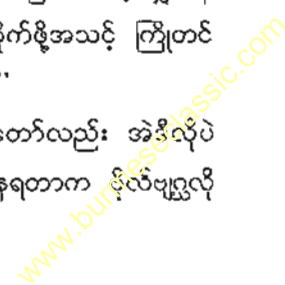
ငါတို့ဘက်က ဗျူဟာအဖွဲ့ကို အသေအကျေ နှိမ်နှင်းခဲ့တော့ သူတို့ဘက် တလည်း ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ကလဲ့စား ပြန်ချေကြဦးမှာပဲ”

“ဦးရီး အကြံပေးချင်တာကတော့ အခုနေရတဲ့ အိမ်ကြီးရဲ့ ဟော်နန်းအပေါ်မှာ ခံတပ်လိုလုပ်နေရရင် ပိုပြီးလုံခြုံရေးအတွက် စိတ်ချရမလားလို့။ ဟော်နန်းပေါ်မှာနေရင် အပေါ်စီးက အောက်ကိုမြင်ရတော့ တစ်ပန်းသာတယ်။ လိုအပ်မယ်ထင်ရင်တော့ ဟော်နန်းကို သံဆူးကြိုးဝင်း အခိုင်အခံကာထားနိုင်လျှင် အတော်လုံခြုံသွားမှာပဲ”

“ဦးရီးတွေေးသလို ကျွန်တော်လည်း တွေးမိလို့ ဟော်နန်းအပေါ်ဆောင်တောင် တက်ကြည့်ပြီးပါပြီ။ ဟော်နန်းကြီးက နှစ်(၁၀၀)ကျော်လောက် ကြာပြီဖြစ်လို့ အပျက်အစီးတွေက အလွန်များတယ်။ ဟိုးရှေးယခင် ဘော်ကြီးစော်ဘွားကြီး စံခဲစဉ်က အခန်းတွေကို အနောက်တိုင်းပုံစံ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနဲ့ မျက်နှာကျက်မြင့်ကြီးတွေ၊ အတက်အဆင်းလှေကားကြီးတွေကို အခိုင်အခံဆောက်လုပ်ထားခဲ့လို့ နှစ် (၁၀၀) ကျော်ပြီး မပျက်စီးပေမယ့် လူမနေတာကြာပြီဖြစ်လို့ အခုတော့ လင်းဆွဲ၊ လင်းနို့ချေးတွေနဲ့ တောသတ္တဝါမျိုးစုံနေတဲ့ အိမ်ကြီးဖြစ်နေပြီ။ အနံ့အသက်လည်း အလွန်ဆိုးတယ်။ အောက်ထပ်က လူနေမရအောင် ပျက်စီးနေတယ်။ အလယ်ထပ်ကတော့ ကောင်းသေးတယ်။ အပေါ်ဆုံးထပ်ကတော့ မိုးယိုပြီး မှန်ပြတင်းတွေက ဆလတိုက်လို့ထင်ပါရဲ့ ပျက်စီးယိုယွင်းနေတယ် ... ဦးရီးတော်ရဲ့”

“အေးပါ ... အောင်ဘွားရေ၊ မနက်ဖြန်မနက်ကျမှ ငါတို့ ဟော်နန်းပေါ်တက်ပြီး လေ့လာကြတာပေါ့။ ဒီအိမ်ကြီးမှာမေးလို့ကတော့ ငါတို့ခံရမှာချည်းပဲ။ ကိုယ်ခံရမယ့်နေ့ကို လည်စင်းခံပြီး စောင့်မျှော်နေတာနဲ့ အပေါ်စီးကနေပြီး ရန်သူအလာကို တိုက်ခိုက်ဖို့အသင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေတာက ပိုမကောင်းပေဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဦးရီးတော်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ အတွေးရှိပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေရတာက ဖိုလ်ဗျူဟာလို

အသေအစွဲ အဖွဲ့အစည်းကလေး

မဟုတ်လောက်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးထားမှ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ဦးရီးနှင့် အောင်ဘွားတို့ နီးနှောတိုင်ပင်ကြသည်ကို ကြားဝင်ပြီး ...

“ဦးရီးတော်နဲ့ကိုအောင်ဘွား၊ ကျွန်တော် ကြားဝင်ပြီး အကြံဉာဏ်ပေးပါရစေ။ တိုက်တယ်ခိုက်တယ်ဆိုတာ ဘက်ညီမှကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ စောနန်းနွယ်ကို ပြန်ပေးဆွဲသွားတဲ့ ဗျာတို့လို ဓားပြအဖွဲ့အစည်းလောက်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ ချေမှုန်းနိုင်ပေမယ့် သူတို့နောက်ကွယ်က အဖွဲ့အစည်းကြီးလိုဟာမျိုးကိုတော့ ယှဉ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ကြောက်စိတ်ဝင်လို့ ပြောရတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာရင် တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ သေရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဗျာတို့အဖွဲ့က ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းမိသွားရင် သူတို့နှိပ်စက်ကြမှာတော့ နစ်ခါသေသလို ခံလိုက်ရတော့မှာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်အကြံပေးချင်တာကတော့ ဒီမှာ အစောင့်လောက်သာ ထားပြီး မန္တလေးကချမ်းမြသာစည်အိမ်ကြီးမှာ ပြောင်းနေကြရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်”

ထိုအခါ ဦးရီးတော်က ...

“မောင်တောက်ထိန်ပြောတာကလည်း သင့်လျော်ပါတယ်။ ဒီသီပေါတရားရုံးမှာ အမှုတွေ ရင်ဆိုင်နေကြရတာမို့ မန္တလေးမြို့မှာနေရင် ရုံးချိန်းအမိသွားလာဖို့ ခက်လွန်းလို့ ဟော်နန်းအိမ်ကြီးမှာ နေရတာပါ။ အင်းအခုတော့လည်း ကျောက်တွင်းကိစ္စတွေကို ဆက်ပြီး တရားရင်ဆိုင်ကြရဦးမှာဆိုတော့ မိုးကုတ်ကျပ်ပြင်ကို ရုံးချိန်းသွားကြရဦးမှာ။

မန္တလေးက ခရီးလမ်းပန်းအဆက်အသွယ် ဝေးလွန်းလို့ ဒီသီပေါမှာ စတည်းချနေကြတာပါ။ အင်းလေ ... မောင်တောက်ထိန်ပြောတာလည်း သဘာဝကျပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်အောင် ဆွေးနွေး

တိုင်ပင်ကြတာပေါ့။ ဦးရီး ... အခု ဟော်နန်းကြီးပေါ်တက်နေဖို့ သတိပေးတာကလည်း အခုကိစ္စကလည်း အခုလောလောဆယ်ကို အရေးတကြီး ထုတ်ပေးဖို့ကိစ္စ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ”

ကိုအောင်ဘွားက ...

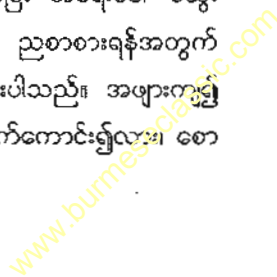
“ဟုတ်ပါတယ် ... ဦးရီး။ ကျွန်တော်လည်း သဘောပေါက်ပါတယ်။ ရန်သူတွေက ဟော်နန်းကြီး အရှေ့ဘက်နဲ့ အနောက်ဘက် လျှိုထဲက တက်လာကြဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။ တောင်နဲ့မြောက်က ကုန်းကမူနဲ့ ချိုင့်ဝှမ်းတွေခံနေပြီး မြက်ခင်းတောသာဖြစ်လို့ သတ်ကွင်းဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရန်သူတွေက တောင်နဲ့မြောက်လမ်းကို ရွေးမှာမဟုတ်တာ အသေအချာပါပဲ။ ဟော်နန်းအရှေ့ဘက်ကတော့ ဘော်ကြီးရွာကြီးခံနေလို့ ဝင်လာကြမယ် မထင်ဘူး။

ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရရင်တော့ ဟော်နန်းအနောက်ဘက် လျှိုကြီးက မတ်စောက်ပြီး တက်ရခက်ခဲပေမယ့် ဆိတ်ငြိမ်လုံခြုံပြီး ဝင်စီးဖို့ အနေအထား ကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဂရုထားသင့်ပါတယ်ထင်ပါတယ်”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က ...

“ဦးရီးပြောတာရော၊ ကိုအောင်ဘွားပြောတာရော လက်မခံနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး။ ဟော်နန်းကြီးအနောက်ဘက်က လုံခြုံရေးကိစ္စ စိတ်မချရဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လျှို့ဝှက်လက်နက်ကိုလည်း ဟော်နန်းကြီးအပေါ် ရွှေ့မှဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဟော်နန်းအလယ်ထပ်မှာ တိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် စီစဉ်ထားရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရိက္ခာ၊ ပစ္စည်း၊ ရေဆေးဝါးတို့ကို အရံသင့် စုဆောင်းထားဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်”

ထိုသို့ ကျွန်တော်တို့ အစည်းအဝေးလုပ်ပြီး အရေးပေါ် ဆွေးနွေးနေကြစဉ် စောနန်းနွယ်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော် ညစာစားရန်အတွက် ဆန်ပြုတ်ပူပူနွေးနွေးလေးကို ယူဆောင်၍ လာပေးပါသည်။ အဖျားကျ၍ ဗိုက်ဆာနေသော ကျွန်တော်မှာ ဆန်ပြုတ်ပင် အချက်ကောင်း၍လား၊ စော

နန်းနွယ်ကိုယ်တိုင် လာပို့သောကြောင့်လား မသိပါ။ ဗိုက်ဆာဆာဖြင့် ကုန်အောင်သောက်လိုက်နိုင်ပါသည်။

ဆန်ပြုတ်ပူပူနွေးနွေးကို ကြိုသောက်ပြီးသောအခါ ချွေးများက တစ်ကိုယ်လုံးရေချိုးထားသလို ရွှံ့စိုလာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အား စောနန်းနွယ်နှင့် အောင်ဘွားတို့က အဝတ်ထူထူ လက်ရှည်အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးထူထူတို့အား လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပေးကြပြန်သည်။ ချွေးများထွက်ပြီး ဗိုက်ကလည်း အစာပြည့်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ပင်ပန်းသောဒဏ်ဖြင့် မျက်လုံးက မှေးစင်းလာသည်။ ထိုအခြေအနေကို ရိပ်မိသောအောင်ဘွားက ကျွန်တော့်အား စောနန်းနွယ်နှင့်အတူ အခန်းတစ်ခုတည်းရှိ ခုတင်ကြီးပေါ်သို့ တွဲ၍ တင်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သတိထားနေရင်းကြားကပင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော် တစ်ရေးနီးတော့ ညဉ့်သန်းခေါင်ချိန်ခန့် ရှိပြီထင်ပါရဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ကျွန်တော် အိပ်နေသော ခုတင်ကြီးတစ်ဖက် အခြားခုတင်တစ်ခုပေါ်တွင် စောနန်းနွယ်တို့ အိပ်ကြဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အိပ်နေသော ခုတင်နှစ်လုံးကြားတွင် စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ထိုင်ခုံများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ရေတကောင်းနှင့် ဖန်ခွက်ကို ချထားသည်ကို ဟာရီကိန်းခေါ် မီးအိမ်ကလေး၏ အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်နေရပါသည်။ စားပွဲအနီး ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင်လည်း ရဲနီမေအမျိုးသမီးတစ်ဦးက သတိပီရိယဖြင့် စောင့်ကြပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း အိပ်စက်အနားယူပြီး အိပ်ရေးဝသွားသဖြင့် အိပ်ရာပေါ်မှ ထထိုင်မိနေစဉ် ရဲနီမေက မြင်တွေ့သွားသည်။

“ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင်”

“ကျွန်တော် ရင်ပူတယ်၊ ရေသောက်ချင်တယ်”

အမျိုးသမီးကလေး စားပွဲပေါ်ရှိ ရေတကောင်းမှ ရေကို ငဲ့ယူစဉ် သတိထား၍ အိပ်နေဟန်တူသော စောနန်းနွယ် နီးထလာပြီး ...

“မောင်တောက်ထိန် ... ရင်ပူနေသလား။ ဗိုက်ဆာနေသလား။ ဆန်ပြုတ်တွေ ရှိသေးတယ်။ ကိုယ်ပူရော ကျရဲ့လား။ အဖျားတော့ မရှိတော့ဘူးထင်ပါတယ် ... မှန်းစမ်းပါဦး”

ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်၏ နဖူးပြင်နှင့် လည်တိုင်ရင်းအား သူမ၏ လက်ဖဝါးနုနုကလေးဖြင့် စမ်းသပ်နေပါတော့သည်။

“ကျွန်တော် ဗိုက်မဆာပါဘူး ... စောနန်းနွယ်။ ပင်ပန်းလွန်းလို့ အိပ်ပျော်သွားတာ။ ကျွန်တော် နေကောင်းပါပြီ။ အခု လုံခြုံရေးအခြေအနေ တာ ဘယ်လိုရှိပါသလဲ”

“ခြံဝင်းထဲက အစောင့်နှစ်ယောက်ကိုလည်း လက်နက်တပ်ဆင်ပေးထားပါတယ်။ ဦးရီးနှင့် အောင်ဘွားလည်း အပေါ်ထပ်မှာ ကင်းစောင့်ရင်း တစ်လဲစီ အိပ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် လုံခြုံရေးအခြေအနေ ကောင်းပါတယ်။ မောင်တောက်ထိန်လည်း အားရှိသွားအောင် တစ်ရေးလောက် ပြန်အိပ်လိုက်ပါဦး။ ဒီမှာ ရဲနီမေတွေလည်း အစောင့်ရှိပါတယ်။ သူတို့ကိုလည်း ဇာတ်နက်တွေ ပေးထားပါတယ်”

“ရပါပြီ ... စောနန်းနွယ်။ ကျွန်တော်လည်း နေကောင်းပါတယ်။ လုံခြုံရေးအခြေအနေကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း စစ်ဆေးလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် အိပ်ရာမှထ၍ ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထိုးထားသော ခြောက်လုံးပြူးကို နှိုက်ယူကာ ရဲနီမေ့ပေးထားသော သောက်ရေခွက်ကို ဆစ်ရှိန်ထိုးမော့ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပတ်၍ကြည့်ပါသည်။

အောင်ဘွားနှင့် ဦးရီးတော်တို့မှာ အပေါ်ထပ်အခန်းအပြင် စကြိုအိမ်ထိပ်တွင်ရှိသော ထိုင်ခုံအရှည်ကြီးပေါ်တွင် တစ်ယောက်လုံး၍ တစ်ဇာတ်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး တစ်ယောက်တလဲ ကင်းစောင့်နေကြဟန်တူပါသည်။ အောက်ထပ်ခြံအတွင်း၌ ညစောင့်ကင်းသမားတစ်ဦးက နှစ်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်ကိုထမ်းပြီး ခြံအတွင်း၌ သတိအနေအထားဖြင့် လမ်းလျှောက်နေသလို ကျန်တစ်ဦးကလည်း ခြံအဝင်ဝ တံခါး

၁၂၂ * ကျွန်ုပ်တို့အတွက်

ကြီးမား၍ တင်းရဲကလေးတွင် အသင့်အနေအထားဖြင့် သေနတ်ကိုင်၍ ကင်းစောင့်နေပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော်လည်း လဆုတ်ရက်ဖြစ်၍ အထွက်နောက်ကျသော လတစ်ခြမ်းပွဲကလေးက လမွန်းတည့်နေပါပြီ။ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်တွင် ကြယ်ကလေးများနှင့်အတူ လခြမ်းပွဲကလေးက အလင်းရောင်ပေးနိုင်သောကြောင့် ဟော်နန်းအိမ်ကြီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အား သဲကွဲစွာ မြင်နိုင်ပါသည်။

လုံခြုံရေးမှာ စိတ်ချရသော အခြေအနေဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ခန်းဆီသို့ပြန်ပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် ပြန်လှဲပါသည်။ ခရီးပန်းသောကြောင့် စောနန်းနွယ်တို့လည်း အိပ်ပျော်နေကြဟန်တူပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် အောက်ထပ်မှ ချောင်းဟန့်သံ ကြားရသည်။

“အဟမ်း ... အဟမ်း ...”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော် ကားဆရာ ကိုအောင်စိန်ကို သတိရမိသည်။ သူ့ခမျာ ကားစောင့်ရင်း အရိုက်ခံရ၍ သတိမေ့နေရာမှ ကျွန်တော်တို့အရေးပေါ်ပြုစုပြီး အိမ်အောက်ထပ်တွင် သိပ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာကပြန်ထ၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပြန်ပါသည်။ ကိုအောင်စိန်မှာ ဂုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး အိမ်အောက်ထပ်မှာ အကာအကွယ်ဖြင့်ထွန်းထားသော ဟာရီကိန်းမီးအိမ်ကလေး၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် ထိုင်နေရှာသည်။

“ကိုအောင်စိန် ... သက်သာရဲ့လားဗျ”

“သက်သာပါတယ် ... ဆရာလေး။ ဒီလိုအတွေ့အကြုံမျိုးကလည်း များတော့ အရေထူနေပါပြီ။ လောလောဆယ်တော့ ဗိုက်ဆာတယ်ဗျာ။ ဘာများရနိုင်မလဲ”

“ထမင်းဟင်းလည်း ကျန်ဦးမှာပါ။ သေချာတာကတော့ ကျွန်တော်အတွက် ပြုတ်ထားတဲ့ ဆန်ပြုတ်တွေရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း

စားမယ်။ ကိုအောင်စိန်လည်း စားပေါ့။ ကဲ ... မှန်အိမ်ယူခဲ့ပါ။ မီးဖိုခန်းထဲ သွားရအောင်”

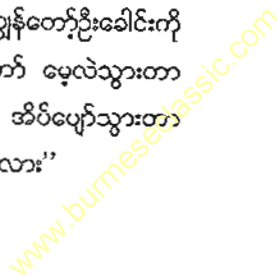
အောက်ထပ် မီးဖိုခန်းစားပွဲပေါ်တွင် စောနန်းနွယ်တို့ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ထားသော ညစာထမင်းဟင်းများက အရံသင့်ရှိနေပြီး အုပ်ဆောင်းဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ မည်သူမျှ ဟုတ်တိပတ်တိ စားနိုင်ကြဟန် မတူပါ။ ထို့ကြောင့် ကိုအောင်စိန်က ထမင်းစားသည်။ ကျွန်တော်က ဆန်ပြုတ်အနည်းငယ် သောက်ပါသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောကြသည်။

“ကိုအောင်စိန် ... ခင်ဗျားတို့အကြောင်းလေး ပြောပြပါဦး”

“မနေ့က နေ့လယ်ပိုင်းက မယ်တော်ကြီးတို့ နောင်ချိုက ကျွန်တော့်အိမ်ကို မိန်းမသားတွေချည်းပဲ ရောက်လာကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မန္တလေး ချမ်းမြသာစည်ကအိမ်ကြီးကို ကားမောင်းလိုက်ပို့ပြီး ဆီအပြည့်ဖြည့်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်မောင်းတက်လာပြီး ဆရာလေးတို့ကို အချိန်မီ ကြိုနိုင်အောင်ပါ။

နောင်ချိုရောက်တော့ ကျွန်တော် ရဲစခန်းကိုဝင်ပြီး အကူအညီဆောင်းသေးတယ်။ သူတို့အဖွဲ့ အင်အားနည်းနေလို့ နောင်ချိုမျိုးပေါ်မှလွဲပြီး နယ်ဘက်ကို မလိုက်နိုင်ပါဘူး။ သိပေါက စစ်တပ်နဲ့ရဲကိုပဲ အကူအညီဆောင်းပါလို့ ပြန်ပြီး ညွှန်းတယ်။ ရောင်စုံသူပုန်ခေတ်မှာ အစိုးရအဖွဲ့အစည်းတွေလည်း အင်အားနည်းနေတော့ ဒီလိုပဲနေမှာပါ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အကူအညီမတောင်းတော့ဘဲ ပင်းတယကို ကားမောင်းလာခဲ့တော့ နေဝင်စမှာပဲ ချိန်းထားတဲ့ နေရာကို ရောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဂျစ်ကားကလေးကို လမ်းပေါ်နတ်တရက်မမြင်နိုင်အောင် ဝှက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလေ့လာဖို့ ကားပေါ်က ဆောင်းမှာပဲ အမှောင်ထဲက လူနစ်ဦးခုန်ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်ဦးခေါင်းကို အနိုက်ခံလိုက်ရတာပဲ။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကျွန်တော် မေ့လဲသွားတာ။ အစောကမှ သတိရတော့လည်း အိပ်ချင်လွန်းလို့ အိပ်ပျော်သွားတာ။ ဆရာလေးတို့ အခြေအနေကရာ အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

၁၂၄ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ကောင်းပါတယ်... ကိုအောင်စိန်။ ကျွန်တော်တို့ စောနန်းနွယ်တို့ ပတ္တမြားဂူထဲမှာ ချုပ်နှောင်ထားရာက ကယ်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ တိုက်ပွဲဖြစ်ခါနီးမှာ ကျွန်တော်ထောင်ထားတဲ့ ဒိုင်းနမိုက်တွေကြောင့် ပတ္တမြားကြီး တဖြည်းဖြည်း ပေါက်ကွဲပြီး ပြိုကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း ဂူအနောက်ဘက်အပေါ်ဆင့်က အခန်းကလေးထဲမှာ ပိတ်မိနေလို့ ဂူအနံ့ပေါက်က ကြီးနဲ့ အနောက်ဘက်က လျှို့ဝှက်ကြီးထဲကို သက်စွန့်ဆံ့ဖူးဆင်းခဲ့ရတယ်။ စောနန်းနွယ်က မဆင်းရဲတာမို့ ကျွန်တော်က ကုန်းပိုင်းဆင်းရဲတော့ လူနှစ်ဦးရဲ့ အလေးချိန်ကြောင့် ကျွန်တော့်လက်တွေ ဖယ်ပြန်တယ်။ အဲဒီမှာတင် ငှက်ဖျားဝင်ပြီး ကျွန်တော် ဖျားတာပဲ။ ကံကောင်းတာက စောနန်းနွယ်ကို ချုပ်နှောင်ထားစဉ် စောင့်ကြပ်ရတဲ့ ရဲနီမေနစ်ဦးကိုပါ ကျွန်တော်တို့က ကယ်ခဲ့တော့ သူတို့က တောတွင်းနေထိုင်သူတွေပဲ။ တောဆေးတောင်ဆေးကို တတ်သိနားလည်ကြတာကြောင့် သူတို့ရှာဖွေတိုက်ကျွေးပြုစုခဲ့တယ်။ တောတွင်းဆေးတွေကြောင့် ကျွန်တော် သက်သာသွားတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ အားပြတ်နေလို့ ဦးရီးတော်နဲ့ အောင်ဘွားက ကျွန်တော်နဲ့စောနန်းနွယ်ကို ကမ်းပါးပေါ်တက်ပြီး ကြိုးပုခက်နဲ့ ဆွဲတင်ကြတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့သွားတုန်းက လက်နက်၊ ဆေးဝါး၊ ရိက္ခာတွေကို မိုးမခူထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရတော့ အဲဒီဂူကိုပဲ အနောက်ဘက်ကဝင်ပြီး တစ်ညတာအနားယူဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြတုန်း တစ်ဖက်ကအဖွဲ့ မီးတုတ်တွေနဲ့ မြင်းတွေ အင်အားကောင်းကောင်းနဲ့ တက်လာတာကိုမြင်ရလို့ မိုးမခူထဲမှာ တစ်ညတာအနားယူဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ အစီအစဉ်ပြောင်းပြီး ပင်းတယချောက်ကမ်းပါးကြီးကို အပြေးတက်ခဲ့ရတာ။ ရဲနီမယ်နစ်ဦးက လမ်းကြောင်းသိသလို အောင်ပြောတာ။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ နောက်ရောက်လာမယ့် မြင်းစီးပြီး မီးတုတ်တွေနဲ့ အဖွဲ့နဲ့ သိသိကလေးကပ်ပြီး လွဲခဲ့ကြရတော့ အဲဒီအဖွဲ့ကတော့ ဘယ်သူ့အဖွဲ့မှန်း မသိပေမယ့် ကျွန်တော်တို့နောက်လိုက်တဲ့ အဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့ဆိုတာ

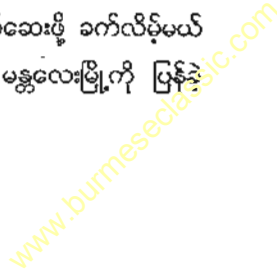
တလည်း သေချာပါတယ်။ အခုလည်း အဲဒီအဖွဲ့က ဒီနေ့ည မလာရင်လည်း နောက်ဖြန်ညနဲ့ နောက်နေ့တွေမှာ ကျွန်တော်တို့ အခုနေတဲ့ ဟော်နန်းကို သာခဲ့ကြဦးမှာ အသေအချာပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာရေ။ အောင်ဘွားတို့ တရားဝင် အဖွဲ့တွေ ပြန်ရပေမယ့် သူတို့နဲ့ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေက မနည်းပါဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်ချက်ကလေး သတိပေါ့လျော့တာနဲ့ ခံကြရမှာ။ ကျွန်တော်ကတော့ အောင်ဘွားတို့အဖေ ရှိစဉ်ကတည်းက တော်လှန်ရေးရဲဘော်ပဲ။ ရောင်စုံသူပုန်ခေတ်မှာတော့ ဟိုစပ်စပ်၊ ဒီစပ်စပ် ပါခဲ့သေးတယ်။ ဒါကြောင့် ပင်းတယဆိုသည်နှင့် တောတွင်းဂူစခန်းတွေ၊ တောလမ်းခရီးတွေတို့ ကျွန်တော်လည်း နဲ့နဲ့စပ်စပ်၊ သွားလာခဲ့ဖူးပါတယ်။

ခုလည်း ရောင်စုံသူပုန်တွေက အသွားအလာခက်ခဲပြီး လုံခြုံရေးကောင်းမွန်တဲ့ ပင်းတယလျှို့ဝှက်ကြီးနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပုန်းအောင်းပြီး လျှို့ဝှက်ထွင်ရှားနေကြတာပါပဲ။ ရဲနှင့်စစ်တပ်ကလည်း တစ်နိုင်ငံလုံး မငြိမ်မဝပ်ဖြစ်နေတော့ မြို့ပေါ်ကလွဲပြီး တောနယ်စပ်ကို မလာကြတော့ဘူး။ လုံခြုံရေးအခြေအနေက မြို့ပေါ်ကလွဲပြီး နယ်စပ်တောင် အခြေအနေဆိုးနေတယ်။ သမ်းခရီးမှာလည်း လမ်းစားပြတွေကြောင့် ခရီးသွားရတာလည်း အန္တရာယ်အတော်များတယ်။ ခရီးသွားရင်တောင် လက်နက်ဆောင်သွားဖို့ လိုအပ်နေပြီ... ဆရာလေးရေ”

“ဒါနဲ့ မယ်တော်ကြီးတို့ကရော ဘာမှာလိုက်သေးလဲ”

“မယ်တော်ကြီးတို့ သဘောကတော့ ဒီလိုအခြေအနေ ခေတ်ဆိုးကြီးထဲမှာ မန္တလေးမြို့ပေါ်က ချမ်းမြသာစည် အိမ်ကြီးထဲမှာပဲ စုပေါင်းနေကြဖို့ မှာလိုက်ပါတယ်။ ဒီက ဟော်နန်းနဲ့ အိမ်ကြီးကိုလည်း အစောင့်အားခဲ့ပြီး နောက်က ကျောက်တွင်းကိစ္စတွေကလည်း တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက်တော့ တရားရုံးတော်ကလည်း အမှုရက်ချိန်းပေးပေမယ့် စစ်ဆေးဖို့ ခက်လိမ့်မယ်လို့ မှာလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာလေးတို့ကို မန္တလေးမြို့ကို ပြန်ခဲ့ဖို့ အသေအချာ မှာလိုက်ပါတယ်”

“အင်းဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ချည်းပဲက အကြောင်းမဟုတ်ပေ
မယ့် စောနန်းနွယ်ကရှိနေတော့ သူ့လိုခြုံရေးအတွက်တော့ တာဝန်ကရှိ
သေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေကြတာ။ ဒီ
နေ့တော့ ကိုအောင်စိန်ရဲ့ အတွေ့အကြုံကို မူတည်ပြီး မိသားစုအစည်းအဝေး
ကလေး လုပ်မယ်ဗျာ။ အဲဒီအပေါ်မှာ အားလုံးလက်ခံနိုင်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ
ပြီး ပြန်သင့်ရင်ပြန်မယ်။ နေသင့်ရင် နေကြတာပေါ့”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တပြန်အိပ်ကြပါသည်။ မနက် (၇)
နာရီခန့် အိပ်ရာကနိုးတော့ အောက်ထပ်ထမင်းစားခန်းတွင် အားလုံး မနက်
စောစောစာစားသောက်ရင်း ဆုံကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ညက ကားဆရာ
ကိုအောင်စိန်နှင့် ဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့သော အကြောင်းအရာနှင့် တိုင်းပြည်အခြေ
အနေကို တင်ပြရာ အားလုံးက သဘောပေါက်ကြပြီး မန္တလေးကိုပြန်ကြ
ရန် သဘောတူကြပါသည်။

သို့သော် ... ထိုအချိန်၌ပင် ခြံဝင်းထဲမှ အစောင့်နှစ်ဦးအနက်
တစ်ဦးက စာတစ်စောင်ကို ယူလာပြန်သည်။ စာတွင်ရေးထားသည်က
ပတ္တမြားသိုဂှက်ထားရာ ကြေးနီပုရပိုဒ်မြေပုံကို ပေးမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အား
လုံးရဲ့အသက်ကို ပေးမလား၊ ခြိမ်းခြောက်ထားပါသည်။ မြေပုံကို ပေးလျှင်
ယမန်နေ့ညက ကားရပ်ထားခဲ့ရာနေရာတွင် သူတို့၏လူတစ်ဦး နေ့လယ်
(၁၂) နာရီတိတိအချိန်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေမည်ဖြစ်သောကြောင့် အသာ
တကြည်လာပေးရန်နှင့် အောက်သို့ ဆင်းပြေးမည်ဆိုပါကလည်း ကားလမ်း
တစ်လျှောက်လုံး သူတို့အဖွဲ့၏ လက်နက်ကိုင်အစောင့်များ ချထားသည်ကို
အသိပေးလိုကြောင်း၊ အကယ်၍ နေ့လယ် (၁၂) နာရီတိတိအချိန်တွင်
ပြန်ပုံကြေးနီလိပ်ကလေးကို ချိန်းထားသည့်အတိုင်း လာမပေးပါက အောင်
ဘွားတို့ တည်းခိုနေကြရာ ဟော်နန်းအိမ်ကြီးနှင့် ဟော်နန်းတစ်ခုလုံးအား
မီးလောင်တိုက်သွင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးထားသည်။

အောက်တွင် ဗျူဟာ၍ လက်မှတ်ထိုးထားသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ထို့ကြောင့် ပတ္တမြားဂူကြီး ပြိုကျပျက်စီးသွားသော်လည်း ဗျာ
မသေဆုံးကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိရှိရသည်။ ဂူကြီးမှာ ပြိုကျပျက်စီးသွား
သော်လည်း ဥမင်လိုဏ်များနှင့် သဘာဝဂူအခန်းများကြောင့် အန္တရာယ်
မရှိဘဲ ဗျာတို့လူစု လွတ်မြောက်လာကြဟန်တူပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
ကျွန်တော်တို့အား ခြိမ်းခြောက်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤတစ်ချိန်တွင် သူ
တို့အဖွဲ့အစည်းဖြင့် ဆုံမိပါက အညှာအတာမဲ့စွာ ကျွန်တော်တို့အား သတ်
ဖြတ်ပြီးမှ ဖြေပုံလိပ်ကို ယူမည့်သဘောရှိပါသည်။

“ကဲ ... အားလုံး ဘယ်လိုသဘောရလဲ။ ရှေ့တိုးရင် ထမ်းပိုး
နောက်ဆုတ်ရင် လှည်းတုတ်ဆိုတဲ့ စကားပုံလို ကျွန်တော်တို့ ကြားညှပ်နေ
ပြီ။ အဲဒီတော့ ပြန်လည်ပြီး ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

ဦးရီးတော်နဲ့ အောင်ဘွားကရော ကျွန်တော့်အဆိုကို ထောက်ခံ
ကြပါသည်။ စောနန်းနွယ်ကတော့ ဘာမှဝင်မပြောသော်လည်း ရဲနီမေ
နှစ်ဦးကတော့ ...

“အစ်ကိုတို့ ဦးတို့ တိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားရင်လည်း တိုက်ကြရုံပေါ့။
အခု အခြေအနေက တန်ပြန်မတိုက်လို့မှ မရတော့တဲ့ အခြေအနေပဲ။
ကျွန်မတို့လည်း လက်နက်ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ ခိုင်းချင်ရာ ခိုင်းပါ။ သေ
ဇလူး၊ နေမထူးဆိုတော့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ပါမယ်။
ဒီကမမအတွက်သာ ကျွန်မတို့ စိုးရိမ်ပါတယ်”

ကိုအောင်စိန်ကလည်း သွားမရ၊ လာမရဖြစ်နေသော အခြေအနေ
တွင် ပြန်လည်ခုခံရန်ကိုသာ ထောက်ခံပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်
တို့ အားလုံး ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ကြိုတင်စီစဉ်ကြရန် အစီ
အစဉ်ဆွဲရတော့သည်။

ပထမဆုံးကားဆရာ ကိုအောင်စိန်နှင့် ဦးရီးတော်တို့က ရွာထဲ
သွားပြီး အစားအသောက်နှင့် ဆေးဝါးရိက္ခာများ ဝယ်ယူစုဆောင်းရန်
စောနန်းနွယ်နှင့် ရဲနီမေနှစ်ဦးတို့က ညစာ၊ မနက်စာ စုပေါင်းချက်ပြီး ဟော်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နန်းကြီး အလယ်ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့၍ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး နေရာထိုင်ခင်းပီထိုင်ထားရန်။

ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွားတို့က လက်နက်တိုက်အား ဟော်နန်းကြီးအလယ်ထပ်သို့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ရွှေ့ထားရန်နှင့် ဟော်နန်း၏ အနောက်ဘက် လျှို့ချောက်ထဲတွင် ဆုတ်လမ်း၊ တက်လမ်းများအား နင်းမိုင်းထောင်ရန်နှင့် အချို့နေရာများတွင် လိုအပ်သလို အသုံးပြုနိုင်ရန် ဘယ်ထရီစနစ်သုံး ကြိုးမိုင်းများအား ဆင်ရန်ကိုလည်း လုပ်ဆောင်ကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကိစ္စက ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင်သူမဟုတ်ပါ။ ဦးရီးတော်၏ အကြံပေးချက်အရနှင့် အောင်ဘွားတို့၏ အတွေ့အကြုံများအရ လုပ်ဆောင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်လုပ်ကြတော့ အဟုတ်ပင်ပန်းသည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွားသာလျှင် ဖြစ်ကြပါသည်။ အောင်ဘွားက နေကောင်းလာကာ ကျွန်တော့်ကို ငဲ့၍ သူ အပင်ပန်းခံသည်။ သို့သော် မြင့်မားမတ်စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးချောက်ကြီးထဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းသိမ်းဘဲ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ လုပ်၍မရပါ။ ထို့ကြောင့် အောင်ဘွားက ညှာသော်လည်း ကျွန်တော် ရေသာခိုနေ၍ မရပါ။

ပထမဦးစွာ ကျွန်တော်တို့ တကယ်တမ်းလိုအပ်မည့် သေနတ်များ၊ လက်ပစ်ဗုံးများနှင့် ကျည်ဆန်များ၊ ဒိုင်းနမိုက်များကို ကမ်းပါးပေါ်သို့ ကြိုးသိုင်းများဖြင့် ဆွဲတင်ရသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ဒိုင်းနမိုက်များအား ကမ်းပါးယံချောက်ကြီး၏ ဆုတ်လမ်း၊ တက်လမ်းတို့တွင်လည်းကောင်း၊ ကမ်းပါးအောက်ခြေ၊ မုဆိုးလမ်းအနီးတွင်လည်းကောင်း၊ မြေမြုပ်၍ မိုင်းဆင်ရပါသည်။

ကြိုးမိုင်းများကိုတော့ အတွေ့အကြုံရှိသော ဦးရီးတော်နှင့် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ကြရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ကမ်းပါးပေါ်ရှိ လက်နက်နှင့် ပစ္စည်းများအား ဟော်နန်းကြီးအလယ်ထပ်သို့ သယ်ဆောင်ပြီး

လုံခြုံရာအခန်းအတွင်း၌ စနစ်တကျ ထားရှိနိုင်ရန် အခေါက်ခေါက်အခါခါ သယ်ဆောင်ရသည်။

စောနန်းနွယ်တို့ အဖွဲ့ကလည်း ချက်ပြုတ်ရန် အိုးခွက်ပန်းကန်နှင့် ချက်ပြုတ်ပြီးသား ထမင်း၊ ဟင်းတို့ကို ဟော်နန်းအလယ်ထပ်သို့ သယ်ဆောင်နေကြပါသည်။ အရေးကြီးသည်မှာ ရေဖြစ်သောကြောင့် ရေနံမေများက ဟော်နန်းအိမ်ဝင်းကြီးအတွင်းရှိ အုတ်စိရေတွင်းမှရေများကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဟော်နန်းအပေါ်ထပ်သို့ ကဲ့ပြီး သယ်ဆောင်နေကြပါသည်။

အလုပ်များကတော့ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ၊ ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ကိုယ်ပင်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးရီးတော်နှင့် ကိုအောင်စိန်တို့ ဂျစ်ကားကလေးဖြင့် ပြန်လာကြပြီး ရိက္ခာပစ္စည်းများအား ဟော်နန်းအလယ်ထပ်သို့ ထမ်း၍ တင်ရပြန်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့၏ ဟော်နန်းအနောက်ဘက် လျှို့အတွင်း ကြိုးမိုင်းများဆင်ရာ ကိစ္စအား အကူအညီပေးကြပြန်ပါသည်။ ကိစ္စအဝဝပြီးတော့ မွန်းတည့် (၁၂) နာရီပင် ထိုးနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ခေတ္တနားပြီး နေ့လယ်စာ၊ ထမင်းစားကြသည်။ ရေမချိုးနိုင်ဆူးပါ။ လုပ်စရာတွေက ကျန်နေသေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့လည်း အချိန်ကို မဖြုန်းလို၍ အနားမယူနိုင်ကြတော့ပါ။ ဟော်နန်းအနောက်ဘက် လျှို့ထဲတွင် ကြိုးမိုင်းဆင်ရန် ကိစ္စများအတွက် ဦးရီးတော်နှင့် ကိုအောင်စိန်တို့က အတွေ့အကြုံရှိသော ကျွမ်းကျင်သူများပီပီ ကြိုးစနစ်အား ဆက်သွယ်တပ်ဆင်ပေးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးက မြေတူး၊ လက်စလက်န ဖျောက်ခြင်းနှင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ကိစ္စများကို လုပ်ရသည်။ တကယ်တမ်း စိတ်ချလက်ချ တပ်ဆင်ပြီးသွားတော့ ညနေ (၃) နာရီခန့်ပင် ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လက်နက်တိုက်ခန်းအား အစဖျောက်ပြီး ရှင်းလင်းကြရာ ကျည်ဆန်သေတ္တာတစ်လုံးထဲမှ စစ်သုံးမှန်ပြောင်းတစ်လက်နှင့် ညဘက် အရေးပေါ်သုံး မှန်ပြောင်းတစ်လက်တို့အား တွေ့ရှိရ

သည်။ လွန်စွာ အသုံးတည့်သောကြောင့် ဝမ်းသာရသည်။ မှန်ပြောင်းရှိပါက အဝေးနေရာသို့ နေ့၊ ည သဲကွဲစွာ မြင်တွေ့နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ရွာတွင်နေစဉ် သူကြီးသေနတ်ခေါ် နှစ်လုံးပြုပြီး သေနတ်ကြီးကိုသာ ကျွမ်းကျင်စွာပစ်ဖူးသည်။ အင်္ဂလိပ်ခေါင်းတို ဒဿမ (၃၀၃) ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှင့် မစိမ်းကား၊ ခေါင်းရှည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များအား မပစ်ဖူးပါ။ ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်ဖူးခြင်းလည်း မရှိပါ။ ထိုအခြေအနေကိုပြောပြတော့ အတွေ့အကြုံရှိသော ဦးရီးတော်နှင့် ကားဆရာကိုအောင်စိန်တို့က တစ်လဲစီသင်ပြပါသည်။

ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပစ်ခတ်နိုင်လျှင် စက်သေနတ်ပစ်သလို ဆက်တိုက်ပစ်ခတ်နိုင်ကြောင်း၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးများမှာ လေးလံသော်လည်း တည်ငြိမ်စွာ ကိုင်တွယ်တတ်ပါက ကိုက်(၄၀၀) အတွင်း ပစ်မှတ်ကို အသေအချာထိမှန်ပြီး ထိရောက်မှုသည်လည်း အလွန်ကောင်းကြောင်း၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ၏ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်တတ်သော မောင်းတစ်ဝက်တင်ခြင်း၊ ကျည်ဆန်ပွ၍ ကော်ထုတ်မရခြင်း စသည်ကိစ္စများတွင်လည်း အရေးပေါ်ပြုပြင်သည့် ကိစ္စများကိုပါ သင်ပေးပါသည်။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များမှာ နှစ်လုံးပြုပြီးသေနတ်များလို ခဲသီးများ ဆန်ကောပိုင်းလို ပြန့်ကျဲ၍ ထွက်သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်တည်းသာ ပြောင်းဝမှာ ဖြောင့်တန်းစွာထွက်သွားပြီး လိုရာပစ်မှတ်ကို ထိမှန်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အဓိကအရေးကြီးသည်မှာ လက်ငြိမ်ရန်နှင့် စိတ်ငြိမ်ရန်၊ ရှေ့ချိန်သီးနှင့် နောက်ချိန်ပေါက် တစ်တန်းတည်းဖြစ်နေပြီး အဓိကပစ်လိုရာပစ်မှတ်ကို တန်းနေရန် လိုအပ်ပါသည်။ မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲရာ၌လည်း နှစ်ဆင့်ခလုတ်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဆင့်ပြီးမှ နောက်ဆုံးခလုတ်ကို အသက်အောင်၍ ဆွဲရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခြောက်လုံးပြုပြီးသေနတ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ လောက်လေးခွပစ်သလိုပင် လက်မှန်းနှင့် ပစ်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဆုံလည်အတွင်းကျည်ဆန်

ထည့်ရသည်ကတော့ အတန်ငယ်လက်ဝင်သည်။ ပစ်ရင်းခတ်ရင်း အလုပ်က သင်သွားမည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် လက်ပစ်ခဲများလည်း ရှိသေးသည်။ လက်ပစ်ခဲကတော့ ပင်မြုတ်ပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း လိုအပ်သော နေရာသို့ လွှဲပစ်ရခြင်းဖြစ်ရာ အလွန်သတိထားရသည်။

လူအုပ်စုများကို ဖြိုခွင်းရာတွင် အသုံးပြုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဦးရီးတော်နှင့် ကိုအောင်စိန်တို့က အသေအချာ သင်ပြပါသည်။ ညနေ (၅)နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ညစာစားပြီး လက်နက်၊ခဲယမ်း၊ အပြည့်အစုံနှင့် ဟော်နန်းအလယ်ဆင့်တွင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပါသည်။ ဂျစ်ကားကလေးကိုတော့ အဆောက်အဦများနှင့်ဝေးရာ ချုံထဲတွင် ဝှက်ထားလိုက်သည်။

စောနန်းနွယ်ကိုတော့ လုံခြုံသောအခန်းတွင် အနားယူစေပြီး ရဲနီမေနှစ်ဦးကိုတော့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ ဆင်ပေးထားသည်။ ဟော်နန်းအလယ်ဆင့်မှာ လူပခုံးခန့် အာတေနံရံပေါ်တွင် မှန်ပတ်လည်ဖြင့် ကာရံထားသောကြောင့် ပစ်ကွင်း၊ မြင်ကွင်း အလွန်ကောင်းသည်။ အပေါ်စီးကဖြစ်သောကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ဘက်က တစ်ပန်းသာပါသည်။ အရှေ့ဘက် မြင်ကွင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အနောက်ဘက် လျှို့ကြီးမြင်ကွင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အပေါ်စီးက မြင်နိုင်သည်။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့ နေ့နဲ့ည ကြည့်သောမှန်ပြောင်းများ ရှိနေသောကြောင့် လွန်စွာ အားရှိစေပါသည်။ လက်နက်နဲ့ ကျည်ဆန်များကလည်း လုံလောက်ရုံပင်မက ပိုလျှံနေပါသည်။ အနီးကပ်မဟုတ်ဘဲ၊ အဝေးပစ်ခတ်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် နှစ်လုံးပြုပြီးသေနတ်ကြီးများမှာ အားကိုး၍ မရဘော့ပါ။ အဝေးပစ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကိုသာ အားကိုးရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဟော်နန်းအနောက်ဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့ဆင်ထားသော နင်းနင်းနှင့် ကြိုးပိုင်းများကလည်း အလွန်အားကိုးရပါလိမ့်မည်။ တစ်ခုပဲ စိုးရိမ်ရန်ရှိသည်မှာ ရန်သူဘက်မှ လက်နက်ကြီးများပါပါက နှစ်(၁၀၀)ကျော်နေ

သော ဟော်နန်းကြီးက ခံနိုင်မည်မထင်။ ဗြိတိသျှကျားစီးသွားပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်တို့ ထွက်ပြေးနိုင်ရန်အတွက် ဝီလီဂျစ်ကားကလေးကို ဆီအပြည့်ဖြင့် ချုံထဲတွင် သိုဝှက်ထားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွားတို့က အတွေ့အကြုံမရှိသောကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသော်လည်း ဦးရီးတော်နှင့် ကိုအောင်စိန်၊ ရဲနီမေနစ်ဦးတို့မှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဟန် မရှိကြပါ။ သူတို့က အတွေ့အကြုံရှိကြသောကြောင့်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အိမ်တော်စောင့်နှစ်ဦးကိုတော့ လက်နက်တပ်ဆင်ပေးပြီး ဟော်နန်းအရှေ့လုံခြုံရေးအတွက် အိမ်တော်၌သာ တာဝန်ချထားပါသည်။

ညနေ(၆)နာရီအချိန်ခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့ မျှော်မှန်းထားသလို ဟော်နန်း၏အနောက်ဘက် လျှိုအတွင်းရှိ မုဆိုးလမ်းအနီးသို့ လက်နက်ကိုင်လူလေးငါးဦး ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် ချဉ်းကပ်လာကြပါသည်။ သူတို့က ရှေ့ပြေးအဖွဲ့ ဖြစ်ပုံရသည်။ နောက်က ကပ်ပါလာမည့် လူအုပ်စုအတွက် ရှေ့က ရှင်းလင်းပေးရမည့်လူလား။ (သို့) အသေခံများ ဖြစ်ပုံရပါသည်။

တော်သေးသည်က မုဆိုးလမ်းအနီးတွင် တန်းစီ၍ ချထားသော နှင်းမိုင်းများကို သူတို့ ကျော်လာခဲ့ကြသည်။ အပေါ်အဆင့်ဆင့်တွင်တော့ ဘယ်ထိကြိုးသုံး မိုင်းများဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ ဖောက်ခွဲမှုသာ ပေါက်ခဲ့မည့်မိုင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးရီးထောက်က လွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

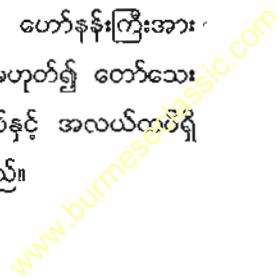
ဟော်နန်းအခြေ ချောက်ကမ်းပါးယံသို့ တက်လာတော့မှ အသေအချာပစ်ခတ်ရန် တစ်ယောက်ချင်း တာဝန်ပေးထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း စနစ်တကျ တက်လာသည့် အသေခံငါးဦးအား မျက်ခြေမပြတ်တမ်း စောင့်ကြည့်နေကြပါသည်။ ထိုစဉ် ချောက်ကမ်းပါးတစ်ဖက်ကမ်း မုဆိုးလမ်းအနီး သစ်ပင်များအရိပ်အောက်တွင် လှုပ်ရှားမှုများကို မြင်လာရသောကြောင့် ကျွန်တော်က ဦးရီးတော်အား သတိပေးရာ ဦးရီးတော်က မှန်ပြောင်းဖြင့် အသေအချာကြည့်ပြီး ...

“ကဲ ... အားလုံးပဲ လုံခြုံစွာ နေရာယူပြီး ငါကပစ်ခတ်တာနဲ့ လက်မနှေးစေနဲ့။ အောင်စိန်ကတော့ ဒိုင်းနမိုက်တွေ ဖောက်ခွဲဖို့အတွက် အဆင်သင့်ပြင်ထားပါ”

ထိုအချိန်တွင် ဦးရီးတော်က ‘ပစ်’ ဟူသော အမိန့်ပေးသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တက်လာသောရန်သူငါးယောက်အား အစဦးဆုံး ဖြိုခွင်းလိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကမ်းပါး၏အောက်ခြေ မုဆိုးလမ်းတစ်ဖက်မှ မှောင်ရိပ်ထဲ၌ နေရာယူထားကြသော ရန်သူအဖွဲ့မှာ အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက် တက်လာကြသည်။ ထိုကိစ္စကို ဦးရီးတော်က စောင့်ကြည့်နေပြီး ထိုအောင်စိန်ကို သတိပေးသည်။ မုဆိုးလမ်းတစ်ဖက်မှ နှင်းမိုင်းများက စပြီး နှိပ်သည်။ ရန်သူများ တစ်အုပ်ကြီး ထွေးခနဲကျသွားသည်။ နောက်တစ်ဖွဲ့က ဟော်နန်းကြီးအား ပစ်ခတ်ပြီး တက်လာကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကလည်း အပေါ်စီးမှနေ၍ ရန်သူများအား တစ်ယောက်ချင်း အမှည့်မြွေခွေ၍ ပစ်ခတ်သုတ်သင်ပါသည်။

သို့သော် ရန်သူအင်အားက တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် အတော်များများ ရှိသည်။ အတွေ့အကြုံမရှိတော့ ကျွန်တော်တို့ကျည်ဆန်များက လိုရာသို့ မထိပါ။ ဟန့်တားရုံလောက်သာ အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ဖွဲ့ အဖွဲ့လိုက် အောက်ခြေလျှိုထဲမှ ကြိုးချိတ်များသုံး၍ တက်လာကြပြန်သည်။ ကိုအောင်စိန်က ဦးရီးတော်၏ အမိန့်အတိုင်း ဒိုင်းနမိုက်များကို နှိပ်သည်။ ရန်သူများ ထင်မှတ်မထားသောကြောင့် အတော်ဖြိုသွားကြဟန်တူသည်။ နောက်တစ်ဖွဲ့ တက်လာသေးသော် ခေတ္တခဏ ငြိမ်သွားသည်။

သို့သော် မကြာပါ။ မုဆိုးလမ်းအနောက်ဘက် သစ်ပင်များ၏ အရိပ်ထဲမှ ဘရင်းဂန်းခေါ် စက်သေနတ်များဖြင့် ဟော်နန်းကြီးအား နှိပ်ပစ်ခတ်ဖြိုခွင်းပါတော့သည်။ လက်နက်ကြီးမဟုတ်၍ တော်သေးတော်လည်း ကျည်ဆန်များမှာ ဟော်နန်းအပေါ်ထပ်နှင့် အလယ်ထပ်ရှိ ကြိုးတန်းများအားလုံးကို ဖျက်ဆီးပြိုကျသွားစေပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးရီးတော်နှင့် ကိုအောင်စိန်၊ ရဲနီမေတို့က မီးရောင် ထွက်လာရာ မုဆိုးလမ်းတစ်ဖက်ကမ်း မှောင်ရိပ်ထဲသို့ ဦးရီးတော်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အသေအချာချိန်၍ ပစ်ကြဲတော့သည်။ သေနတ်သမားအား ထိမှန်ဟန်တူသည်။ ငြိမ်ကျသွားသည်။ သို့သော် ခေတ္တခဏသာ။ နောက် လူသစ်ပြောင်း၍ ပစ်ကြဲပြန်သည်။ ဘရင်းဂန်းမှာ စက်သေနတ်ကြီးမဟုတ်သော်လည်း စက်ကလေး အော်တိုမက်တစ်သေနတ် ဖြစ်သောကြောင့် ကျည်ဆန်ထွက်အားကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်(၁၀၀)ကျော်က ဟော်နန်းကြီး အပေါ်ဆုံးခေါင်မိုးအထပ် တလှုပ်လှုပ် ပြိုကျလာသည်။

အပေါ်ကပြိုကျသော အရှိန်ဖြင့် အောက်ကလည်း ဆက်တိုက်ပစ်နေသောကြောင့် ဟော်နန်းကြီးတစ်ခုလုံး တုန်ခါလာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးရီးတော်က စက်သေနတ်ကျည်ဆန် ထွက်ပေါ်လာရာ နေရာများသို့ မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ပြီး ကိုအောင်စိန်နှင့်အတူ သေချာချိန်၍ ပစ်ကြဲသည်။ ရဲနီမေနှစ်ဦးတို့ကလည်း အတော် လက်ဖြောင့်ပါသည်။ စက်သေနတ်သမားမှာ ကျသွား၍လားတော့မသိ၊ တစ်စတစ်စ ပစ်ခတ်သံကျဲလာသည်။ အမှောင်ထုကလည်း ကြီးစိုးလာပြီဖြစ်ပါသည်။

ရန်သူများကလည်း သူတို့ ထင်မှတ်ထားသလိုမဟုတ်ဘဲ လက်နက်အင်အားကောင်းပြီး မိုင်းများကြောင့်ထင်ပါသည် အပစ်အခတ်ငြိမ်သက်သွားပြီး အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေသည်လားတော့ မသိပါ။ ထိုအချိန်တွင် ဦးရီးတော်က လက်နက်များအား နိုင်သမျှယူခိုင်းပြီး အောက်သို့ဆင်းရန် ကိုအောင်စိန်အား ချွဲထဲမှဂျစ်ကားကို အမြန်ထုတ်လာရန် ခိုင်းစေတော့သည်။

ဟုတ်ပါပြီ။ ဟော်နန်းဆောင်ကြီးမှာ အက်ကွဲ၍ တအိအိ ဖြိုကျလာလေရာ ကျွန်တော်တို့ အချိန်မီ မဆင်းနိုင်ပါက လူပါ ပါသွားနိုင်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ စုဆောင်းထားသော ဒိုင်းနမိုက်များကွဲပစ် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အရိုးအသားပင် ရှာရမည်မဟုတ်ဘဲ နှစ်ပေါင်း (၁၀၀) ကျော်က ဟော်နန်းကြီး၏ အပျက်အစီးပုံထဲတွင် ရောနှောမြုပ်နှံပြီးထား ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ နီးစပ်ရာလက်နက်များကို ဆွဲ၍ အောက်ထပ်သို့အဆင်းတွင် အလယ်ထပ်ခေါင်မိုးက စတင်ပြီး ပြိုကျလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဟော်နန်းကုန်းအောက်သို့ အလျင်အမြန် ပြေးဆင်းကြရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကားဆရာကိုအောင်စိန်က ဝီလီဂျစ်ကားကလေးအား စက်နှိုးပြီး ချွဲထဲက ထုတ်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဂျစ်ကားပေါ်သို့ အစုံအတင်ရောက်ရှိကြပြီး ဂျစ်ကားထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ အရောက်တွင် ဟော်နန်းဆောင်ကြီး မီးလောင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဒိုင်းနမိုက်များ ပေါက်ကွဲ၍ ဟော်နန်းဆောင်ကြီး 'တပေါင်... တဝန်းဝန်း' ဖြင့် ပြိုကျနေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကားကိုခေတ္တရပ်၍ ဘော်ကြိုဟော်နန်းစံအိမ်ကြီးအား နှမြောတသစွာ ငေးမောကြည့်ရှုနေကြသည်။ စံအိမ်အတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့ စုဆောင်းထားခဲ့သော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများနှင့် လက်နက်များ၊ နိက္ခာများ ပါဝင်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။ ဟိုဘက်ဒီဘက် အပျက်အစီးများကြောင့် ရန်သူများလည်း အကျအဆုံးများစွာဖြင့် ဆုတ်ခွာသွားကြသည်ဟု ယူဆရပါသည်။ အိမ်တော်စောင့်နှစ်ဦးကတော့ ထိုက်ပွဲဖြစ်သည်နှင့် လစ်လွတ်ပြီဖြစ်သည်။ အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်တွေ့ရပါ။

ကျွန်တော်တို့ ကားကလေးကို ကားဆရာ ဦးအောင်စိန်ကို မောင်းပြီး ဘော်ကြိုရွာမှ မြေပြန့်သို့ ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။ ကားလမ်းဘေးတွင်ရှိသော ဘော်ကြိုဘုရားအားလည်း ကားပေါ်မှပင် ဖူးမြော်ကန်တော့ခဲ့ပါသည်။ အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ကားလမ်းပေါ်တွင် ကားများ တစ်စီးမျှပင် မရှိပါ။ နေပါသည်။ တိုက်ပွဲဖြစ်သံများကြောင့်လည်း အသွားအလာမရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဂျစ်ကားကလေးအား ဆက်လက်မောင်းနှင်ခဲ့ကြရာ လမ်းဘေးသို့သော ရှမ်းရွာကလေးကများမှာ မီးအလင်းရောင် မှိတ်တုတ်တုတ်ပင် ဖြစ်နေပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြယ်ရောင်လောက်သာရှိပြီး လမိုက်ညီလက

www.burmeseclassic.com

၁၃၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ထွက်ချိန်မတန်သေး။ ကားမီးအလင်းရောင်ဖြင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ ဂျစ်ကားကလေးမှာ မြေပြန့်သို့ ဦးတည်ပြီး ဆင်းလာခဲ့ပါတော့သည်။

ပင်းတယအနီးသို့ရောက်တော့ ကားစက်သံအပြင် အခြားအသံတစ်စုံတစ်ရာကို ကြားလိုက်ရသလို ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းထောင်ပြီး ယူဆောင်လာခဲ့သော သေနတ်များကို စမ်းမိကြသည်။ လက်ဝဲဘက်၊ တောတွင်းတစ်နေရာက မီးပွင့်ကလေးများကို မြင်ရှုသောကြောင့် သေနတ်ဖြင့် ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်နေကြောင်း သိရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာသို့ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ပြီး ဝိုင်းစု၍ ပစ်ခတ်လိုက်ကြရာ ယခင် 'ဖောက် ... ဖောက်' ဟူသော ဖြည့်သံ သေနတ်သံကလေးများမှာ ကျွန်တော်တို့ 'ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...' ဟူသော သေနတ်သံများအောက်၌ ငြိမ်သက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ပစ်မှတ်အား ထိမှန်သည် မမှန်သည်တော့ မသိပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ ဝီလီဂျစ်ကားကလေးကလည်း အရှိန်အဟုန်ဖြင့် မြားတစ်စင်းလို လေကိုခွင်း၍ ပင်းတယဘုရားကုန်းမြေအား အလျင်အမြန် ဖြတ်ကျော်၍ လာခဲ့ပါတော့သည်။

ပင်းတယဘုရားအစွန် ညောင်ပင်ကြီးများအနီးသို့ ရောက်သော အခါတွင်လည်း ထပ်မံအပစ်ခံရပြန်သည်။ ဝီလီဂျစ်ကားသံ တပေါပေါစက်သံဖြင့် တဖောက်ဖောက် သေနတ်ပစ်သံကိုသာ ကြားလိုက်ရသော်လည်း ထိမှန်ခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း ရမ်းသမ်းပြီး ပြန်လည်ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုတော့ပါ။ သို့နှင့် ညဉ့်နက်ဝိုင်းတွင် ကားကလေးကို မရပ်နားတော့ဘဲ တရုတ်တည်ဆင်းလာခဲ့ကြရာ ကျောက်မဲနှင့် သီပေါမြို့များသို့ နီးတော့မှ မြို့ဝင်တော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် ဦးရီးတော်က လက်နက်များကို သိမ်းဆည်းပြီး အသင့်ပါလာသော မိုးကာဖျင်စဖြင့် အုပ်ပြီး နောက်ခန်းခြေင်းတွင် သိုဝှက်ထားလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... တူတော်မောင်တို့၊ တူမတော်တို့ အန္တရာယ်နယ်မြေကတော့ ကင်းလွတ်လာပါပြီ။ တစ်ညလုံးဖွင့်တဲ့ ရထားဘူတာရုံမှာ အာဟာရညစာစားထားကြတော့။ ဗိုက်က ဆာလာပြီ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က နာရီပတ်ထားသော ကိုအောင်ဘွား၏ လက်ပတ်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့မှ လက်တံနှင့် မီးစုန်းကထန်းတွက်များက မိုးသောက်ယံ လေးနာရီထိုးအချိန်ကို ညွှန်ပြနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဘူတာရုံစားသောက်ဆိုင်များအနီး အမှောင်ရိပ်တွင် ဂျစ်ကားကလေးကိုထိုးပြီး မနက်စောစော စားကြပါသည်။ ကြက်ဥ ထမင်းကြော်နှင့် လက်ဖက်ရည်အချိုရသောကြောင့် အလွန်အဆင်ပြေသွားသည်။ တိုက်ပွဲကြောင့် မာန်တင်ပြီး မောင်းတင်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ ယခုလို စားသောက်အနားယူလိုက်ချိန်တွင် ဟိုနားကိုက်သလို၊ ဒီနားက နာသလို ဖြစ်လာသည်။ ဤသည်မှာ လူ့သဘာဝပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် စောနန်းနွယ်အားငေးကြည့်မိတော့ သူမမှာ မောပန်းညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် သွယ်လျှပြီး ဦးထွေငေးမောနေသည်။ ကျွန်တော်က သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားပေးတော့ သူမ ပြန်လည်သတိဝင်လာသလို မပွင့်တပွင့်ကလေး ပြုံးပြရာသည်။ မိန်းမသားချင်းဖြစ်သော်လည်း ရဲနီမေနှစ်ဦးကတော့ အစောပိုင်းက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ထမင်းကြော်နှင့်လက်ဖက်ရည်ကို စားသောက်နေကြသည်။ ကိုအောင်ဘွားက ကျွန်တော့်အားကြည့်ပြီး မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြသည်။ သူ့အစ်မ စောနန်းနွယ်အား ချောစေလိုဟန်ဖြစ်ပါသည်။ ဦးရီးတော်ကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သူ့မျက်နှာက မပြုံးမရယ် တည်တည်ကြည်ကြည်ပင် ရှိနေပါသည်။

တကယ်တမ်းဆိုရလျှင်လည်း ကျွန်တော်နှင့် စောနန်းနွယ်တို့မှာ ချစ်သူများလည်း မဟုတ်ကြသေး။ ကိုယ့်အချင်းချင်းသာ သိနေကြသော မသိစိတ်က လှုံ့ဆော်နေသည့် ချစ်သူစုံတွဲဟုသာ ခေါ်ဆိုရမလိမ့်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးတွင် ချစ်ခန်း၊ ကြိုက်ခန်း အစဖော်ပြီး နှိုးဆော်ရန်အချိန်ပင် မရသေးပါ။ သို့သော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နားလည်မှုရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။

“မပူနဲ့... ငါ့တူ။ ရှေ့ကရွာကလေးမှာ ဦးတို့လူတွေရှိတယ်။ အဲဒီ
တရွာက လယ်တဲမှာ ဝှက်ထားခဲ့မယ်။ အခြေအနေကောင်းပြီး လိုအပ်မှ
ဖြန်သယ်ကြတာပေါ့”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ‘ကြာအိုင်’ဟူသော ရွာကလေးသို့ဝင်
ပြီး ရွာအပြင်ရှိ ဦးရီးတော်၏အသိ လယ်တဲတွင် လက်နက်၊ ခဲယမ်းများ
အား အပ်နှံခဲ့ပါတော့သည်။

ထို့နောက် ... ဆက်လက်ထွက်ခွာလာရာ မန္တလေးမြို့အဝင်
စစ်တပ်နှင့်ရဲ ပူပေါင်းရှာဖွေသည့်အဖွဲ့က ကျွန်တော်တို့ကားအား ရပ်တန့်
အပြီး စစ်ဆေးရှာဖွေပါသည်။ မသင်္ကာစရာ ပစ္စည်းမတွေ့တော့ မြို့တွင်းသို့
အောင်မြင်ပြန်ပါသည်။

မန္တလေးမြို့ကြီးမှာ ငြိမ်သက်နေသော မနက်ခင်းအရုဏ်ဦးတွင် နီး
ခြားစသာ ရှိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ ချမ်းမြသာစည်အိမ်ကြီးဆီသို့
အောက်တော့ မနက်အစော (၆)နာရီခန့်သာ ရှိမည်။ ခြံအတွင်း ကားမောင်း
အိပ်သည်နှင့် သနပ်ခါးအမွှေးနံ့သာ သင်းယုံစွာ ဆီး၍ ကြိုဆိုနေပါသည်။

မနက်ခင်းအစောပိုင်းသာဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထဲတွင် လှုပ်ရှား
မှုများကို မြင်နေရသည်။ အဒေါ်စောနန်းတင်နှင့် အမျိုးသမီးကလေးများက
နေက်စာချက်ပြုတ်ခြင်းနှင့် ဘုရားအား ဆီမီး၊ ရေချမ်း၊ ပန်းများ ကပ်လှူ
ပူဇော်နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကားကလေး ခြံတွင်းဝင်ရောက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်
အောက်သို့ ရပ်သည်နှင့် အဒေါ်စောနန်းတင်က ဘုရားဝတ်ပြုနေရာမှ
ယောဂီတတ်ကို လည်တွင်သိုင်းပြီး အပြေးထွက်ကြွလာပါသည်။ စောနန်း
နွယ်ကလည်း ကားပေါ်မှအပြေးဆင်းပြီး မိခင်ကို အားကိုးတကြီးဖက်ပြီး
နှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

သားအမိနှစ်ဦး မသေ၍တွေ့ရသော သဘောကိုဆောင်သည့်ဟု
ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ အောင်ဘွားကတော့ ...

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီး ထွက်လာကြတော့ မနက်ခင်း (၉)
နာရီပင် ထိုးနေပါပြီ။ အလင်းရောင်ပင် ရလာပြီဖြစ်သောကြောင့် ကား
ကလေးကို ကိုအောင်စိန်က အလျင်အမြန်မမောင်းတော့ဘဲ ပုံမှန်သာ မောင်း
လာပါတော့သည်။ သာစည်ဆိုသည်မှာ မြေပြန့်နှင့် တောင်ပေါ်ဆက်စစ်
ပေးသော နယ်ခြားမြို့ဖြစ်သောကြောင့် မနက်ခင်းအေးစိမ့်သော ရာသီဥတု
မှ အညာဆန်ပြီး ပူနွေးသောရာသီဥတုသို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွား
ပါသည်။

မန္တလေးမြို့သို့ ဝင်လာတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်
တို့လက်နက်များအား သယ်ဆောင်သွားရန် အခက်အခဲ ရှိလာပါသည်။
မြို့ပေါ်တွင် စစ်တပ်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့က မြို့အဝင် ဂိတ်စခန်းချပြီး စစ်ဆေးလေ့
ရှိလောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ...

“ဦးရီး ... လက်နက်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ စစ်တပ်နှင့်ရဲက
မြို့အဝင်မှာတွေ့သွားရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အဖမ်းခံကြရလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ ဦးရီးတော်က ...

www.burmeseclassic.com

“မယ်မယ် ... နေကောင်းရဲ့လား။ သားတို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ အားလုံးကိစ္စတွေလည်း ပြီးသလောက် ရှိသွားပါပြီ”

“အေးကွယ် ... အမေလည်း သားတို့ကို စိတ်မချဘူးဖြစ်နေတော့ သမီးကလေး အသက်ရှင်ရက်နဲ့ ပြန်မှလွတ်ပါမလားလို့ တွေးပြီး ဘုရားမှာ ဝတ်ပြုဆုတောင်းနေရတော့တာပဲ။ အမေ့အနေနဲ့တော့ ဒါပဲထင်နိုင်တယ်”

“အင်း ... သားတို့ သမီးတို့အားလုံး ခုလို ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်းသာသာ ပြန်ရောက်လာကြတာမို့ အမေ စိတ်ချမ်းသာရပါပြီ။ ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ဘယ်တော့များမှ ပြီးပြတ်မလဲ မသိတော့ပါဘူးကွယ်။ ဒီမှာက မြို့ပေါ်မှာဆိုတော့ သောင်းကျန်းသူတွေနဲ့ဝေးပြီး မသိသာယေးနဲ့ နယ်တွေမှာတော့ ရောင်စုံသူပုန်ကြောင့် အတော်ဆိုးဝါးနေတယ်လို့ သိကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်။

ကဲ ... ငါ့သားတို့၊ သမီးတို့လည်း အိပ်ရေးပျက်ပြီး ပင်ပန်းလာကြတာ။ စားသောက်ပြီး အနားယူကြပါ။ အိမ်က ကလေးမလေးတွေ နန်းကြီးသုပ်တွေ အဆင်သင့်လုပ်ထားတယ်။ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီလည်း ရပါလိမ့်မယ်။ စားသောက်ပြီး အနားယူအိပ်စက်ကြပေါ့။ အမေတော့ ဘုရားဝတ်ပြုလို့ မပြီးသေးတော့ ဆက်ပြီး ဝတ်ပြုလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မယ်မယ်။ သားတို့လည်း သာစည်ဘက်က မနက်စောစာ စားလာပါတယ်။ အခုတော့ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ရေမိုးချိုးပြီး မနက်စာ စားပါဦးမယ်။ ပြီးမှ အနားယူ အိပ်စက်ကြပါမယ်”

“အေးကွယ် ... အေးကွယ်”

ထို့နောက် ကျွန်တော်က ...

“အဒေါ်ရော အေးအေးချမ်းချမ်းပဲလား”

“အေးကွယ် ... ဒီမှာတော့ မန္တလေးမြို့ကြီးမို့လား မပြောဘာဘူး။ အုပ်ချုပ်ရေးလည်း ကောင်းပြီး၊ လုံခြုံရေးလည်း စိတ်ချရပါတယ်။ အဒေါ်တို့မှာလည်း အစောင့်လူရင်းတွေရှိတော့ လုံခြုံပါတယ်။ အဒေါ်သား

လေး အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာမရဘဲ ပြန်လွတ်လာတာ မောင်တောက်ထိန်တို့ ကျေးဇူးပါပဲ။ ကျေးဇူးဆိုတာ ဆပ်တတ်မှ ကျေတာကွယ်။ မောင်တောက်ထိန်တို့ ကျေးဇူးက မနည်းတော့ဘူး။ အဒေါ်တို့မိသားစု အပေါ်မှာ အကြွေးတင်နေပြီကွယ်။ ကဲ ... မောင်တောက်ထိန်တို့ အနားယူကြပါ။ နေ့လယ်စာစားချိန်ကျမှ စားရင်းသောက်ရင်း စကားစပြည်ပြောကြတာပေါ့”

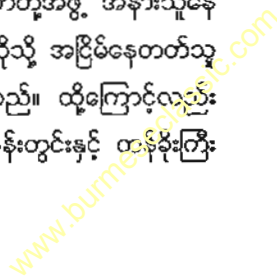
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အဒေါ်”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး မနက်စာကို အဒေါ်တို့ပြင်ထားသော နန်းကြီးသုတ်နှင့် လက်ဖက်ရည်အချိုကို စားသုံးကြသည်။ ပြီးမှ တစ်ချိုးတည်း အိပ်စက်အနားယူခဲ့ကြပါတော့သည်။

နေ့လယ် (၁၂) နာရီအချိန်ကျမှ အိပ်ရာက နိုးကြသည်။ မျက်နှာနဲ့ညီ ထမင်းစိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်၍ နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ ထမင်းစိုင်းတွင် အလွန်စကားနည်းသော စောနန်းနွယ်က သူ၏မိခင်ကြီးအား ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အစုံကို ကျွန်တော့်ကို အမွန်းတင်၍ ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြောပြရာ အဒေါ်ကြီးမှာ စုပ်တသပ်သပ်ဖြင့် ကျွန်တော့်အား တကြည့်ကြည့်နှင့် လွန်စွာ တွေးတင်ရုံနေဟန် ပုံပေါ်ပါသည်။

ဦးရိုးတော်နှင့် အောင်ဘွားတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အမွန်းတင်၍ ပြောကြပါသည်။ ရဲနဲမေကလေးနှစ်ဦးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်းနှင့် မိသားစုပုံစံ နေထိုင်နိုင်ပါက သူမတို့မိသားစုနှင့်အတူ တစ်သက်တာပတ်လုံး နေထိုင်နိုင်ကြောင်း ခွင့်ပြုသည်ဟု ပဋိသန္တာရစကား ပြောဆိုပါသည်။

လောလောဆယ်အခြေအနေအရတော့ အားလုံး အဆင်ပြေနေပါပြီ။ ခေတ်ဆိုးကြီးအတွင်း မည်သည့်ထောင်မှ ပေါ်လာမည်မှန်းမသိသော နေ့သုတို့ အရိပ်အခြေကို စောင့်မျှော်ရင်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အနားယူနေနေသာ ရှိပါတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ထိုသို့ အငြိမ်နေတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ လှုပ်ရှားသွားလာမှ နေတတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးရိုးတော်နှင့် အောင်ဘွားက မန္တလေးမြို့တွင်းရှိ နန်းတွင်းနှင့် တန်ခိုးကြီး

သော ဘုရားများအား ကျွန်တော်နှင့် ရဲနီမေတို့အား လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးပါသည်။

မန္တလေးဈေးချိုတော်ကြီး၌လည်း လိုအပ်သမျှ ဝယ်ခြမ်းပေးပါသည်။ မန္တလေးမြို့ကြီးပေါ်တွင်တော့ အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ လွတ်လပ်စွာ လှည့်လည်သွားလာခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ သတိကိုတော့ မျက်ခြည်ပြတ်မခံပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးသော ဗလကြီးတို့အဖွဲ့နှင့် ဗိုလ်ဗျဿတို့အဖွဲ့အား အဲဒီအထောက်အပံ့ပင် မတွေ့ခဲ့ရပါ။ သေဆုံး၍သွားခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အင်အားစုပြီး ငုပ်၍နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မန္တလေးတောင်ပေါ်၌ ဘုရားဖူးရင်း အနားယူနေကြစဉ် အောင်ဘွားက ရှမ်းတောင်တန်းများကို လှမ်းမျှော်ငေးမောရင်း ..

“ကိုတောက်ထိန်ရေ ... ခေတ်ကြီးကမကောင်းတော့ ဘာဆင်လုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေရမလား။ လှုပ်ရှားမလားဆိုတာ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်။ ပတ္တမြားကိစ္စကတော့ မိုးကုတ်ဘက်သွားရမှာ။ အခု အခြေအနေအရတော့ ဘယ်လိုမှ မသွားရဲဘူး။ ကျွန်တော် ကြီးစားတာလည်း ရတနာမြေပုံ ကြေးနီပုရားကို ရကတည်းက အခုအချိန်အထိပဲ။ မိုးကုတ်ဆိုတာက ဒီကနဲ့ အတော်လှမ်းပြီး နယ်မြေမကျွမ်းကျင်တာမို့ သွားဖို့ရန် အခက်အခဲရှိတယ်။ တိုင်းပြည်ကြီး ငြိမ်းချမ်းမှ သွားရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

“ကိုအောင်ဘွားရေ ... အဲဒီ ပတ္တမြားကြီးနေရာက လုံခြုံမှုကော ရှိရဲ့လား။ တခြားလူခေါ်ပြီး သွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေကော ရှိရဲ့လား။”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျောက်ကလပ်ရွာဘက်က အဘိုးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရဲ့ ဝင်းထဲမှာ အသေအချာ မြှုပ်နှံပြီး သိမ်းဆည်းထားခဲ့တာ။ ကျွန်တော်တို့အဖေက ဖော်ကြည့်ပြီးပြီ။ ခေတ်ကာလက မကောင်းတော့ သယ်ယူပို့ဆောင်ဖို့ အခက်အခဲကြောင့် ပြန်ပြီး လုံခြုံခြုံမြုံ မြှုပ်ထားခဲ့တယ်လို့ အဖေပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီကိစ္စကို အဖေတစ်ဦးတည်း

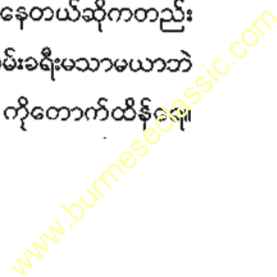
ပဲသိတယ်။ ဒါကြောင့် အဖေကလည်း တော်လှန်ရေး ရဲဘော်ပီပီ နေရာအနှံ့ သွားလာနေရလို့ ကြေးနီပုရားကိုပဲ မြှုပ်နှံပြီး လုံခြုံအောင် ကျွန်တော်တို့တို တစ်ဆင့်အသိပေးသွားတာပါ။

မိုးကုတ်မှာ အဖေ့နဲ့ အဘိုးတို့က ကျောက်တွင်းတွေနဲ့ ခြံတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ မျက်နှာလွဲလူယုံနဲ့ ထားခဲ့ရတာ။ ကျွန်တော်မှာ စာရင်းတွေ အတိအကျရှိပါတယ်။ အခုခေတ် အခြေအနေအရတော့ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေလဲဆိုတာကိုတော့ မသိတော့ပါဘူးဗျာ။ မျက်နှာလွဲ လူယုံတွေနဲ့ သစ္စာရှိသူတွေအပေါ်မှာ မူတည်နေတော့တာပါပဲ။ ပြန်ပေးလည်း ရမှာပေါ့။ ပြန်မပေးရင်တော့လည်း အဆုံးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျောက်တွင်းတွေကို ကျွန်တော်အဘိုးနားမည်နဲ့ အဖေ့နားမည်နဲ့ တူးဖော်ခွင့်လိုင်စင် ခံထားတယ်။ စာရွက်စာတမ်းတွေ ကျွန်တော်တို့မှာ အပြည့်အစုံရှိပါတယ်။

ကျောက်တွင်းလိုင်စင်နှစ်ကလည်း မပြည့်သေးပါဘူး။ အဲဒီ ကိုယ်စားလှယ်တွေက ကျောက်တွင်းတွေကို မတူးဖော်ဘဲ ဒီအတိုင်းတော့ထားမယ်ထင်ပါဘူး။ ရရှိလာမယ့် အကျိုးကျေးဇူးကတော့ ကိုယ်စားလှယ်ဆွေရဲ့ ပြောစကားအရပဲ ပြီးရမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့က တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ဆောင် သွားပြီး စစ်ဆေးနိုင်တာမဟုတ်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ ထားရတာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီကိုယ်စားလှယ်တွေက တစ်လတစ်ခါ၊ တစ်နှစ်တစ်ခါ၊ ဒါမှ နောက် ခြောက်လတစ်ခါလောက် စာရင်းရှင်းတမ်းလုပ်ပြီး အကျိုးအမြတ်တို့ လာမပေးဘူးလား”

“အင်း ... လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်လောက်ကတော့ လာကြပြီး စာရင်းရှင်းလင်းပေးကြပါတယ်။ အကျိုးအမြတ်ကိုလည်း ပေးကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ အဖေမှတော့ ဖြစ်နေတယ်ဆိုကတည်းက မလာကြတော့ဘူး။ ရောင်စုံသူပုန်တွေကြောင့် လမ်းခရီးမသာမယာဘဲ အခက်အခဲရှိတာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ... ကိုတောက်ထိန်ရေ၊ ဒီတိစ္စတွေက သွားကြည့်မှ အဖြေသိရမှာ။

ကျွန်တော်တို့မှာ မြှုပ်နှံထားတဲ့ ပတ္တမြားကြီးကိစ္စက ရှိသေးတော့ မလွဲမသွေ သွားရမှာတော့ ကေန့်အမှန်ပါပဲ။ ဒီကြားထဲမှာ တိုင်းပြည်ကြီး ငြိမ်းချမ်းပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ။ ကိုယ့်အမွေပစ္စည်းဆိုပေမယ့် နာမည်ကြီးပြီး အဖိုးအလွန်တန်တဲ့ ပတ္တမြားကြီးဖြစ်နေတော့ သွားပြီးတူးဖော် ရင်တော့ ရလာသည့်တိုင်အောင် သတင်းပေါက်ကြားတာနဲ့ လမ်းခရီးမှာ ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ် ... ကိုတောက်ထိန်ရေ”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ ... ကိုအောင်ဘွားတို့ကိစ္စက တန်ဖိုးကြီးလွန်းတော့ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် ပြန်ယူတာတောင် အသက်စွန့်ရမယ့် သဘောရှိတယ်။ ပိုင်ရှင်အစစ်အမှန်ဖြစ်လို့ အမွေဆိုတာ ရသင့်ရထိုက်ရင် ရလာမှာပဲ။ ခင်ဗျား တို့မှာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေပြီဆိုတော့ အဲဒီပတ္တမြားကြီးကိစ္စကို ခဏမေ့ထားဦး ပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ အဲဒီပတ္တမြားကြီး မြှုပ်နှံထားတယ်ဆိုတဲ့ အိမ်ကြီးနဲ့ ခြံကြီး ကို ဘယ်သူ့ကို အပ်နှံထားခဲ့တာလဲ”

“အဲဒါကတော့ သိပ်ပြဿနာမရှိဘူးထင်တယ်။ အမျိုးထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး။ အဘိုးရဲ့တပည့်၊ အဖေ့ရဲ့ လူယုံဆီမှာ အပ်နှံထားခဲ့တာ။ အဲဒီ လူယုံကလည်း အဖေ့ရဲ့ သစ္စာရှိတဲ့ လူယုံပါ”

“အင်း ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မိုးကုတ်မြေကို ပတ္တမြားမြေလို့တောင် ခေါ်ကြတာ ဘယ်နေရာတူးတူး၊ ကျောက်ထွက်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားဖူး ထားတယ်။ အခု ကိုအောင်ဘွားတို့ရဲ့ လူရင်းလူယုံကရော အိမ်ဝင်းထဲမှာ တွင်းတူးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားတို့ မလာတာကြာတော့ သူ့အပိုင်လို့ သဘောထားပြီး ခြံမြေတွေကို ရောင်းစားမယ်ဆိုရင်တော့ဗျာ”

“အဲဒီလိုတော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ကျောက်ပြဿာဒ်ဆိုတာ ကတော့ ကျောက်တူးသမားတွေနေတဲ့ ရပ်ကွက်၊ ကျွန်တော်တို့ တွင်းထွေ က အဝေးတောင်ကြောတွေဆီမှာ။ ကျပ်ပြင်မှာ များတယ်။ အဲဒီလူယုံကို လည်း အဖေတို့ပိုင်တဲ့တွင်းကို တွင်းစားပေးထားတာ”

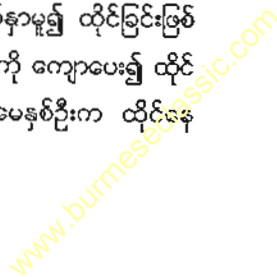
“အင်း ... အဲလိုဆိုရင်တော့လည်း စိတ်ချရလောက်ပါတယ်”
ထိုအချိန်တွင် ရဲနီမေနစ်ဦးတို့မှာ ရှမ်းတောင်တန်းများဘက်သို့ လွမ်းမောဖွယ်ငေးမောကြည့်ရှုရင်း လွမ်းဆွတ်နေကြဟန်ဖြင့် မျက်နှာ မသာ ယာကြပါ။

ထိုသည်ကို ရိပ်မိသော ဦးရီးတော်က ..
“ကဲ ... အောင်ဘွားရေ၊ တောင်အောက်ပြန်ဆင်းကြစို့။ မဟာ မြတ်မုနိဘုရားကြီးဖူးပြီး တရုတ်တန်းမှာ တရုတ်စာတွေစားပြီး အိမ်ပြန်ကြ တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးရီးတော်”
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တောင်အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဖြန်ဆင်းခဲ့ကြပါတော့သည်။ တောင်အောက်တွင် ရပ်ထားသော ဂျစ်ကား တလေးဖြင့် မဟာမြတ်မုနိဘုရားကို သွားဖူးကြပါသည်။ မငြိမ်းချမ်းသော အချိန်ဖြစ်သော်လည်း မန္တလေးမြို့ပေါ်တွင်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခဆင်းရဲ နှင့် ကြုံနေလျှင် ဘုရားတတ်သော ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးများပီပီ ဘုရားရင်ပြင်တော်မှာ လူအတော်စည်ကားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘုရား နူးအဖွဲ့ ဘုရားကြီးအား လက်ယာရစ်ပတ်၍ ဖူးမြော်ကန်တော့ကြသည်။ အလှူငွေများထည့်၍ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

အပြန် မန္တလေးမြို့ တရုတ်တန်းသို့ဝင်၍ တရုတ်အစားအစာများ စားကြပါသည်။ တိုင်းပြည်ကြီး မအေးချမ်းသော်လည်း အစားအသောက် ကောင်းသော တရုတ်တန်းတွင်တော့ လူအစည်ကား မပြတ်ပါ။ စားသောက် ရောများကလည်း မျိုးစုံအောင်ရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဆိုင်လက်ယာဘက်နံရံအနီးတွင် ကပ်ထိုင်နေ ကြပြီး ကျွန်တော်ကသာ ဆိုင်ဝင်ပေါက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ထိုင်ခြင်းဖြစ် သည်။ ဦးရီးတော်နှင့် အောင်ဘွားတို့က ဆိုင်ဝင်ပေါက်ကို ကျောပေး၍ ထိုင် နေကြပြီး ကျွန်တော်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရဲနီမေနစ်ဦးက ထိုင်နေ ကြပါသည်။

၁၄၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ဝင်ပေါက်မှ ဗလကြီးတို့အဖွဲ့ ဝင်လာကြသည်။ ဆိုင်အတွင်း၌ လူအတော်များသောကြောင့် သူတို့အဖွဲ့ ကျွန်တော်တို့အား သတိပြုမိဟန်မတူပါ။ ဆိုင်အပြင် မှောင်ရိပ်ထဲ၌လည်း ဂျစ်ကားသုံးစီးရစ်ထားရာ ကျွန်တော်တို့ကားကို မှတ်မိပုံမရကြပါ။ မူးလည်း မူးနေဟန်တူပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ငွေရှင်း၍ ရန်မများစေရန် ဆိုင်အတွင်းမှ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတော့သည်။ ထိုအချိန်အထိ အောင်ဘွားနှင့် ဦးရီးတော်တို့ကလည်း ဗလကြီးတို့အဖွဲ့အား သတိပြုမိကြဟန် မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အောင်ဘွားအား လက်ကုတ်၍ တီးတိုးပြောပြီး ဗလကြီးတို့အဖွဲ့အား ညွှန်ပြမှ သူတို့ တွေ့မြင်သွားကြသည်။ လူစည်ကားသော ဆိုင်အတွင်း၌ ဗလကြီးတို့အဖွဲ့ကလည်း ရန်ဖြစ်ရန် အကြောင်းမရှိပါ။ နောက်က လိုက်လာကြရုံသာ ရှိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်အထိ ဗလကြီးတို့ ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့သည်မရှိပါ။ ချမ်းမြသာစည်အိမ်ကြီးသို့ ရောက်သည်အထိ အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ အေးချမ်းစွာ ပြန်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။

အခန်း [၃]

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သတင်းနားစွင့်ရင်း ချမ်းမြသာစည်အိမ်ကြီးထဲတွင် စားလိုက်သောက်လိုက် အနားယူလိုက်ဖြင့် ငြိမ်နေကြရပါသည်။ တစ်လခန့်ကြာသောအခါ (.....) ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ အိမ်စောင့်အစိုးရက တိုင်းပြည်၏အာဏာကို လွှဲပြောင်းယူလိုက်ကြောင်း ခေဒီယိုမှ ကြေညာပါသည်။ ခေတ်ကာလ အပြောင်းအလွှဲဖြစ်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ရောင်စုံသူပုန်လှုပ်ရှားမှုများ အနိုက်အတန့် ငြိမ်သက်သွားသလို ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ဘော်ကြိုရွာဘက်သို့ ရုပ်ဖျက်ပြီး စနည်းနာ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၊ ဦးရီးတော်နှင့် အောင်ဘွားတို့သုံးဦးသာ ဖြစ်ပြီး ဘော်ကြိုရွာတွင် အိမ်တော်စောင့်နှစ်ဦးအား ပြန်ရှာပြီး ဟော်နန်းအရှေ့ရှိ အိမ်ကြီးလုံခြုံရေးအတွက် လစာငွေများ ကြိုတင်ပေးကာ အစောင့်အနေအထားဖြင့် ပြန်လည်ချထားခဲ့ရသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၄၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရောင်စုံသူပုန်များက မငြိမ်သက်သေးသေးအစိုးရစစ်တပ်နှင့် တိုက်ပွဲများ မကြာခဏ ဖြစ်နေသောကြောင့် ရှမ်းပြည်နယ်တွင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားခြင်း မရှိသေးပါ။ ထို့ကြောင့် အောင်ဘွားတို့ပိုင်ဆိုင်သော လက်ဖက်ခြံနှင့် သစ်သီးခြံများဘက်သို့ ဦးမလှည့်နိုင်သေးပါ။ ခြံများတွင် မန်နေဂျာနှင့် ခြံအလုပ်သမားများ ခန့်ထားခဲ့သော်ငြားလည်း ဤကဲ့သို့ မငြိမ်သက်သေးသောကာလတွင် ခြံလုပ်ငန်းကို ဖိဖိစီးစီး လုပ်နိုင်ဦးမည်မဟုတ်ပါ။

မိုးကုတ်ဘက်သို့ စုံစမ်းသောအခါ၌လည်း ပတ္တမြားမြေတွင် ရောင်စုံသူပုန်များ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အစိုးရတပ်နှင့် နေ့စဉ် တိုက်ပွဲဖြစ်နေသောကြောင့် မိုးကုတ်မြို့နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လုပ်ငန်းများ ရပ်ဆိုင်းပြီး ကျီးလန်စာစား အခြေအနေတွင် ဖြစ်နေကြကြောင်း စုံစမ်းသိရှိရသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မိုးကုတ်မြို့ဘက်သို့လည်း ခြေဦးမလှည့်သေးပါ။

ရှမ်းပြည်နယ် ဘော်ကြီးရွာ ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း ညဘက်တွင် ရောင်စုံသူပုန်များ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မငြိမ်သက် မအေးချမ်းသေးသော အခါသမယဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဘော်ကြီးဟော်နန်းအိမ်ကြီးတွင် ညမအိပ်တော့ဘဲ မန္တလေးသို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။

စစ်ကားကြီးများ ဥဒဟို ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြ၍ လမ်းခန်းတွင် ရောင်စုံသူပုန်များ၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တိုက်ပွဲများဖြစ်နေသော်လည်း မြို့များပေါ်နှင့် လမ်းခရီးမှာ အတော်ပင် အေးချမ်းပြီး လုံခြုံမှုရှိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အခြေအနေကို စနည်းနာပြီးနောက် မန္တလေးမြို့ပေါ်၌ပင် အနားယူ အခွင့်အလမ်းကိုစောင့်မျှော်နေကြရုံသာ ရှိပါသည်။

စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းသွားသည်ဟု ဆိုသည်နှင့် မြို့ရွာအတော်အေးချမ်းပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။ သို့သော် နယ်စွန့်နယ်ဖျား ကလေးများတွင်တော့ အေးချမ်းခြင်း မရှိသေးပါ။ တိုက်ပွဲဖြစ်သံနှင့် သူ

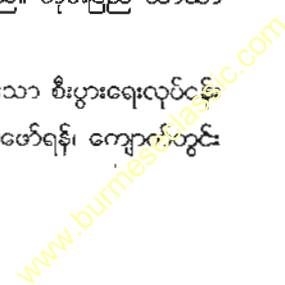
များ ဝင်စီးခြင်း၊ ဝေးပြတိုက်ခြင်း စသော သတင်းများကို နေ့စဉ်ရက်ဆက်ကြားသိနေရပါသည်။

သို့နှင့် အိမ်စောင့်အစိုးရက ဦးနုတို့ ဖဆပလအစိုးရကို အာဏာပြန်လွှဲပေးကြောင်း ကြားသိရပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ တိုင်းပြည်ကြီးမှာ ယခင်ရောင်စုံသူပုန်ခေတ်ကလိုပင် ပြန်လည်လှုပ်ရှားပြီး မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာပြန်ပါသည်။ ထိုအခြေအနေတွင် ကျွန်တော် လွမ်းဆွတ်သတိရသော်လည်း တစ်ခေါက်တစ်ကျင်းပင် ရွာသို့ မပြန်နိုင်ခဲ့ပါ။ ရွာနှင့်တော့ လူကြိုများနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိနေပါသည်။ ချမ်းမြသာစည်အိမ်ကြီးမှာလည်း ကျွန်တော်တို့လို အမာခံလူများမရှိ၍ မဖြစ်ပါ။ နိုင်ငံရေးအခြေအနေအရ တစ်နေ့ရွှေ့တစ်နေ့ငွေ ဖြစ်နေပြီး ခေတ်ဆိုးကြီးပင်။ မြို့ပေါ်နေသော်ငြားလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ဝင်း လုံခြုံအောင် ဂရုစိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်နေကြရပါသည်။

ထိုအချိန်ကာလတွင် ကျွန်တော်နှင့်စောနန်းနွယ်တို့ ချစ်သူများအသို့ အတိအလင်း ရောက်ရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ဖက်သော မိဘ၊ မောင်အွားများကလည်း သဘောတူကြည်ဖြူပြီး ခွင့်ပြုကြပါသည်။ သို့သော် လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုရန်အတွက်ကိုတော့ ခေတ်ကြီးအေးချမ်းမှ ပြုလုပ်ရန် ကျွန်တော်တို့ကပင် အချိန်ဆွဲထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ တပ်မတော်မှ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်၍ တော်လှန်ရေးအစိုးရဟူ၍ အစိုးရအဖွဲ့အစည်းအသစ် ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ တိုင်းပြည်၏ မြို့ရွာများတို့လည်း အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့များနှင့် စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ စစ်တပ်မှလည်း တင်အင်အားဖြင့် မငြိမ်သက်သော နယ်မြေများတွင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရန် အုပ်ချုပ်ရေးကို စနစ်တကျ ကိုင်တွယ်အုပ်ချုပ်သောကြောင့် သူပုန်၊ သူကန်များ ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်။ တိုင်းပြည် သာယာသာယာပြန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရပ်နားထားကြသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် မိုးကုတ်မြို့ကိုသွားပြီး ပတ္တမြားကြီးအား တူးဖော်ရန်၊ ကျောက်တွင်း

၁၅၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

များနှင့် လက်ဖက်ခြံ၊ သစ်သီးခြံများအား ပြန်လည်အုပ်ချုပ် လုပ်ကိုင်ရန် အစီအစဉ် ဆွဲရပါတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် မယ်တော်ကြီးက ကျွန်တော် နှင့် စောနန်းနွယ်တို့အား လက်ထပ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်နှင့်ရန် နှိုးဆော်ပါ တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မွေးရပ်ဌာနီ ရွာဆီသို့ပြန်ပြီး မိဘများ အား အသိပေး၍ မန္တလေးမြို့သို့ ခေါ်ဆောင်လာရန် အကြောင်းဖန်လာပါ တော့သည်။

တိုင်းပြည်ကြီးလည်း အေးချမ်းပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော် နှင့်အတူ အောင်ဘွားနှင့် စောနန်းနွယ်တို့ကလည်း လိုက်မည်ဖြစ်သည်။ လုံခြုံရေးအဖော်အဖြစ် ရဲနီမေနစ်ဦးမှာလည်း လိုက်ကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ ရဲနီမေနစ်ဦးမှာ တိုင်းရင်းသူများဖြစ်ကြသည့်အပြင် လွန်စွာ သစ္စာရှိပြီး တာဝန်ကို အလွန်ကျေပွန်ကြပါသည်။

သူတို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသော ချမ်းမြသာစည်အိမ်ကြီး၏ အတွင်းအပြင်ကိစ္စမှန်သမျှ စိတ်ချလက်ချ အားကိုးရပါသည်။ ထမင်းကျွေး ၍ လစာပေးသော စောနန်းနွယ်တို့ မိသားစုအပေါ်၌လည်း ဆွေမျိုးအရင်း အချာလို ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြပြီး တာဝန်လည်း အလွန်ကျေပွန်ကြပါသည်။

ထို့ပြင် အတိုက်အခိုက်၊ အသတ်အပတ်ဘက်တွင်လည်း ကျွန်ုပ် ကျင်ကြသောကြောင့် စောနန်းနွယ်၏ လုံခြုံရေးအတွက် စိတ်ချရသော အစောင့်အရှောက်များအဖြစ် အလိုအလျောက် ခန့်ထားခြင်း ခံလိုက်ရသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

မယ်တော်ကြီးက နွေကောင်းရက်သာ ရွေးပေးသည်။ အစီအစဉ် အရ မန္တလေးမြို့တွင် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရန် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန် တော်တို့ရွာ၌လည်း မလုပ်၍ ရမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရွာသို့ပြန်ပြီး မိဘများအား အကြောင်းကြား၍ သင့်လျော်သော မင်္ဂလာ ပေးတော့ လုပ်ပေးရပေဦးမည်။ ထိုမှအပြန်တွင် မန္တလေးမြို့၌ ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော မင်္ဂလာပွဲလုပ်ရန် အစီအစဉ် ဆွဲကြရပါသည်။

မောင်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၁၅၁

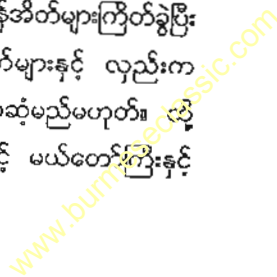
ထို့ကြောင့် ရက်တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်တို့ မယ်တော်ကြီး၊ စော နန်းနွယ်နှင့် ရဲနီမေနစ်ဦး၊ အောင်ဘွားတို့အပါအဝင် ရွာသို့ ဆင်းခဲ့ကြပါ သည်။ အပြန်တွင်တော့ မိဘနှစ်ပါးပါ။ ပါလာမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဂျစ်ကား တလေးက အလွန်ကျပ်ညပ်၍ နေပေဦးမည်။ ထို့ကြောင့် မယ်တော်ကြီး၏ အစီအစဉ်အရ အရေးပေါ် ကားတစ်စီး ဝယ်လိုက်ရပါသည်။

ထိုကားကြီးမှာ ထိုခေတ်က အလွန်ခေတ်စားသော မာဒီဒီးအမျိုး အစား ဆလွန်းကားနက်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကားမောင်းရန်အတွက် အောင် ဘွားက တာဝန်ယူသည်။ မယ်တော်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ထောင်းနှစ်ဦး၊ ရဲနီမေနစ်ယောက်တို့ပါ လိုက်ပါကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဂျစ်ကား ဆီတွင် ဦးရီးတော်နှင့် ကားဆရာ ကိုအောင်စိန်တို့က လိုအပ်သောပစ္စည်း များ တိုက်ကာ နောက်က လိုက်လာကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

မန္တလေးမှ ကျောက်ဆည်မြို့သို့သွားသော လမ်းခရီးမှာ အသွား အပြန် ကားများဖြင့် စည်ကားနေသည်။ ကျောက်ဆည်မြို့မှ မိတ္ထီလာမြို့သို့ သွားသောလမ်း၌လည်းကောင်း၊ မိတ္ထီလာမြို့မှ ပျဉ်းမနား တောင်ငူဘက် သွားသော ကားလမ်းခရီးတွင်တော့ ကားအသွားအလာကျသည်။ သို့ မှတ် စစ်ကားများ နေရာအနှံ့တွင် သွားလာနေကြသောကြောင့် လမ်းခရီး မြို့ဝှ ကောင်းမွန်ပါသည်။

မြို့ရွာများ၌လည်း အသွားအလာမပြတ် စည်ကားနေပါသည်။ မန္တလေးမြို့မှ ကားနှစ်စီးဖြင့် မနက်စောစော ထွက်လာခဲ့ကြရာ တောင်ငူ မြို့တို့ကျော်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ရွာလမ်းဆုံရောက်တော့ ညနေ (၃)နာရီခန့် မြို့နယ်ရှိပါပြီ။ ရွာကိုကူးရန်အတွက် ကားများကို ရပ်ထားပြီး လှည်းကြို ဆောင်ရပါသည်။ မိန်းမသားများပါ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိုးကျော်တို့ လှည်းတစ်စီး ဆန်အိတ်များကြိတ်ခွဲပြီး အပြန် လှည်းကြိုရသည်။ သို့သော် ဆန်အိတ်များနှင့် လှည်းက မြို့ပြန်သောကြောင့် လိုက်ပါလိုလျှင်လည်း လူကဆံ့မည်မဟုတ်။ ထို့ ကြောင့် အမျိုးသမီးများအား ဦးစားပေးသည့်အနေဖြင့် မယ်တော်ကြီးနှင့်

၁၅၂ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

စောနန်းနွယ် အစောင့်အရှောက်အဖြစ် ရဲနီမေနစ်ဦးတို့အား အလျင် လှည်းပေါ်တင်ပေးပြီး ကိုအောင်စိန်က ကားများစောင့်ရင်း လမ်းဆုံချေးဆိုင်တန်းတွင် နေခဲ့ရသည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၊ ဦးရီးတော်နှင့် အောင်ဘွားတို့က လှည်းအနောက်မှ ကုန်းကြောင်းလျှောက်၍ လိုက်ရန် စီစဉ်ရတော့သည်။ ထိုစဉ် လှည်းဆရာကိုမိုးကျော်က ...

“တောက်ထိန် ... မင်းတို့သုံးယောက်ထဲလည်း ဖြစ်သလို လိုက်ခဲ့ပါတော့လား။ စကားလည်းပြောရင်း လှည်းမောင်းရင်းပေါ့”

“သွားနှင့်ပါ ... မိုးကျော်ရာ။ ရွာကျတော့မှ တဝကြီးစကားပြောကြတာပေါ့။ ငါတို့ ညအိပ်ဦးမှာပဲ”

“အေး ... အေး ... အဲဒါဆိုရင် ငါတို့ သွားနှင့်ပြီ။ မင်းတို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းသာ လျှောက်လာခဲ့ကြ။ ရွာရောက်လို့ရှိရင် ငါ လှည်းတစ်စီး အမြန်စီစဉ်ပြီး မင်းတို့ကို ကြိုဖို့ အမြန်လွှတ်လိုက်မယ်”

“သွားစမ်းပါ ... မိုးကျော်ရယ်။ ဒီလမ်းနဲ့ဒီခရီး ငါတို့က ရွာသွားတော့ပဲ။ ဘဝမပေပါဘူး။ မင်းလှည်းမောင်းတာလောက်တော့ ငါတို့ အိပ်လိုက်နိုင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့ မရှုရှိုက်ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ရိုးပြတ်နံ့သင်းသင်းလေးကို ရှုရှိုက်ရင်း လှည်းနောက်မှလိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ (၅)မိုင်ခန့်ဝေးသော ခရီးဖြစ်သော်လည်း အချိန် တစ်နာရီခွဲခန့်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရွာကို ရောက်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရှေ့လှည်းပေါ်မှ မိုးကျော်က ရွာဝင်သည်နှင့် ...

“တောက်ထိန်တို့ .. ပြန်လာပြီဟေ့”

ဟု အော်ဟစ်သွားသောကြောင့် ရွာလယ်လမ်းသို့ ဝင်သည်နှင့် ရွာရှိအိမ်များက ကိုယ်စီကိုယ်စီ ထွက်၍ကြည့်ကြပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် မွေးရပ်ဌာနီ ချက်မြှုပ်ရွာဆီသို့ ပြန်ရောက်ပြီး မိခင်ပခင်း ဆွေမျိုးများနှင့် ငယ်ပေါင်းတို့ကို တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့်

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၁၅၃

ဝမ်းသာရသည့်အပြင် လက်ထပ်ရမည့် သတို့သမီးလောင်းနှင့် သူမ၏ အုပ်ထိန်းသူများလည်း ပါလာကြသောကြောင့် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်မိပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ပြန်လာသည်ကို သတင်းကြားသဖြင့် ရွှေခိုရွှေဝါညီအစ်ကိုနှင့် နွားကျောင်းသားဖော်များလည်း စုစည်း၍ ရောက်ရှိလာတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာလယ်ရှိ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်တော့ ကျွန်တော်၏ မိဘများအပြင်၊ ဘကြီးသူကြီးကလည်းကောင်း၊ ကာလသားခေါင်း ကိုချက်ကြီးတို့ အဖွဲ့ကလည်းကောင်း၊ စောင့်ကြိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။ မိဘများနှင့် သူကြီးက ဣန္ဒြေဖြင့် ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ကြသော်လည်း ကာလသားခေါင်း ကိုချက်ကြီးက ကျွန်တော်နှင့် ပြောမနာဆိုမနာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူများပီပီ-

“ဟ ... ငါ့ကောင်ကြီး တကယ်လုပ်လာပါလား။ အရင်ကတော့ ငါက နွားကျောင်းသားကလေး မှတ်နေတာ။ အခုတော့ ယောက်ျားကြီးလုံးလုံး လူပျိုကြီးရုံးအောင် ဖြစ်နေပါပကောလား။ ဝမ်းသာတယ်ဟေ့။ မင်းတို့ ဘကြီးသူကြီးကို ကျေးဇူးမမေ့နဲ့။ တကယ်တမ်းဆို မင်းတို့ကို အောင်သွယ်ပေးတာ မင်းဘကြီး သူကြီးပဲကွ .. ဟား ... ဟား ... ဟား ..”

ထိုအခါ သူကြီးက ...

“တယ် ... ဒီကောင်နယ် ... ပေါက်တတ်ကရ လူကြီးတွေရှေ့မှာ။ ဝေးဝေးသွားနေစမ်း”

ဟု ငေါက်တော့သည်။ ထိုအခါမှ ကာလသားခေါင်း ကိုချက်ကြီးမှာ မချိုမချင်ပြုံး၍ သူကြီးမျက်စိအောက်မှ ရှောင်ထွက်သွားတော့သည်။ ဧည့်သည်များအား အဖေ၊ အမေတို့က အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပင့်ဖိတ်ပြီး နေရာပေးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာလာချင်း မင်္ဂလာသတင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ခြံဝင်းအတွင်း ရွာသူရွာသားများ၊ ဆွေမျိုးများနှင့် ပြည်လျှံသွားပါသည်။ ထွန်စွာ မင်္ဂလာရှိသော နေ့တစ်နေ့လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကြိုတင်၍ အကြောင်းကြားထားခဲ့သဖြင့် မိဘများက စားရေးသောက်ရေး နေရေး

ပြည်စုံစွာ စီစဉ်ထားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တောရွာအိမ်ကြီးများမှာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတမျှ ကျယ်ဝန်းလှသော ရှေးခေတ်က အိမ်ကြီးများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် အဖေ၊ အမေတို့က ဧည့်သည်များအား စားသောက်ဖွယ်ရာများတို့ဖြင့် စုံလင်အောင် ဧည့်ဝတ်ပြုကြပါသည်။ စောနန်းနွယ်နှင့် ကိုအောင်ဘွား၊ ဦးရီးတော်နှင့် မိခင် ဒေါ်စောနန်းတင်တို့ကလည်း ဝမ်းသာကြည်နူး ပီတိဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် စောနန်းနွယ် စိတ်ချမ်းသာကြရပါသည်။

ရွာမှ အမျိုးများကလည်း တောက်ထိန် မင်္ဂလာဆောင်ပြန်လာသည်ဟူသော သတင်းကြားသောကြောင့် အိမ်ပေါ်သို့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် တက်လာကြပြီး သတို့သမီးလောင်း စောနန်းနွယ်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်အား နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။ လူကြီးချင်း စကားပြောကြပြီး ညှိနှိုင်းစိစဉ်ကာ နောက်တစ်ရက်ကျော်တွင် ရွာထုံးစံနှင့်အညီ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကြီးရှေ့တွင် မဏ္ဍပ်ထိုး၍ မင်္ဂလာဆောင်ရန်နှင့် နောက်တစ်ပွဲကိုတော့ မန္တလေးမြို့ပေါ်တွင် မင်္ဂလာဆောင်ရန် ညှိနှိုင်းသဘောတူကြပါသည်။

အဖေက ထုံးစံအတိုင်း မင်္ဂလာဦး သတို့သားနှင့် သတို့သမီးအတွက် လယ်ပွဲများ၊ နွားများနှင့် အတွင်းပစ္စည်းများအား လက်ဖွဲ့အဖြစ် ခွဲဝေပေးရန် စီစဉ်ထားကြောင်းပြောတော့ စောနန်းနွယ်တို့ဘက်ကလက်မခံပါ။ ပစ္စည်းဥစ္စာများ မလုံအပ်ကြောင်းကိုသာ တွင်တွင်ငြင်းနေတော့သည်။ အလုပ်အကိုင်နှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာများအား သူတို့ဘက်ကပဲ ပံ့ပိုးမည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ ထိုအခြေအနေကိုလည်း ကျွန်တော်မိဘများက တစ်ဦးတည်းသောသား ကျွန်တော်အတွက် ကျေနပ်ကြဟန် မတူပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကျေနပ်စေရန်အတွက် လိုအပ်ပါမှ ယူပါမည်ဟု ချောမောပြောဆိုသောကြောင့်သာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေပြေ ကျေအေးကြတော့သည်။

ညနေချမ်းအချိန်သို့ ရောက်တော့ စောနန်းနွယ်က သူတို့ (၁) သတိတိနေထိုင်၍ စတည်းချခဲ့သော ရွာသင်္ချိုင်းကုန်း နွားစာကျက်အနီးရှိ ကျောင်းအိုကြီးသို့ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ရင်း သွားရောက်ကြည့်ရှုရန် ပူဆာပါသည်။

မိခင်ကြီး ဒေါ်စောနန်းတင်ကလည်း ဒုက္ခခံ၍ ဆင်းရဲစွာ နေခဲ့ရသော ကျောင်းအိုကြီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အား သတိရကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့် ကျွန်တော် အောင်ဘွားကိုခေါ်၍ စောနန်းနွယ်တို့ သားအမိနှင့်အတူ ရွာပြင်သို့ထွက်မည့်အလုပ်တွင် အောင်ဘွားက နွားကျောင်းသား သူငယ်ချင်းများအတွက် သူ မန္တလေးမှဝယ်ယူခဲ့သော ထိုးမုန့်နှင့် လမုန့်များကို ယူခဲ့ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်ကြပါသည်။ ရွာပြင်ကွင်းစပ်နားတွင် နွားကျောင်းသား သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော မိုးကျော်နှင့် ရွှေဝါရွှေနီညီအစ်ကို ကျော်သန်းတို့က ဝိုင်းလာကြသည်။ အောင်ဘွားအား ဖက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။

အောင်ဘွားက အပေါင်းအသင်းများအား ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့တွင်ပါလာသော မုန့်များအား ထုတ်၍ကျွေးပါသည်။ အဖေ ဒေါ်စောနန်းတင်နှင့် စောနန်းနွယ်တို့က သူမတို့ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော ကျောင်းအိုကြီးနှင့် ရွာသင်္ချိုင်းကုန်းအား လွမ်းမောစွာကြည့်ရင်း စောနန်းနွယ်က ...

“မောင်လေး ... မိုးကျော်နဲ့ ရွှေနီရွှေဝါ၊ မောင်ကျော်သန်းတို့ အစ်မတို့ စိုက်ထားခဲ့တဲ့ သီးပင်၊ စားပင်တွေ စားကြရဲ့လား။”

“စားရပါတယ် ... အစ်မရယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွင်သာမက သူကြီးအိမ်နဲ့ ကာလသား ကိုချက်ကြီးတို့အိမ်ကိုလည်း ဝေပေးပါတယ်။ လက်စရိုက်ထားတာမို့ မျိုးခံပြီး ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားအဖွဲ့ တစ်ရာသီပြီးတစ်ရာသီ ဆက်စိုက်ခဲ့ကြတာ အခုအချိန်ထိ စားသုံးရဆဲပါပဲ။”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကတော့ အစ်မစောနန်းနွယ်နှင့် ကိုအောင်ဘွားတို့၊ ကိုတောက်ထိန်တို့ကို သတိရတိုင်း နွားကျောင်းရင်း ဒီစိုက်ခင်းကလေးတွေကိုပဲ ရေလောင်းပေါင်းသင် စိုက်ပျိုးပြုစုလာခဲ့ကြတာ အခု

အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့

အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့ကို အစီအစဉ်ရေးဆွဲပေးရန်အတွက် စီမံကိန်းရေးဆွဲပေးရမည်။ အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့ကို အစီအစဉ်ရေးဆွဲပေးရန်အတွက် စီမံကိန်းရေးဆွဲပေးရမည်။

ထိုအခါ ရွှေနိုင်ရွှေပါ ညီအစ်ကိုတို့က ...

“ကိုအောင်ဘွားတို့၊ အစီအစဉ်ရေးဆွဲပေးရန်အတွက် စီမံကိန်းရေးဆွဲပေးရမည်။ အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့ကို အစီအစဉ်ရေးဆွဲပေးရန်အတွက် စီမံကိန်းရေးဆွဲပေးရမည်။

ထိုအခါ စောနန်းနွယ်က ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... မောင်လေးတို့ရယ်။ အစီအစဉ်ရေးဆွဲပေးရန်အတွက် စီမံကိန်းရေးဆွဲပေးရမည်။ အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့ကို အစီအစဉ်ရေးဆွဲပေးရန်အတွက် စီမံကိန်းရေးဆွဲပေးရမည်။

အခုတော့ အစီအစဉ်ရေးဆွဲပေးရန်အတွက် စီမံကိန်းရေးဆွဲပေးရမည်။ အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့ကို အစီအစဉ်ရေးဆွဲပေးရန်အတွက် စီမံကိန်းရေးဆွဲပေးရမည်။

“ကျေးဇူးပဲ ... အစီအစဉ်ရေးဆွဲပေးရန်အတွက် စီမံကိန်းရေးဆွဲပေးရမည်။ အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့ကို အစီအစဉ်ရေးဆွဲပေးရန်အတွက် စီမံကိန်းရေးဆွဲပေးရမည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းများအား ဆောင်ရွက်ပေးရန်အတွက် စီမံကိန်းရေးဆွဲပေးရမည်။ အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့ကို အစီအစဉ်ရေးဆွဲပေးရန်အတွက် စီမံကိန်းရေးဆွဲပေးရမည်။

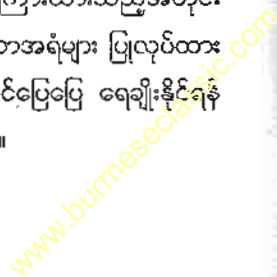
အဖွဲ့များအဖွဲ့က အမြဲတမ်း ရှင်းလင်းနေပြီး ရတနာစိုက် စိုက်ပျိုးထားသော ရတနာပေါ်သီးနှံ စိုက်ပျိုးခင်းကလေးများမှာ စိမ်းစိုပြီး သီးနှံပင်မျိုးစုံ စိုက်ပျိုးအောင်မြင်နေပါသည်။

စောနန်းနွယ်နှင့် သူမ၏ မိခင်ကြီးတို့မှာ မြောင်းဘောင်များပေါ်တွင် စိုက်ပျိုးထားသော ချဉ်ပေါင်ပင်၊ မုန်ညှင်းပင်၊ ရုံးပတိပင် စသော ရာသီပေါက်ကလေးများအား တယုတယ ကိုင်ကြည့်ကြပြီး ပျော်ရွှင်နေကြပါသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း အလွန်ပျော်ပါသည်။

ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်နှင့် နွားကျောင်းသားဘဝကလေးကိုလည်း အမှတ်တရ အောင်မေမိပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော့်အခြေအနေမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ အသိုင်းအဝိုင်း မြောက်စားခံရသောကြောင့် နေချင်း ညချင်း သူဌေးသားဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရပါတော့သည်။ ဤသည်မှာလည်း ဘဝဟောင်းများစွာက ပဋ္ဌာန်းဆက်များပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မိုးချုပ်စနေဝင်ခါနီး မိုးကျော်တို့ ရွှေပါတို့ နွားများသိမ်းချိန် ရောက်မှ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ရွာတွင်းအိမ်သို့ ပြန်ဝင်လာကြရာ ကိုချက်ကြီးတို့ ကာလသားအဖွဲ့ဝင်များက ကျွန်တော်တို့အိမ်ကြီးရှေ့တွင် ဝိုင်းဝန်းစုပေါင်း၍ မဏ္ဍပ်ကြီးကို ထိုးနေသည်။ အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီးများ ထွန်းညှိရန်အချို့က ပြင်ဆင်နေကြသလို အမျိုးသမီးအဖွဲ့များကလည်း ကျွန်တော်တို့ရွာ၏ ထုံးစံအတိုင်း မဏ္ဍပ်ဆောက်သူများအား ညဇာကျွေးမွေးညှော်ခံရန် ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်နေကြပါသည်။ တစ်ဖက်တစ်ချင်း ကျွန်တော်တို့အိမ်ကြီးမှာ အလှူအတန်းလုပ်မည့် အိမ်ကြီးနယ် လူစည်ကား၍ နေပါတော့သည်။

စောနန်းနွယ်တို့ မိသားစုအတွက် ရေခဲချိုးရန် ယခင်က အကာအရံမဲ့သော ရေချိုးသည့်နေရာတွင် ကျွန်တော် မှာကြားထားသည့်အတိုင်း ကိုချက်ကြီးတို့အဖွဲ့က ရေချိုးခန်းအဖြစ် ယာယီအကာအရံများ ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သားအမိ အဆင်ပြေပြေ ရေချိုးနိုင်ရန် ရန်ပေးမနှစ်ဦးကလည်း စောင့်ရှောက်စီစဉ်ပေးပါသည်။

၁၅၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီးတော့ ညစာစားရန် ထမင်းပိုင်းကြီးများမှာ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဝိုင်းက နှစ်ဖက်မိဘများနှင့် သူကြီးတို့ဝိုင်း၊ တစ်ဝိုင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များနှင့် အပေါင်းအသင်းများပိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဟင်းလျာများမှာ ကြက်၊ ဝက်၊ ဆီပြန်ဟင်းများအပြင် အသစ်နံ့နှင့် စိုက်ခင်းမှရသော အသီးအရွက်အကြော်များ၊ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်အကြိုက် ကြက်အရိုးအရင်းနှင့် ဘူးသီးကာလသားချက်ဟင်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။ အမေ၏လက်ရာ ငါးပိကြော်၊ ငါးခြောက်ထောင်းဟင်းလည်း ပါပါသည်။ တို့စရာ၊ မြှုပ်စရာ၊ ငါးပိရည်လည်း ပါပါသည်။

ထို့ကြောင့် အားလုံးလည်း ထမင်းမြိန်ကြပါသည်။ ရွာမှ ရွာသူရွာသားများမှာ ကျွန်တော်၏ အဖေနှင့်အမေဘက်မှ အမျိုးများချည်းဖြစ်သောကြောင့် လာ၍ သတင်းမေးကြသော သူများမှာ မစပါ။ ည (၉)နာရီခန့် အိပ်ချိန်ရောက်မှသာ လူစေတော့သည်။ သို့သော် သူကြီးနှင့် ကျွန်တော်၏ ငယ်ပေါင်းများ၊ ကိုချက်ကြီးတို့အဖွဲ့ ကျန်ရှိနေသေးသည်။

သူကြီးက နှစ်ဖက်မိဘများနှင့် တိုင်ပင်ပြီး အကျွေးအမွေးကိစ္စနှင့် ညှိနှိုင်းဆုံးဖြတ်ရေးကိစ္စများကို ညှိနှိုင်းပြီး စီစဉ်နေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာ၏ သာရေး၊ နာရေး ကိစ္စများတွင် ညှိနှိုင်းပွဲမကျင်းပမီနှင့် ကျင်းပပြီးသည်အထိ နေရာညပါ လာသမျှလူကို မနက်၊ ည ထမင်းကျွေးရသည်မှာ ထုံးတမ်းစဉ်လာဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အချက်အပြုတ်၊ အမျိုးသမီးအဖွဲ့နှင့် လိုအပ်သမျှကူညီရန် ကာလသားများအဖွဲ့က အလှူအိမ်တွင်အိပ်ပြီး အလှူအိမ်တွင် စားကြသည်မှာ ပွဲမပြီးမချင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်မှာ ရွာထုံးစံ၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ခရီးပန်းလာကြသော စောနန်းနွယ်နှင့် မိခင်ကြီးတို့အား အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းများတွင် နေရာပေး၍ အနားယူအိပ်စက်စေပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွား၊ ဦးရိုးတော်တို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့၏ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ကာလသားအဖွဲ့အား လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ်

လောကီကလေးပစ္စည်း ❀ ၁၅၉

ထို့ဖြင့် ညှိနှိုင်းပြီး မြို့အကြောင်း၊ ရွာအကြောင်း အာလာပသတ္တဝါ စကားများပြော၍ ညှိနှိုင်းသည်အထိ ညှိနှိုင်းနေရပါသေးသည်။ ဤသည်မှာလည်း ရွာထုံးစံပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျေးရွာများလေ့အရ မြို့များသို့ အရောက်အပေါက် နည်းကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာမှ လူများမှာ အနီးဆုံး တောင်ငူမြို့သို့ပင် ရောက်နေသူက နည်းပြီး မန္တလေးမြို့တော်ကြီးကို အရောက်အပေါက် မရှိသလောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မန္တလေးမြို့တွင် ကျင်းပမည့် ကျွန်တော်တို့၏ မင်္ဂလာဆောင်သို့ ရောက်ဖူးပေါက်ဖူးအောင် လိုက်ပါလိုကြသည်က တစ်ရွာထုံးစံနီး ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤရွာတွင်မင်္ဂလာဆောင်ပြီး မန္တလေးမြို့တွင် ထပ်မံဆောင်မည့် မင်္ဂလာဆောင်သို့ ခရီးလမ်း အခက်အခဲများကြောင့် အရေးကြီးလူများသာ လိုက်ပါရန် တောင်းပန်ရတော့သည်။ ကျေနပ်ဟန်တော့ မရှိကြပါ။ သို့သော် ထိုအချိန်က ခရီးသည်တင်ကားနှင့် မန္တလေးမြို့တွင် တည်းခိုရန် နေရာအဆင်ပြေမည် မဟုတ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တောင်းပန်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တောသူတောင်သားများ သဘာဝမှာ မြိန်ရာဟင်းကောင်း၊ ခင်ရာဆွေမျိုးဟူသော စကားပုံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာဆောင်အားအရောက်လာ၍ ပံ့ပိုးကူညီပြီး မန္တလေးမြို့တော်ကြီးတွင် တန်ခိုးကြီးသော ဘုရားများအား လှည့်လည်ဖူးမြော်လိုသည်က အဓိကအကြောင်းအရာ ဖြစ်ပါသည်။

မေတ်ကာလကြီး အေးချမ်းတည်ငြိမ်ပါက ကျွန်တော် တစ်ရွာလုံးအား လိုက်ပါနိုင်ရန် ကားများစီစဉ်ပေးပြီး မန္တလေးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့အား လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးပြီး တန်ခိုးကြီးဘုရားများအား ဖူးမြော်စေချင်လှပါသည်။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင်တော့ မဖြစ်နိုင်သေးပါ။

အနည်းအပါးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က လုံလောက်ခံသာတာပဲ လျှံအောင်ပင် ပေးလိုက်ပါသေးသည်။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်၏ မိဘများက ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံအား လက်ဖွဲ့ကြေးများအပ်သည်။ ထိုအထဲတွင် ငွေကြေးသာမက လယ်ပွဲများ၊ နွားများ၊ လက်ဝတ်လက်စားများလည်း ပါ သေးသည်။ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးများက ငွေကြေးလောက်သာဖြစ်သော်လည်း ဆွေမျိုးအရင်းအချာများက လယ်ပွဲများနှင့် နွားများ၊ ရွှေငွေရတနာ၊ လက် ဝတ်လက်စားများကို လက်ဖွဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က မိဘများပေးအပ်သော ပစ္စည်းနှင့် ငွေကြေးစာရင်း များကို စောနန်းနွယ်နှင့် မိခင်ကြီးတို့အားအပ်ရာ သူတို့က လက်မခံချင်ကြ ဝါ။ သို့သော် မင်္ဂလာဦးပစ္စည်းများ ဖြစ်သောကြောင့် လက်မခံ၍ မရပါဟု ကျွန်တော်မိဘများက ပြောသောကြောင့် လက်ခံသော်လည်း ရရှိသော ငွေကြေးအကုန်လုံးကို ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးနေ သော ကျွန်တော်၏ငယ်ဆရာ ဆရာတော်ဦးဝေဒနထံ လိုအပ်သည်များ သုံးစွဲ ရန် ဝတ္ထုငွေအဖြစ် လှူဒါန်းပါသည်။ ဆရာတော်မှာ ငယ်ဆရာဖြစ်ပြီး ပွဲ ကျောင်းဆရာတော်ဖြစ်သောကြောင့် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် ဖွင့်လင်းစွာ မိန့်ကြားသည်က ...

“တောက်ထိန် ... ငါ မင်းကို ဗေဒင်တွက်ပေးတာ မှန်ရဲ့လား။ နောက် ဒါထက် ထူးခြားတာတွေ ကြုံရလိမ့်ဦးမယ်။ အန္တရာယ်တော့ များ သကဲ့။ မင်းရဲ့ ပထမဆုံးမွေးလာမဲ့ ကလေးဟာ ယောက်ျားလေးဖြစ်ရမယ်။ အံ့ပွားပါပြီ။ မင်းလိုပဲ လက်ဖျံရိုးတစ်ချောင်းတည်းနဲ့ ထူးခြားတဲ့ကလေးဖြစ် မယ်။ မင်းထက် ထူးချွန်လိမ့်မယ်”

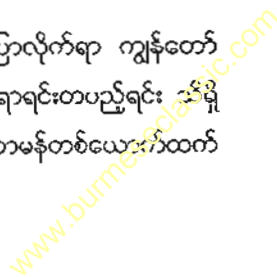
ထိုသို့ ဆရာတော်က တဲ့တိုးကြီးဟောပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော် နုံးကွယ်ထားပြီး ကျွန်တော့်နှင့် ဆရာတော်သာ ဆရာရင်းတပည့်ရင်း သိရှိ ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်မှာ ပေါ်သွားတော့သည်။ လူသာမန်တစ်ယောက်ထက်

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စအား ရွာ ထုံးစံနှင့်အညီ နှစ်ဖက်လူကြီးများက ဆောင်နှင်းပေးကြပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ သရက်တောရွာတင်သာမက ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများကလည်း လာကြ သဖြင့် အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် အလွန်စည်ကားသော မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

တောရွာထုံးစံအတိုင်း မနက်၊ ည ထမင်းကျွေးကြရာ အလှူကြီး သဖွယ် အလွန်ကျွေးရသည်။ သူကြီးနှင့် ကာလသားခေါင်း ကိုချက်ကြီး တို့ကလည်း အဆင်ပြေအောင် ကိစ္စများကိုပင် သူတို့ ရှာဖွေကြီးကြပ်လုပ်ကိုင် ပေးသည်။ ကျွန်တော်၏ ငယ်ပေါင်းများဖြစ်သော နွားကျောင်းသားဖိုးကျော် နှင့် ရွှေခို၊ ရွှေဝါ၊ ကျော်သန်းတို့အဖွဲ့ကိုတော့ လိုအပ်သမျှ ခိုင်းစေပါသည်။ အပြေးအလွှားသွားကြသော ခြေမြန်တော်သားများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထို လည်း အလွန်ပင်ပန်းကြသည်။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသောညတွင် ကြိုးတား၍ တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ လက်ဖွဲ့ကြေး တောင်းကြသည်။ ထိုခေတ်က မြို့မှာလို များများစားစား တောင်းကြသည်တော့မဟုတ်။ ကာလသား၊ ကာလသမီးများအတွက် ချစ် ဖြစ်စားရန်နှင့် ကာလသားများအတွက် အရက်သောက်ရန် ငွေကြေး

ပိုပြီးစွမ်းဆောင်နိုင်သော ကျွန်တော်၏ အရည်အချင်းများကို သူတို့ သိရှိ သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် လွန်စွာ အံ့ဩသွားကြသည်။

ဆရာတော်အား ဝတ္ထုငွေနှင့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ လှူဒါန်းပြီး ကျွန် တော်တို့ ရွာဦးကျောင်းမှ ရွာလယ်အိမ်သို့ ပြန်ကြတော့ လမ်းတွင် အောင် ဘွားက ...

“ကိုတောက်ထိန် ... ခင်ဗျားက မွေးရာပါ တိုက်ခိုက်ရေးသမား ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ဆရာတော် ဦးဇေယျာ ပွဲကျောင်းထွက်ဆိုတော့ မူလ သဘာဝဓာတ်ခံအပြင် သိုင်းပညာမျိုးစုံကိုလည်း သင်ကြားတတ်မြောက် တဲ့အတွက် လွန်စွာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာတဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးသမားကောင်း တစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါမှ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပျ။

ကျွန်တော်တို့ရရှိထားတဲ့ နှစ်ဖက်အမွေတွေဆိုတာကလည်း ခင်ဗျားလို အမာခံလူရှိမှ ကျွန်တော်တို့လက်ထဲမှာ မြဲမှာ။ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားသာမရှိရင် ဒီအမွေတွေ ဆုံးပါးကုန်တာ ကြာပြီပေါ့။ အဲ ... နောက် ခရာတစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဦးရီးတော်က မယ်မယ့်ဘက်ကဖြစ်လို့ သူတို့ မောင်နှမလက်တွဲပြီး ညီညွတ်ကြလို့ တောင့်ခံထားနိုင်တာလည်းပါတယ်”

တို့အခါတွင် ဦးရီးတော်က ...

“အေး ... အောင်ဘွားနဲ့ မောင်တောက်ထိန်ရေ ... အခုခေတ် အချိန်အခါက မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုအားကိုးပြီး ခေါင်းဆောင်တင်ရမယ် အချိန်ကွ။ ငါနဲ့ အောင်ဘွားရဲ့အဖေတို့ သမီးယောက်ဖ တွဲလုပ်လာခဲ့တဲ့ အချိန်တွေက နှောင်းခဲ့ပါပြီ။ အရင်လူတွေကတော့ သစ္စာရှိ၊ ကတိတည်ပြီး ဥစ္စာပစ္စည်းကို သိပ်မမက်မောကြတော့ လောဘနည်းတယ်။ လောဘနည်း ကြတော့ ဒေါသ၊ မောဟလည်း နည်းကြတာပေါ့။ အဲဒါတွေက အရင်ခေတ် အခု မင်းတို့ခေတ်ကျတော့ မင်းတို့ လက်တွေ့မြင်ကြတဲ့အတိုင်း တစ်ဖက် နှင့်တစ်ဖက် အသေအကျ တိုက်ခိုက်ကြတော့တာပဲ။

အခုအချိန် အရေးကြီးတာက မင်းတို့ သမီးယောက်ဖနှစ်ယောက် ညီအစ်အကိုအရင်းလို လက်တွဲကြပြီး မင်းတို့မိဘတွေ အဘိုးအဘွားတွေ

ရှာဖွေပေးခဲ့တဲ့ အမွေပစ္စည်း။ ဥယျာဉ်၊ မြေမြေ၊ အဆောက်အဦတွေကို တရုတ်တည်းထဲဖြစ်အောင် ပြန်လည်သိမ်းဆည်းနိုင်ကြဖို့ အရေးကြီးတယ်။

ကိုယ့်လက်အောက်ကို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာတာနဲ့ လက်လှမ်း ခံရာကို စိတ်ချရအောင် စုစည်းထား။ လက်လှမ်းမမီနိုင်တော့တဲ့ လုပ်ငန်း နဲ့ လယ်ယာ၊ မြေမြေတွေကိုတော့ သင့်သလိုဈေးနဲ့ရောင်းပြီး စွန့်လွှတ်လိုက် တော့။ နို့မဟုတ်ရင် တာဝန်က အလွန်ကြီးတယ်။ အဲဒီမြေမြေတွေကိုစွန့် မင်းတို့ကို တာဝန်အရ သွားလာကြရင်း လုပ်ကြံခံရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဦးလေးက သတိပေးတာပါ။ ဦးလေးတို့လည်း အသက်အရွယ်ကြီးပါပြီ။ ဘုရား၊ တရားလုပ်ရင်း အနားယူချင်ပြီ။ တော်သေးတာက ငါ့မှာ မိန်းမ ခေါ်တော့ မိသားစုအစွယ်အပွားတွေ မကျန်ရစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့ အစိမ တော်မိသားစုဟာ ငါ့ရဲ့မိသားစုပဲလို့ ငါ အောက်မေ့တယ်။ မင်းတို့အားလုံး ဟာလည်း ငါ့ရဲ့ သားသမီးတွေပါပဲ”

ထိုသို့ ဦးရီးတော်၏ သဘောထားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိရသော ကြောင့် ဦးရီးတော်အား ကျွန်တော်တို့ အလွန်လေးစားကြပါသည်။ အကယ်တမ်းဆိုတော့လည်း ဦးရီးတော်မှာ အသက် (၅၀)ကျော်သော်လည်း ကျန်းမာရေးကောင်းသူဖြစ်သည်။ တော်လှန်ရေးသမားနှင့် တောတွင်းနေ ခဲ့ဘော်ဖြူဘဝ စသော ငယ်စဉ်က လှုပ်ရှားမှုနဲ့ အတွေ့အကြုံများကြောင့် ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ပြီး အတိုက်အခိုက်ပညာလည်း စွယ်စုံရသူဖြစ်ပါ သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များနှင့်တွဲပြီး တိုက်ခိုက်လှုပ်ရှား နိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ...

“ဦးရီးတော် ... အသက်(၄၀)ကျော်မှ ဘဝစတာလို့ အနောက် ဘိုင်းစကားပုံရှိပါတယ်။ အခုတော့ ဦးရီးတော်က အသက်(၅၀)ကျော်ဆို တော့ ဘဝစရဲ့ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် အသက်ကြီးပြီဆိုပြီး စိတ်ဓာတ် ကျိတ်တော့ မချလိုက်ပါနဲ့။ အရင်လိုပဲ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရွယ်တူလို သဘော ထားပြီး ဝင်နှံ့စမ်းပါဦးဗျာ။ လုပ်ရရာတွေက အများကြီးကျန်ပါသေးတယ်”

၁၆၄ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“တောက်ထိန်နဲ့အောင်ဘွား... မင်းတို့နှစ်ယောက် မြှောက်ပေးပြီး ကခိုင်းခဲ့တာလည်း များလှပြီ။ ငါ မင်းတို့နဲ့ တန်းတူပါဝင်တိုက်ခိုက်ချင်ခဲ့တာပဲ။ အခုတော့ ဘာသာရေးဘက်လိုက်စားပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်ချင်ပြီကွာ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက တိုက်ရေးခိုက်ရေး ကိစ္စတွေနဲ့ သတ်ရေးဖြတ်ရေးကိစ္စတွေကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ခဲ့ရတာ။ အခုတော့ အသက်လည်း ကြီးပြီ။ သံဝေဂလည်းရပြီ။ အတွေ့အကြုံလည်း စုံပြီ။ အခုလို ငြိမ်းချမ်းတဲ့ ခေတ်ရောက်ပြီဆိုတော့ ဦးလေးကို အနားပေးကြပါကွာ။ ဆက်လုပ်ရမယ့် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေကိုသာ ဦးလေးမပါရင်လည်း မင်းတို့နှစ်ယောက် လက်တွဲပြီးလုပ်ရင် ဖြစ်ပါတယ်။ လိုအပ်ရင် ပြောပေါ့ကွာ။ ငါက အထေးတောတောင်ထဲသွားပြီး တရားအားထုတ်နေမှာမှ မဟုတ်ပဲ။ အရင်တုန်းက မိုက်ခဲ့ဆိုးခဲ့တာတွေကို ကျေရုံလောက်တော့ လုပ်စမ်းပါရစေ။ အိမ်မှာပဲ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရမှာပါ။ မင်းတို့နဲ့ ခွဲမနေပါဘူး”

ထို့ကြောင့် ရွာမှ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးအပြန်တွင် ကျွန်တော်တို့က အလာတုန်းကလို မာစီးဒီးကားအနက်ကြီးအတွင်း ပိဘာနှစ်ပါးကိုပါ ခေါ်၍ စီးသည်။ နေရာကျပ်တည်းသောကြောင့် ရဲနီမေနှစ်ဦးအား ဂျစ်ကားပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး သူကြီးနှင့်အတူ စီးခိုင်းရသည်။ ကျွန်တော်၏ နွားကျောင်းဖော် မိုးကျော်၊ ရွှေခိုရွှေဝါညီအစ်ကို ကျော်သန်းတို့ကလည်း လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ကြပါသည်။ ဂျစ်ကားဖြစ်၍သာ တော်ပါတော့သည်။ ထိုနေ့က ရွာတွင် ခရီးထွက်ရန်အတွက် အဖေတို့ နောက်ပိုင်းကိစ္စများအား စိတ်ချရအောင် စီမံနေသည့်အပြင် သူကြီးကလည်း သူ၏ အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်များကို ကာလသားခေါင်း ကိုချက်ကြီးအား လွှဲပြောင်းပေးနေသောကြောင့် ရွာမှ မနက်(၉)နာရီခန့် လှည်းများဖြင့် ထွက်ကြရာ ကားလမ်းဆုံသို့ (၁၀) နာရီခန့်မှ ရောက်ရှိကြသည်။

ထို့ကြောင့် တောင်ငူမြို့သို့ရောက်တော့ မွန်းတည့်နေပြီဖြစ်သည်။ အားလုံးအား သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး ကောင်းမွန်သော စားသောက်ဆိုင်ကြီး နေ့လယ်ကကျွေးသည်။ ခရီးဆက်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ မိတ္ထီလာမြို့ရောက်

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၁၆၅

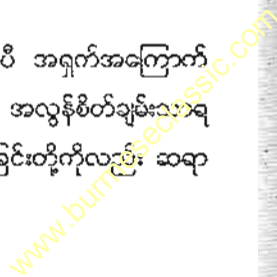
မှ နာမည်ကျော် မလိုင်လက်ဘက်ရည်နှင့် နံပြားကို မွန်းလွှဲစာအဖြစ် ကျွေးပါသည်။ ရွာမှ သူကြီးအပါအဝင် ကျွန်တော်၏ မိဘများမှာ တောင်ငူမြို့ပေါ်မှလွဲ၍ ဖြတ်သန်းလာခဲ့သော ပျဉ်းမနား၊ မိတ္ထီလာ၊ မြို့များသို့ပင် ရောက်ဖူးကြသူများ မဟုတ်ကြပါ။

ထို့ကြောင့် မိတ္ထီလာမှ (၆၄)မိုင်ဝေးကွာသော ကျောက်ဆည်မြို့သို့ရောက်တော့ နာမည်ကျော် ကျောက်ဆည်လက်ဖက်ရည်ချိုကို ဒည့်သည်များအား တိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် မိုင် (၃၀)ခန့်ဝေးသော မန္တလေးမြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး ချမ်းမြသာစည် အိမ်ကြီးတွင် ကြိုတင်ချက်ပြုတ်ထားရန် မှာကြားထားခြင်း မရှိသောကြောင့် မန္တလေးတရုတ်တန်းတွင် ကောင်းမွန်သော တရုတ်စာများဖြင့် ညှော်ခံကျွေးမွေးရာ ညှော်သည်များ လွန်စွာ နှစ်ခြိုက်ပြီး မြိန်ရှက်စွာ စားသုံးကြသည်။

ကျွန်တော်၏ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းများကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ စားသုံးကြသည်။ ပွင့်လင်းစွာ ဝေဖန်ကြသည်။ တရုတ်လက်ရာချင်းတူသော်လည်း သူတို့စားသုံးဖူးသော တောင်ငူမြို့ရှိ တရုတ်လက်ရာထက် မန္တလေးမြို့မှ တရုတ်လက်ရာများ ပိုစုံပြီး ပိုကောင်းသည်ဟု မှတ်ချက်ပြုကြပါသည်။

ကျွေးမွေးသည်ကို နှစ်ခြိုက်စွာစားသုံးပြီး ပွင့်လင်းစွာ ဝေဖန်ကြသော ကျွန်တော်၏ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းများကို စောနန်းနွယ်နှင့် နှစ်ဖက်မိဘများက လွန်စွာ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ကြပါသည်။ ချမ်းမြသာစည် အိမ်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်တော့လည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော သနပ်ခါးခြံနှင့် အိမ်ကြီးထဲ၌ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းများ ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ လှည့်ပတ်ကစားကြသည်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွားတို့ အလွန်ပီတိဖြစ်မိပါသည်။

သူတို့ကလည်း တောသူတောင်သားများပီပီ အရှက်အကြောက်မရှိ စိုးရွံ့ဟန်မရှိ ပွင့်လင်းစွာ နေထိုင်ကြသောကြောင့် အလွန်စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။ သူတို့သွားလိုရာ ဘုရားစုံဖူးခြင်း၊ ဈေးဝယ်ခြင်းတို့ကိုလည်း ဆရာ

၁၆၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကြီး ဦးအောင်စိန်နှင့် ဂျစ်ကားက အဆင်သင့်။ ငွေကြေးကိုလည်း လိုအပ်သမျှ ပယ်ခြမ်းသုံးနိုင်ရန် ကျွန်တော်တို့က စီစဉ်ပေးထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော မန္တလေးမြို့ကြီး မြန်မာ့ဘုရင်၏ နောက်ဆုံး သမိုင်းဝင်မြို့တော်ကြီးအား လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး တန်ခိုးကြီးဘုရားများအား သူတို့အဖွဲ့ ဖူးမြော်၍ မကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှ ဂျစ်ကားအားသုံးပြီး လည်ပတ်ကြည့်ရှုခြင်းအတွက် အန္တရာယ်ရှိမည်ကိုတော့ မစိုးရိမ်မိပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်၏ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းများက ပွဲကျောင်းဆရာတော် ဦးဖေန၏ တပည့်ရင်းများဖြစ်ပြီး သိုင်းပညာ စွယ်စုံတတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကိုလည်း ကျွန်တော်နှင့် စောနန်းနွယ်တို့၏ ဆန္ဒအရ ဟိုတယ်တွင် မင်္ဂလာဆောင်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ တရားနာတွင် နှစ်ဦးသဘောတူ နှစ်ဖက်မိဘများရှေ့မှောက်တွင် လက်ထပ်စာချုပ်လက်မှတ်ထိုးကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် မဖြစ်မနေဖိတ်ရမည့် ဆွေမျိုးများနှင့် မိတ်သင်္ဂဟများကိုသာ ဆွမ်းကျွေးအလှူပြုလုပ်၍ အသိအမှတ်ပြုစေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တရားဝင် လက်ထပ်ပြီးသောအခါ စောနန်းနွယ်ထံ မိသားစု၏ စီးပွားရေး၊ ကိစ္စများတွင်လည်း ကျွန်တော် အောင်ဘွားနှင့်တွဲ၍ တရားဝင်ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ကိုင်လာရပါတော့မည်။ လုပ်ကိုင်သမျှ အရာထင်လျင်လည်း ကျွန်တော်တို့မိသားစုအတွက် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် လက်ထပ်ပွဲကြီးပြီးသောအခါ မိဘများနှင့် အပေါင်းအသင်းများအား မန္တလေးမြို့မှ နန်းမြို့ရိုးအတွင်းနှင့် မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဘုရားများနှင့် အမရပူရရှိ အင်းဝခေတ် ဘုရားပုထိုးများအား စုံလင်စွာ လိုက်ပါဖို့ဆောင် ဖူးမြော်စေပြီးနောက် ဈေးချိုတော်တွင် လိုအပ်သမျှ အသုံးအဆောင်နှင့် အစားအသောက်များအား ကျွေးဇူးညော်ခံ ပယ်ခြမ်းပေးပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွား

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၁၆၇

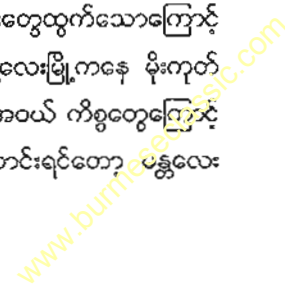
ကျွန်တော်၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် သူကြီး၊ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတို့အား ရွာသို့ ဂျစ်ကားကလေးဖြင့် ပြန်လိုက်ပို့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် လုပ်ဆောင်ရန် လုပ်ငန်းတာဝန်များ အများအပြား ကျန်ရှိနေသေးသောကြောင့် ရွာတွင် ညမအိပ်တော့ဘဲ ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွားတို့ နှစ်ဦးတည်းပြန်လာရာ စစ်အစိုးရလက်ထက် လုံခြုံရေးကောင်းမွန်သဖြင့် မန္တလေးမြို့သို့ ည (၉)နာရီခန့်မှ ပြန်လည်ရောက်ရှိကြသော်လည်း လမ်းခရီးတွင် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာနှင့် မကြုံဆုံခဲ့ရပါ။ ဗလကြီးတို့အုပ်စုနှင့် ဗိုလ်ဗျာတို့အုပ်စု ငြိမ်သက်သွားခြင်းမှာ ထိုမည့်ဆင် နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ခြင်းလားတော့ မသိပါ။

သို့သော် သွားလာရာတွင် အနှောင့်အယှက် မတွေ့ကြုံရသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ချမ်းသာကြပါသည်။ ချမ်းမြသာစည်အိမ်ကြီးတွင် တစ်ပတ်ခန့် နားနေပြီးနောက် မိုးကုတ်မြို့ဘက်သွားပြီး ဖြပ်နံ့ထားသော ပတ္တမြားကြီးအား တူးဖော်သွားရန်နှင့် ကျောက်တွင်းနှင့် လက်ဖက်ခြံကိစ္စများအား ဖြေရှင်းရန်အတွက် ခရီးထွက်ရန် ရက်ကောင်းရက်သာ ရွေး၍ စီစဉ်ကြရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးစတင်ထွက်လာသောရက်က သင်္ကြန်အပြီး မြန်မာနှစ်ဆန်း (၅)ရက်နေ့ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အောင်ဘွား ဦးရီးတော်တို့ (၃)ဦးတည်းသာ ဒီလီဂျစ်ကားကလေးဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ မိုးကုတ်မြို့မှာ တောင်ဆင်းတောင်တက် ပေါများပြီး ထိုခေတ်က လမ်းကျဉ်းသောကြောင့် တောင်ဆင်းတောင်တက်ကောင်းသော ဂျစ်ကားများကိုသာ အသုံးများကြပါသည်။ ဦးရီးတော်က မိုးကုတ်မြို့အကြောင်းကို ခရီးသွားရင်း ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့ပါသည်။

“မိုးကုတ်မြို့ဆိုတာ ကမ္ဘာကျော် ပတ္တမြားတွေထွက်သောကြောင့် လူသိများပြီး ထင်ရှားတဲ့ မြို့ကလေးဖြစ်တယ်။ မန္တလေးမြို့ကနေ မိုးကုတ်မြို့ကို (၁၂၆) မိုင်ကွာဝေးတယ်။ ကျောက်အရောင်းအဝယ် ကိစ္စတွေကြောင့် သမ်းခရီးမှာ အသွားအလာများကြတယ်။ ကားကောင်းရင်တော့ မန္တလေး

၁၆၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မိုးကုတ်နေချင်းပြန်တောင် သွားကြတယ်။ ဂျစ်ကားကို အသုံးများတယ်။ မိုးကုတ်မှာ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း၊ သုံးရာသီစလုံး အလွန်အေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးမှ မိုးကုတ်မြို့သို့ ဦးတည်ပြီးထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ မန္တလေးမြို့နယ်လွန်တော့ ပုသိမ်ကြီးမြို့နယ်၊ ပတ္တရာမြို့နယ်၊ စဉ့်ကူးမြို့နယ်၊ သပိတ်ကျင်းမြို့နယ်တို့ကို ဖြတ်သန်းပြီး မိုးကုတ်မြို့နယ်ထဲကိုဝင်လာပါသည်။

မိုးကုတ်မြို့နယ်ဆိုသည်မှာ စိမ်းလန်းသော တောတောင်များနှင့် တဖွဲဖွဲရွာနေသော မိုးက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ကြိုဆိုနေပါသည်။ စခန်းကြီးရွာနားရောက်တော့ မိုးတိတ်သွားပြီး မြူမှုန်တွေသာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လွှမ်းခြုံပြီး ဆိုင်းနေပါသည်။ ကျောက်ဖျာရွာထိပ်ရောက်တော့ မြူမှုန်ကင်းပြီး အောက်ဘက်ရှုခင်းများကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သာယာလှပစွာ မြင်ရပါသည်။

ဦးရိုးတော်က ...

“အဲဒီအောက်ချိုင့်ထဲမှာ ငါတို့တတွေ ကျောက်တူးခဲ့ကြဖူးတယ်။ နှစ်အတော်ကြာကြာပဲ။ အဲဒီချိုင့်ထဲမှာပဲ ကျောက်ဖျာရွာနဲ့ ငါတို့ဦးတည်ပြီး သွားမယ့် ကျောက်ပြသားဒီရွာရှိတယ်”

“ဟော ... ဟိုမှာ တွေ့လား။ ရွာစုစုကလေးတွေ၊ ဒီရွာကလေးတွေကိုမြင်ရတော့ လူ့လောကမှာ မရှိကြတော့တဲ့ ရှေးလူတွေကို ဖြေခွဲခြင်း မြင်မိပါတယ်။ ဦးလေးနဲ့ အောင်သွားတို့အဖေ အဘိုးရဲ့ကျောက်တွင်းတွေနဲ့ လက်ဖက်ခြံကို ဦးစီးပြီး စစ်ဆေးသုပ်ကိုင်ခဲ့ကြရတာ။ ကျောက်ပြသားဒီရွာမှာ ပလောင်ကျော်ဆိုတဲ့ လူတူးလူဆန်းတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ဘာသာရေးသမားလည်း မဟုတ်ဘူး။ အရက်သမား၊ လောင်းကစားသမား။

ဒါပေမဲ့ သူ ကျောက်တွင်းတူးတိုင်း မြန်းကျောက်တွေပြီး ကျောက်ကြီးကျောက်ကောင်းတွေကို ရတတ်တယ်။ တစ်ခါရတာနဲ့ အဲဒီလူက ကျောက်တွင်းဆက်မတူးတော့ဘဲ ထိုင်စားပြီး သုံးဖြုန်းပစ်တတ်တယ်။ မိန်းမ

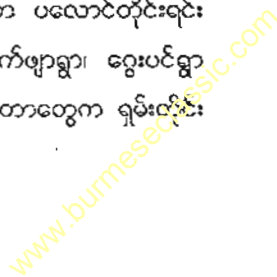
လည်း ပွေတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကောင်းအလွန်ရှိတယ်။ ဆင်းရဲသားတွေကို ပေးကမ်းတတ်တယ်။ အလှူလုပ်တယ်။ သူ့အောက်က တွင်းသားတွေကို လုံလောက်အောင် ပေးကမ်းချီးမြှင့်တတ်တယ်။

ဒါကြောင့် ကိုပလောင်ကျော်ဆိုရင် မိုးကုတ်ကျပ်ပြင်မှာ လူတိုင်း သိတယ်။ သူ့ကို ခင်လည်း ခင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက လူလေးစားအောင် နေတတ်ဘူး။ ရတာကို ဗမာတစ်ပြည်လုံး လှည့်ပြီး သုံးစွဲပစ်တာ။ အဖော်ခေါ်သွားတဲ့လူတွေကိုလည်း မျက်နှာမငယ်ရအောင် ကျွေးမွေးပေးကမ်းချီးမြှင့်တယ်”

“ဒါကြောင့် သူ့ကို လူရှူးလို့ နောက်ကွယ်မှာ ပြောကြတယ်။ အဲဒီကိုပလောင်ကျော်က ဘုန်းတော့မရှူးဘူး။ ရှာဖွေထားသမျှ သုံးဖြုန်းလို့ ကုန်အာနံ့ တပည့်တွေခေါ်ပြီး ကျောက်ကျင်းပြန်တူးတာပဲ။ အဲဒီခေတ်အခါက ဆူ ဦးလေးတို့ခေတ်လို လိုင်စင်လည်း မဆောင်ရဘူး။ မြေကရန်လည်း မသုပ်ရဘူး။ ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ တူး ကိုယ်တူးကိုယ်ရပဲ။ မိုးကုတ်နဲ့ ကျပ်ပြင်မှာ အယူအဆတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ နတ်ကြီးတယ်လို့လည်း ဆိုရမယ်။ မိန်းမရဲ့အင်္ဂါတွေ သူများတူးလက်စ ကျောက်ကျင်းကိုသွားတူးမိရင် အဲဒီတူးတဲ့သူဟာ ဘယ်တော့မှ ကျောက်ကျင်းကျောက်ကောင်း မရဘူး။ ထမင်းစားအောက်နဲ့သာ တစ်သက်လုံး နေသွားရမယ်လို့ အစွဲအလမ်း ရှိကြတယ်”

“ဒါကြောင့် လက်ရာခြေရာရှိတဲ့ ကျင်းဆိုရင် နောက်တူးမဲ့လူက သံစွာရှိရှိ ရှောင်ကြရတယ်။ မရှောင်ရင် ကျောက်ကန်းတယ်။ ရှောင်ရင် ကျောက်ပွင့်တယ်လို့ ဒီဘက်မှာ အရိုးစွဲအယူအဆရှိတယ်”

“ဒီဘက်မှာ ရေအေးရွာ၊ ကျောက်ကြမ်းကြီးရွာ၊ ဆင်ခွာရာ၊ ဘလုံးကြီးရွာ၊ ဘောလုံးကလေးရွာ၊ ဆိုတာတွေက ပလောင်တိုင်းရင်းတွေနေကြတာ။ ကျောက်ပြသားဒီရွာနှင့် ကျောက်ဖျာရွာ၊ ငွေးပင်ရွာ၊ ဆီခိုကုန်းရွာ၊ ကျောက်တန်းကြီးရွာ၊ ကပိုင်ရွာဆိုတာတွေက ရှမ်းတိုင်းဒေသတွေ နေထိုင်တာပါ”

၁၇၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“အဲဒီ ပလောင်ကျော်ဆိုသူဟာ ဘယ်လောက်ကံကောင်းသလဲ ဆိုရင် သူတူးတိုင်း တန်ဖိုးကြီးပတ္တမြားလုံးချောနှင့် နီလာလုံးချောတွေ ရတယ်။ ပတ္တမြားလုံးချောဆိုတာ သူရိန်တောင်တန်းကြီးနှင့် ပေါ်တော်မူ တောင်တန်းကြီးတွေအပေါ်မှာရှိတယ်။ ဒီနေရာတွေက ရှေးယခင် သမိုင်း အဆက်အစပ်ကိုက ကျောက်ကောင်းထွက်တဲ့ နေရာတွေပဲ။ နီလာမြုန်း ကျောက်တော့ စကျင်ကျောက်ကျောနဲ့ရောပြီး တွေ့တတ်တယ်”

ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ဖျာနှင့် ကျောက်ပြာသားဒိရွာကို ရောက်နဲ့ ပြီး ကျောက်ပြာသားဒိရွာက ကိုအောင်ဘွားတို့ အပ်နံ့ပြီး မျက်နှာလွဲလှုပ် ထားတဲ့ တွင်းစားကိုတင်စိန်အိမ်မှာ ရပ်နားပြီး တည်းခိုကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်သောအချိန်မှာ ကိုတင်စိန် မရှိပါ။ အိမ်တွင် ကိုတင်စိန်၏ဇနီးနှင့် ကလေးများသာ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းကြပြီး ကိုအောင်ဘွားနှင့် ဦးရီးတော်ကိုမြင်တော့ ကိုတင်စိန်၏ဇနီး ဖြစ်သူက အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာပြီး နှုတ်ဆက်ပါသည်။ နောက် အိမ်ပေါ်သို့ ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ ကိုအောင်ဘွားက ...

“ကိုတင်စိန် ... ဘယ်သွားသလဲ အစ်မကြီး”

“ကိုတင်စိန်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲရှင်။ ကျောက်တွင်းထူး သွားတာပဲ။ သူတို့လည်း နှစ်နဲ့ချီနေပြီ။ ကျောက်ကောင်းမရဘဲ ထမင်းအ ကျောက်လောက်သာ ရတာမို့ အလုပ်သမားခ၊ စားသောက်စရိတ်တွေနဲ့ လုံးလည်ရိုက်ပြီး ကုန်နေတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဆရာတို့ဆီကို မရောက်လာ နိုင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုတင်စိန်ကတော့ ဇွဲမလျှော့ပါဘူး။ ဒီနေ့မရရင်လည်း မနက်ဖြန်တော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကျောက်ကြီးကျောက်ကောင်း ရမှာပါဆိုပြီး နှစ်သိမ့်နေတာ။

အခုဆိုရင် ... တစ်နှစ်ကျော်၊ နှစ်နှစ်ထဲတောင် ရောက်နေတဲ့ အကြောင်းမထူးပါဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့မှာ တွင်းရိုး၊ တွင်းစားမျိုးတွေဆိုတာ ဒီအလုပ်ကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ ထမင်းနပ်နပ် အောင်စားရရင် ပြီးရောဆိုပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေရတာပါပဲရှင်”

“ဆရာတို့ ... ဒီအိမ်မှာ ညအိပ်တည်းကြမှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ညနေစာ စိစဉ်မလိုပါရှင်။ ဒီရွာတွေမှာက ဈေးနေ့မဟုတ်ရင် ဟင်း ချက်စရာ ရှားပါးတယ်။ စောစောစီးစီး ရှာရမှာပါရှင်”

ထိုအခါမှ ဦးရီးတော်က ...

“ဒီမှာ ... မတင်တင်၊ ဟင်းချက်စရာ ရှာမနေနဲ့တော့။ ငါတို့မှာ စည်သွပ်ဘူးတွေပါတယ်။ ဒီက ရွာတွေအကြောင်းကိုသိလို့ စောစောစီးစီး ကြိုတင်ဝယ်လာတာ။ ထမင်းလောက်ပဲ ပိုချက်ရင်ရပါပြီ”

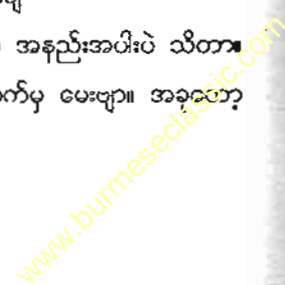
ဟုဆိုကာ ကားပေါ်တွင် သယ်ဆောင်လာသည့် စည်သွပ်ဘူးများ အား ဒေါ်တင်တင်အား ယူဆောင်ပေးပါသည်။ ကလေးများက ဝမ်းသာနေ ကြပုံရှိသည်။ ဦးရီးတော်က ...

“ဟင်း ... တကယ်အဆင်မပြေကြတဲ့ပုံပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ပေးပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် မီးဖိုခန်းထဲ၌ အိမ်ရှင်မ ဒေါ်တင်တင်အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် ကျွန်တော့်အား ကိုအောင်ဘွားကလက်ကုတ် ခေါ်သဖြင့် အောက်သို့ဆင်းခဲ့ပါသည်။ မြဲတွင်းရှိ မြေအမျိုးအစားမှာ ဂဝံ နှင့် ကျောက်စလစ်ရောနှောနေပြီး သဲနုံးဆန်သော မြေအမျိုးအစားဖြစ်ပါ သည်။ အပေါ်ယံတွင် သဲနုံးဆန်သော်လည်း အောက်တွင် ဂဝံကျောက် ထုံးကျောက်၊ လိပ်သဲကျောက်တို့က အထပ်ထပ် တည်ရှိနေပါသည်။ ထို မြေမျိုးမှာ အဖိုးတန်သော ကျောက်များခိုအောင်းရန် မြေအမျိုးအစားဖြစ်ပါ သည်။ မိုးကုတ်ကျပ်ပြင်ဆိုသည်မှာ ငမောက်ပတ္တမြားကြီး ထွက်ရှိရာဌာန ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ...

“ကိုအောင်ဘွားရေ ... ငမောက်ပတ္တမြားကြီး ရာဇဝင်ကို ကျွန် တော် သိချင်တယ်ဗျ။ ကိုအောင်ဘွား သိသလားဗျ”

“ကိုတောက်ထိန်ရေ ... ကျွန်တော်က အနည်းအပါးပဲ သိတာ။ ဦးရီးတော်က အပြည့်အစုံသိတယ်။ အိမ်ပေါ်ရောက်မှ မေးဗျာ။ အခုအတော့ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စကို ပြမလို့ပါ”

သို့နှင့် ကိုအောင်ဘွားက အိမ်အနောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော်အား ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ အိမ်အနောက်ဘက် ခြံစည်းရိုးအနီးရှိ မိုးမခတ် ကြီးသုံးပင် ဆိုင်ပေါက်နေသည့်နေရာကို ပြပါသည်။ အပေါ်ယံမြေကြော မှာ ပြောင်လက်ပြီး တင်းနေသည်။ တူးခွဲထားသော အခြေအနေလက်ရာ ခြေရာ ပျက်ခြင်းမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ကိုအောင်ဘွားက ...

“အင်း ... တော်ပါသေးရဲ့။ လက်ရာခြေရာ မပျက်တော့ ပစ္စည်း ရှိနေတာ အမှန်ပဲ။ အခြေအနေပေးတုန်း ကိုတင်စိန်တို့ ပြန်မလာခင် တူး လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အင်း ... ကိုအောင်ဘွားရေ ညနေတော့စောင်းနေပြီ။ တူးရ မှာ အတော်နက်သလား။ ကျွန်တော်တို့တူးနေတုန်း ကိုတင်စိန်တို့ ပြန်လာ တာနဲ့ ကြုံနေရင် မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“အင်း ... အဲဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ နောက်နေ့တွေမှ အခြေ အနေကြည့်ပြီး လုပ်ကြမယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ပြန်မြှုပ်ထားတုန်းက သုံးပေ အနက်ရှိတယ်။ ဒီမြေကြောက မှာတော့ အလျင်အမြန်တူးလို့ ရနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ပိုးဦးကျပြီပို့ မြေအစိတ်ကလေးကတော့ ရှိပါတယ်။ သိပ်ပင် ပန်းမယ်တော့ မထင်ပါဘူး။ တစ်လှည့်စီ လုပ်ကြတာပေါ့ ... ကိုတောက် ထိန်ရယ်”

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ပတ္တမြားကြီး မြှုပ်နှံထားတဲ့နေရာကို အသေ အချာ စစ်ဆေးပြီးမှ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဦးရီးတော်က တော့ အိမ်ရှင်မ ဒေါ်တင်တင်စိစဉ်ပေးသော လက်ဘက်သုပ်နှင့် ရေခွေး ကြမ်းကို စားသောက်ရင်း ကျွန်တော်တို့အတွက် အချိန်ရစေရန် အခြေအနေ ကို ထိန်းထားပေးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဦးရီးနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့၍ လက်ဖက်သုပ်စားရင်း ရေခွေး ကြမ်းသောက်၍ စကားပြောကြသည်။ ပတ္တမြားကြီး မြှုပ်နှံထားရာနေရာမှာ

ခြေရာ၊ လက်ရာမပျက်ပုံနှင့် ကိုအောင်ဘွားက ဦးရီးတော်အား အချက်ပြ ခဲ့ ပြောပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ...

“ဦးရီး ... မိုးကုတ်မြေက ပတ္တမြားမြေဆိုတော့ မြန်မာ့နန်းစဉ် နန်းဆက် နန်းစဉ်ရတနာအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့တာ ဇမောကပတ္တမြားကြီးဆို တာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ ကျွန်တော် လူကြီးသူမတို့ ပြောစကားအရနဲ့ သမိုင်း နှုတ်တမ်းအချို့မှာ မှတ်ဖူး၊ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီ ဇမောကပတ္တမြားကြီးနဲ့ ဖတ်သက်ပြီး ဦးရီးတော်က အတော်အတန်သိတယ်လို့ ကိုအောင်ဘွားက ပြောပါတယ်။ အချိန်ကလေးရတုန်း ဦးရီးတော်သိသမျှ ပြောပြပါလား”

“အင်း ... မြန်မာ့ရာဇဝင်မှာ ကုန်းဘောင်ခေတ် နောက်ဆုံးမင်း ဆက် သီပေါဘုရင်လက်ထက် ၁၈၈၅ ခုနှစ်မှာ အင်္ဂလိပ်တွေက မြန်မာ နိုင်ငံကို တတိယ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲ ဖန်တီးပြီး သိမ်းယူခဲ့တယ်။ သီပေါ ဘုရင်နှင့် မိဖုရား၊ မင်းဆွေ၊ မင်းမျိုးတွေကိုလည်း ဖမ်းယူသွားရင်း အဲဒီ ဇမောကပတ္တမြားကြီးဆိုတာကိုလည်း အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်ချုပ် ကာနယ်စလေဒင် က ယူဆောင်သွားတယ်လို့ သမိုင်းမှာ အဆိုရှိပါတယ်”

“ဦးလေးတို့မိုးကုတ်မှာ ကျောက်တွင်းတွေကိစ္စ နှစ်နဲ့ချီပြီး လုပ် ခင်းကိုင်ရင်း ကြားသိခဲ့ရတဲ့ ပါးစပ်ရာဇဝင်ကတော့ ဟောဟိုဘက်မှာရှိတဲ့ ဆောင်တစ်တောင်ရှိပါတယ်။ ဒေါ်နန်းကြည့်တောင်လို့ ခေါ်တယ်။ ပတ္တမြား ကြီးရခဲ့တဲ့ ဇမောကရဲ့အစ်မ ဒေါ်နန်း ရင်ကွဲနာကျပြီး သေလို့ တောင် စောင့်နတ်ဖြစ်ပြီး အဲဒီတောင်မှာနေတယ်လို့ ဒီကနယ်တွေက အယူရှိကြ တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်နန်းကြည့်တောင်လို့ ခေါ်တာ”

ဇမောကပတ္တမြားကြီးကို မိုးကုတ်ကျပ်ပြင် အင်းကောင်းရပ်က နေခဲ့တာ။ အဲဒီပတ္တမြားကြီးကို ရခဲ့တဲ့ ဇမောကက ပတ္တမြားကြီးကို နှစ်ပိုင်း ငြုတ်ပြီး တစ်ပိုင်းကို တရုတ်ကုန်သည်တွေကို ရောင်းတယ်။ တစ်ပိုင်းကို မြန်မာဘုရင်ထံ ဆက်သတယ်။ အဲဒီပတ္တမြားကြီးက အရည်ကောင်းလွန်း လို့ မီးမထွန်းဘဲ လင်းတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီပတ္တမြားကြီး

၁၇၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကို ငမောက်ပတ္တမြားကြီးလို အမည်မှည့်ခေါ်ပြီး မြန်မာဘုရင်ရဲ့ နန်းစဉ် နန်းဆက် ရတနာအဖြစ် အမြတ်တနိုး သုံးစွဲခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်”

“ပတ္တမြားကြီးဆက်သတဲ့ ငမောက်ကိုလည်း ဆုလာဘ်များစွာ ပေးသနားတော်မူတယ်။ ငမောက်နဲ့ ဆွေမျိုးစုတွေဟာ အဲဒီအချိန်က နောင်လောင်းစင်ဟုခေါ်ဆိုတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာမှာ နေထိုင်ကြသူတွေဖြစ် တယ်။ မကြာခင်အချိန်မှာပဲ ပတ္တမြားကြီးကို တစ်ပိုင်းကို တရုတ်ကုန်သည် တို့အား ရောင်းသည်ဟု မြန်မာဘုရင် သိသွားတဲ့အချိန်မှာ ပတ္တမြားကြီး တစ်လုံးလုံးအား မဆက်သ သဖြင့် ရာဇာဓိပတိက ငမောက်နှင့် ဆွေမျိုးစု တို့အား အလောင်းစင်တင်၍ သတ်စေဟု အမိန့်တော်ချမှတ်လိုက်တယ်”

ထိုအခါ ဘုရင်၏ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့သည် မိုးကုတ်မြို့နယ် လောင်းစင်ရွာကလေးသို့ ရောက်လာကြပြီး ငမောက်နဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော် တို့အားဆုတော်၊ လာဘ်တော်များ ထပ်မံပေးသနားမည်ဟု လိမ်လည်ပြော ပြီး လူစုခိုင်းသည်။ ငမောက်တို့ မိသားစုနှင့် ဆွေမျိုးများ လောဘစိတ် ကြောင့် အမိန့်တော်အတိုင်း စုဝေးရောက်ရှိကြသည်။

အဲဒီကိစ္စကို ဆင်ခြင်စူးစမ်းတတ်တဲ့ ငမောက်ရဲ့ အစ်မဖြစ်သူ မနန်းက ရိုးသားမှုမရှိဟု သုံးသပ်ပြီး မိမိမှာရှိတဲ့ ရတနာတို့ကို ထုပ်ပိုးပြီး တောလမ်းအတိုင်း ကျပ်ပြင်ရွာဘက်သို့ ပြေးလေသည်။ ကျပ်ပြင်သို့ရောက် တော့ ကျပ်ပြင်၏ အနောက်တောင်အစွန် လောင်းစင်ရွာသို့ သွားရာလမ်း ၏ အနီးဆုံး တောင်ထိပ်မှာနေ၍ မိမိတို့နေခဲ့သော လောင်းစင်ရွာကလေး ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မှုန်ပျံပျံမြင်ရသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ရွာတွင်း၌လည်း မီးခိုးလုံးကြီးများ တလိမ့်လိမ့်တက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ ထို့သို့မြင်ရစဉ် အခြားသူများလည်း ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှားလာကြရာ ငမောက် နှင့် ဆွေမျိုးစုများအား အလောင်းစင်တင်၍ မီးရှို့သတ်ကြောင်း မနန်း သိရှိ ရတော့သည်။

ထိုအခါ မနန်းသည် ပြင်းထန်စွာ ငိုကြွေးလျက် ရင်ကွဲနာကျကာ ထိုထောင်ပေါ်၌ပင် လဲကျသေဆုံးလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုထောင်အား

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား * ၁၇၅

လောင်းစင်တိုက်ရာသို့ ဒေါ်နန်းက ကြည့်သဖြင့် ဒေါ်နန်းကြည့်တောင်ဟု အမည်တွင်သည်။ လောင်းစင်တိုက်ရွက်ကလေးကိုလည်း လောင်းစင်ရွာဟု အမည်တွင်သည်။ နောင်တွင် ထိုထောင်ပေါ်၌ ဒေါ်နန်းအတွက် လွမ်းစေတီ တလေးတစ်ဆူ ရပ်ရွာက တည်ပေးသည်။

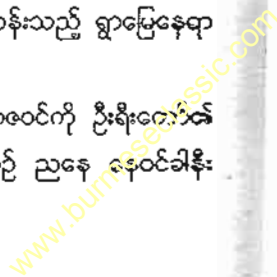
ကာလများစွာကြာပြီးနောက် ဒေါ်နန်းကြည့်တောင်ကို သာသနိက အဆောက်အဦများ၊ စေတီရုပ်ပွားတော်များနှင့် သာသနာထွန်းကားခဲ့ပြီး မိုးကုတ်မြို့တွင် အမှတ်တရ အမည်တွင်သော နေရာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်နန်းကြည့်တောင်၏ မြောက်ဘက်တွင် ဆင်ခြေလျှော့ရှိသော် လည်း တောင်ဘက်တွင် တောင်ပြတ်ဖြစ်သည်။ ကျောက်နံရံတို့ဖြင့် သဘာဝ အလျှောက် တည်လျက်ရှိသည်။ ထိုထောင်ပေါ်မှ တောင်ဘက်တစ်ခွင် အနောက်တောင်ဘက်တစ်ခွင်သို့ ကြည့်သော် တောတောင်အထပ်ထပ် တို့ လွန်စွာလှပသည်။

ရာသီဥတု ကြည်လင်သောအချိန်များတွင် ငမောက်နဲ့ ဆွေမျိုး တစ်စုတို့အား မီးလောင်တိုက်သွင်းခဲ့သော လောင်းစင်ရွာကလေးကို တော တောင်များအကြား၌ မှုန်ပျံပျံ မြင်ရတတ်ပါသည်။ ထိုတော ထိုတောင် တစ်ပိုက်တွင် လယ်မြေကလေးများအား အမှီပြုပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက် ကြသည့် ပင်သပြေပင်၊ လောင်းတွဲ စသောရွာကလေးများလည်း ရှိသည်။ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာလည်း အတော်အလှမ်းဝေးသည်။

ယခုအချိန်ထိ လောင်းစင်ရွာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘုရင်ကျိန်စာ သင့်သဖြင့် ပတ္တမြားကျောက် မထွက်တော့။ လယ်စိုက်ခြင်း၊ တောင်ယာ စိုက်ခြင်း၊ တောလိုက်ခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများနှင့်သာ လုပ် ကိုင်စားသောက်ရတော့သည်။ ထိုနေရာမှာ အဓိကရ မိုးကုတ်နယ်မြေဖြစ် သော်လည်း အဖိုးတန်ကျောက် မထွက်သော ထူးဆန်းသည့် ရွာမြေနေရာ ခြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရှေးခေတ်က မိုးကုတ်မြို့ရာဝေင်ကို ဦးရီးတော်၏ ပြောပြချက်အရ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြစဉ် ညနေ နေဝင်ခါနီး

၁၇၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အချိန်တွင် ကိုအောင်ဘွားတို့ မျက်နှာလွှဲထားသော တွင်းစားကိုတင်စိန် လုပ်ငန်းခွင်မှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါသည်။

“ဟာ ... ဦးရီးတော်နဲ့ ကိုအောင်ဘွားတို့ပါလား။ ညဉ့်သည်ထိ တာကိုး။ လာမယ်ဆို ကြိုပြောရောပေါ့။ တင်တင်ရေ ... ညဉ့်သည်တွေ အတွက် ညနေစာ ဘာများ စီစဉ်ထားသေးလဲ”

“ကိုစိန်ရေ ... တော်လည်း သိတဲ့အတိုင်း ဒီနေ့ ဈေးနေ့မဟုတ် တော့ ရွာထဲသွားပြီး ဟင်းချက်စရာ သွားရှာမလို့ပဲ။ ဦးရီးတော်တို့က စည်သွပ်ဘူးတွေဝယ်လာလို့ ရှာစရာမလိုတော့ဘူး။ ညစာအတွက် ဒါတွေ နဲ့ပဲ ချက်ပြုတ်နေတာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ အောက်ချိုင့် (ကျောက်ပြာသာဒ်) ရွာတွေက မိုးကုတ်ကျပ်ပြင်ဘက်နဲ့ဝေးတော့ နေ့တိုင်း ဈေးမရှိဘူးဗျ။ ငါးရက် မှတစ်ရက် ဈေးနေ့ဖြစ်နေတော့ ဈေးနေ့မှာမှ ဟင်းချက်စရာ စုံကြတာ။ ကြားရက်တွေမှာတော့ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥ၊ ငါးခြောက်ငါးခြမ်း၊ ပဲနဲ့ နှစ်ပါးသွား ရတော့တာပဲဗျ။”

ကျွန်တော်ကတော့ ဖောက်တွင်းမှာ တပည့်တပန်းတွေနဲ့ နေ့လယ် စာကို ချက်ပြုတ်စားရတော့ အိမ်မှာလည်း မိန်းမနဲ့ကလေးတွေ ဖြစ်သလို စားရတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ညဉ့်သည်တွေလာရင် ညဉ့်ဝတ်မကျေနပ်မိ ဘူး။ တော်ပါသေးတယ် ... ဦးရီးတို့က စည်သွပ်ဘူးတွေ ပါလာတော့ ဟင်းစားလည်း ရတာပေါ့။ မနက်ဖြန်မှ ရွာထဲမှာ ကြက်ကလေး၊ ဘဲကလေး ငါးကလေးများရှာပြီး တင်တင်ကို ချက်ခိုင်းရတော့မှာပဲ။ အသီးအရွက်က တော့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ပေါ့ပါတယ်”

ထိုအခါ ဦးရီးတော်က ...

“တင်စိန်ရေ ... ငါတို့ မလာဖြစ်တာနဲ့ မင်းတို့ကလည်း မဆက် သွယ်တာနဲ့ အချိန်က နှစ်နှစ်လောက်တောင် ရှိသွားပြီ။ အဲဒါ တွင်းတွေ အခြေအနေသိချင်လို့ ငါတို့ လာခဲ့တာပဲ”

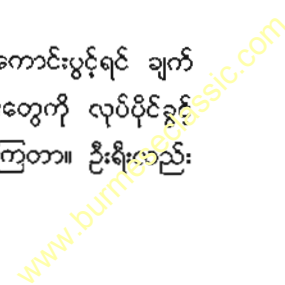
“ဦးရီးရေ ... ကျွန်တော်တို့တွင်းအခြေအနေက မိတင်တင်လည်း ပြောပြီးရောပေါ့။ အဲဒီ တစ်နှစ်ကျော်၊ နှစ်နှစ်အတွင်း ကျောက်ကြီးကျောက် ကောင်းမရဘဲ ထမင်းစားကျောက်လောက်သာရလို့ ကျွန်တော် တွင်းလုပ် ခုင်း အလုပ်သမားခန့် စားသောက်ရေးစရိတ်ကို ချွေတာပြီး သုံးလို့ လုံ လောက်ရုံကလေးလောက်သာ ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဦးရီးတို့ဆီကို မရောက် ဖြစ်တာပါပဲ”

“အခု တွင်းတွေ အခြေအနေက ပိုဆိုးလာဖို့ရှိတယ် ... ဦးရီး ရေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စစ်အစိုးရက အာဏာသိမ်းပြီး တွင်းပိုင်ရှင်တွေ ဆီက တွင်းတွေကို ဆက်လုပ်ပိုင်ခွင့် မပေးတော့ဘဲ ပြည်သူပိုင်သိမ်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တွင်းတွေကိုလည်း လကုန်မှာ အပြီးပြန်အပ်ရ ခယ်။ ဒီကျွန်တဲ့ တစ်လမှာတော့ တွင်းကလေး ကျောက်ကြီးကျောက်ကောင်း ရပါမှ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်။

လကုန်တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကိုင်စား နှမ်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တာ က မွေးကတည်းက ကျောက်တူးတဲ့ လုပ်ငန်းပဲလေ။ အခုအချိန်ထိလည်း ချမ်းသာသေးဘူး။ ဦးရီးနဲ့ ကိုအောင်ဘွားတို့ နေခွင့်ပေးတဲ့ အိမ်မှာနေရပြီး နှစ်ကိုင်ခွင့်ပေးတဲ့ တွင်းမှာပါ ဦးစီးပြီးလုပ်ကိုင်ရတာ တော်ပါသေးရဲ့။ ဘားဖူးလည်း အလွန်တင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံမလိုက်သေးတော့ ဒီလိုပဲ ချစ်။ ဦးရီးတို့သာ တွင်းစားမပေးရင် တခြားပိုင်ရှင်တွေဆီမှာ လက်ခစားနဲ့ နှင်းတူးရပြီး ပိန်မသာ၊ လိမ်မသာနဲ့ အခုလိုတောင် စားရေးသောက်ရေး သီးသားစုအတွက် နပ်မှန်မယ်တောင် မထင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“နေပါဦးဟာ ... တင်စိန်ရေ၊ စစ်တပ်က စစ်တိုက်တာပဲတတ်တာ ကျောက်တူးတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဦးရီးကလည်း ကျောက်တူးလို့ ကျောက်ကောင်းပွင့်ရင် ချက် နှင်း ချမ်းသာတယ်လေ။ အခုဟာက သူတို့စစ်သားတွေကို လုပ်ပိုင်ခွင့် ကျောက်ကွင်း၊ ကျောက်ကွက်တွေကိုချပြီး အငှားတူးကြတာ။ ဦးရီးလည်း

သိသားပဲ။ နောက်မှာတော့ ဗမာလူမျိုးတွေပီပီ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရတာနဲ့ ပိုက်ဆံ
ရှိပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့တွင်းပိုင်တွေကို လုပ်ပိုင်ခွင့် ပြန်ရောင်းချကြဦးမှာပေါ့။
ကျွန်တော်တို့နယ်မြေကတော့ သူ့ဌေးသူ့ကြွယ်ဆိုတာကလည်း ဒီကျော့ထဲ
တွင်း အလုပ်ကလွဲပြီး ဘာအလုပ်မှ လုပ်တတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။

“အဲဒါဆို ငါတို့ကိုလည်း လုပ်ပိုင်ခွင့်ချထားတဲ့ ဂရန်တွေ အနီး
ကို ပြန်အပ်ရမယ်ဆိုပါတော့။ နှစ်မှ မပြည့်သေးဘဲ”

“နှစ်မပြည့်သေးပေမယ့် ပြည်သူပိုင်သိမ်းတာတဲ့ ... ဦးလေး
ကျောက်တွင်းသူဌေး တော်တော်များများကတော့ အတော်စိတ်ညစ်
ကြပြီ။ စစ်အစိုးရကတော့ သူ့ရဲ့ စစ်သားဟောင်းတွေကို အနားပေး
ကျောက်တူးလုပ်ငန်းနဲ့ သူဌေးဖြစ်စေချင်တဲ့ သဘောနဲ့တူပါတယ်။”

“ဟ ... တင်စိန်ရ၊ ဒီလုပ်ငန်းက နားမလည်ဘဲ မကျွမ်းကျင်
လုပ်တဲ့လူမှန်သမျှ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာချမ်းသာ၊ မွဲသွားကြတာပဲ။ ငါ
တို့ငါတို့ မျက်မြင်ပဲ။ အခု စစ်သားတွေက ဘာနားလည်လို့လဲ”

“ဦးရီးရေ ... သူတို့ကို နားမလည်တူးလို့တော့ မထင်နဲ့ဗျ။
တို့က မြေပုံနဲ့ကိုင်ပြီး ဆင်းလာကြတာ။ ကျပ်ပြင်မှာ ပတ္တမြားကျောက်
သူရိန်တောင်တန်းကြီးတွေပေါ်မှာ နီလာကျောက်ကြီးရှိတယ်ဆိုတာ သိတာ
ဗျ။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူက ဘယ်လို ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတာတောင်
လာပြီးမှ ရောက်လာကြတာဗျ။

အခုလက်ရှိတူးနေတဲ့ တွင်းတွေကိုတောင် ဘယ်တွင်းက ဘယ်
အခြေအနေဆိုတာတောင် သိနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် အထွက်ကောင်း
နာမည်ကြီးတဲ့နေရာက တွင်းတွေကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းပြီးပြီ။ ကျွန်တော်
လုပ်နေတဲ့ သူရိန်တောင်တန်းကြီးတွေပေါ်မှာ တွင်းတွေက သိပ်နာ
မကြီးသေးတော့ သူတို့ စိတ်မဝင်စားကြဘဲ အခုမှ သိမ်းစရာမရှိတော့
နောက်ကျပြီးမှ အသိမ်းခံရတဲ့သဘောပဲ”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ခြံတွေကိုရော သိမ်းဦးမှာလော
ဦးလေးတင်စိန်”

ဟု အောင်ဘွားကမေးတော့ ...

“အင်း ... အဲဒါတွေတော့ လောလောဆယ် မသိမ်းသေးဘူး။
ကျောက်ထွက်နာမည်ကြီးတဲ့ နေရာတွေမဟုတ်တော့လည်း စိတ်ဝင်စား
ဖို့မရဘူး။ ခေတ်အပြောင်းအလဲမှာ မငြိမ်သက်တော့ ကျောက်တွင်းတွေ
သည်း ရပ်ပြီး အခုမကြာသေးခင်ကမှ ပြန်လုပ်ကြရတာ။ တစ်ခါ အစိုးရ
ပြောင်းတော့ ပြန်အသိမ်းခံရပြန်တယ်။ လက်ဖက်ခြံတွေကတော့ ပြုပြင်
ဆယ်သူမရှိလို့ ရိုင်းတောင်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ အခုလောလောဆယ် အခြေ
အနေအရတော့ ပိုင်ရှင်မဲ့ဖြစ်ပြီး လိုအပ်တဲ့သူ ဝင်ခူးပြီးစားနေကြတာတဲ့”

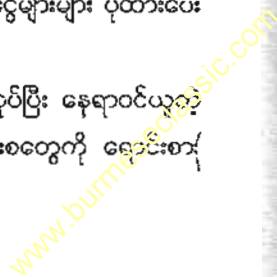
“အင်း ... တွင်းလုပ်ငန်းတွေက ပြည်သူပိုင် အသိမ်းခံရပြီး လုပ်
ရော မရှိတော့ရင်တော့ လက်ဖက်ခြံတွေဘက်လှည့်ပြီး စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ရ
ဆော့မှာပဲ။ အဲဒီဘက်ကတည်း ဦးလေးတင်စိန်တို့ အခုလောက်တောင်
သင်ပန်းစရာမလိုဘဲ မိသားစု စားဝတ်နေရေးလောက်တော့ ဖူလုံမှာပါ”

ထိုစဉ် ဦးရီးတော်က ...

“ဒါနဲ့ ... မောင်တင်စိန်ရေ၊ နာမည်ကြီးတဲ့ ပလောင်ကျော်တစ်
ဇယားကော တွင်းတွေ၊ ပြည်သူပိုင်အသိမ်းခံရတော့ ဘာများ လုပ်ကိုင်
စားသောက်နေသလဲ”

“ဦးရီးရေ ... ပလောင်ကျော်ဆိုတာ လူသားရူးတာ။ ဘုန်းမရူး
ဘူးလို့ ပြောစမှတ်ရှိသလိုပဲ။ အခုလည်း ခေတ်ကြီးပြောင်းလို့ စစ်တပ်က
အဖွဲ့တွေ ဝင်လာကြပေမယ့် မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်တော့ ပလောင်ကျော်
အို့လို့လူမျိုးကို ဆရာတင်ပြီး လုပ်ကြရတာ။ ပလောင်ကျော် ကံကောင်းချက်
ကတော့ သူဦးစီးလုပ်ရတဲ့ ဖောက်တွင်းတွေ အကုန်အောင်မြင်တယ်။ ဒါ
ကြောင့် အခု သူက အင်မတန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ တွင်းဆရာကြီး။ စစ်တပ်က
လက်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ သူ့ကိုလည်း လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေနဲ့ ငွေများများ ပုံထားပေး
ခဲ့တယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့လက ပလောင်ကျော်ကို ချွန်တွန်းလုပ်ပြီး နေရာဝင်ယူတဲ့
ခွင့်ရတယ်။ ပလောင်ကျော်က မဆေးရသေးတဲ့ ဗြဲနီးစတွေကို ရောင်းစား

၁၈၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တယ်။ ရလာတဲ့ ကျောက်ကောင်းတချို့လည်း လက်သိပ်ထိုးရောင်းစား
တယ်ဆိုပြီး ချွန်ကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပလောင်ကျော်ကို အနားပေးပြီး
အဲဒီချွန်တဲ့လူကို ပလောင်ကျော်နေရာမှာ အစားထိုးပြီး ခန့်တယ်။ ဘာကြာ
လိုက်လို့လဲ။ ပလောင်ကျော်ဖော်ပေးထားတဲ့ သူရိန်တောင်တန်းက နီလာ
ကျောဟာ အဲဒီလူကို ခန့်ပြီး ဖောက်တွင်းတူးတာနဲ့ ပြုန်းကျောပျောက်သွား
တယ်။

အဲဒါကြောင့် ပလောင်ကျော်ကို ပြန်ပြီးပြတော့ ကံလိုက်နေတဲ့
ပလောင်ကျော်ဟာ တွင်းထဲဆင်းပြီး ပြုန်းကျောကို ခြေရာခံတာ ပထမထူ
က ပြုန်းကျောပြတ်သွားတဲ့နေရာမှာ အောက်နှိုက်တူးတယ်။ ပလောင်ကျော်
ကတော့ အပေါ်ဘက်ကို မော့ပြီးတူးတာ နီလာပြုန်းတွေကို ပြန်ဆက်
တယ်။ ဒါကြောင့် ပလောင်ကျော်ဟာ ဆရာကြီးပြန်ဖြစ်ပြီး ခေတ်ပြောင်း
ကြီးထဲမှာ ငွေရွှင်နေပြန်တာပေါ့။ အခုဆို ကျွန်တော်တို့ မိုးကုတ်ပတ္တမြား
မြေမှာ ပလောင်ကျော်ကို လစား ရိက္ခာ အမြောက်အမြားနှင့် ငှားရမ်းချင်တဲ့
စစ်သားတွေ၊ စစ်တပ်အဖွဲ့အစည်းတွေ အများကြီးဖြစ်နေတယ်။

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော်တို့ ခရီးပန်းလာတော့လည်း ရေမချိုးခြင်း
ကြပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိုးဦးကျခါစ နေဝင်၍ ညဉ့်မှောင်သည်နှင့်
မိုးကုတ်ဒေသမှာ တောတောင်နှင့်လျှိုများကြောင့် အအေးမာတ်က ဖိစီးလာ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသော ကျောက်ပြာသာဒ်ရွာမှာ ဒယ်အိုးပုံ
အနိမ့်ပိုင်း တောင်ကြားတွင်ရှိသောကြောင့် အလွန်အေးချမ်းပါသည်။

ထိုညက ညစာထမင်းစားပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့တွင် အ
အစဉ်ဆွဲကြရာ ဦးတင်စိန်မှာ မနက်ဖြန်တွင် သူ၏ဖောက်တွင်းမှ ပြုန်း
ကျောက်စတွေ့ထားသောကြောင့် အနားယူ၍မရကြောင်း၊ နောက်တစ်ရက်မှ
အခြေအနေအရ ကိုအောင်ဘွားတို့ ပိုင်ဆိုင်သောတွင်းများအား လုပ်ကိုင်ခွင့်
ပြန်လည်အပ်နှံရန်ကိစ္စနှင့် လက်ဖက်ခြံများအား လိုက်လံပြသမည်ဖြစ်
ကြောင်း ပြောပါသည်။

ထို့ကြောင့် မနက်ဖြန်တွင် ကျွန်တော်တို့ညီညွတ်သည်များ အနား
ယူရင်းအိမ်၌ပင် ကပ်နေရမည့်သဘောဖြစ်သည်။ ထိုအခြေအနေမှာလည်း
ကျွန်တော်တို့လိုအပ်သော အခြေအနေဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လာရင်း
ကိစ္စမှာ တွင်းများနှင့် လက်ဖက်ခြံများမဟုတ်ဘဲ အဓိကထားသည်မှာ မြှုပ်
နှံထားသော ပတ္တမြားကြီးအား ပြန်လည်တူးဖော်ပြီး မန္တလေးမြို့သို့ လုံခြုံ
စွာ ယူဆောင်သွားရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုညက ညစာစားသောက်ပြီးသည်နှင့် စကားစမြည်
အနည်းငယ်ပြောပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြပါတော့သည်။ မိုးဦးကျစဖြစ်သော်လည်း
ချမ်းအေးသော ရာသီဥတုရရှိသည့် မိုးကုတ်မြို့မှာ အိပ်စက်၍ အလွန်ကောင်း
ပါသည်။ မန္တလေးမြို့၏ ညများလို အိုက်စပ်ပူလောင်ခြင်း၊ ခြင်္ကောက်ခြင်း
လည်း မရှိပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ နောင်ယုက်သော အသံဗလံများလည်း မကြား
ရသဖြင့် အလွန်အနားယူ၍ကောင်းသော နေရာဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထို
ခေတ်၊ ထိုအချိန်က စားစရာ ဈေးမကြီးသော်လည်း ရှားပါးသောကြောင့်
အမြဲတမ်းနေထိုင်ရန်တော့ သင့်တော်သည်နေရာဒေသ မဟုတ်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ကလေးတစ်လုံး ရှိနေပြန်သည်။ ထိုဘူးကလေးအား ဖွင့်ကြည့်တော့ ရွှေဝါရောင် ကတ္တီပါစပေါ်တွင် နေအလင်းရောင်ကြောင့် ပဏ္ဏားစားပြီး တွတ်တွတ် နီရဲနေသော ချိုးဥအရွယ်နှင့် အတန်ငယ်ကြီးသော လုံးချောပတ္တမြားကြီးတစ်လုံး ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သတ္တုဘူးကလေးထဲ ပြန်ထည့်ပြီး လုံခြုံစွာ သိမ်း၍ နို့မှုန့်ဘူးခွံအား သူ့နဂိုအတိုင်း နေရာတကျ ပြန်လည်မြှုပ်နှံခဲ့ပါသည်။ အပေါ်မှ မြေပြန်ဖို့ရာတွင်လည်း စနစ်တကျ တစ်ဆင့်စီ မြေဖို့ပြီး ခြေရာလက်ရာ ချောက်စေရန် သလင်းပြားဖြင့် ရိုက်၍ အပေါ်မှ မိုးမခပင်ရွက်ခြောက်ကြေ ချားအား ဖုံးလွှမ်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ကြံစည်ထားသော ပန်းတိုင်လည်း အောင်မြင်စွာ ရောက်ရှိသွားပါပြီ။

ထို့နောက် ကျွန်တော်က ...

“ရှေးပုရပိုဒ်မြေပုံလိပ်ထဲမှာ အညွှန်းက ဒီနေရာမှာလဲလား။ လွယ်လွယ်လို့ မေးကြည့်ရတာပါ”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး ... ကိုတောက်ထိန်ရေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆစ်ခါလာတုန်းက အဖေနဲ့ ဦးရီးတော်က မြေပုံညွှန်းအတိုင်း စွန့်စွန့် အားစားတူးပြီး ဒီနေရာကို ပြောင်းရွှေ့ဝှက်ထားခဲ့တာ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဆည်း လမ်းပန်းခရီးမကောင်းဘဲ ဂျပန်အပြေး အင်္ဂလိပ် ပြန်ဝင်စဆိုတော့ ဆိုင်းပြည်ကြီးက မအေးချမ်းသေးဘူး။ လမ်းပန်းခရီးကလည်း အလွန်ခက်ခဲပြီး မလုံခြုံဘူး။ အန္တရာယ်များတယ်။ ဒါကြောင့် အဖေနဲ့ ဦးရီးတော်တို့က သိုက်စာညွှန်းအတိုင်း အဘိုးတို့ လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားခဲ့တဲ့ သူရိန်ဆောင်တန်းကြီးဘက်က တူးဖော်ပြီး ဒီနေရာကို ပြောင်းရွှေ့ဝှက်ထားခဲ့တာ။”

ကြေးနီပုရပိုဒ်ကလေးကိုတော့ အဖေက ခင်ဗျားတို့ရွာ၊ သချိုင်းဘုန်းမှာ အဘိုးရဲ့အမွေ၊ ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေနဲ့အတူ မြှုပ်နှံထားခဲ့တာ။ ပတ္တမြားကြီး မြှုပ်နှံထားရာနေရာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကို အဖေကွယ်လွန်ခါနီးမှာ ဆန်နုမှာကြားခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဒီပတ္တမြားကြီး သတင်းပေါက်

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကိုတင်စိန်နှင့် မတင်တင်တို့က စောစောစောစော ကြွပြီး ကျွန်တော်တို့အတွက် ထမင်းကြော်နှင့်အခါးရည်ကို စီစဉ်ပေးပါသည်။ ဟင်းအနေအထားကတော့ စည်သွပ်ဘူး။ ငါးသေတ္တာဟင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုတင်စိန်မှာ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ထမင်းကြော်စားပြီး သူ့ထံတွင်းလုပ်ကွက်သို့ စောစောစီးစီး ဆင်းသွားပါတော့သည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာနှင့် ညစာစားရန် အတွက် အသား၊ ငါးနှင့်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ရှာဖွေဝယ်ယူရန် မတင်တင်အား ဈေးဖိုးပေး၍ လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ကလေးများကိုတော့ ဦးတော်က မုန့်ကျွေး၍ ပုံပြောပြီး အိမ်ပေါ်တွင်စုဝေး၍ ထိန်းထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကြိုတင်ပြီး တိုင်ပင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း လူရှင်းသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွားတို့ မိုးမခပင်သုံးပင်ခြား ခြံ၏အနောက်ဘက်တွင် တစ်ယောက်တစ်လဲ တူးကြပါသည်။

မိုးတွင်းကာလ မိုးဦးကျကာစအချိန် ဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း အောင်ဘွားတို့ တစ်ခါက တူးဖော်ထားပြီးဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း မြေမှာ အဆင်ပြေစွာ တူး၍ရသည်။ သူတို့ပြောသည့်အတိုင်း သုံးပေခန့် အနက်၌ နို့မှုန့်ဘူးတစ်လုံး တွင်းထဲမှရသည်။ နို့မှုန့်ဘူးအတွင်း၌ သတ္တုဘူး

www.burmeseclassic.com

၁၈၄ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကြားသွားရင်လည်း နေရာလွဲလို့ရအောင် နဂိုမူလ ကြေးနီပုရပိုဒ် မြေပုံညွှန်းလေးကို ကျစ်ကျစ်လျှစ်လျှစ်ခေါက်ပြီး လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးလော်ကက်သီးထဲမှာ ထည့်ပြီး အယောင်ဆောင်ဆွဲထားခဲ့တာ။ ဒါမှ သတင်းပေါက်ကြားပြီး ရန်သူတွေ ခြေရာခံမိရင်လည်း လော်ကက်သီးထဲက ကြေးနီပုရပိုဒ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ရုံပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့လည်း ပတ္တမြားကြီးကို ပုရပိုဒ်အညွှန်းအတိုင်း ရှာမတွေ့ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဘက် မြားဦးက ပြန်လှည့်လာဦးမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ပတ္တမြားကြီးမြှုပ်နှံရာမှာ အဖေခွဲအတူ လက်တွဲပြီး ပါဝင်ခဲ့တဲ့ ဦးရီးတော်နဲ့ အတူ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း တစ်ခေါက်လာပြီး အခုလိုပဲ ဥပယ်တံမျဉ်နဲ့ လာတူးကြတယ်။

အခုလိုပဲ ရပြီးကာမှ အပြန်လမ်းခရီးအသွားအလာကို စုံစမ်းထော့အဲဒီအချိန်က ရောင်စုံသူပုန်ခေတ်ဦး၊ အလွန်အန္တရာယ်များတဲ့အချိန်နဲ့ လမ်းခရီးမှာ အတိုက်အခိုက်ခံရရင် ပတ္တမြားကြီးကိုယူပြီး လူကိုပါ ချမ်းသာမပေးဘဲ အသေသတ်ကြမှာမို့လို့ နေရာမပျက် ပြန်မြှုပ်ထားခဲ့ရတာ။

အဖေခွဲ ဦးလေးတို့ ဒီပတ္တမြားကြီးကို သူရိန်တောင်တန်းဘက်က ကြေးနီပုရပိုဒ်မြေပုံညွှန်းအရ အဘိုးရဲ့အမွေအဖြစ် ပြန်တူးဖော်ကြပုံတွေတော့ ကိုတောက်ထိန်သိချင်ရင် ဦးရီးတော်ကိုသာ အဆင်ပြေတဲ့အချိန်မှာ မေးမြန်းကြည့်ပေတော့။ ကျွန်တော်လည်း ပတ္တမြားကြီးရှိကြောင်း သိရှိတာနဲ့ ရှေ့ပိုင်းက ကိစ္စတွေကို မမေးမိခဲ့ဘူးဗျ။ အခုမှ ကိုတောက်ထိန် သိချင်သလို ကျွန်တော်လည်း သိချင်လာပါတယ်”

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စများ အောင်မြင်ပြီးစီးသောကြောင့် အိမ်ပေါ်သို့ ဟန်မပျက် ပြန်တက်ခဲ့ပြီး ကလေးများအား ထိန်း၍ စုစည်းထားသော ဦးရီးတော်အား လက်မထောင်ပြု၍ အချက်ပြလိုက်ပါတော့သည်။ ဦးရီးတော်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၍ သိရှိသဘောပေါက်ကြောင်း ပြန်လည်အချက်ပြပါသည်။ မနက် (၁၀) နာရီခန့်အချိန်တွင် ချက်ပြုတ်စရာ၊ ဟင်းလျာများ အဝယ်ထွက်သွားသော ဒေါ်တင်တင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး နေ့လယ်

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၁၈၅

နှင့် ညနေစာများ ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်နေပါတော့သည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်တို့သုံးဦး အနားယူကြပြီး ကလေးများကလည်း အိမ်အောက်ဆင်း၍ မြဲအတွင်း၌ ပြေးလွှားကစားကြပါတော့သည်။

ညနေစောင်းတွင် ကိုတင်စိန် စောစီးစွာ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ခရီးရောက်မဆိုက်ဘဲ ...

“ဦးရီးတို့ ... ကံပဲဗျို့။ ဦးရီးတို့အရောက်နဲ့ ကံထိုက်တာ ထင်ပါစို့။ ကျွန်တော်တို့ ဖောက်တွင်းမြန်းကျောက ပတ္တမြားအရိုင်းပွင့်ကလေးတွေနဲ့အတူ ဟောဒီ နီလာကြီးတစ်လုံးကို ရခဲ့ပါတယ်။ လုံးချောဖြစ်ပြီး ဂေါ်ကြိုးသုံးချောင်း ပါတယ်။ အရည်လည်း ပွင့်တယ်။ ငှက်ခါးရောင်ပဲ။ နီလာ ဖြစ်နေလို့သာပေါ့ဗျာ ... ဝါးကာရက်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်။ ပတ္တမြားဆိုရင်တော့ ဒီအရည်၊ ဒီအရွယ်အစား၊ ဒီအလေးချိန်နဲ့ တန်ဖိုးတောင် ဖြတ်ဖို့ခက်လိမ့်မယ်”

“ဒါကြောင့် ဒီနီလာဂေါ်ကြိုးကြီးကို ဦးရီးတော်နဲ့ မောင်အောင်ဘွားတို့ကို အပ်ပါတယ်။ တွင်းပိုင်တွင်းစားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဦးရီးတော်တို့က တန်ဖိုးသင့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တွင်းစားနဲ့ တွင်းလုပ်သားတွေကို အချိုးကျ ခွဲဝေချီးမြှင့်ဖို့ပါပဲ။ အားရစရာကောင်းတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ဖောက်တွင်းက အခုတွေ့ထားတဲ့ မြန်းကျောဟာ အပြာရော၊ အနီရော ရောနေတယ်။ လကုန်ရင် တွင်းကိုပြန်အပ်ရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မြန်းကျောနောက်ကို လမကုန်မီ အချိန်မီ နေ့ရောညပါ လိုက်သင့်ရင် လိုက်ရတော့မှာပဲ။ အခြေအနေအရ ဦးရီးတော်တို့လည်း လကုန်အထိ စောင့်ဆိုင်းပြီး နေပေးနိုင်ရင်တော့ ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်”

ဦးရီးတော်က ...
“မောင်တင်စိန်ရေ ... ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်။ ဦးရီးတို့က မန္တလေးစာတောင် လာရတာ။ တခြားအလုပ်အကိုင်တွေနဲ့ အချိန်က သိပ်မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ ဦးရီးတို့ပြန်ပြီးတဲ့နောက် မင်းတို့တွေ့ထားတဲ့ မြန်းကျောက မရရှိလာမယ့် အကျိုးအမြတ်တွေကို မင်းနဲ့တွင်းသားတွေပဲ အချိုးကျမျှတအောင်

၁၈၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ခွဲဝေယူလိုက်ပါ။ ဟောဒီမှာလည်း အခွန်ဆောင်ထားတဲ့တွင်းတွေနဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကရန်၊ စာရွက်စာတမ်းတွေပဲ။ မင်းကိုပဲ ဦးရီးတို့က ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် လွှဲပြောင်းပေးကြောင်း လုပ်ပိုင်ခွင့် ကိုယ်စားလှယ်ပါဝါလွှဲစာပါ ပေးထားခဲ့မယ်။ မင်းပဲ ဆက်ပြီး ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ပါ။

ဦးရီး အစောကပြောခဲ့သလို ဒီနီလာဂေါ်ကြီးရဲ့ ခေတ်ပေါက်ဇော့ကို တွက်ချက်ပြီး မင်းတို့ကိုလည်း မျှဝေခွဲပေးခဲ့ပါမယ်။ နောက် ကျန်တာကတော့ မင်းတို့အဖွဲ့အားလုံးရဲ့ ကံနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်ပါတယ်။ ငါတို့ မနက်ဖြန် မနက်စောစော စားပြီးတာနဲ့ မန္တလေးကို ပြန်ဆင်းမယ်။ ဒီလိုဆုံးဖြတ်တာကို မင်း သဘောတူရဲ့လား။”

“ဟာ ... ဦးရီးတော်ရယ် ဒီလောက်တောင် မျှတပြီး ရက်ရောတာ ဘယ်တွင်းပိုင်မှ လုပ်ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဗြုန်းကျောတွေပြီး ပတ္တမြားနဲ့ နီလာအစရထားမှတော့ လောဘကိုဖြတ်ပြီး မျက်နှာလွှဲကြမှာ မဟုတ်ကြဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း သဘောထားကြီးစွာနဲ့ ဒီ နီလာဂေါ်ကြီးကျောက်ကြီးအတွက် ကျွန်တော်တို့ တွင်းစားတွေကို ဦးရီးတို့က ခွဲဝေပေးပါနဲ့တော့။ ပတ္တမြားလောက်လည်း တန်ဖိုးရှိတာမဟုတ်လို့ နောက်ထပ် တူးဖော်တွေ့ရှိရမယ့် ကျောက်ကြီးကျောက်ကောင်းကိုသာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကုသိုလ်ကံကို အားကိုးပြီး တူးဖော်ပါတော့မယ်”

မှတ်ချက် - ထိုစဉ်ကာလက နီလာဂေါ်ကြီးကို ပတ္တမြားလောက် တန်ဖိုးမထား။ အပြာရောင်ကျောက်ဟာသာ ခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ်ကြသည်။ ငါ့ကာရက်ခန့်ရှိသော လုံးချောကျောက်ကြီးဖြစ်၍ အတန်ငယ် တန်ဖိုးရှိသည်ဟု မှတ်ယူကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုညနေက နီလာဂေါ်ကြီးကျောက်ကြီးရသော အောင်မြင်မှုအတွက် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဦးရီးတော်က ဦးဆောင်ပြီး ညစာမစားခင် အရက်ပွဲကလေး လုပ်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးရီးတော်နဲ့ အောင်ဘွားက နီလာဂေါ်ကြီးကျောက်ကြီးကို အမှတ်တရဟုဆိုကာ ကျွန်တော်အား စွန့်ကြဲပေးကမ်းပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအချိန်ထိ လက်ဝတ်

လောကကလေးပတ္တမြား * ၁၈၇

လက်စားဟူ၍ လက်ပတ်နာရီကိုပင် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသူမဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဦးရီးတို့ ပေးကမ်းသည်မှာ လမ်းခရီးလုံခြုံရေးအတွက် သိမ်းဆည်းထားရန် ဟူ၍သာ ကျွန်တော် မှတ်ယူထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် လုံခြုံမှုရှိစေရန် ကျွန်တော်၏ ရှုပ်အင်္ကျီအတွင်း အိတ်ကလေးထဲ၌ ထည့်သွင်းပြီး သိမ်းဆည်းထားရပါတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မနက်(၆)နာရီခန့်တွင် အိပ်ရာကထကြပြီး မနက်စာ စားကြပါသည်။ မနက်စာ အခြေအနေကတော့ ထမင်းကြော်နှင့် ညက်ကျန်ရှိခဲ့သော ကြက်သားဟင်းလျာများ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးရီးတော်နှင့် အောင်ဘွားတို့က နီလာဂေါ်ကြီးကျောက်ကြီးအတွက် ကိုတင်စိန်တို့က ခွဲဝေပေးပေးရန် ငြင်းဆန်ထားသော်လည်း ကလေးများ၏ နှုတ်ဖမ်းဟုဆိုပြီး အောင်ဘွားက ကျွန်တော်တို့ပြန်ခါနီးတွင် ငွေကြေးအချို့ကို ပေးဖြစ်အောင် ပေးခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ပြာသားရွာ ကိုတင်စိန်တို့ အိမ်ပိုင်ထဲမှ အပေါ်သို့တက်ပြီး ကျပ်ပြင်မိုးကုတ်ကတစ်ဆင့် မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ဂျစ်ကားကလေးအား အစ်ယောက်တစ်လဲစီ မောင်းကြပြီး မြေပြန့်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြပါတော့သည်။ လမ်းခရီးမှာ စစ်တပ်က အုပ်ချုပ်သောကာလ ဖြစ်သောကြောင့် မြို့ရွာနံ့မြို့ဖျား နေရာတိုင်းတွင် စစ်သားနှင့် စစ်ကားများရှိနေကြပြီး လုံခြုံရေးကောင်းမွန်သောကြောင့် ခရီးသွားရသည်မှာ အန္တရာယ်မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ဂျစ်ကားအား ရပ်တန့်၍ ရှာဖွေအစစ်ဆေးခံရသော်လည်း ပေါက်ပြားနှင့်တူရှင်းသာ လက်နက်အနေဖြင့် ပါလာသောကြောင့် ဆက်လက်ခရီးသွားခွင့်ပြုသည်။

ပတ္တရာမြို့နယ်ကိုလွန်တော့မှ ကျွန်တော်က ဦးရီးတော်ကို ပတ္တမြားကြီးအတွက် ကြေးနီပုရပိုဒ်တွင် အညွှန်းရှိသည့်အတိုင်း အောင်ဘွားတို့

၁၈၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အဖေနှင့် ဦးရီးတော်ပါ ပါဝင်၍ တူးဖော်ခဲ့ရပုံများကို မေးမြန်းကြည့်ရပါ တော့သည်။

“အေးကွယ်... မောင်တောက်ထိန်က စေ့စပ်သေချာပြီး ဒီကိစ္စ ကို စိတ်ဝင်စားမှုရှိတယ်။ အောင်ဘွားကတော့ ပစ္စည်းရပြီး ကိစ္စပြီး ပြီးဇော လို့ အလွယ်သဘောထားတတ်တယ်။ အမှန်တော့ မောင်တောက်ထိန်ပြော သလို ကြေးနီပုရပိုင်ထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း ဒီပတ္တမြားကြီးကို ရှာဖွေတူးဖော် ရတာ လွယ်မှတ်လို့။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဂျပန်ပြေး၊ အင်္ဂလိပ်အဝင်ဆို တော့ ဒီတောနယ်တွေဘက်မှာ တောကြောင်တွေ၊ လက်ခမောင်းခတ်တဲ့ အချိန်ပေါ့။ မိုးကုတ်နယ်ဆို ပတ္တမြားမြေဖြစ်တော့ ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်။ ဒီလိုပါ... မောင်တောက်ထိန်ရယ်။ အဲဒီဇာတ်လမ်းကို ပြန်ပြောရမယ်ဆိုရင် တော့ လွမ်းစရာတောင် ကောင်းသေးတယ်။

မိုးကုတ် ပတ္တမြားမြေဆိုတာ တောင်၊ မြောက် သွယ်တန်းလျှောက် ရှိတဲ့ ရိုးမတောင်တန်းကြီးပေါ်မှာ တည်ရှိတယ်။ အဲဒီတောင်တန်းတွေဟာ အဆင်ဆင့်တည်ရှိပြီး မိုးကုတ်ပတ္တမြားမြေရဲ့ အနောက်ပိုင်းမှာ သူရိန် တောင်တန်းကြီးဆိုတာ ရှိတယ်။ တောင်ဘက်နဲ့ မြောက်ဘက်ကို သွယ်တန်း နေတယ်။

အဲဒီ သူရိန်တောင်တန်းကြီးဟာ ကျောက်ပြသားရွာ အနောက် တောင်ထောင့်နဲ့ ကျောက်ဖျာရွာရဲ့ အနောက်ဘက်တည့်တည့်မှာ တည်ရှိ နေတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အဲဒီတောင်တန်းကြီးပေါ်မှာ ချုံနွယ်ပိတ် ပေါင်းများစွာနဲ့ သစ်တောကြီးက အလွန်ထူတယ်။ တောင်ဆိတ်၊ ချေ တောဝက်၊ မျောက်ပြာနဲ့ ရိုးရိုးမျောက်ဖင်နီတွေ များပြားစွာ မှီတင်းနေထိုင် ကြတယ်။

သူရိန်တောင်တန်းကြီးဆိုတာ ရှေးယခင်ခေတ်ကတည်းက ရတနာ ထွက်ရာ အလွန်နတ်ကြီးတဲ့ တောင်တန်းကြီးဖြစ်တယ်။ ဟိုးရှေးယခင် ခေတ်များကပင် အစဉ်အဆက် ကျောက်မျက်တူးဖော်တဲ့ လုပ်ကွက်တွေ

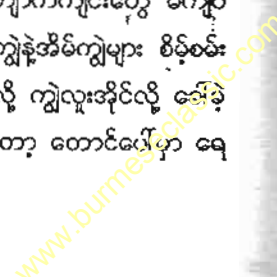
များစွာရှိခဲ့တယ်။ ကျောက်မျက်တူးဖော်ရာမှာ ရေဟာမရှိမဖြစ် လိုအပ် တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီတောင်ပေါ်ရှိ လုပ်ကွက်များကို ရေရစေရန် တောင် ပေါ် စိမ့်စမ်းရေတံခွန်တွေက ရေကို ပိုက်နဲ့သွယ်တန်းပြီး တောင်ထိပ် အမြင့်မှာ ကန်တည်ကာ ရေကိုသိုလှောင်ပြီး လိုအပ်မှဖွင့်ပြီး သုံးရတယ်။

အဲဒီလို သုံးတဲ့ရေကို အောက်မှာရှိတဲ့ ကျောက်တွင်းတွေက အဆင့်ဆင့်ခံယူပြီး သုံးစွဲကြရမှာ။ ကျောက်တွင်းပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ် လို့ရတယ်။ အဲဒီလို ရေကိုချွေတာပြီး သုံးရတယ်။ အပေါ်ဆုံးက ရေတင်ပြီး သုံးစွဲတဲ့ ကျင်းပိုင်ရှင်ဟာ သူ့ကိုမှီပြီး သုံးစွဲတဲ့ အောက်ကျင်းတွေဆီက ရေ သုံးစွဲခ (ရေစုကောက်ခံလေ့ရှိတဲ့ ပေါလန်) တွင်းပိုင်ရှင်သူဌေးတွေလည်း ရှိတယ်။ မကောက်တဲ့ သူဌေးတွေလည်း ရှိတယ်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်နဲ့ လွတ်လပ်ရေးရပြီး ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီခေတ် တွေမှာ ကျောက်တွင်းလိုင်စင်နဲ့ လုပ်ကိုင်ကြရလို့ တောင်ပေါ်ကို ရေတင်ခွင့် ရပြီး စည်စည်ကားကား လုပ်ခွင့်ရခဲ့ကြတယ်။ အခု တော်လှန်ရေးအစိုးရ တက်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ ရေတင်ခွင့်လည်း မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ရေမရတော့လို့ ကျောက်ကျင်းလုပ်ငန်းတွေ ရပ်ကုန်တယ်။

အဲဒီတုန်းကအကြောင်း ပြောရဦးမယ်။ သူရိန်တောင်တန်းကြီးပေါ် မှာ နာမည်ရကျောက်ကျင်းတွေက အများအပြားပဲ။ ရှေးအခေါ်အရ ကျွဲလူး အိုင်လုပ်ကွက်ဆိုတာ သူရိန်တောင်တန်းကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်စောင်းမှာ ဦးဖိုးစိန်မြိုင်လုပ်ကွက်၊ ရေကြည်ထွက်လုပ်ကွက်၊ စတဲ့ လုပ်ကွက်တွေမှာ မျောတွင်းတွေတူးပြီး ရေနဲ့မျောတိုက်ပြီး လုပ်ရတဲ့ တောင်ပေါ်လုပ်ကွက်တွေ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီလုပ်ကွက်တွေအတွက် လိုအပ်တဲ့ သစ်ဝါးများကို ကျွဲလူးအိုင် လုပ်ကွက်ထဲက ထုတ်ယူပြီး အသုံးပြုရတယ်။ ကျောက်ကျင်းတွေ မကျွပ် ခင်က အဲဒီကျွဲလူးအိုင်လို့ဆိုတဲ့ နေရာဟာ ဟောကျွဲနဲ့အိမ်ကျွဲများ စိမ့်စမ်း တွေ ယိုစိမ့်ထွက်နေတဲ့ အိုင်ထဲမှာ ဗွက်လူးလေ့ရှိလို့ ကျွဲလူးအိုင်လို့ ခေါ်ခဲ့ တာ။ ကျောက်မျက်တွေ တူးဖော်တဲ့ခေတ်ရောက်တော့ တောင်ပေါ်မှာ ရေ

မြေတွေပျက်စီးပြီး စိမ့်စိမ်းတွေမရှိတော့ဘဲ ကျွဲလူးအိုင်လည်း ခန်းခြောက် ခဲ့ရတယ်။ ကျွဲလူးအိုင်ဆိုတဲ့ အမည်ပဲ ကျန်ခဲ့တာ။

အဲဒီ ကျွဲလူးအိုင်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ အများအားဖြင့် ကျောက်နီ ပတ္တမြား အထွက်များတယ်။ ဝေါတော်မူလုပ်ကွက်ဆိုတဲ့ အဲဒီတောင်တန်း ပေါ်နေရာ တစ်နေရာမှာတော့ နီလာခေါ်တဲ့ ကျောက်ပြာများသာ ထွက် တယ်။ လူကြီးလူးဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း နီလာပဲ အထွက်များတယ်။ အစော ကပြောခဲ့တဲ့ ဦးဖိုးစိန်မြိုင်ကြီးမှာတော့ အရည်မမိတဲ့ ပတ္တမြားအနီရောင် ကျောက်တွေ ထွက်တယ်။ အများရဲ့အခေါ် မိုးသီးကျောက်လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက နီလာဆိုတာ ပတ္တမြားအမျိုးနွယ်ဝင်ဖြစ်ပေမယ့် အခြာ ရောင်ဖြစ်လို့ ဂေါ်ကြီးနဲ့ လုံးချောဖြစ်ပေမယ့် ပတ္တမြားလောက် တန်ဖိုးမထား ကြဘူး။

ဦးလေးတို့ ကြေးနီပုရပိုဒ်မြေပုံညွှန်းအရ ရှာရတာကတော့ ကျွဲလူး အိုင်လို့ခေါ်တဲ့ လုပ်ကွက်အနီးက နွယ်နီပင်ကျောက်ဆောင်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ အဘိုးတို့က အခုရတဲ့ ပတ္တမြားကြီးကို နေရာအတိအကျ မြေပုံဆွဲပြီး မြှုပ်နှံ ထားခဲ့တာ။ အဲဒီ နွယ်နီပင်ကျောက်ဆောင်ဆိုတာကလည်း နတ်အလွန် ကြီးပြီး မြေအလွန်ကြမ်းတယ်။ တော်တန်ရုံလူ နေခင်းကြောင်တောင်တောင် မသွားရဲတဲ့နေရာ။ အဆိပ်ရှိတဲ့ မြေ၊ ကင်းကလည်း အလွန်ပေါတယ်။ ရှေးလူကြီးများ လျှို့ဝှက်ပြီဆိုရင် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။

အဲဒီကျောက်ဆောင်က တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ လူနှစ်ရပ်စာလောက် အမြင့်ရှိပြီး ကျောက်ဆောင်အရင်းက လူခြောက်ဖက်စာလောက်ရှိတယ်။ အဲဒီကျောက်ဆောင်ကို နွယ်နီပင်ကြီးတွေက ဖုံးအုပ်ထားလို့ နွယ်နီကျောက် ဆောင်လို့ခေါ်တာ။ ဦးရီးတို့လည်း အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေကို အဝေးက ခါးလုံးတွေခုတ်ပြီး ခြောက်လှန့်မောင်းနှင်ရတယ်။

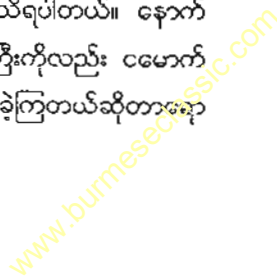
အဲဒီအချိန် ချောင်းဟန်သံ ကြားရတယ်။ 'အဟမ်း... အဟမ်း' ဆိုပြီး အနီးအနားမှာရှိတဲ့လူတွေက အသံပေးနေသလိုပဲ။ ဦးရီးနဲ့ အောင် သွားတို့အဖေ နှစ်ယောက်ထဲပဲ။ အဲ... ရှိသေးတယ်။ လူတော့ မဟုတ်

ဘူး။ မျောက်ပြာတွေနဲ့ မျောက်ဖင်နီတွေပဲ။ သူတို့ကတော့ သစ်ပင်ပေါ်နှင့် မြေပြင်ပေါ်မှာ ဝိုင်းပြီးကြည့်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီ 'အဟမ်း... အဟမ်း' ဆိုတဲ့ ချောင်းဟန်သံဟာ ပီပီသသ လူသံဖြစ်လို့ မျောက်တွေဆီကလာတဲ့ အသံတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီအချိန်က အဲဒီ ကျွဲလူးအိုင်လုပ်ကွက်နားမှာ လည်း မျောက်ကျင်းတူးတဲ့လူ မရှိပါဘူး။ အရင်တုန်းကရှိခဲ့ပေမယ့် စိမ့်စိမ်း၊ ရေမြေခန်းလို့ လုပ်ကွက်တွေ ပျောက်သွားပြီ။ အတော်တော့ ထူးဆန်း တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးတို့နှစ်ယောက်က အကြောက်အလန့်မရှိဘဲ အဲဒီကျောက် ဆောင်ထိပ်က နွယ်ပင်တွေကို ရှင်းပြီး မြေပုံညွှန်းအရ ပတ္တမြားကြီးကို တူးယူ ကြတာပါ။

ပတ္တမြားဆိုတာ မြေကြီးထဲမှာနေတာမို့လို့ ကျောက်ဆောင်ထိပ် မှာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ လူကိုယ်တိုင် စနစ်တကျကျင်းတူးပြီး မြှုပ်နှံထားလို့သာ တည်ရှိနေတာပါ။ ကြေးနီပုရပိုဒ် မြေပုံညွှန်းကြောင့်သာ ဦးရီးတို့လည်း ခွဲခွဲမာန်နဲ့ ရှာဖွေတူးဖော်ခဲ့ကြတာ။ ကံကောင်းထောက်မစွာ မြေပုံညွှန်း အတိုင်း ရခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီပတ္တမြားကြီးကို လျှို့ဝှက်စွာသိမ်းဆည်းပြီး တောမှဆိုးတွေ အနေနဲ့ မျောက်ပြာတစ်ကောင်ပစ်ပြီး ထမ်းပြန်ခဲ့ကြတာ။ အဲဒီ ပတ္တမြားကြီး ကို ကျောက်ပြာသားရွာက အိမ်ပိုင်းထဲမှာ မိုးမခပင်အမှတ်အသားနဲ့ မြှုပ်နှံ ထားခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီတုန်းကလည်း တိုင်းပြည်ကြီး မအေးချမ်းဘဲ လမ်းခရီး ခလုံခြုံလို့ စိတ်မချရတာကြောင့် မသယ်ယူဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အခုမှ အခြေအနေ နဲ့ အချိန်အခါကိုကြည့်ပြီး ပြန်ဖော်ရတာပဲ... မောင်တောက်ထိန်ရေ”

“ဒါနဲ့ ဦးရီးတော်... အခု ကျွန်တော်တို့ရတဲ့ ပတ္တမြားကြီးက ငမောက်ပတ္တမြားကြီးနဲ့ အရည်အသွေးတူပြီး တွင်းတစ်တွင်းထဲက ထွက် ထာဆို အကြီးအသေးပဲ ကွာတယ်လို့လည်း ကြားသိရပါတယ်။ နောက် ဆစ်ရက ငမောက်ပတ္တမြားကြီးကိုရပြီးမှ ဒီပတ္တမြားကြီးကိုလည်း ငမောက် ဆိုက ရရှိပြီး ဘုရင်မသိအောင် သိုဝှက်သိမ်းဆည်းခဲ့ကြတယ်ဆိုတာနော့ ဘုတ်ပါသလား”

“အင်း... အဲဒီအပိုင်းတွေက ငါတို့ မမိဘူးကွ။ အောင်ဘွားထံ အဖေတော့ သိချင်သိမယ်။ ဒီပတ္တမြားကြီးကို ‘ငမောက်ကလေး’ လို့ ခေါ်ကြောင်းလည်း ကြားဖူးတယ်။ အောင်ဘွားတို့အဘိုး ဘော်ကြိုစော်ဘွားကြီး ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်နဲ့ ရထားတယ်ဆိုတာတော့ အလွန်လျှို့ဝှက်တဲ့ ကိစ္စဖြစ်နေလို့ ငါတို့လည်း မသိခဲ့ပါဘူး။ ဒီပတ္တမြားကြီးကို ငမောက်ကလေးလို့ ခေါ်ရတဲ့အကြောင်းအရင်းကလည်း ပါးစပ်ရာဖဝင်နဲ့ ရှိနေပြန်တယ်”

ထိုအခါမှာ စိတ်ဝင်စားဟန်ရှိသော အောင်ဘွားက ...

“ဦးရီးတော် ... ဘယ်လို မူကွဲရှိနေပြန်တာလဲ”

“အေး... အဲဒါကလည်း တစ်မျိုးတစ်ဘာသာလို့ ပြောရမလားပဲ။ မင်းတို့ကို အစောပိုင်းက ဦးရီးတော်ပြောခဲ့သလို ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးကို ရတော့ ငမောက်က တစ်ခြမ်းခွဲပြီး တစ်ခြမ်းကို လုံးချောသွေးပြီး မြန်မာဘုရင်ကို ငမောက်ပတ္တမြားအဖြစ် ဆက်သတယ်။ နောက်တစ်ခြမ်းကိုလည်း လုံးချောသွေးပြီး တရုတ်ကုန်သည်တွေကို ရောင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီ တရုတ်ကုန်သည်တွေကို ရောင်းတဲ့ ပတ္တမြားက မြန်မာဘုရင်ကိုဆက်တဲ့ ငမောက်ပတ္တမြားကြီးလောက် မကြီးပဲ သေးတယ်။ ဒါကြောင့် ငမောက်ကလေးခေါ်ကြောင်းလည်း ကြားသိရတယ်။ ဟုတ်တာမဟုတ်တာ ဦးရီးတို့လည်း မမိတော့ အသေအချာမသိဘူး”

“အဲဒီ ငမောက်ကလေးပတ္တမြားကို ဘော်ကြိုစော်ဘွားကြီးဝယ်လိုက်တာလို့လဲ ကြားသိရပြန်တယ်”

“အဲဒါဆိုရင် ... ဦးရီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဘော်ကြိုစော်ဘွားကြီးဆီကနေ ငမောက်ကလေးပတ္တမြားက မိုးကုတ်က သူရိန်တောင်တန်းကြီးပေါ်ကို ဘာကြောင့် ပြန်ရောက်သွားရတာလဲ”

“အေး... ဟုတ်တယ် ... မောင်တောက်ထိန်ရေ။ ဒီပတ္တမြားတွေကိစ္စက လျှို့ဝှက်လွန်းအားကြီးတော့ ဘယ်ကိစ္စကို ယုံရမယ်မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ မောင်တောက်ထိန်မေးသလို တရုတ်ကုန်သည်တွေဆီက

ဘော်ကြိုစော်ဘွားကြီး ဝယ်လိုက်တာဆိုတဲ့ ပတ္တမြားဟာလည်း မိုးကုတ်က သူရိန်တောင်တန်းကြီးဆီကို ပြန်ရောက်သွားစရာ အကြောင်းမှမရှိဘူး”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း... ဦးရီးရယ်၊ အခု ကျွန်တော်တို့ရတဲ့ပတ္တမြားကြီးက အရောင်အသွေးတူတဲ့ နောက်ထပ် ပတ္တမြားတစ်လုံးကော ဖြစ်မနေနိုင်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ... မောင်တောက်ထိန်၊ အဆင်းသဏ္ဍာန်တူတဲ့ နောက်ပတ္တမြားတစ်လုံးဆိုလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ တန်ဖိုးကြီးပြီး အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ ပတ္တမြားဆိုတော့ လျှို့ဝှက်လွန်းလို့ ပတ္တမြားတွေရဲ့ နောက်ခံသမိုင်းက ပျောက်နေတယ်။ ဒီကိစ္စတွေက အဲဒီလိုမလုပ်ရင်လည်း ပေါက်ကြားပြီး အန္တရာယ်ရှိတာမို့ ရှေးလူကြီးတွေက သိုဝှက်ကြတာ။ အသိုအမှက် ကောင်းလွန်းတော့လည်း ဘာမှန်းမသိ၊ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို စေ့ငလို့မရဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားရတော့တာပေါ့ကွာ”

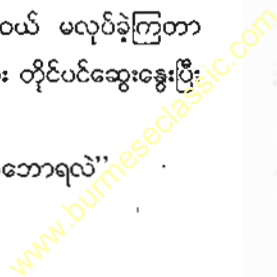
ထိုအချိန်တွင် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်၍ နားထောင်နေသော ကိုအောင်ဘွားက ...

“ဦးရီးတော်နဲ့ကိုတောက်ထိန်... ကျွန်တော်တို့ရထားတဲ့ ပတ္တမြားကြီးက ငမောက်ကလေးဖြစ်စေ၊ တခြားပတ္တမြားပဲဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်တို့ထက်ဝယ် ရောက်ပြီပဲ။ အရည်အသွေးနဲ့ အရွယ်အစားကောင်းပြီး လုံးချော ဖြစ်တာမို့ တန်ဖိုးကတော့ ကျွန်တော်တို့ မဖြတ်နိုင်လောက်အောင် ရှိမှာ အသေအချာပဲ။ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဦးရီးတော်က ...

“ဒါပေါ့ကွာ ... ရှေ့ကလူကြီးတွေလည်း တန်ဖိုးကြီးမှန်းသိလို့ လျှို့ဝှက်ရင်းက အန္တရာယ်များလွန်းလို့ အရောင်းအဝယ် မလုပ်ခဲ့ကြတာနဲ့ တူတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့လည်း မိသားစုအကုန်လုံး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး လုပ်သင့်ရာလုပ်ကြရမှာပဲ”

“တောက်ထိန်... မင်းကရာ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

၁၉၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဦးဇိုးတော်ခင်ဗျား... ကျွန်တော့်အမြင်တော့ လက်ထဲမှာထားရင်တော့ အလွန်အန္တရာယ်များတယ်။ တခြားကိုပြောင်းလိုက်ရင်လည်း ဝယ်နိုင်မယ့်လူက ခပ်ရှားရှား။ အန္တရာယ် အလွန်ရှိပါတယ်။ ပြည်ပကို ရောင်းပြန်ရင်လည်း မြန်မာပြည်သားတွေအနေနဲ့ သစ္စာဖောက်ရာ ကျပါတယ်။ ဒါကြောင့် အစိုးရဆီမှာ ရောင်းရင်ကောများ။ ထိုက်တန်သလိုတော့ ရမယ်ထင်ပါတယ်”

“မောင်အောင်ဘွားရေ... အဲဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို စဉ်းစားကြမယ်လို့ ဦးဇိုးက ပြောခဲ့တာ။ အစိုးရကို ရောင်းတယ်ဆိုတာက လက်ခံရင် ကောင်းပါရဲ့။ လက်မခံဘဲ သူ့ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေးတွေနဲ့ နောက်ကလိုက်လာပြီး အရှုပ်ထုပ်ကို ဖြေပြသလိုများ ဖြစ်နေမလား။ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားတန်ကာကျမယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်... ဦးဇိုးတော်ပြောတာ မှန်တယ်။ ဒီပတ္တမြားကြီးက နတ်ကြီးပြီး ခိုက်ပုံရလို့ အရင်လူကြီးတွေ အရောင်းအဝယ်မလုပ်ခဲ့ဘဲ လျှို့ဝှက်မြှုပ်နှံထားခဲ့ကြဟန် တူပါတယ်။ အခုမှ... ကျွန်တော်တို့လည်း ပတ္တမြားကြီးရကာမှ ဆုပ်လည်းဆူး၊ စားလည်းရှူးဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီနော့”

ဟု အောင်ဘွားက မှတ်ချက်ပေးပါသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးမြို့သို့ရောက်တော့ ညနေစောင်းပါပြီ။ လမ်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်မှ မတွေ့ရှိခဲ့ရပါ။ ချမ်းမြသာစည် အိမ်ကြီးသို့ရောက်တော့ မယ်တော်ကြီးနှင့် စောနန်းနွယ်တို့မှာ ပတ္တမြားကြီးရလာခဲ့ကြောင်း လျှို့ဝှက်ပုဂ္ဂိုလ်ပြောသည်နှင့် လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိနေကြပါသည်။ သို့သော် အိမ်ကြီးတွင် လူစိမ်းများရှိနေသောကြောင့် ချက်ချင်း မပြနိုင်သေးပါ။ လူရှင်းသောအချိန်တွင်မှ မိသားစု ဝိုင်းဝန်းကြည့်ကြရန် ကိုအောင်ဘွားက မယ်တော်ကြီးအား သိုသိပ်စွာ အပ်နှံထားလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဇနီးဖြစ်သူ စောနန်းနွယ်အား ကိုအောင်ဘွားတို့ပေးခဲ့သော (၇)ကာရက်ရှိ နီလာဂေါ်ကြိုးကျောက်အား အပ်နှံပြီး အကျိုး

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား * ၁၉၅

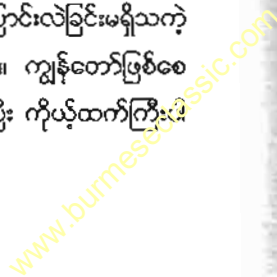
အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ် ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စောနန်းနွယ်တို့ ဇနီးမောင်နှံအဖြစ် အတူနေချိန်မှစပြီး ရဲနီမေနှစ်ဦးတို့မှာ စောနန်းနွယ်၏ လုံခြုံရေးအမှုထမ်းများ ဖြစ်သော်လည်း မယ်တော်ကြီး၏ အမှုထမ်းများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ စောနန်းနွယ်အတွက် လိုအပ်မှသာ သူတို့အား အဖော်အဖြစ် လုံခြုံရေးတာဝန်ကို ပေးရမည်ဖြစ်ပါသည်။

စောနန်းနွယ်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ အိပ်ခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် တွေ့တော့...

“မောင်တောက်ထိန်... နီလာဂေါ်ကြိုးဆိုတာ မောင်တောက်ထိန်က စနေသားဆိုတော့ အဆောင်အဖြစ် ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆင်ထားစေချင်တယ်။ မောင်တောက်ထိန်က ဘာရတာနာပစ္စည်းမှ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိတာမဟုတ်တော့ ဘယ်လိုဆင်ရမုန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ လက်စွပ်အနေနဲ့ ကျဆော့လည်း နီလာကြီးက ငါးကာရက်တောင်ဆိုတော့ ကြွားလွန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ရွှေဆွဲကြိုးမှာ နီလာကြီးကို လော်ကတ်သီးအဖြစ် အစ်မ လုပ်ဆောင်ပါမယ်။ မောင်တောက်ထိန်... ဝတ်ရမယ်နော်”

စောနန်းနွယ်နှင့် ကျွန်တော်မှာ အသက်ချင်း သုံးလေးနှစ်ခန့် ကွာသော်လည်း သူမက ကျွန်တော့်အား သူ့မောင်အောင်ဘွားနှင့်အတူ အောင်ငယ်အဖြစ်သာ သတ်မှတ်ပုံရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အစ်မကြီးသဖွယ် ပြောဆိုသော အလေ့အထက လင်မယားဖြစ်နေသော်လည်း မပြောင်းလဲသေးပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးသော်လည်း ကြီးသည်ကို မယူဆတော့ပါ။ တရားဝင်လင်မယား ဖြစ်နေသည့်အတွက်ကြောင့် သူ့စကလိပ် သူမအား စောနန်းနွယ်ဟုသာ ရွယ်တူတန်းတူပုံစံမျိုး ဆက်ဆံခေါ်ဝေါ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘက်က အခေါ်အဝေါ် ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသကဲ့သို့ သူမဘက်ကလည်း ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်တော်ဖြစ်စေ နီလာသည်က ကိုယ့်ထက်ငယ်လျှင် မောင်ဟုခေါ်စေချင်ပြီး ကိုယ့်ထက်ကြီးပါက အစ်ကိုဟု ခေါ်စေချင်ပါသည်။

သို့သော် သူမက နှုတ်ရဲဟန်မရှိပါ။ ဇနီးမောင်နှံအဖြစ် နေခွင့်
သော်လည်း သူမက ကျွန်တော့်ကို မောင်လေးသဖွယ်သာ ဆက်ဆံနေသည်
ဟု ကျွန်တော် ခံစားရပါသည်။ ထိုညက ညစာစားပြီးနောက် မိသားစုများ
အိပ်ခါနီးတွင် မယ်တော်ကြီး၏ အခန်းထဲ၌ စုဝေးကြကာ ပတ္တမြားကြီး
ကြည့်ရှုကြပြီး ညှိနှိုင်းအစည်းအဝေး လုပ်ကြပါသည်။ အားလုံး အန္တရာယ်များ
မှန်းသိသောကြောင့် အစိုးရကိုအပ်နှံပြီး တရားဝင်ရောင်းချရန် ကျွန်တော်
အဆို ထောက်ခံကြပါသည်။ ထို့အတွက်လည်း လိုအပ်သော ပြင်ဆင်မှုများ
စုံစမ်းလေ့လာခြင်းများ ကြိုတင်ပြုရန်ကိုလည်း အဓိကထားပြီး တိုင်ပင်ကြ
ပါသည်။

ပတ္တမြားကြီးအား မယ်တော်ကြီးက မီးခံသေတ္တာအတွင်း၌ ထည့်
စွာထားသောကြောင့် ခိုးယူ၍တောင် လွယ်လွယ်ရနိုင်မည် မထင်ပါ။ အ
ကြမ်းစီး၍ လူများအားဖမ်းဆီးပြီး ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ခိုင်းလျှင်တော့ ဖွင့်၍
မည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်အမြင်တော့ တန်ဖိုးကြီးမားပြီး အန္တရာယ်ရှိသော
ပတ္တမြားကြီးအား အိမ်တွင် ကြာကြာမထားလိုပါ။

တစ်ဖက်ရန်သူတော်များက ကျွန်တော်တို့ မိုးကုတ်ဘက်သို့သွား
ကြောင်း စောင့်ကြည့်နေပါက သိရှိနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုညတွင် ချွန်
သာစည် အိမ်ကြီး၏ အတွင်းအပြင်လုံခြုံရေးကို ကျွန်တော် ကြပ်မတ်
စစ်ဆေးပြီး ချထားရပါသည်။ နှစ်နာရီ တစ်ကြိမ်ခန့်လည်း အပြင်ကင်း
အတွင်းကင်းများအား စစ်ဆေးကြည့်ရှုရပါသည်။ အခြေအနေ အေးချမ်း
သည်။

ခရီးရောက်မဆိုက် နားနားနေနေ မနေသောကြောင့် စောနစ်
နွယ်က ကျွန်တော့်အား စိုးရိမ်ပူပန်နေပါသည်။ အခြေအနေအား သူ
ထက် ကျွန်တော်တို့က ပိုမိုသိပါသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ခန်းအတွင်း အိပ်ခန်း
၌ပင် သတိထားပြီး 'ကြက်အိမ်ကြက်နီး၊ မဆိုးကျင့်စဉ်' ဟူသော စကား
အတိုင်း အသင့်အနေအထားအဖြစ် နီးနီးကြားကြား အိပ်ရပါသည်။

အမှန်က သူတို့တွေ့မျိုးစု၏ပြဿနာဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်
လည်း ပါဝင်ပတ်သက်လာရတော့ ကျွန်တော်၏ ပြဿနာဟူ၍လည်း ဖြစ်
လာမည် ထင်ပါသည်။ မည်သို့သော ပြဿနာဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်
ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဒီပြဿနာကြီးက ထိုခေတ်ထိုအချိန်တွင် အလွန်တရာ
ကြီးမားသော ပြဿနာကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

စစ်အစိုးရလက်ထက် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများအား ဖမ်းဆီးထောင်ချ
ပြီး ပြည်သူ့ပိုင်သိမ်းနေသော အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ စစ်အစိုးရအား
ဆုံးဖြတ်ပြီး မည်ကဲ့သို့ ပုံအပ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ဇမောကပတ္တမြားကြီးတုန်းက
လည်း အပြည့်အစုံမအပ်နိုင်တော့ ဇမောကတို့မိသားစုအား မြန်မာဘုရင်က
မီးလောင်တိုက်သွင်း၍ သတ်ဖြတ်ခဲ့သော သာဓကက ရှိနေသောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုင်နေရင်အကောင်းသား၊ ထသွားမှ အကျိုးမှန်းသိဆိုတဲ့
ကောင်းပုံလိုပင်။ ဤအစိုးရလက်ထက်တွင် တော်လှန်ရေးနှင့် အဖမ်းအဆီးများ
က အလွန်များသောကြောင့် ကျွန်တော် တိုင်းပြည်ကိုချစ်သော်လည်း စစ်
အစိုးရကို အားကိုးယုံကြည်ပြီး ပုံအပ်၍ ရမည်မထင်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ဦးရီးတော်က စောဘွားမျိုးနွယ်ပီပီ အဆက်အသွယ်၊ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေသက်ဟပေါများသော သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခင်ရောင်စုံသူပုန်ခေတ်ကလည်း ကျွမ်းဝင်ခဲ့သူများခဲ့သည်။ ဦးနုအစိုးရလက်ထက် ဝန်ကြီးအဆင့်များနှင့်ပင် ခင်မင်ရင်းနှီးသူဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် စစ်အစိုးရလက်ထက်တွင်တော့ စစ်တပ်အဖွဲ့နှင့် ဦးရီးတော်နဲ့ ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးသူများမှာ အလွန်ရှားကြောင်းကိုလည်း မယ်တော်ကြီးပြော၍ သိရှိရပါသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွင် ဝင်ငွေရစေမည့်လုပ်ငန်း ဘာမျှမရှိပါ။ ယခင်က ရှိထားသော အထုပ်ကြီးကို ဖြေစားနေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပုံမှန်၊ မိသားစုဝင်ငွေရရန်အတွက် အလုပ်အကိုင်များ လုပ်ကြရန် လိုအပ်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ထောင်ကျနေပြီဖြစ်သောကြောင့် အိမ်ထောင်ဦးစီးတာဝန် ထမ်းဆောင်ရပေမည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သားရေးသမီးရေး ကိစ္စများက ရှိလာဦးမည်ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်း ကျွန်တော်တို့ မနက်စာစားပြီး မိသားစုဝင်ငွေပုံမှန် ရရှိရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်နေကြစဉ် အိမ်ရှေ့မှ အစောင့်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက သတင်းပို့လာပါသည်။

“ဦးရီးတော် ... ဦးရီးတော်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်တဲ့။ ကြာအိုင်ရွာက ကိုညိုဆိုတဲ့လူ ရောက်နေပါတယ်။ ဦးရီးတော်တို့နဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ထိုအခါမှ ဦးရီးတော်က ...

“ဟ ... သောက်ခွေး၊ အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ မင်းတို့ညီအစ်ကိုကလည်း မေ့နေကြတယ် ထင်ပါရဲ့”

“အေး ... အေး ... ညည်းသည်ကို လွှတ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ... ဦးရီးတော်ရယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း မေ့နေကြတာ။ ကြာအိုင်ရွာမှာ အပ်ထားခဲ့တဲ့ လက်နက်တွေကိုစွဲ ပြဿနာများ တက်နေပြီလား မသိဘူး”

ကျွန်တော်ပြောတော့မှ အောင်ဘွားလည်း သတိရပြီး ...

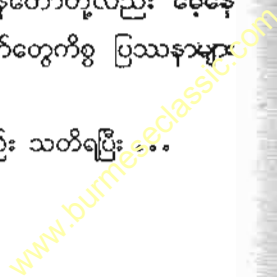

နောက်တစ်နေ့မနက် မိသားစု လက်ဖက်ရည်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တွေးမြင်ထားသော အခြေအနေအား တင်ပြသောအခါ အားလုံးက ထိုကိစ္စအား ဆိုင်းငံ့ထားရန် သဘောတူကြပါသည်။ သို့သော် ထိုဆိုင်းငံ့သောအချိန်တွင် အန္တရာယ်အလွန်ကြီးပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး လုံခြုံရေးတာဝန် အပြည့်ရှိကြသောကြောင့် လွတ်လပ်စွာနေခွင့် ရမည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဦးရီးတော်က ...

“မောင်တောက်ထိန်နဲ့အောင်ဘွားရေ ... ဒါကြီးကို ငါတို့ တစ်နေရာရွှေ့ထားရင် မကောင်းပေဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးရီးရေ။ တစ်နေရာ ရွှေ့ထားပြန်တော့လည်း ခေလေ စိတ်မချရလေဖြစ်ပြီး ခဏခဏ သွားကြည့်ရ၊ အလုပ်တာဝန်က ပေးဦးမယ်။ လောလောဆယ်တော့ အိမ်မှာပဲ လုံခြုံအောင်သိမ်းဆည်းထားပြီး ကျွန်တော်တို့ ပိုင်းဝန်းပြီး ဂရုစိုက်တာ ပိုကောင်းပါတယ်”

ထိုအခါ အောင်ဘွား၊ မယ်တော်ကြီးနှင့် စောနန်းနွယ်တို့ကလည်း ကျွန်တော်ပေးသော အကြံကို သဘောတူကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် အဆက်အသွယ်ကောင်းသော ဦးရီးတော်က စစ်အစိုးရအဖွဲ့နဲ့ ရင်းနှီးသူများ တင်ဆက်တဲ့ စုံစမ်းလေ့လာရန် မိသားစုက တာဝန်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

၂၀၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“အေးဗျာ ကျွန်တော်လည်း မေ့နေတာ။ ဒီစစ်အစိုးရ လက်ထက်မှာ လက်နက်တွေသာ ဖမ်းမိတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ထောင်ကျတော့မှာပဲ”

ဦးရီးတော်က . . .

“ဟကောင်လေးရ . . . အဲဒီလို အဖမ်းအဆီးအကိစ္စက ဖြစ်မယ် ဆိုရင် မောင်ညိုက တစ်ယောက်တည်းလာပါမလား။ စစ်တပ်နဲ့ ရဲတွေပါ လာမှာပေါ့။ ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အဖမ်းအဆီးဖြစ်ရင်တောင် ငါ ရှင်းတတ်ပါတယ်။ အရင်စော်ဘွားကြီးတွေ လက်ထက်က အိမ်တော်လိုပြန် ရေး လက်နက်တွေဆိုပြီး ငါ ရှင်းမှာပေါ့”

ထိုစဉ်တွင် ကြာအိုင်ရွာမှ ကိုညို အိမ်ပေါ်သို့တက်လာရာ ရဲနီဇေ နှစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေသော ထမင်းစားခန်းအတွင်းသို့ လိုက်မိ ပို့ဆောင်ပေးပါသည်။

“လာ . . . မောင်ညို။ ထိုင် နေကောင်းကြရဲ့လား”

ဟု ပဋိသန္တာရစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ဖိတ်ခေါ်ရာ ကိုညိုမှာ ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ပါသည်။ ပြီးနောက် အိမ်ဖော်ကလေးများ ချောသော လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကို သုံးဆောင်ပြီး . . .

“ဦးရီးရေ . . . ပြဿနာတော့ ဘာမှမရှိသေးပါဘူး။ ဦးရီးတို့ ကျွန်တော်ထံမှာ အပ်ထားခဲ့တဲ့ လက်နက်တွေကကိစ္စက ပြဟွာဦးခေါင်းကြီး လက်ထဲမှာ ပိုက်ထားရသလို ကျွန်တော့်မှာ ဝန်ထုပ်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ အခု ကာလက စစ်အစိုးရလက်ထက်ဆိုတော့ ဦးရီးတို့ရဲ့ လက်နက်တွေကိုသာ ဖမ်းမိသွားရင် ကျွန်တော်လည်း လက်နက်မှုနဲ့ အဖမ်းခံရပြီး ဦးရီးတို့ဆီသို့ လည်း မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်လာရတော့မှာပဲ။ အဲဒါကိုစိုးရိမ်လို့ ထာ အကြောင်းကြားတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးဖို့ပဲ ဦးရီးတော်ကို တောင်းဆို ပါတယ်”

“အေးကွာ . . . မောင်ညိုရေ . . . ငါတို့လည်း အလုပ်တွေ မှာ လွန်းလို့ သတိမေ့နေကြတာ။ သွားရလာရ၊ စောနန်းနွယ်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်

ကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်များနေတာ။ အဲဒီလက်နက်တွေကလည်း သူပုန်သူကန် တွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းလည်း သိသားပဲ။ ငါတို့အဘိုး ဘော် ကြိုစော်ဘွားကြီးရဲ့ အိမ်တော်ရဲ့ ဘုရင်ခေတ် လက်နက်တွေပဲ။

မင်းလည်း ကြားမှာပေါ့ . . . ဘော်ကြိုစော်ဘွားကြီးအိမ်တော် မီး လောင်ပျက်စီးသွားတော့ ငါတို့လည်း ရသမျှ သယ်လာခဲ့ကြတာ။ အစိုးရ ကို စာရင်း၊ ဇယားနဲ့ အပ်နှံဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု စစ်အစိုးရက အထိုင်မကျ သေးတော့ တစ်မျိုးတွေ့ပြီး အရေးယူခံရမှာစိုးလို့ မင်းဆီမှာ ဂုဏ်ထားခဲ့ တာ။ အေးပါ . . . စိတ်မပူပါနဲ့။ မင်းအပြန် ငါတို့လိုက်ပို့ရင်း တစ်ခါတည်း သယ်ပြီး ဘော်ကြိုစော်ဘွားကြီးရဲ့ အိမ်တော်ဝင်းထဲက အိမ်ကြီးမှာ ခေတ္တ သိမ်းဆည်းထားပြီး သက်ဆိုင်ရာကို အပ်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးရီးတော်။ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်အေးရ ပါပြီ။ အခု စစ်သားတွေက မြို့ရော၊ ကျေးလက်ပါမကျန် ကွင်းဆင်းနေကြ တော့ မတော်တဆ တွေ့သွားရင် ပြဿနာတက်မှာစိုးလို့ပါ”

“အေးပါ . . . စိတ်အေးအေးထားပါ။ အခု ငါတို့ နေ့လယ်စာ စောစောစားပြီး မင်းနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ဦးရီးတော်”

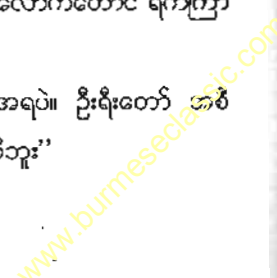
သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။ ထို အခါတွင် စောနန်းနွယ်က ကျွန်တော့်အား အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ဆေးနားနိုင်ဘူး။ ကိစ္စက တစ်ခုပြီးတစ်ခုပဲနော်ဟု စကားနာထိုးပါသည်။

“ဒီကိစ္စက မလုပ်မဖြစ် အရေးကြီးတယ်”

စောနန်းနွယ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောတော့ . . .

“မောင်တောက်ထိန် . . . အခုရော ဘယ်လောက်တောင် ရက်ကြာ ပြန်မှာလဲ”

“အင်း . . . အဲဒါကတော့ အခြေအနေအရပဲ။ ဦးရီးတော် အစီအစဉ်အရ ဘယ်လောက်တောင်ကြာမယ်မှန်း မသိဘူး”

၂၀၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဝိလီဂျွန်ကားကလေးအား အောင်ဘွားက စစ်ဆေးပြုပြင်ပြီး လိုအပ်သည်များ ထည့်၍ နေ့လယ်စာ စားသောက်ပြီးကြသည်နှင့် ကျွန်တော်၊ ဦးရီးတော်နှင့် အောင်ဘွားတို့ ကြာအိုင်ရွာမှ ကိုညိုကိုခေါ်ကာ ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ မန္တလေးမြို့အထွက် ကြာအိုင်ရွာဆိုသည်မှာ ဝေးလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ လက်နက်များအား ကားပေါ်တင်၍ သယ်ဆောင်သွားရမည်ဖြစ်သောကြောင့် လမ်းခရီးအခြေအနေကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းရပါသည်။

ကြာအိုင်ရွာကိုဝင်တော့ လယ်တောကွင်းကို ဖြတ်ပြီး ကိုညို၏ ရွာစွန်တွင်ရှိသော တဲအိမ်ကိုရောက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရေခဲခန်းကြမ်းသောက်ရင်း အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါကို စောင့်ဆိုင်းရင်း အခါရည်သောက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာအကဲခတ်ကြပါသည်။

ဦးရီးတော်က ...

“မောင်ညိုရေ ... ဟိုဟာတွေကို ဘယ်မှာထားသလဲ။ အရင်နေရာမှာပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဦးရီးရေ။ အဲဒီ ကောက်ရိုးပုံထဲနေရာက အလုံခြုံဆုံးပဲ။ ကျွန်တော်တို့တဲအိမ်က လူတကာ ဝင်ထွက်နေတော့ မလုံခြုံဘူးလေ။ ကောက်ရိုးပုံမှာပဲ အောက်ခံကောက်ရိုးတွေအပေါ်မှာ ထပ်တလဲလဲ စုပုံနေရတော့ အခုပဲ နှစ်ပေါက်တော့မယ်။ နေရာမရွေ့ပါဘူး ... ဦးရီးရယ်”

“အေးကွာ ... မောင်ညိုရယ် မင်းကို ကျေးဇူးအလွန်တင်ပါတယ်။ အခုပဲ ငါတို့အဖွဲ့ ဘော်ကြိုဟော်နန်းကိုသွားကြပြီး ညအိပ်မယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို အပ်နှံဖို့ စီစဉ်ဆောင်ရွက်မယ်။ အခြေအနေပေးရင်တော့ ဘော်ကြိုအိမ်ကြီးမှာ တစ်ညနှစ်ည အိပ်ပြီး လျှို့ဝှက်မှာ တောလေးဘာလေးလိုက်ပြီး အနားယူ အပန်းဖြေကြမလားလို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဦးရီးရေ ... အခုအချိန်က မိုးဦးကျခါစ ကျွန်တော်တို့ လယ်သမားတွေအတွက် အလုပ်အများဆုံးအချိန်ပဲ။ လယ်ထွန်း ပျိုးကျ၊ ပျိုးနှုတ်

ကောက်စိုက်၊ ရာသီဖြစ်နေတော့ မအားပါဘူးခင်ဗျား။ ဒါကြောင့် ဦးရီးထံနဲ့ လိုက်ချင်ပေမယ့် မလိုက်နိုင်သေးပါဘူး ... ဦးရီးရယ်”

“အေး ... အေး ... ဒါဆိုရင်လည်း ငါတို့ ဂျွန်ကားလေးကို

ကောက်ရိုးပုံနားက တလင်းပေါ်မှာ ဖင်ထိုးပေးမယ်။ ငါတို့တော်မောင်တွေနဲ့အတူ ကားပေါ်ကို တင်ပေးကြစမ်းကွာ။ ပြီးမှ ကောက်ရိုးပုံပြီး အပေါ်က တာလပတ် အုပ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဦးရီးတော်”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ အောင်ဘွား ကိုညိုနှင့်အတူ ကောက်ရိုးပုံထဲမှ လက်နက်များအားစစ်ဆေးပြီး ကားပေါ်သို့ စနစ်တကျ အသေအချာစီ၍ တင်ရပါတော့သည်။ ပြီးမှ ကောက်ရိုးသစ်များဖုံးလွှမ်းပြီး အပေါ်မှ အသင့်ပါလာသော တာလပတ်ကိုခင်း၍ ယူဆောင်လာခဲ့သော ပစ္စည်းပစ္စယများအား အပေါ်မှဖုံးလွှမ်းပြီး အစအနဖျောက်၍ ထားရပါသည်။ ကိစ္စများပြီးတော့ ဦးရီးတော်က မောင်ညိုအား မုန့်ဖိုးဟုဆိုကာ ငွေတစ်ထပ်ကြီးပေးခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ ပုသိမ်ကြီး မတ္တရာ၊ သာစည်တို့ဘက်မှ တောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြမိတော့သည်။ သာစည်တွင် ခဏနားပြီးနောက် နေမဝင်မီ၊ အချိန်မီရောက်ရန်အတွက် အားသွန်၍ ဂျွန်ကားကလေးအား လျှင်မြန်စွာ မောင်းခဲ့ကြပါတော့သည်။ ဦးရီးတော်နှင့် အောင်ဘွားတို့၏ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ကားကလေးမှာ လမ်းခရီး၌ ဒုက္ခပေးခြင်း မရှိ၊ လမ်းဆန့်ကာလည်း လွန်စွာအေးချမ်းပြီး အနှောင့်အယှက်ပင် မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကားကလေး နေဝင်ချိန်အချိန်တွင် ဘော်ကြိုဘုရားဆီသို့ရောက်ရှိပြီး ဘော်ကြိုဘုရားအား ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဝတ်ပြုပူဇော်ကြပြီး ဘော်ကြိုရွာထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဘော်ကြိုရွာကလေးမှာ ရှေးယခင်ကအတိုင်းပင် ညနေဆည်းသာအချိန်တွင် ဘော်ကြိုရွာအောက်ကြီးကို မေးတင်လျက် အေးချမ်းစွာ ငိုက်မြည်းနေဟန်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကားကလေး ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ မောင်းလာရာ ယခင်အခါများက ရွာထိပ်မှဝင်လာသည်နှင့် တောင်ကုန်းပေါ်တွင်တည်ဆောက်ထားသော ဘော်ကြိုဟော်နန်းကြီးကို လှမ်းမြင်နေချသော်လည်း ယခုတော့ ဟော်နန်းကြီး ပြိုကျပျက်စီးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ကုန်းမို့မို့ကိုသာ လှမ်းမြင်နေရပါသည်။

နောက်ထပ်ဆောက်သည့် ဟော်နန်းအိမ်ကြီးမှာ ဘော်ကြိုရွာနှင့် တစ်ပြေးညီ မြေနိမ့်ပိုင်းတွင် တည်ရှိသောကြောင့် ရွာလယ်ပိုင်းသို့ ရောက်သည်အထိ ဟော်နန်းအိမ်ကြီးကို မမြင်ရပါ။ ရွာအနောက်ဖျားရောက်မှ ဟော်နန်းအိမ်ကြီးကို မြင်ရပါသည်။ အိမ်ကြီးရှေ့တွင် အိမ်တော်စောင့်နှစ်ဦးက တစ်လဲစီ ကင်းစောင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ထိုအခါမှ ဦးဇိုးတော်က ...

“ဟ ...ဟကောင် ...အောင်ဘွား၊ မင်းကောင်တွေ ဝိရိယရှိလှချည်လား။ ငါကတော့ ငါတို့ မလာတာကြာလို့ ကင်းမစောင့်တော့ဘဲ ရွာထဲက သူတို့အိမ်မှာ ပြန်အိပ်နေကြပြီလို့ ထင်နေတာ”

“ဦးဇိုးတော်ရေ ...သူတို့က ပအိုဝ်းတိုင်းရင်းသားတွေ။ သစ္စာရှိတယ်။ ကတိတည်တယ်။ သူတို့ကို လစာ၊ ရိက္ခာမပေးနိုင်ရင်တောင်မှ နဂိုပိုင်ရှင်က အလုပ်ထုတ်မပစ်မခြင်း အိမ်ပြန်တတ်တဲ့ လူတွေမဟုတ်ဘူး။ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးတွေလိုပဲ အလုပ်ရှင်အပေါ်မှာ အင်မတန် သစ္စာရှိကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ... ကျွန်တော်က လစာငွေကို ကြိုပေးပြီး အိမ်ကြီးကို အစောင့်ချထားခဲ့တာ။ ဒါကြောင့်လည်း ဟော်နန်းဝင်းကြီးထဲမှာ အပျောက်အရှု လုံးဝမရှိနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ဂျစ်ကားလေး ဟော်နန်းအိမ်ကြီးရှေ့ ရပ်သည်နှင့် အစောင့်နှစ်ဦးက အိမ်ဝင်းခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကလေး မောင်းဝင်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်က ...

“ကိုအိုက်ရီနှင့်အိုက်ယ ... နေကောင်းကြရဲ့လား။ ဘာများ ထူးသေးလဲ”

“မထူးပါဘူး ... ဆရာကြီး။ စစ်တပ်ကတော့ ဟော်နန်းကြီး ပြိုကျပျက်စီးသွားလို့ လာစစ်ဆေးပါတယ်။ ပိုင်ရှင်တွေကိုလည်း ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်က ပိုင်ရှင်တွေက မန္တလေးမှာနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကြားပေးပါမယ်ပြောလိုက်တော့ ပိုင်ရှင်တွေလာရင် သူတို့တပ်စခန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပါလို့ မှာကြားသွားပါတယ်။ သူတို့တပ်စခန်းက တောင်ကြီးမြို့အဝင်မှာ တပ်စွဲထားတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ထိုအခါမှ ဦးဇိုးတော်က ...

“သူတို့ လာစစ်ဆေးတဲ့အချိန်မှာ မင်းတို့က လက်နက်တွေကိုင်ထားကြသေးလား”

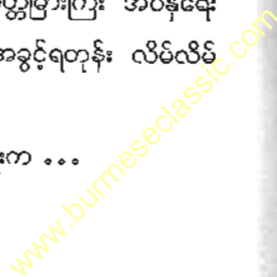
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...။ ဦးဇိုးတော်တို့ လိုခြံရေးအတွက် ပေးထားတဲ့ နှလုံးပြူးသေနတ်ကြီးတွေနဲ့ ကျည်ဆံတွေကိုပါ သူတို့ စစ်ဆေးသွားပါတယ်။ ဘာမှပြောမသွားပါဘူး”

“ကဲ ... အောင်ဘွားနဲ့ တောက်ထိန်ရေ ... ရေကန်အသင့်ကြာအသင့်ဆိုတာ ဒါပဲပေါ့ကွာ။ ငါတို့ကလည်း တချို့လက်နက်တွေကို လက်နက်တိုက်က အခုမှ ဖော်ထုတ်ရတဲ့ပုံစံနဲ့ သွားအပ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ ငါတို့တွေအတွက်လည်း လိုအင်ရင် အရေးပေါ်သုံးရအောင် ချန်လှည်းထားမို့ပယ်။ ဒီလက်နက်တွေကို လိုင်စင်လုပ်ပြီး အရင်ခေတ်ကလို ကိုင်ခွင့်ရမရလည်း စစ်တပ်က စစ်ခိုလ်တွေကို မေးမြန်းရမှာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးဇိုးတော်။ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါ သင့်သွားတော့လည်း အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဦးဇိုးက စစ်အစိုးရကို ပတ္တမြားကြီး အပ်နှံရေးအတွက် အပေးအယူ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကို အခွင့်ရတုန်း လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ မေးမြန်းစုံစမ်းကြတာပေါ့ ... ဦးဇိုးရယ်”

ကျွန်တော်က တိုးတိုးအကြံပေးတော့ ဦးဇိုးက ...

“အေး... တောက်ထိန်ပြောတာ မှန်တယ်။ လက်နက်အပ်ရင်း ပတ္တမြားကြီးကိစ္စအတွက် တိုက်ရိုက်မပြောဘဲ ရှေးအစဉ်အလာက စော်ဘွားကြီးရဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ကျွန်ခွဲရာမှာ ကျန်ရှိနေတဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေက အဲဒီပစ္စည်းတွေကိုလည်း နိုင်ငံတော်ကို အမှတ်တရ အပ်ချင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေဟာ ချမ်းသာသူနည်းပြီး ဆင်းရဲသားသာမန်လူတန်းစားတွေ ဖြစ်နေလို့ အဲဒီ ရှေးဟောင်းအဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို နိုင်ငံတော်အတွက် အပ်နှံသော်လည်း တန်ဖိုးကိုတော့ နှစ်ဖက်ညှိနှိုင်းပြီး ပြန်လိုချင်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့”

“အေး... ဟုတ်တယ်။ တောက်ထိန်ပြောတာ မှန်တယ်။ ဒါအခွင့်အရေးပဲ။ ငါတို့က ဘာပစ္စည်းရယ်လို့ ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းလို့ ပြောတဲ့အခါ သူတို့က ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်ပစ္စည်းလို့ ထင်ကြမှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန္တရာယ်ကင်းစွာ ရရှိမဲ့ ငွေကြေးကို သုံးစွဲရတာဟာ စိတ်အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။ ထိုက်တန်သလောက်တော့ ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ရတာပဲ”

ထိုအခါမှ အောင်ဘွားက ...

“တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုတာ ဒါပေါ့... ဦးရီးရယ်၊ ငိုရွာတုန်းရေခံ၊ လသာတုန်း ဗိုင်းငင်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့”

“ဟား... ဟား... ဟား... ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ”

ကျွန်တော်တို့ လုပ်ဆောင်ရမည့်ကိစ္စများ အဆင်ပြေပြေ ပြီးဆုံးအောင်မြင်ရန် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ အချိန်အခါအရ ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးသည့် သဘောဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လက်ပစ်ဗုံးများ ခြောက်လုံးပြုန်းသေနတ်နှင့် ဒိုင်းနိုက်များ၊ နှစ်လုံးပြုန်းသေနတ်တချို့အား အရေးပေါ် အသုံးပြုရန်အတွက် ချန်လှပ်ထားခဲ့ပြီး ကျန်လက်နက်ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်ပြီး တောင်ကြီးမြို့ဝင် တပ်ရင်းသို့ အပ်နှံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။

သို့သော် ယနေ့ညတွင်တော့ အချိန်လင့်ပြီဖြစ်သောကြောင့် မနက်ဖြန်မနက်တွင် မနက်စာစားပြီးသည်နှင့် သွားရောက်အပ်နှံကြရန် တူဝင်သုံးသုံး ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြပါသည်။ ထိုညကတော့ ဘော်ကြိုစော်ဘွားကြီး၏ ဟော်နန်းစံအိမ်ဝင်းကြီးထဲတွင် အနားယူအိပ်စက်ကြသည်။

အသင့်ဝယ်ယူလာသော စားစရာများကို စားသောက်ကြပြီး အနားယူအိပ်စက်ကြပါသည်။ စစ်အစိုးရလက်ထက် အေးချမ်းသွားသော နိုင်ငံရေးအခြေအနေကြောင့် ညအချိန်တွင် ယခင်ကလို ဝံ့သံ၊ လက်နက်သံများ ကြားရတော့ဘဲ ညဘက်ထွက်သည့် ညဥ့်ငှက်သံများနှင့် ဟော်နန်းကုန်း၏ အနောက်ဘက် လျှိုနက်ကြီးအတွင်းမှ ချေဟောက်သံ၊ ဆတ်တစ်သံ၊ မျောက်အော်သံတို့ကိုသာ သာယာနာပျော်ဖွယ် ကြားရတော့သည်။ ရှမ်းရိုးမတောကြီးမှာ ယခုအခါမှ လက်နက်ကိုင်များ၏ တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ ပုန်းအောင်းပြီး တိုက်ခိုက်နေကြသော တောကြီးမဟုတ်တော့ဘဲ တကယ့်သဘာဝတောအသွင် ပီပြင်လာပါတော့သည်။

“ကြားတယ်မဟုတ်လား... တောက်ထိန်နဲ့ အောင်ဘွား၊ ငါ့ဖွက်ချက်ထားတဲ့အတိုင်း ရောင်စုံသူပုန်တွေ မရှိတော့ရင် တောကောင်တွေ ပြန်လာပြီး ကြီးစိုးကြမှာပဲ။ အဲဒီအကြောင်းကို တွေးမိလို့ အမဲလိုက်ရင်း အပန်းဖြေကြမယ်လို့ ငါပြောခဲ့တာ”

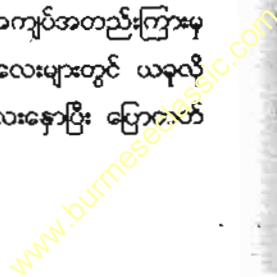
“ဦးရီးတော်... လက်နက်ကရောဗျ”

“အဲဒါ မပူပါနဲ့။ ငါ စစ်တပ်မှာ လက်နက်တွေအပ်ပြီး ကိုင်ဆောင်ခွင့် တောင်းခဲ့ပါ့မယ်။ အဲဒါက နောက်ပိုင်းကိစ္စ။ အခုလုပ်ရမယ့်ကိစ္စက-”

“ဦးရီး ဘာကိစ္စ ကျန်သေးလို့လဲ”

“ဟဲ... ဟဲ... အိပ်ကြမယ်လေကွာ”

ဦးရီးတော်မှာ ထိုကဲ့သို့ပင် အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းကြားမှ သွန်မြောက်ပြီး သူ့စိတ်ကျေနပ်မှု ရရှိသောအချိန်ကလေးများတွင် ယခုလို ဖြစ် အရွှန်းကလေးဖောက်၍ ပျော်ရွှင်စရာ ဟာသလေးနှောပြီး ပြောလတ်ဆိုတတ်ပါသည်။

၂၀၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ထိုအခါမျိုးတွင် အလွန်အနေအေးပြီး တည်ကြည်စွာ နေတတ်
သော ဦးရီးတော်အား ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ထဖက်ပြီး
ပျော်ရွှင်စွာနေတတ်သည်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ အလေ့အတတ်ဖြစ်ပါသည်။
ထိုအချိန်မျိုးတွင် ဦးရီးတော်က ပီတိဖြစ်လွန်း၍ ကျွန်တော်တို့နှင့် ရွယ်သူ
တန်းတူပုံစံ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းများပမာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေတတ်
သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ မနက်စောစောကို အဆင်ပြေအောင်
အင်္ကျီကိုင်စားသောက်ကြပြီး ဟော်နန်းကုန်းပေါ်သို့ တက်၍ ကြည့်ကြသည်။
ကုန်းပေါ်၌ အုတ်ပုံအပျက်အစီးများက ဖုံးလွှမ်းထားသောကြောင့် တိုက်ပွဲ
ဖြစ်ခဲ့က ကျွန်တော်တို့ မသယ်နိုင်ဘဲ ချန်ထားခဲ့သော လက်နက်ပစ္စည်း
များ မီးလောင်ကျွမ်းပြီး ပေါက်ကွဲပျက်စီးကုန်သဖြင့် သံကိုယ်ထည်အစိတ်
အပိုင်းများလောက်တော့ အုတ်ပုံများအောက်တွင် ကျန်ရှိနေဦးမည်ဟု ထင်
သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် အုတ်ပုံအပျက်အစီးများအား လှန်
ရှာနိုင်တော့။ ကြာအိုင်ရွာ ကောက်ရိုးပုံအတွင်းမှ ရရှိခဲ့သော လက်နက်
ပစ္စည်းများအား သန့်စင်ဆေးကြောပြီး အဝတ်များဖြင့် တိုက်ချွတ်ပြီး တပ်
အင်္ကျီရန် စီစဉ်ရပါတော့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ထိုကိစ္စနှင့်ပင် အချိန်
အများပြား နေ့လယ်စာထမင်းကို စားသောက်ကြပြီးတော့ တပ်စခန်းသို့
အောက်ပစ္စည်းများ အပ်နှံရန် စီစဉ်ရသည်။

နေ့လယ်စာစားပြီး မွန်းလွဲ (၁) နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့
အောက်များနှင့် ကျည်ဆန်များအား စနစ်တကျထုပ်ပိုး၍ သီပေါမြို့အပင်
အစန်းသို့ ဦးတည်ပြီး ထွက်ခွာကြပါတော့သည်။ မွန်းလွဲ နှစ်နာရီခန့်

www.burmeseclassic.com

တွင် တပ်တော်စခန်းသို့ ရောက်ရှိပြီး အဝင်ဝတွင် အစောင့်စစ်သား
သတင်းပို့၍ တပ်မှူးနှင့်တွေ့ရန်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြားတော့ ထိုစစ်သား
ကပင် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးအား သတင်းပို့ပြီး တပ်ကြပ်ကြီးက ကျွန်တော်
တို့အဖွဲ့အား ဦးဆောင်ခေါ်ယူသွားပြီး တပ်မှူးနေထိုင်သော တပ်ရင်းမှူးရုံးသို့
ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။

တပ်ရင်းမှူးနှင့် တွေ့သောအခါ ကျွန်တော်တို့က ဘော်ကြိုဇော်
ဘွားကြီး အမျိုးအနွယ်များဖြစ်ကြောင်း၊ သောင်းကျန်းသူများ၏ မီးရှို့ဖျက်ဆီး
မှုကြောင့် မီးလောင်ပျက်စီးသွားသော ဟော်နန်းကြီး၏ လျှို့ဝှက်ဂူအတွင်း
ရရှိခဲ့သော လက်နက်နှင့်ခဲယမ်းများအား လာရောက်အပ်နှံသည်ဖြစ်ကြောင်း
သတင်းပို့ရပါသည်။

ထိုအခါ တပ်ရင်းမှူးက ...

“အေးဗျာ ... အခုလို တာဝန်သိသိ၊ သစ္စာရှိရှိ လာရောက်အပ်
နှံတဲ့အတွက် ကြိုဆိုပါတယ်။ အကူအညီလိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ စခန်းကို
အချိန်မရွေး အကူအညီတောင်းခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဦးလေးတို့က ဘော်ကြို
ဇော်ဘွားကြီးရဲ့ အမျိုးအဆွေတွေလား ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... တပ်ရင်းမှူး။ ကျွန်တော်က ဘော်ကြိုဇော်
ဘွားကြီးရဲ့ မြေးတော်ပါ။ ဒီက သားနှစ်ယောက်ကတော့ မြစ်တော်ပါတယ်။
ကျွန်တော့်နှမ ဒေါ်စောနန်းတင်ရဲ့ သားတွေပါ။ ဒီလက်နက်ပစ္စည်းတွေ
လည်း ဖော်ဘွားကြီးတို့ရဲ့ခေတ်ကတည်း တော်လှန်ရေး လုပ်လာကြရတော့
စုဆောင်းထားဟန်တူပါတယ်။

အခုတော့ ဟော်နန်းကြီး ပျက်စီးသွားပြီး နောက်ဆောက်ထား
တဲ့ ဟော်နန်းအိမ်ကြီးသာ ကျန်ရှိပါတော့တယ်။ ဗိုလ်မှူးတို့လည်း ရောက်ပြီး
ဖြစ်လို့ တွေ့မြင်ပြီးဖြစ်မှာပါ။ အခုတော့ တပ်မတော်အစိုးရလက်ထက်
တိုင်းပြည်လည်း ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသွားပြီမို့ ဒီလက်နက်ပစ္စည်းတွေလည်း ဖော်
အပ်တော့လို့ ကျွန်တော်တို့ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သားဖြစ်တွေက ဗိုလ်မှူးတို့ကို ထာ
ရေးအပ်နှံတာပါ။

တစ်ခုတော့ ခြွင်းချက်အနေနဲ့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ အဲဒါက
တော့ ဟော်နန်းကြီး ပြိုကျပျက်စီးသွားခဲ့ပေမယ့် နောက်ထပ် အသစ်ဆောက်
တဲ့ ဟော်နန်းအိမ်ကြီးက ကျန်ရှိနေသေးလို့ အစောင့်ထားရပါတယ်။ အဲဒီ
အစောင့်တွေအတွက် နှစ်လုံးပြုပြီးသေနတ်နှစ်လက်နှင့် ကျည်ဆန်အချို့ကို
တော့ ကျွန်တော်တို့အပ်ဘဲ လုံခြုံရေးအရ ချန်ထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကို
တော့ ဗိုလ်မှူးတို့ နားလည်မှုနဲ့ ခွင့်ပြုပေးစေချင်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်
မလိုအပ်ဘူးဆိုပြီး အပ်ရမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ထပ်မံပြီး အပ်နံ
့ပါမယ်”

“ဦးလေးရယ် ... ဒီလို သတင်းပို့ထားလို့ ကျွန်တော်တို့ သိရပြီ
ပဲ။ အခုလို ရိုးရိုးသားသား တောင်းဆိုနေကြတာမို့ အခု ကျွန်တော်တို့
နေရတာက တောတောင်ဝိုင်းနေတဲ့ နယ်မြေဖြစ်တာကြောင့် လိုရမည်ရ
အရေးပေါ်သုံးနိုင်အောင် ဦးလေးတို့တောင်းဆိုတဲ့ သေနတ်နှစ်လက်ကို
ကျွန်တော် ခွင့်ပြုပါတယ်။ စစ်ဆေးရင်တော့ အချိန်မရွေး တင်ပြနိုင်ရပါ
မယ်။ နောက်ပြီး နယ်မြေကူသန်းသယ်ဆောင်ရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို
အကြောင်းကြားပြီး ခွင့်ပြုချက်ရမှ သယ်ဆောင်လို့ရပါမယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ အပ်နှံထားသော လက်နက်နဲ့
ပစ္စည်းများအား စစ်ဆေးပြီး စနစ်တကျ ရေတွက်နေသော တပ်ကြပ်ကြီး
က ...

“တပ်ရင်းမှူး ... အင်္ဂလိပ်ခေါင်းတို့ ရိုင်းဖယ်ငါးလက်၊ အမေရိကန်
ငါးလက်နဲ့ ကျည်ဆန် (၂၀၀)၊ ခြောက်လုံးပြုပြီးသေနတ်ငါးလက်နှင့် ယင်း
ကျည်ဆန် (၂၀)လောက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာကြီး၊ လက်နက်ပစ္စည်း အပ်နှံပုံစံပါ
အပြည့်အစုံ လွှဲပြောင်းလက်ခံ စာရင်းသွင်းပြီး စနစ်တကျ လက်မှတ်ရေးထိုး
ပေးပြီး လက်ခံထားပါ။ ဒီက ဦးလေးတို့မှာ အိမ်တော်လုံခြုံရေးအတွက် ကျန်ရှိ
နေခဲ့တဲ့ နှစ်လုံးပြုပြီးသေနတ်နှစ်လက်နဲ့ ကျည်ဆန်တွေအတွက်လည်း ဒီ
စခန်းက လုံခြုံရေးအတွက် တရားဝင်ထုတ်ပေးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြော

၂၁၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကလေး လုပ်ပေးထားလိုက်ပါ။ ဦးလေးတို့ကလည်း အဲဒီပြေစာကလေးကို ကိုင်ဆောင်ထားပြီး လိုအပ်လို့ စစ်တပ်နဲ့ ရဲတာဝန်ရှိသူတွေက လာရောက် စစ်ဆေးရင် အထောက်အထား ထုတ်ပြန်နိုင်အောင်လို့ပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တပ်ရင်းမှူး၊ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က မန္တလေးမှာ နေကြတော့ ဘော်ကြီးရွာဘက်ကို တစ်လတစ်ခါ တောင် မရောက်ဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... အခုတော့ တပ်မတော်အစိုးရက နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး ထိမ်းသိမ်းနိုင်ပြီဖြစ်လို့ လက်ဖက်ခြံနှင့် သစ်သီးခြံတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက်အုပ်ချုပ်ပြီး ထိန်းသိမ်းဖို့ တာဝန်ယူရဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဦးလေး၊ ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်းတွေဆီ အချိန်မရွေး လာရောက်အကူအညီတောင်းပြီး ဝင်ထွက်နိုင်ပါတယ်။”

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းထားတဲ့အတိုင်း အကွက်ဝင်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ အောင်ဘွားအား ဦးစိုးတော်ကို လက်ကုတ်အချက်ပြရာ ဦးစိုးတော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဗိုလ်မှူးခင်ဗျား ... ကျွန်တော် တင်ပြပြီး အကူအညီတောင်းဖို့ တစ်ချက် ကျန်ပါသေးတယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ... ဦးလေး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြောပါ။ ဘာမှ ထိန်ချန်ထားစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိထိရောက်ရောက် အကူအညီပေးပါမယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဗိုလ်မှူး၊ ဇော်ဘွားကြီး ချန်ထားခဲ့တဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေထဲမှာ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ ပါရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေက ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ မိသားစုဝင်တွေ ပိုင်တာပါ။ တန်ဖိုးရှိပြီး ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နေတော့ တခြားကိုမရောင်းဘဲ နိုင်ငံတော်အစိုးရကိုရောင်းရင် ပိုအဆင်ပြေမလားလို့ပါ။ အခုလို အကြောင်းသိ၊ ဗိုလ်မှူးက အကူအညီပေးမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် တင်ပြအကူအညီတောင်းရတာပါ။”

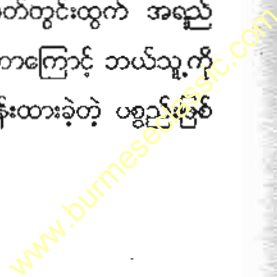
“ရပါတယ် ... ဦးလေး၊ ကျွန်တော် အထက်အဆင့်ဆင့်ကို ထင်မြဲပြီး စီစဉ်ပါမယ်။ အထက်အဖွဲ့အစည်းက လက်ခံလို့ အကြောင်းပြန်ရင် ကျွန်တော် ဦးလေးတို့ကို ဆက်သွယ်ပြီး အကြောင်းကြားပါမယ်။ ဒါကြောင့် ဦးလေးတို့ အမြဲတမ်းနေတဲ့ မန္တလေးအိမ်လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း ပေးထားခဲ့ပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... တပ်ရင်းမှူး၊ ကျွန်တော်တို့ အားကိုးပါတယ်။ အတွင်းပစ္စည်းတွေက အတော်တန်ဖိုးကြီးတာမို့ တင်ပြရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။”

“ရပါတယ် ... ဦးလေး။ အခု တပ်မတော်အစိုးရက အရင်ပြည်သူပိုင်သိမ်းစဉ်ကတည်းက တော်လှန်ရေး အစိုးရမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အခုလို ရှားပါးပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ် ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ထိုက်တန်တန် နိုင်ငံတော်ကဝယ်ပြီး ခေတ်ကာလပေါက်ဈေးနဲ့ တန်ဖိုးကို တွက်ချက်ပြီး ပြန်ပေးတဲ့အပြင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဖြစ်ရင်လည်း ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတန်ဖိုးကို ထပ်ဆောင်းပြီးပေးပါတယ်။ ဦးလေးတို့ နဝတလက်ထက် ပတ္တမြားကြီးဆိုတာ ကြားဖူးပါလိမ့်မယ်။”

အဲဒီ ပတ္တမြားကြီးကိုလည်း မိုးကုတ်ဘက်က တွင်းပိုင်ရှင်ကို နိုင်ငံတော်အစိုးရက ကာလပေါက်ဈေးနဲ့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဝယ်ယူပြီး အဲဒီပစ္စည်းအပေါ်မှာလည်း နိုင်ငံတော်အစိုးရက အမြတ်ခွန်မကောက်ပါဘူး။ ဒါဟာ တာဝန်သိ၊ သစ္စာရှိတဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေအပေါ် နိုင်ငံတော်အစိုးရက ဆုချီးမြှင့်တဲ့သဘောပါ။ အခု ဦးလေးတို့အပ်နှံပစ္စည်းက တန်ဖိုးကြီးတယ်ဆိုတော့ ပတ္တမြားပဲဖြစ်မယ်ထင်တယ်။”

“ဟုတ်ပါတယ် ... တပ်ရင်းမှူး၊ ဘော်ကြီးဇော်ဘွားကြီးလက်ထက် တတည်းက အစဉ်အဆက် ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့တဲ့ မိုးကုတ်တွင်းထွက် အရွည်ကောင်းပြီး အလွန်လှပတဲ့ ပတ္တမြားကြီးပါ။ တန်ဖိုးရှိတာကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မရောင်းဘဲ အစဉ်အဆက် လျှို့ဝှက်စွာ ထိမ်းသိမ်းထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ပါတယ်။”

ဦးရီးတော်မှာ အကွက်ရသည်နှင့် အခွင့်အရေးကို တစ်ဆင့်ခြင်း အသုံးချပြီး လိမ္မာပါးနပ်စွာ စုကားမြှောက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ထိုအခါမှ တစ်ရင်း များက ...

“စိတ်ချပါ ... ဦးလေး၊ အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ကျွန်တော် တို့ တပ်မတော်ကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ တင်ပြအကူအညီတောင်းတဲ့အတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန်ငွေကြေးနဲ့ ဆုကြေးကို အများအပြား ရရှိခံစားရမှာပါ။ ကျွန်တော် အထက်အဆင့်ဆင့်ကို တင်ပြပြီး ဦးလေးတို့ဆီကို အကြောင်း ကြားပါမယ်။ အပ်နှံရာမှာလည်း အသွားအလာ လမ်းခရီးလုံခြုံရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့တပ်ကပဲ တာဝန်ယူ ပို့ဆောင်ပေးပါမယ်”

“အတိုင်းထက်အလွန် အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဗိုလ်မှူး ဟောဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ကို ဆက်သွယ်ရမယ့် ပန္နလေးအိမ်လိပ်စာနဲ့ ဖုန်း နံပါတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ စောင့်မျှော်နေပါမယ်”

ထိုအချိန်၌ပင် တပ်ကြပ်ကြီးက ဦးရီးတော်အား လက်နက်ခဲယမ်း အလွှဲအပြောင်း အပ်နှံပြောစာအား ပြန်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ပြန်တော့ တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် တစ်ရင်းမှူးကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်တို့ ဂျစ်ကားရှိရာသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပြီးနောက် ...

“ဦးလေးတို့ ... ဟော်နန်းနောက်ကျောက လျှို့ဝှက်မှုမှာ ရှမ်းရိုးမ နဲ့ ဆက်နေလို့ တောကောင်တော့ ပေါ့ပါ့တာပဲ။ ကျွန်တော်က အမဲလိုက် ဝါသနာပါတယ်။ တစ်နေ့လောက် ဦးလေးတို့နဲ့ဆုံပြီး ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ ပါဦးမယ်။ စုပေါင်းပြီး အမဲလိုက်ကြတာပေါ့။ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းနဲ့ လက်နက် တွေကို ကျွန်တော် ယူခဲ့ပါမယ်။ ဦးလေးတို့ သေနတ်တော့ ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ပစ်တတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဗိုလ်မှူး။ ကျွန်တော်က ဂျပန်တော်လှန်ရေးကတည်း က တော်လှန်ရေးတပ်သား၊ ရဲဘော်ဟောင်းတစ်ဦးပါ။ လက်နက်မျိုးနဲ့ ကိုင်တွယ်ပစ်ခတ်ဖူးပါတယ်။ ဒီက တူတော်မောင်တွေကတော့ နှစ်လုံးပြုပြီး နိုင်ဖယ်သေနတ်လောက်တော့ ပစ်ခတ်တတ်ကြပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဦးလေး၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော် ဦးလေးတို့ ရတနာကိစ္စတွေအတွက်တော့ အထက်အဖွဲ့အစည်းအသီးသီး ကို အပြန်ဆုံး အစီရင်ခံပါမယ်။ အထက်က ခွင့်ပြုမိန့်ကျတာနဲ့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ဦးလေးတို့ဆီကို အကြောင်းကြားပါမယ်။ သိပ်ကြာမယ် မထင်ပါ ဘူး။ နှစ်ရက်သုံးရက်ပါ။ အဲဒီအတောအတွင်းမှာ ဦးလေးတို့ ဟော်နန်း အိမ်ကြီးထဲမှာပဲ စောင့်ဆိုင်းနေနိုင်ရင်တော့ အလွန်အဆင်ပြေမယ်ထင်ပါ တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဗိုလ်မှူး။ နှစ်ရက်သုံးရက်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် တို့လည်း လက်ဖက်ခြံနှင့် သစ်သီးခြံတွေကို စစ်ဆေးပြီး ခြံအလုပ်သမားတွေ ကို ပြန်လည်စုစည်းပြီး တာဝန်ပြန်ပေးရမှာမို့လို့ ကျွန်တော်တို့တူဝရီး ဟော် နန်းအိမ်ကြီးမှာပဲ ရှိနေမှာပါ”

“အင်း ... အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီကြားထဲမှာ ဦးလေးတို့ဆီကို အမဲလိုက်ရအောင် တစ်ရက်လာခဲ့ပါမယ်။ လက်နက်တွေအပြင် စားစရာ သောက်စရာပါ ကျွန်တော် ယူခဲ့ပါမယ်”

“ရပါတယ် ... ဗိုလ်မှူး။ ကျွန်တော်တို့လည်း စားနပ်ရိက္ခာ တွေ မန္တလေးကဝယ်လာတာ ရှိပါတယ်။ လိုအပ်ရင်လည်း ဝယ်ကြရုံပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ ... စိတ်အေးအေးထားပြီး လုပ်စရာရှိတာကို သာ လုပ်ကြပါ”

“ဝွတ်ဘိုင်”

“ဝွတ်ဘိုင်”

ကျွန်တော်တို့ကားကလေး တစ်ရင်းရုံးရှေ့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သော အခါ တစ်ရင်းမှူးနဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးတို့က လက်ပြ၍ ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုအခါမှ ဦးရီးတော်က ...

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား ... စကားပြောတယ်ဆိုတာ ကိုယ့် လိုရင်းရောက်အောင် သူ့ရဲ့စကားအသွားအလာကိုနင်းပြီး ကောက်ပင်မိတ် လှီးစကားနဲ့ ပြောရမယ်။ စကားပြောရာမှာ တစ်ဖက်လူစကားကို လှပြီး

၂၁၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မပြောရဘူး။ တစ်ဖက်လူပြောစကားအပြီးကို စောင့်ပြီး ချက်ကျလက်ကျန် ပြန်ပြီး ပြောဆိုရတယ်။ အဲဒါကို မင်းတို့မှတ်ထားကြ။ အခု ငါအပြောကောင်း လို့ တပ်ရင်းမှူးက ငါတို့လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး အကူအညီရခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဦးရီးတော်။ ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်တာတွေ အကုန်လုံး အဆင်ပြေသွားပြီ။ ဗိုလ်မှူးက အမဲလိုက်ဝါသနာပါတော့ ကျွန် တော်တို့ ဝါသနာနဲ့ တူနေတာပေါ့။ တောထဲမှာ အမဲလိုက်ပြီး စုပေါင်းစား ကြတော့လည်း ရင်းနှီးမှု ပိုရတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား ... ဦးရီးတော်”

“အေးကွာ ... ငါက စစ်တပ်ကလူတွေနဲ့ ပြောရဆိုရမှာအတော် ခက်မယ်လို့ ထင်ထားပေမယ့် အခုတော့ ကြည့်ပါလား ... တပ်ရင်းမှူး ရော၊ အောက်က တပ်ကြပ်ကြီးနဲ့ ရဲဘော်ကံအစ ဆက်ဆံရေး အဆင်ပြေ လိုက်ကြတာနော်”

“ဒါပေါ့ ... ဦးရီးတော်ရယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း စော်ဘွားကြီး ရဲ့ အမျိုးအနွယ်တွေအနေနဲ့ ပေါ့သေးသေးမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒီတော့ သူ လေးစားမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား ... ဦးရီးတော်ရယ်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ အောင်ဘွား။ အဲဒါလည်း ပါပါလိမ့်မယ်။ လေးစားသမှုဆိုတာ ကြီးတယ်ငယ်တယ် မဟုတ်ဘူး။ သူ့အဆင့်နဲ့သူ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတတ်ရင် အဆင်ပြေတာပါပဲ။ အဲ ... တစ်ဖက် က အပေါ်စီးပြောပြီး တစ်ဖက်ကလည်း မခံနိုင်ရင်တော့ ဆက်ဆံရေးပျက် ပြီး လိုရာမရောက်ဘဲ ဦးတည်ချက်ပျက်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကိုယ်က အခွင့် အရေး လိုအပ်ရင် လိုအပ်တဲ့ကိစ္စကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မယ့်လူနဲ့ စကား ပြောရာမှာ အောက်ကိုနိမ့်ချပြီး စကားပြောတတ်ရင် လိုအပ်တဲ့ကိစ္စ ပြီးပြည့် စုံတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဦးရီးတော်။ ကျွန်တော်တို့ မှတ်သားထားပါ မယ်”

ကျွန်တော်တို့ အပြန်လမ်း ဂျစ်ကားပေါ်တွင် တူဝရီးများ ပြောဆို လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အခုတော့ လက်နက်များအပ်နှံရန် ကိစ္စနှင့် ပတ္တမြား

ကြီးကိစ္စပါ စိတ်ကျေနပ်ဖွယ်ရာ ကိစ္စအဆင့်သို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်၍ ကျွန် တော်တို့ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ကြရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထို ညနေက ဘော်ကြီးရွာထဲမှ ဟင်းချက်စရာအသီးအနှံနဲ့ ကြက်တစ်ကောင်ဝယ် ပြီး ကျွန်တော်တို့တူဝရီး ချက်တတ်သလို ချက်ပြုတ်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ စားကြ ပါသည်။

ကိုယ့်လက်ရာနဲ့ကိုယ် မချက်တတ်၊ မပြုတ်တတ်သော်လည်း ထမင်းတော့ စားကောင်းကြပါသည်။ ထိုညက ဟော်နန်းစံအိမ်ကြီးတွင် အိပ်စက်အနားယူခဲ့ကြရာ ပျက်စီးသွားသော ဟော်နန်းကြီးအနောက်ဘက် လျှိုထဲမှ ကျားဟိန်းသံ၊ ချေဟောက်သံ၊ ဆတ်တစ်သံ၊ တောဝက်အော်သံ များနှင့် ညဉ့်ငှက်အမျိုးမျိုးတို့၏ အသံစုံအော်မြည်သံများကြောင့် အနောက် ဘက် လျှိုချိုင့်ကြီးအတွင်း၌ ရောင်စုံသူပုန်များ မရှိတော့ကြောင်း ထင်ရှား နေပါသည်။

တောကောင်များ၏သဘာဝမှာ လူနှင့် နီးနီး နေလေ့မရှိ။ အနှောင့်အယှက်ကင်းသော နေရာတွင် လွတ်လပ်စွာ အခြေချ ပျော်ဖြူးနေ ထိုင်တတ်သည်။ တောရိုင်းသတ္တဝါတို့၏ အလေ့အထကို လေ့လာပြီး ပိုသိ သော ဦးနှောက်ပိုကောင်းသည့် သတ္တဝါများက တောကောင်များအား နင်းကိုင်၊ သုတ်ကိုင်၊ စသည်များဖြင့် သားကောင်သွားလေ့ရှိသည့် လမ်းများ ပေါ်တွင် ထောင်ဖမ်းနိုင်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း ဝါသနာတူ ဗိုလ် မှူးနှင့် ပေါင်းပြီး ကျွန်တော်တို့တူဝရီးအဖွဲ့ တောကောင်များအား ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးကြပါဦးမည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မနက်စောစော စား၍ လက်ဖက်နှင့် သစ်တော်သီးခြုံများ ပြန်လည်လုပ်ကိုင်ရန်အတွက် ဘော်ကြီး ရွာအတွင်းမှ ယခင် ခြံအလုပ်သမားများနှင့် ခေါင်းဆောင်များအား တွေ့ရပါ သည်။ ကြိုတင်လစာငွေများပေးပြီး စိုက်ပျိုးခြံအား ရှင်းလင်းရန်၊ လက်ဖက် ဖင်များအား ပြန်လည်ပျိုးထောင်ရန် ကိစ္စများကို တိုင်ပင်ကြရပါသည်။

၂၃၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အလုပ်သမားများမှာလည်း ရောင်စုံသူပုန်များကြောင့် မသွားခဲ့
မလာခဲ့ဘဲ ရွာတွင်ကပ်၍ ဖြစ်သလို စားသောက်နေထိုင်ကြရာမှ လစာငွေ
ကြီးရပြီး အလုပ်အကိုင်ကိုယ်စီ ပြန်ရကြသောကြောင့် အလွန်အမင်း ဝမ်းသာ
ပျော်ရွှင်နေကြပါသည်။ အအုပ်ချုပ်ခံတိုင်းသူပြည်သားဆိုသည်မှာ တိုင်းပြည်
ကြီးအေးချမ်းသော် မည်သို့ပင် စားသောက်နေထိုင်ကြပါစေ အခြေခံလူတန်း
စားများပီပီ နေတတ်ထိုင်တတ်၊ စားတတ်သောက်တတ်ကြပါသည်။

ထိုနေ့ကလည်း ကျယ်ဝန်းလှသော လက်ဖက်ခြံနှင့် သစ်သီးနှံ
များကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး အလုပ်သမားများအား တာဝန်ခွဲဝေပေးရမည်
ဖြစ်သောကြောင့် ညနေမိုးချုပ်စမှ ကျွန်တော်တို့ ဟော်နန်းအိမ်ကြီးသို့ ပြန်
လည်ရောက်ရှိကြပါသည်။ နေ့လယ်စာကို ဦးရီးတော်က ကြိုတင်စီစဉ်တတ်
သူဖြစ်၍ ငါးသေတ္တာနှင့် ပေါင်မုန့်များ ယူဆောင်လာကြခြင်းကြောင့်သာ
ထမင်း နပ်မုန့်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယင်းညနေတွင်တော့ ဦးရီးတော်ကပင်
အရက်ဝိုင်းကလေး စီစဉ်ပေးပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်က သောက်လေ့မရှိသဖြင့် လုံးဝမသောက်ပါ။ အောင်
ဘွားကတော့ အနည်းငယ်သောက်ပြီး ဦးရီးတော်ကတော့ တော်လှန်ရေး
ရဲဘော်ပီပီ ဖိမ်ခံ၍ သောက်ပါသည်။ အမြည်းများကတော့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
မရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားများသာဖြစ်၍ ရှိတာလေးနှင့်
ဖြစ်သလို ရောင်ရဲတင်းတိမ်နိုင်ကြပြန်ပါသည်။ အောင်ဘွားကတော့ ပြော
ပါသည်။

“ဦးရီးတော်နဲ့ကိုတောက်ထိန် ... အူခြောက်နေပြီဗျာ။ မနက်ဖြန်
နေ့လယ်စာကိုတော့ သိပေါမြို့ပေါ်တက်ပြီး ကောင်းကောင်းစားရအောင်
ဗျာ။ ကားလည်း ရှိနေပြီပဲ။ ဓာတ်ဆီကလေးထည့်ပြီး လိုအပ်တာလေးတွေ
ဝယ်ရင်းပေါ့။ ကျွန်တော်တို့က ဗိုလ်မှူးပြောသလို သုံးလေးရက်စောင့်ပြီး
နေရမှာပဲ။ ဒါတော့ စားနပ်ရိက္ခာတွေလည်း ဝယ်ရင်းပေါ့”

“အေး ... အဲဒါကောင်းတယ်။ ငါတို့လည်း ခြေထောက်မှာ ငွေ
ငါတယ် ထင်ပါရဲ့။ ငြိမ်နေရတာကို မကြိုက်ဘူး။ ငါတို့တွေ ဟိုနားဒီနား
အမဲလိုက်ထွက်ရင်လည်း ဗိုလ်မှူးတို့လာရင် လွဲနေဦးမယ်”

ထိုအချိန်တွင် လုံခြုံရေးအစောင့်နှစ်ဦးက ရွာထဲသို့ စစ်ကားတစ်စီး
ဝင်လာကြောင်း သတင်းပို့ပါသည်။

ဦးရီးတော်က ...

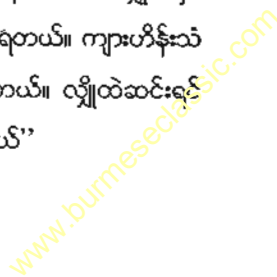
“ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း တပ်ရင်းမှူးတို့ အဖွဲ့ထင်တယ်။
အောက်ဆင်းပြီး ကြိုလိုက်ရအောင်”

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါ်ကအောက်သို့ဆင်းတော့ စစ်ကားတစ်စီး
ခြံဝသို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့် လုံခြုံရေးအဖွဲ့အား ဝင်းတံခါးကြီးကို ဖွင့်ခိုင်း
ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း တပ်ရင်းမှူးနှင့်အဖွဲ့
ဗာစတာဂျစ်ကားနှင့် လာကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က ကြိုဆိုပြီး
အိမ်ကြီးပေါ်ရှိ ညှော်ခန်းတွင် နေရာပေးပါသည်။

“ကဲ ... ဦးလေးတို့အဖွဲ့ အနောက်ဘက်လျှိုထဲဆင်းပြီး အမဲ
လိုက်ကြရအောင်ဗျာ။ ကျွန်တော်မှာ သေနတ်မျိုးစုံပါပါတယ်။ ဦးလေးတို့
အတွက်လည်း ရိက္ခာပြတ်မှာစိုးလို့ တပ်ထဲက ရိက္ခာတွေနဲ့ သိပေါမြို့ပေါ်
စာ အဆင်ပြေမယ်ထင်တဲ့ ဟင်းချက်စရာတွေ ပါလာပါတယ်။ ကျွန်တော်
ရဲဘော်တွေလည်း ချက်ကြပြုတ်ကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ သားကောင်လေး
များရရင်တော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေမှာပေါ့ဗျာ”

ထိုအခါ ဦးရီးတော်က ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဗိုလ်မှူး။ ညတုန်းက အနောက်ဘက်လျှိုထဲမှာ
ဧတာဝက်သံ၊ ချေဟောက်သံ၊ ဆတ်တစ်သံတွေ ကြားရတယ်။ ကျားဟိုန်းသံ
တွေတောင် အတော်ဝေးဝေးက ကြားရပါတယ်သေးတယ်။ လျှိုထဲဆင်းရင်
တော့ တောကောင်တွေ တစ်မျိုးမျိုးတော့ ရနိုင်ပါတယ်”

၂၂၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ထို့ကြောင့် ဦးရီးတော်က ချက်ပြုတ်သည့်အဖွဲ့အား မီးဖိုချောင်
တွင်နေရာပေးပြီး ကျွန်တော်တို့ အမဲလိုက်ကြရန် အဝတ်အစားနှင့် ရေဘူး
များ ပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။

ဗိုလ်မှူးက ...

“ရော ... ဦးလေ။ ဟော့ဒီမှာ အမဲလိုက်ဖို့အတွက် ကာဘိုင်
သေနတ်တွေ၊ ကျည်ဆန်တွေပါ အပြည့်အစုံပဲ။ ကာဘိုင်သေနတ်က ချော
ဆတ်၊ ဝက်လောက်တော့ ထိရောက်ပါတယ်။ လိုအပ်ရင် အတွဲလိုက်ဖက်
နိုင်တော့ စိတ်ချရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကာဘိုင်သေနတ်ပဲကိုင်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဗိုလ်မှူး”

ဦးရီးတော်က လက်နက်မျိုးစုံကိုင်ဖူး၍ ကျွမ်းကျင်သော်လည်း ကျွန်
တော်နှင့် အောင်ဘွားက နှစ်လုံးပြုပြီးနှင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်လောက်သာ ကိုင်
ဖူးသောကြောင့် ဦးရီးတော်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအား ကာဘိုင်သေနတ်
ကိုင်တွယ်ပုံ၊ ကိုင်တွယ်နည်းကို ပြသပြီး သင်ပေးပါသည်။

ကာဘိုင်သေနတ်မှာ မောင်းပြန်သေနတ်ဖြစ်သည်။ တစ်တောင့်
ချင်းနှင့် အတွဲလိုက်လည်း ပစ်ခတ်နိုင်ပါသည်။ တိုက်ပွဲဖြစ်ခြင်း မဟုတ်
သောကြောင့် အမဲလိုက်ရန်အတွက်သာ တစ်တောင့်ချင်းနေရာ ခလုတ်
ကို ရွှေ့ပြောင်းထားပြီး ပစ်ခတ်ရန်သာဖြစ်ပါသည်။ ကျည်ဆန်ဘူးထဲတွင်
ကျည်ဆန်များက အပြည့်။ သို့သော် ... ကျည်ဆန်များက သေးငယ်ပြီး
ကာဘိုင်သေနတ်က ပေါ့ပါးသောကြောင့် ချိန်တွယ်ပစ်ခတ်ရာတွင် လွန်စွာ
ပေါ့ပါးပြီး သယ်ဆောင်ရ လွယ်ကူပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဟော်နန်းဆောင်ကြီး အနောက်
ဘက်ကို အဆင်ပြေသောနေရာမှ အောက်လျှိုထဲသို့ ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။
လျှိုထဲမှ တစ်ဖန် ရေချောင်းကိုကူး၍ တစ်ဖက်သို့တက်ခဲ့ပြီး တောအတွင်း
ဝင်ခဲ့ကြရာ မုဆိုးလမ်းပေါ်တွင် တောကောင်ခြေရာများ အုပ်စုလိုက်သွား
လာထားသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွား

တပ်ကြပ်ကြီးတို့ကတစ်ဖွဲ့၊ ဦးရီးတော်နှင့် ဗိုလ်မှူးတို့ကတစ်ဖွဲ့ ခွဲနေကြ
ပြန်ဆိုကြမည့်နေရာကို သတ်မှတ်ကာ တောအတွင်းသို့ ဝင်ကြပါသည်။
သည်။

သောင်းကျန်းသူများ ပပျောက်သွားသောကြောင့် နှစ်ဦး
ကြီးအတွင်း တောကောင်များက ပြန်လည်မင်းမူလာရာ ကျွန်တော်တို့
အဖွဲ့ခွဲပြီး (၁၅)မိနစ်ခန့်အကြာမှာပဲ ဗိုလ်မှူးနဲ့ ဦးရီးတော်တို့အဖွဲ့သော်မှ
ဖစ်ခတ်သံများ ကြားရသည်။

တောတိုးသံများကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လုံခြုံရာ ကျောက်ဆောင်
အရင်းတွင်ဝပ်နေကြစဉ် တောဝက်အုပ်ကြီးနှင့် ဆတ်တစ်အုပ် ကျွန်တော်
တို့ဘက်သို့ အပြေးလာကြသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့က ဆီးကြို၍ ပစ်ခတ်
ပါသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးက တောဝက်အုပ်ခေါင်းဆောင် ဝက်သိုးကြီးအား
အတွဲလိုက်ပစ်သည်။ ကျွန်တော်က ဆတ်အုပ်အား ပစ်သည်။ အောင်ဘွားက
လည်း အကောင်ကြီးသော ဆတ်ကိုသာ ပစ်ပါသည်။ သားကောင်များ
လဲကျကျန်ခဲ့သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ပြန်လည်ဆုံကြသည်။

ဗိုလ်မှူးနှင့် ဦးရီးတော်တို့ဘက်မှ တောဝက်မနှစ်ကောင်၊ ကျွန်
တော်တို့ဘက်မှ တပ်ကြပ်ကြီးက တောဝက်သိုးကြီးတစ်ကောင်၊ ကျွန်
တော်နှင့် အောင်ဘွားက ဆတ်ကြီးတစ်ကောင်စီ ရပါသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး
မှာ ဆတ်အုပ်ကြီးကို မပစ်ဘဲ တောဝက်သိုးကြီးကို အတွဲလိုက်ပစ်ခြင်းမှာ
အန္တရာယ် အလွန်ကြီး၍ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြမှ ကျွန်တော်တို့ သိရပါသည်။
ကျွန်တော်နဲ့ အောင်ဘွားမှာ သေနတ်ကိုင်ဖူးသော်လည်း ပစ်ဖူးရုံသာ။ တော
ကောင်ကြီးများအား ယခုကဲ့သို့ အမဲလိုက်ဖူးခြင်းမရှိပါ။ ဆတ်နှစ်ကောင်
ချခြင်းကြောင့် အတော်ပင် မိမိကိုယ်မိမိ အထင်ကြီးမိကြပါသည်။

ထိုစဉ် ဗိုလ်မှူးက ...

“တောကောင်တွေက ပစ်မယ့်ခတ်မယ့်သူ မရှိတော့ အရမ်းပေါ့
တာပဲဗျို့။ ဆက်လိုက်ရင် အများကြီးရဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုပဲ တောကောင်
ငါးကောင်ရတော့ ကျွန်တော်တစ်ရင်းအတွက်တောင် ဖူလုံသွားပြီ။ နောက်

၂၂၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တစ်ခါကျမှ နောက်တစ်ပွဲ နွဲကြဲသေးတာပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ တောကောင် တွေသယ်ပြီး ပြန်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်တို့က တောကောင်များအား ထမ်းပြန်ရမည်ဟုထင် သဖြင့် အတော်စိတ်ညစ်သွားသည်။ လေးလံသော သားကောင်ကြီးများ အား ထမ်းပြီး မတ်စောက်လှသော လျှိုကမ်းပါးကြီးကို တက်ရမည်ဆိုသည် မှာ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ထိုအချိန်၌ပင် လျှိုကြီးအပေါ် မှ တက်လာသော လူသံများကို တဝှူးဝှူးကြားရသောကြောင့် တပ်ကြပ်ကြီး က ဝှူးဝှူးဟူ၍ တောသံပြန်ပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဟော်နန်းအိမ်ကြီးတွင် တာဝန်ချထားခဲ့သည့် ရဲဘော်များဖြစ်ကြပါသည်။ သေနတ်သံကြားသောကြောင့် ကြိုးခွေများကို ယူဆောင်ကာ အနောက်မှ လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တပ်ရင်းမှူးက မှာကြားထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တောကောင် တစ်ကောင်ချင်း အား ခြေလက်များတုပ်၍ ရှေ့နောက်နှစ်ယောက်စီ ထမ်းကြသည်။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွားလည်း ပေါ့ပါးသော တောဝက်မတစ် ကောင်ကို နှစ်ယောက်ထမ်းကြသည်။ ဗိုလ်မှူးတပ်ညီစစ်သားများက လေးလံ သော တောဝက်သိုးကြီးနှင့် ဆတ်နှစ်ကောင်၊ တောဝက်မတစ်ကောင်တို့ အား ထမ်းကြပါသည်။

လျှိုစောင်းအတက်တွင်လည်း သူတို့က အလွန်ကျွမ်းကျင်ကြပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း သူတို့ သယ်ဆောင်သွားလာစဉ် အတိုင်း အတုယူ၍ အနောက်က လိုက်လာခဲ့ကြရာ လျှိုစောင်းကိုတက်ခဲ့ပြီး ဟော်နန်းအိမ်ကြီးဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိပါတော့သည်။ အကောင်ငယ်တို့ ထမ်းခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် အနားယူကြရသည်။ ဗိုလ်မှူးတပ်ညီများကတော့ တောကောင်များအား စနစ်တကျ ဖျက်ကြပါ သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မကြာခင်စားရသည်ကတော့ ဆတ်ဝမ်းတွင်း သားဟင်းနှင့် တောဝက်ကလိစာဟင်းဖြစ်သည်။ ထမင်းနှင့်စားရခြင်း မဟုတ်

၂၂၃ * ငမောက်ကလေးပတ္တမြား

ပါ။ ဗိုလ်မှူးနှင့် ဦးရီးတော်တို့က အရက်နှင့် မြည်းကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လတ်ဆတ်သောအသားများအား ဗိုလ်မှူးတပ်ညီများက လက်ရာမြောက်စွာ ချက်ပြုတ်ကျွေးသောကြောင့် လွန်စွာ စား၍ကောင်းပါသည်။ စားသောက် နေရင်း ဗိုလ်မှူးက ...

“ဦးလေးတို့ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော် အထက်ကို အစီရင်ခံလိုက် ပါပြီ။ မနက်ဖြန်၊ သန်ဘက်ခါ ပြန်ကျလာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန် တော်တို့ လာအကြောင်းကြားပြီး အမဲလိုက်ကြသေးတာပေါ့။ ကျွန်တော် တို့နဲ့ ဦးလေးတို့အဖွဲ့က ကံလိုက်တယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ ခဏကလေးနဲ့ သား ကောင်တွေ အများကြီးရတာ။ စားသောက်ပြီးရင် ဦးလေးတို့ ချက်ပြုတ် စားသောက်ဖို့အတွက် လိုသလောက် အသားတွေ ယူထားလိုက်ပါ။ ကျွန် တော်ကတော့ တစ်ခါတလေ စားရတတ်တဲ့ တောကောင်သားတွေကို တပ်ရင်းရိက္ခာအတွက် ယူသွားမယ်နော်”

ဦးရီးတော်က ...

“ယူသွားပါ ... ဗိုလ်မှူး။ ကျွန်တော်တို့က လုံခြုံရေးအစောင့် နှစ်ဦးပါမှ ငါးဦးတည်းရယ်။ ဗိုလ်မှူးတို့က လူများပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အတွက် တောဝက်သားနဲ့ ဆတ်သားနည်းနည်းစီချန်ပြီး ဗိုလ်မှူးတို့ပဲ အကုန် ယူသွားကြပါ။ တပ်ရင်းမှာ လူများတော့ ဖူလုံမှဖြစ်မှာပါ”

နေ့လယ်စာစားကြပြီး ဗိုလ်မှူးတို့အဖွဲ့ တောကောင်သားများအား သယ်ဆောင်ပြီး ပြန်သွားကြတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ချက်ပြုတ်၊ ကင်ကြော်ကြပါသည်။ လတ်ဆတ်သောအသား များဖြစ်၍ မည်သို့ပင်လုပ်စေကာမူ စားသောက်၍ ကောင်းပါသည်။

ထိုညက ညစာထမင်းစားတော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အလွန်ထမင်း မြိန်ပါသည်။ ထမင်းမြိန်တော့လည်း မန္တလေးတွင်ကျန်ခဲ့သော မိသားစုများ အား အောက်မေ့သတိရမိပြန်ပါသည်။ သည်ကအခြေအနေကို ယခုသော် ကာလကဲ့သို့ ဆက်သွယ်ရေးစနစ် မကောင်းသောကြောင့် တောင်ကြီးမြို့ ပေါ်သို့တက်ပြီး အကြောင်းကြားရန်ကိစ္စက ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

၂၂၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် တောင်ကြီးမြို့ပေါ်သို့ တက်၍ မန္တလေးအိမ်သို့ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားရန် ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ရပါ တော့သည်။ မယ်မယ်နှင့် စောနန်းနွယ်တို့ စိတ်အေးစေရန်ဖြစ်ပါသည်။ ထို ညကလည်း အနောက်ဘက်လျှို့ဝှက်တောထဲမှာ သားကောင်များ၏အသံကို နားဆင်ရင်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အစားကောင်းစားပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါ သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မနက်စောစောစားပြီး သီပေါ မြို့ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် သီပေါမြို့အဝင်ဝ ဗိုလ်မှူးတို့ ၏ တပ်ရင်းရှေ့တွင် တပ်ကြပ်ကြီးနှင့်တွေ့ပြီး ဖုန်းဆက်ရန်အတွက် တပ်ရင်း ရုံးတွင် တယ်လီဖုန်းရှိကြောင်း၊ ဗိုလ်မှူးကလည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား မေးနေသောကြောင့် အတော်ပဲဖြစ်ကြောင်း ပြောသဖြင့် တပ်ရင်းရုံးသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ တပ်ရင်းရုံးတွင် ဗိုလ်မှူးနဲ့တွေ့ရာ ...

“ဦးလေးတို့အဖွဲ့လာတာ အတော်ပဲဗျို့။ ဌာနချုပ်က အကြောင်း ပြန်ပါတယ်။ အပ်နဲမယ့်ပစ္စည်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ပြီး လာ ရောက်အပ်နဲဖို့ ခွင့်ပြုပါတယ်။ အဲဒါ ဘယ်နေ့လဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် တို့ နေ့သတ်မှတ်ပြီး ဆင်းကြတာပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ခရီးထွက်ရ မယ်ဆိုတော့ တပ်ရင်းကို လုံခြုံစိတ်ချရအောင် စီစဉ်ခဲ့ဦးမှာ”

ထိုအခါ ဦးရီးတော်က ...

“ကျွန်တော်တို့ ခြံကိစ္စတွေကတော့ အရင်လူဟောင်းတွေကို ပြန် ရှာပြီး ကြိုတင်လစာတွေပါ ထုတ်ပေးထားလို့ စိတ်ချရပါပြီ။ ဗိုလ်မှူးတို့ ဘက်က အဆင်ပြေမယ့်နေ့ကိုသာ ရွေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးက ဆင်း စောင့်နေပါမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ ... အဲဒါဆိုရင် နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း ဆင်းကြ တာပေါ့။ ဦးလေးတို့ လိပ်စာပေးပြီးပြီပဲ။ ချမ်းမြသာစည်အိမ်ကြီးမှာ ဆင်း ပြီး စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းလာတာနဲ့ ကြိုတင်ပြီး ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားပေးပါမယ်”

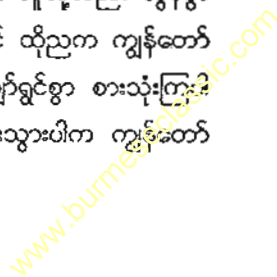
“ကဲ ... ဦးလေး၊ မန္တလေးကို ဖုန်းဆက်စရာရှိရင် လွတ်လွတ် လပ်လပ် ဆက်နိုင်ပါပြီ”

ထို့ကြောင့် ဦးလေးက မယ်တော်ကြီးထံဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုး အကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်နဲ့ အောင်ဘွားကလည်း အစစအရာရာ အဆင်ပြေကြောင်း စိတ်မပူစေရန်နှင့် ယနေ့နေ့လယ်တွင်ပဲ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ သီပေါမြို့ပေါ်တွင် နေ့လယ်စာစားပြီးသည်နှင့် မန္တလေးကိုဆင်းလာ မည်ဖြစ်ကြောင်း တစ်လဲစီ ပြောရပါတော့သည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးက နေ့လယ်စာအား သီပေါမြို့ပေါ်သို့ တက်၍ စားရန်မလိုဘဲ ကားအတွင်းထည့်ရန် ဓာတ်ဆီကိုလည်း တပ်ရင်းမှထည့် ပေးမည်ဟု ပြောလာပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အဘက်ဘက်ကူညီသော ဗိုလ်မှူးအတွက် လွန်စွာ အားနာလာသောကြောင့် ငြင်းပယ်သော်လည်း ဗိုလ်မှူးက လက်မခံပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့က နေ့လယ်စာကို တပ်ရင်းရုံး ဌာပင် စားသောက်ကြရပါသည်။ ဟင်းများကတော့ သီပေါမြို့ပေါ်မှ ဝယ် ကျွေးသော တရုတ်အစားအစာ ဟင်းလျာများဖြစ်ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တပ်ရင်းရုံးတွင် နေ့လယ်စာစား ပြီး ဂျစ်ကားကလေးအား ဓာတ်ဆီထည့်၍ ဗိုလ်မှူးတို့အား နှုတ်ဆက်ပြီး သီပေါမြို့ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။ ဘော်ကြိုရွာ ဟော်နန်းအိမ်ကြီးသို့ ပြန် ဝင်ပြီး ပစ္စည်းများသိမ်းဆည်း၍ အစောင့်နှင့် ခြံလုပ်သားခေါင်းဆောင်များ အား လိုအပ်သည်များကို မှာပြီးသည်နှင့် မန္တလေးသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြပါ သည်။ အချိန်က မွန်းလွဲ (၁၂)ခွဲခန့်သာ ရှိပါသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်ရောက်တော့ မိုးချုပ်စ အချိန်ခန့်သာ ရှိပါသေးသည်။ အကျိုးအကြောင်းအား မယ်တော်ကြီးနှင့် စောနန်းနွယ်တို့အား အသေးစိတ်ရှင်းလင်းပြပါသည်။ သူတို့လည်း လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍ နေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုညက ကျွန်တော် တို့ မန္တလေးချမ်းမြသာစည်အိမ်ကြီးတွင် ညစာ ပျော်ရွှင်စွာ စားသုံးကြားခဲ့ သည်။ ဤပတ္တမြားကြီးကိစ္စက အေးချမ်းစွာ ပြီးဆုံးသွားပါက ကျွန်တော်

၂၂၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တို့တွင် ငွေအရင်းအနှီး လုံလောက်စွာရှိပြီး ပုံမှန်ဝင်ငွေရှိသော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ၊ လုပ်ကိုင်နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုညက စောနန်းနွယ်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ခွဲခွာနေရသည်မှာ မကြာသေးဘဲ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ဆင်းရမည်ဖြစ်သောကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန်တန် ဖြင့် တတွတ်တွတ် မှာကြားနေသည်မှာ အတော်နှင့်မဆုံးတော့ပါ။ ညဉ့်သန်း ခေါင်ယံမှ အိပ်၍ရပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စာ ပြန်ဖက်ရည်ပွဲတွင် ပတ္တမြားကြီးအား အပ်နှံရာ၌ အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိသော မယ်တော်ကြီးနှင့် စောနန်းနွယ်တို့ က လိုက်ပါမှဖြစ်မည်ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ခိုင်းထားရပါသည်။ ထို့အတူ အပြန်ခရီးတွင် ငွေများပါလာမည်ဖြစ်သောကြောင့် လုံခြုံရေးအတွက် ရဲနီမေနစ်ဦးအား ခေါ်ဆောင်ရန် ကိစ္စကလည်း ရှိလာပြန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ တပ်ရင်းမှ ဗိုလ်မှူးတို့နှင့်အတူ အဆင်းခရီးတွင် ပြဿနာမရှိသော်လည်း မန္တလေးသို့ပြန်အတတ်တွင် ဗိုလ်မှူးတို့နှင့် အတူမဟုတ်ပါက လမ်းခရီးတွင် လုံခြုံစိတ်ချစေရန်အတွက် ဤသို့ ကြိုတင်ပြီး စီစဉ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤကိစ္စများမှာ ငွေရေးကြေးရေး အလွန်အရေးပါသော ကိစ္စများဖြစ်သောကြောင့် လမ်းခရီးလုံခြုံရေးတော့ အလွန်အရေးကြီးပါသည်။

ထိုအချိန်က ယခုလို ပုဂ္ဂလိကဘဏ်များလည်း မပေါ်သေး။ အစိုးရ ဘဏ်များမှ ငွေလွှဲရန်ကိစ္စများကလည်း ငွေအရေအတွက် များလွန်းသော ကြောင့် အဆင်ပြေမည်မဟုတ်ပါ။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်ရန် ကားနှစ်စီး ကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ကြရပါသည်။ လမ်းခရီးတွင် လိုအပ်မည့် အသုံး အဆောင်၊ ပစ္စည်းများကိုလည်း ကြိုတင်ဝယ်ယူပြီး စုဆောင်းကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားများချည်းမဟုတ်ဘဲ မိန်းသားများလည်း ပါလာ မည်ဖြစ်သောကြောင့် ကြိုတင်ပြီး ပြည့်စုံစွာ စီစဉ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၂၂၇

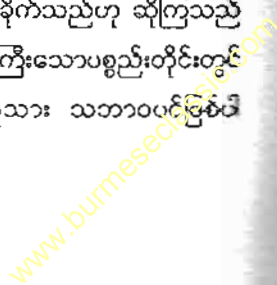
နေ့လယ်စာ မိသားစုထမင်းစားချိန်တွင် သီပေါမြို့တပ်ရင်းမှူးထံ မှ ဖုန်းအဆက်အသွယ် ဝင်လာပါသည်။ သူတို့အဖွဲ့ လုံခြုံရေးအပြည့်ဖြင့် မနက်ဖြန်မနက် စောစောဆင်းလာမည်ဖြစ်သောကြောင့် နေ့လယ် (၁၁)နာရီ မှ (၁၂)နာရီအတွင်း အသင့်ပြင်ဆင် စောင့်ဆိုင်းနေကြရန် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုညက ကျွန်တော်တို့ စောစောအိပ်ရာဝင်ကြသည်။ မနက်ပိုင်းတွင် စောစောအိပ်ရာထကြရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုညက အရေးကြီး ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အသွားအလာကို ဗိုလ်ဗျာတို့အဖွဲ့က စောင့် ကြည့်နေမည်ဆိုပါက ဤညသည် အလွန်အရေးကြီးသော ညတစ်ည ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကြိုတင်ပူပန်တတ်သော ကျွန်တော်က အစောင့်များ အား တပ်လှန့်ထားပြီး ကျွန်တော်တို့ ဟော်နန်းအိမ်ကြီး လက်နက်တိုက်မှ လျှို့ဝှက်ယူဆောင်လာခဲ့သော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်များကိုလည်း အသင့် ပြင်ဆင်ထားပြီးပါပြီ။ ရဲနီမေနစ်ဦးအင်အားနှင့် မယ်တော်ကြီး၏ အိပ်ခန်းဝ တွင် တစ်လဲစီ ကင်းစောင့်စေပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွားကလည်း တစ်လဲစီ ညကင်းပတ်ကြပါသည်။ လုံခြုံရေးအစောင့်များကိုလည်း အိမ် အပြင်ဘက်၌ နီးနီးကြားကြားရှိစေရန် တပ်လှန့်ထားပါသည်။

ထို့ကြောင့်လားတော့ မသိပါ။ ထိုညက အရုဏ်တက်သည့်တိုင် အောင် ထူးခြားခြင်းမရှိပါ။ ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွားကတော့ အိပ်ရေးမဝ ဖြစ်ကြရပါသည်။ ဤပတ္တမြားကြီးမှာ သူ့ဟာသူနေသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ် သော်လည်း တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သောကြောင့် လောဘသားကောင်လူများ အတွက်တော့ စိတ်တဇွေက အမြဲတမ်း ခြောက်လှန့်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤပတ္တမြားကြီးအား ခိုက်သည်ဟု ဆိုကြသည် လား မပြောတတ်ပါ။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ တန်ဖိုးကြီးသောပစ္စည်းတိုင်းတွင် လုံခြုံရေးအတွက် စိတ်ပူရသည်မှာ မနုဿလူသား သဘာဝပင်ဖြစ်ပါ သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် လက်ဖက်ရည်စားပွဲတွင် မိသားစုဆုံပြီးတွေ့ကြတော့မှ တစ်ညကုန်ဆုံး၍ တစ်နေ့ကူးပြန်သည်ဟု စိတ်ချရပါပေတော့သည်။ ဤနေ့တွင်တော့ တစ်ရင်းမှူးတို့အဖွဲ့က လက်နက်ကိုင် လုံခြုံရေးများပါမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။ ထိုနေ့က နေ့လယ်စာစားစားပြီး ကျွန်တော်တို့ အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်မျှော်နေကြရာ နေ့လယ် (၁၀)နာရီ ထိုးခါနီးတွင် ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ဗိုလ်မှူးတို့အဖွဲ့ ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က နေ့လယ်စာစားရန် ဖိတ်ကြားသော်လည်း သူတို့အဖွဲ့က စားသောက်ပြီးကြောင်း ဗိုလ်မှူးက ပြောပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အသင့်ပြင်ဆင်ထားသည့်အတိုင်း ဗိုလ်မှူးတို့ကားက ရှေ့က၊ မယ်တော်ကြီးနှင့် စောနန်းနွယ်၊ ရဲနီမေနစ်ဦး သော မာစီးဒီးကားကြီးအား ဦးရီးတော်ကမောင်း၍ အလယ်က၊ ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွားတို့က နောက်ဆုံးမှပိတ်၍ ဂျစ်ကားဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဗိုလ်မှူးတို့ကားမှာ မြို့တစ်မြို့ရောက်တိုင်း သတင်းပို့စနစ်သုံးဆက်သွယ်ပြီး မြို့များအား ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကားများ ရန်ကုန်မြို့သို့ဝင်တော့ နေဝင်၍ မှောင်ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူးကြီး အစီအစဉ်အတိုင်း သူခေါ်ဆောင်ရာ တပ်မတော်တပ်ရင်းကြီးထဲသို့ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုတွင် အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ ကြီးများ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဗိုလ်မှူး၏ အမိန့်အသွယ်လုပ်ပြီး ကြိုတင်စီစဉ်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမှ လူကြီးများက ကျွန်တော်တို့အား နေရာထိုင်ခင်းပေး၍ နှုတ်ဆက်ကြိုဆို၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းပါသည်။ ထို့နောက် ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်များနှင့် ပတ္တမြားကြီးအား အသေအချာ စစ်ဆေးကြပါသည်။ ပတ္တမြားကြီး၏ နောက်ခံသမိုင်းကိုလည်း စစ်ဆေးမေးမြန်းကြရာ ဦးရီး

နှင့် မယ်တော်ကြီးတို့က သူတို့သိသိသလောက် ရှင်းပြကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆွေစဉ်မျိုးဆက် သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော အကျိုးအကြောင်းကို စုံစမ်း၍ သိရှိလာပြီးနောက် ပညာရှင်များပါဝင်သော အဖွဲ့က တန်ဖိုးဖြတ်ကြပါသည်။ သို့သော် အရည်ကောင်းလှပြီး ဂေါ်ကြိုးသုံးချောင်းပါဝင်၍ အပြစ်အနာအဆာကင်းသည့် လုံးချောပတ္တမြားကြီးအား ပညာရှင်များအဖွဲ့မှာ တန်ဖိုးဖြတ်ရန် အခက်အခဲ တွေ့နေကြဟန်ရှိပါသည်။

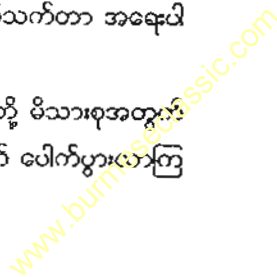
ကျွန်တော်တို့အား တန်ဖိုးဖြတ်ရန် ပြောသော်လည်း ကျွန်တော်တို့က တန်ဖိုးမမြတ်နိုင်ပါ။ နိုင်ငံတော်မှ သင့်လျော်သော တန်ဖိုးသတ်မှတ်ပြီး တရားဝင်ပေးသော ငွေကြေးကိုသာ ယူပါမည်ဟုပြောသောကြောင့် အကဲဖြတ်အဖွဲ့၊ အခက်အခဲ တွေ့နေကြဟန်တူပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အား ပတ္တမြားကြီးကို စိတ်ချလက်ချအပ်နှံပြီး နောက်တစ်နေ့မနက် (၁၀)နာရီတွင် ပြန်လာကြရန် ပြောပါသည်။ ပတ္တမြားကြီးအား လက်ခံရရှိထားကြောင်းလည်း အကြီးအကဲဖြစ်သူက လက်မှတ်ရေးထိုးပေးပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း ပတ္တမြားကြီးကို အကြီးအကဲအဖွဲ့အား ယုံကြည်စွာ အပ်နှင်းပြီး စိတ်ချလက်ချ ပြန်ခဲ့ကြ၍ လုံခြုံစိတ်ချရသော အဆင့်အတန်းရှိသည့် ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုတွင် တစ်ညတာ နေခဲ့ကြပါသည်။

ထိုအခါမှ မယ်တော်ကြီးက ...

"ကဲ ... မောင်တောက်ထိန်နဲ့ အောင်ဘွားတို့ရေ ... မင်းတို့အဖွဲ့က သောက်ရဲ့ ပင်ပန်းခဲကြိုးစားမှု၊ ဦးရီးတော်ရဲ့ အမြော်အမြင်ကြီးမားမှုတွေကြောင့် ငမောက်ကလေးပတ္တမြားကိုတော့ လူမှန်နေရာမှန် နိုင်ငံတော်ကို ပြန်ပို့ပြီးပြီလို့ ဆိုရမှာဖြစ်တယ်။ အခုမှပဲ စိတ်ချမ်းသာရတော့တယ်။ မင်းတို့အဖွဲ့ရဲ့ ကြိုးစားမှုဟာ တို့မိသားစုတစ်ခုလုံးအတွက် တစ်သက်တာ အရေးပါသလိုပင်ရပ်ဆိုတာကိုပဲ မပေမလျော့ကြနဲ့။

မယ်မယ့်အမြင်ကတော့ ဒီကိစ္စဟာ မယ်မယ်တို့ မိသားစုအတွက် အရေးကြီးတာ မင်းတို့တွေနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး နောင်အစဉ်အဆက် ပေါက်ပွားလာကြ

၂၃၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မယ့် သားသမီးတွေအတွက် ထိရောက်မှုရှိတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ ရရှိလာမယ့် ငွေကြေးတွေကိုလည်း ထုတ်ယူမသုံးဘဲ ဘဏ်အတိုးနဲ့ စားရင် တောင် လစဉ်ရရှိမယ့် ဘဏ်အတိုးခွင့်တွေက တို့မိသားစုအတွက် လုံလောက်မှု ရှိပါလိမ့်မယ်။

အခုလည်း ... မယ်မယ်တို့လက်ထဲမှာ ငွေကြေးနဲ့ ရတနာတွေ အတော်များများ ရှိသေးလို့ ပြည့်စုံအောင် လိုအပ်သမျှ အသုံးပြုနိုင်ပါသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် အသုံးနဲ့အဖြုန်း ခွဲခြားပြီးသုံးကြာ၊ မယ်မယ်အနေနဲ့တော့ ဟိုဟာမသုံးနဲ့၊ ဒီဟာမသုံးနဲ့လို့ မင်းတို့ကို မတားဆီး မပိတ်ပင်ပါဘူး။ လူငယ်တွေဆိုတော့ သုံးချင်ဖြုန်းချင်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် မယ်မယ် အစောက ပြောသလိုပဲ သုံးကြပါ။ ထိုက်သင့်သလို သုံးကြပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖြုန်းတာကို တော့ မယ်မယ်မကြိုက်ပါဘူး။”

အားလုံးက ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... မယ်မယ်။ ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့ စည်းကမ်းနဲ့ စနစ်တကျပဲ သုံးစွဲကြမှာပါ။”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ပတ္တမြားကြီးရဲ့ လုံခြုံရေးကိစ္စလည်း မရှိတော့ဘဲ မြို့အလယ်ခေါင် လုံခြုံစိတ်ချရသော ဟိုတယ်ကြီးတွင် တည်းခိုရသောကြောင့် အစားကောင်းစားပြီး စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာ၊ စိတ်ချထက်ချ အနားယူ အိပ်စက်ခဲ့ရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဟိုတယ်ကြီးမှကျွေးသော မနက်စော့ဆာစာကို စားကြပြီး ရေမိုးချိုး၍ အသင့်ပြင်ဆင်ကာ ချိန်းဆိုထားသော ဆင်ရင်းသို့ မနက် (၁၀) နာရီအထိ ကားနှစ်စီးဖြင့်ပင် ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဆင်ရင်းဂိတ်တွင် ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းမှူးက အသင့်စောင့်ကြိုနေပြီး နှုတ်ဆက်စကားပြော၍ မနေ့ညက ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့သော အစည်းအဝေးခန်းမကျယ်ကြီးတွင် နေရာထိုင်ခင်းပေးပါသည်။

သက်ဆိုင်သူများလည်း တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပါသည်။ မနက် (၁၀) နာရီအထိ တပ်မတော်သားများ၏ ပုံစံအတိုင်း မနက် (၁၀) နာရီတိတိ နေရာတွင် လူအားလုံးစုံလင်ပြီဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ယမန်နေ့ညက ဆောင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြသော အကြီးအကဲတစ်ဦးက ...

“ကဲ ... အစ်မကြီးနဲ့ ညီတော်၊ နောင်တော်၊ ညီမတော်တို့ တွေ့ဆုံရမည့် အစည်းအဝေး

www.burmeseclassic.com

၂၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဆက်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ပညာရှင်တွေလည်း နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး တန်ဖိုး ဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီပတ္တမြားက ငမောက်ပတ္တမြားလောက် အရွယ် အစား မကြီးပါဘူး။ ငမောက်ပတ္တမြားကြီးက (၈)ကာရက်ရှိပြီး တောကြက်ဥ အရွယ် ရတီချိန်က (၉၀)ကျော်ရှိတယ်လို့ မှတ်သားရဖူးပါတယ်။

အခု အစ်မကြီးတို့ရဲ့ ပတ္တမြားကလည်း အပြစ်အနာအဆာမရှိ လုံးချော ဂေါ်ကြီးသုံးချောင်းပါရှိပြီး အရည်အသွေးက ကြက်သွေးရောင်ဖြစ် ပြီး အလင်းပြန် နှုန်းအားလည်း အလွန်အားကောင်းပါတယ်။ အလေးချိန် (၅)ကာရက်ရှိပြီး ရတီချိန် (၅၀)ခန့်ရှိတယ်။ ငမောက်ပတ္တမြားကြီးလောက် မကြီးသော်လည်း အရည်အသွေးကြောင့် တန်ဖိုးဖြတ်ဖို့ အလွန်ခက်ခဲပါ တယ်။ ငမောက်ပတ္တမြားကြီးကို ပြည်တန်ပတ္တမြားကြီးလို့ ခေါ်ကြသလို ဒီပတ္တမြားကိုလည်း တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မစွမ်းသာအောင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဆုံးဖြတ်ရ ခက်ခဲကြပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲရဲ့ ဦးတည်ချက်လမ်းညွှန်ချက် အရ အခုလို ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ပါတယ်။ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဒီပတ္တမြား အတွက် တန်ဖိုးဖြတ်တယ်ဆိုတာ မလုပ်ကောင်းပေမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်မချ လို့လည်း မဖြစ်တဲ့အခြေအနေကြောင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို အစ်မတော်တို့ နားလည်သဘောပေါက်စေချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပတ္တမြားကြီးရဲ့တန်ဖိုး ကို သိန်းပေါင်း (၅၀၀၀)သတ်မှတ်ပြီး နိုင်ငံတော်ကို ရိုးသားစွာအပ်နှံတဲ့ အတွက် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတန်ဖိုး သိန်း (၁၀၀) လည်း အပိုဆောင်းပေးမှာ ပါ။ စုစုပေါင်း သိန်းပေါင်း (၅၁၀၀)လို့ သတ်မှတ်ပါတယ်”

“အခုလို နိုင်ငံတော်က သတ်မှတ်တာကို အစ်မကြီးတို့ဘက်က ကျေနပ်မှုမရှိရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တင်ပြပြောဆိုနိုင်ပါတယ်။ အခုလို နိုင်ငံတော်က ချီးမြှင့်ငွေအတွက်လည်း အခွန်ဝင်ငွေ လုံးဝကောက်ခံခြင်း မပြုပါဘူး”

ငမောက်ပတ္တမြား * ၂၃

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်တို့မိသားစု တစ်ယောက်မှက်နာတစ်သောက် ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်တိုင်ပင်ကြပါသည်။ တကယ်တမ်းတော့ ထိုခေတ် ထိုအခါ ကပေးသော ဤငွေပမာဏတန်ဖိုးမှာ အလွန်များပြားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ သည်။ ထိုအချိန်အခါက (familia) ကားတစ်စီးတန်ဖိုးမှာ လေးငါးသောင်း ခန့်သာရှိပြီး ရွှေတစ်ကျပ်သားတန်ဖိုးမှာလည်း သောင်းဂဏန်းခန့်သာ ရှိပါ သည်။ ထို့ကြောင့် မယ်တော်ကြီးအား ကျွန်တော်တို့က ဝိုင်းဝန်းကြည့်စွ အဖြေတောင်းရာ မယ်တော်ကြီးနည်းတူ ဦးရီးတော်ကလည်း သဘောတူ ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များအနေဖြင့် ကန့်ကွက်ရန် မရှိကြောင်း၊ လက်ခံပါကြောင်း ပြောဆိုတင်ပြကာ အကြီးအကဲနှင့် တက် ရောက်လာသော သက်ဆိုင်သူ အရာရှိများနှင့် ပညာရှင်များကပါ ညီညာ စွာ လက်ခုပ်တီး၍ ဂုဏ်ပြုကြပါသည်။

ထိုအခါမှ ခေါင်းဆောင်အကြီးအကဲလုပ်သူက ...

“ကဲ ... အစ်မကြီးတို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူကြပြီဆိုရင်ဖြင့် ငွေပေးချေဖို့အဆင်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တာဝန် ရှိသူများဘက်က ငွေကြေးတစ်လုံးတစ်ခဲတည်းပေးတာကို လိုချင်သလား၊ ဘဏ်စာရင်းဖွင့်ပြီး ပေးတာကို လက်ခံချင်သလား၊ (သို့မဟုတ်) ချက်လက် မှတ်စနစ်ကိုပဲ လက်ခံချင်ပါသလား။ ကြိုက်ရာကို ကြိုက်သလို ပြောပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဖြည့်ဆည်းပေးပါမယ်”

ထိုအခါတွင် မယ်တော်ကြီးက ...

“ကျွန်မတို့မိသားစုမှာ သုံးစွဲစရာ အလုံးအခဲနှင့် ငွေကြေးသုံးစွဲ စရာ မလိုအပ်သေးပါဘူးရှင်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့မိသားစုအတွက် မန္တလေး က အစိုးရဘဏ်မှာပဲ ဘဏ်စာရင်းဖွင့်ပြီး လုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် အဆင် ပြေမှာပါ။ ကျွန်မတို့လမ်းခရီးမှာ ငွေလုံးငွေရင်း သယ်ဆောင်ပြီး တာဝန်ကြီး ပြီး ခေါင်းခဲရမယ့်အလုပ်လည်း မရှိတော့ဘူးပေါ့”

ထိုအခါမှ အကြီးအကဲ လုပ်သူတစ်ဦးက ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... အစ်မကြီးအကြံပေးတာ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရအဖွဲ့က ဘဏ်စာအုပ်နဲ့ ဘဏ်ငွေစာရင်းဖွင့်ပြီး မန္တလေး ဘဏ်ကို ငွေလွှဲလိုက်ပါ့မယ်။ အစ်မကြီးတို့မိသားစု လိုအပ်သလို ထုတ်ယူ သုံးစွဲနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“အဲဒါဆိုတော့ ဘဏ်စာအုပ်ကလေးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သယ်ဆောင် သွားရုံပဲရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ တောင်ကြီးက တပ်ရင်းမှူးအဖွဲ့နဲ့ အစ်မကြီးတို့ အပြန်ခရီး လုံခြုံရေးကိစ္စကိုပါ စီစဉ်ထားပါတယ်။ အခုလည်း အစ်မကြီးတို့ မိသားစုကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ နိုင်ငံတော်က နေ့လယ်စာ စားပွဲကို ဒီတပ်ရင်းမှာတင် စီစဉ်ထားပါတယ်။ ခေတ္တခဏ လွတ်လပ်စွာ အပန်းဖြေအနားယူရင်း နေ့လယ်စာစားသုံးကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစား သောက်ပွဲကို နိုင်ငံတော်က စီစဉ်ပြီး ဂုဏ်ပြုကျင်းပခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့မှာ ဤမျှလောက်ထိ အဆင်ပြေ ချောမွေ့လိမ့်မည် ဟု ထင်မှတ်ထားခြင်းမရှိပါ။ ဤမျှလောက် များပြားသော ငွေကြေးများကို လည်း နိုင်ငံတော်က ပံ့ပိုးကူညီပေးလိမ့်ဟုလည်း မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ယခုအခါတွင် နိုင်ငံတော်နှင့် သက်ဆိုင်ရာအကြီးအကဲများက ကျွန်တော် တို့မိသားစုအား ပြည့်စုံလုံလောက်သော အကူအညီများနှင့် ငွေကြေးများကို ပံ့ပိုးခြင်းဖြစ်သောကြောင့် လွန်စွာမှ ဝမ်းသာကြည်နူးပြီး ကျေးဇူးဥပကာရ တင်မိပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ... ဒီကိစ္စကို အဆင်ပြေချောမွေ့စေရန် ဦးစီး ဦးဆောင်ပြုပေးသော တောင်ကြီးမြို့မှ တပ်ရင်းမှူး၊ ဗိုလ်မှူးကိုလည်း ကျေးဇူး အလွန်တင်မိပါသည်။ ကျေးဇူးဆပ်ရန်လည်း ကျွန်တော်တို့မိသားစု က စီစဉ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပါသည်။

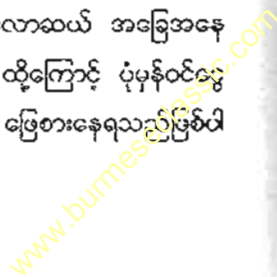
သို့သော် ဤကိစ္စကို တပ်ရင်းမှူးဗိုလ်မှူးအား ပြောကြည့်တော့ တပ်ရင်းမှူးဗိုလ်မှူးက လုံးဝ လက်မခံပါ။ ၎င်းအနေဖြင့် တာဝန်အရ လုပ်

ကိုင်ကူညီခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ကျေးဇူးဆပ်ရန် မလိုပါကြောင်း၊ နောင်အခါ များတွင်လည်း လိုအပ်သော အကူအညီရှိလိုပါက အချိန်မရွေး တောင်းဆို နိုင်ပါကြောင်း၊ ဤပတ္တမြားကြီးအား ကျွန်တော်တို့မိသားစုက ပြင်ပသို့ ရောင်းမစားဘဲ တာဝန်သိသိ၊ သစ္စာရှိရှိဖြင့် နိုင်ငံတော်အား တရားဝင် အပ်နှံပြီး နိုင်ငံတော်မှ ပြန်လည်ဂုဏ်ပြုသည့်ငွေကိုသာ လက်ခံခြင်းကြောင့် ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူပါကြောင်း၊ ပြန်လည်ပြောဆိုပါသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့က နေ့လယ်စာစားသောက်ပြီး တည်းခိုသော ဟိုတယ်တွင် ဒုတိယညအဖြစ် လုံခြုံစိတ်ချစွာ တည်းခိုအိပ်စက်ခဲ့ကြပြန် ပါသည်။ အလွန်ကြီးမားသော နိုင်ငံတော်ကိစ္စကြီး ပြီးဆုံးသွားသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု၏ အဆုံးအဖြတ်မှန်ကန်ပြီး နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ စေတနာရောင်ပြန် ဟပ်မှုကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထိုညက ကျွန်တော်တို့မိသားစု ရှေ့ရေးကိစ္စများအတွက် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြပါသည်။ လောလောဆယ်အခြေအနေတွင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ လစဉ်ဝင်ငွေရနိုင်သော လုပ်ငန်းများ အဆင်မပြေသေးပါ။ ဘော် ကြီးလက်ဖက်ခြံနှင့် သစ်သီးခြံများမှာ အရိုင်းဝင်နေသောကြောင့် လနှင့်ချီ ရှိ ပြုပြင်ဆောင်ရွက်ရပါဦးမည်။

ထို့အတွက် ဝင်ငွေမရှိရုံသာမက အလုပ်သမားများအတွက် လစာ ငွေကိုတော့ လစဉ်ပုံမှန် ထုတ်ပေးနေရမည်ဖြစ်ပါသည်။ မိုးကုတ်ရတနာမြေ တွင်းလုပ်ငန်းများကလည်း ပြည်သူပိုင်သိမ်းပြီး အစိုးရအား ပြန်လည် အပ်နှံရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဝင်ငွေရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ မိုးကုတ်မှ လက်ဖက်နှင့် စိုက်ပျိုးရေးခြံများကလည်း လောလောဆယ် အခြေအနေ တွင် ပြန်လည်လုပ်ကိုင်ရန် အဆင်မပြေသေးပါ။ ထို့ကြောင့် ပုံမှန်ဝင်ငွေ မရှိဘဲ အမွေအဖြစ်ရရှိထားသည့် အထုပ်ကိုသာ မြေစားနေရသည်ဖြစ်ပါ သည်။

၂၃၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ထိုအခြေအနေတွင် ယခုလို ငမောက်ကလေးပတ္တမြားကြီး အပ် နံရာမှ အစိုးရက ပံ့ပိုးသော ငွေကြေးအလုံးအရင်းကို ဘဏ်တွင် အပ်နှံခဲ့ ပြီး လစဉ် ဘဏ်အတိုးငွေ သိန်းပေါင်း (၅၁၀၀)အတွက် လစဉ်ခန့်မှန်း အတိုး ငွေက ကျပ်သိန်းအတော်များများ ရမည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့မိသားစုအတွက် ဘဏ်အတိုးငွေနှင့် စနစ်တကျ ထိုင်စားလျှင်တောင် ပြည့်စုံလုံလောက်ပါ သည်။ အစိုးရဘဏ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ငွေများကြောင့်လည်း ငွေ ကြေးထားသိုရခြင်း အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပါ။ ထိုအချက်များကို ဆွေးနွေးကြရာ မိသားစုဝင်အားလုံး သဘောတူကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် အရေးပေါ်အရန် သုံးစွဲရန်အတွက် ငွေကြေး များနှင့် ရတနာများလည်း အသင့်ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ငမောက်ကလေး ပတ္တမြားအပ်နံရာမှ ရရှိသော ငွေကြေးအလုံးအရင်းကို ဘဏ်ထဲမှာ ထုတ်ယူ ရန် အကြောင်းမရှိပါ။ လစဉ်ရရှိလာသော ဘဏ်အတိုးငွေဖြင့်ပင် လုံလောက်စွာ ပင်သာမက ပိုလျှံ၍ပင် နေပါသည်။ ထိုသို့ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြပြီး စိတ် ချမ်းသာစွာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ မိသားစုရှေ့ရေးမှာ လုံခြုံစိတ်ချရပေသည်။

အစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်ရေး အပြောင်းအလဲကိစ္စများတွင် အခွင့်အရေး ရလာပါက ငွေလုံးငွေရင်းဖြင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်မျိုး ရရှိလာပါကလည်း ကျွန်တော် တို့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် ကုမ္ပဏီပုံစံ လုပ်ကိုင်နိုင်သော အခွင့်အရေးများ ရှိလာပါကလည်း အခြေ အနေအရ လုပ်ကိုင်ကြရန် အစီအစဉ်မျိုးလည်း ကျွန်တော်တို့ ကြိုတင်ပြင် ရွယ်ထားရမည်ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင်လည်း တပ်ရင်းမှူးရောက်လာပြီး တို့နဲ့အတူ ပြန်လိုပါလျှင် အစည်းအဝေးရှိသေးသောကြောင့် နှစ်ရက်သုံးရက် ခန့် စောင့်ဆိုင်းရမည်ဖြစ်ပါကြောင်း၊ သို့မဟုတ်ဘဲ အဆင်ပြေသလို ပြန် လျှင်လည်း လုံခြုံရေးအစောင့် ထည့်ပေးမည်ဟု ပြောလာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် တန်ဖိုးကြီးသော ပတ္တမြားကြီးလည်း မရှိတော့။ ငွေကြေးများလည်း အလုံးအရင်းနှင့်မပါ။ ဘဏ်စုငွေစာအုပ်ကလေးသာ ဝါဒီ ပြီး မိသားစုလည်း စုံညီပြီး ကားနှစ်စီးလည်းပါသောကြောင့် စိုးရိမ်ရန်မလို ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ချည်း ပြန်နိုင်ပါကြောင်း တပ်ရင်းမှူး အား အကြောင်းပြန်ကြားရပါသည်။ ထိုအခါတွင်လည်း တပ်ရင်းမှူးက လမ်းခရီးမြို့များတွင် အကူအညီလိုအပ်ပါက အကူအညီတောင်းခံနိုင်သော နေရာများကို ရေးပေးပြီး ကြိုတင်အကြောင်းကြားမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောပါသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့မိသားစု ကားနှစ်စီးဖြင့် ရန်ကုန် မြို့မှ မန္တလေးမြို့သို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး လွတ်လပ်စွာ ပြန်ခဲ့ကြပါတော့သည်။ ထိုအချိန်က ရန်ကုန်-မန္တလေးမြို့များသို့ ခရီးသွားလာခြင်းမှာ အလွန် နည်းပါးပါသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းခရီးတွင် ကားများအတော်ရှင်းသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ လူအင်အားလည်း တောင့်တင်းပြီး ကားနှစ်စီး လည်းပါသည်။ ရောက်လေရာမြို့များတွင် တပ်ရင်းမှူး၏အကူညီဖြင့် လိုအပ် သော အရေးပေါ်ကိစ္စများတွင် ပံ့ပိုးမည့်သူများရှိသောကြောင့် လျှို့ဝှက် လျှို့ ဝှက်ဂုဏ် ခရီးသွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ပင် ခရီးသွားကြခြင်းဖြစ် ပါသည်။ ညောင်လေးပင်မြို့သို့ရောက်တော့ နေ့လယ်စာ တမင်းစားကြပါ သည်။ ထိုအချိန်တွင် မယ်တော်ကြီးက ကျွန်တော့်အား ...

“မောင်တောက်ထိန် ... မင်းမိဘတွေဆီကို ဝင်ပြီး ကန်တော့ ချင်သေးသလား။ လမ်းကြိုနေတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မယ်မယ်။ ကန်တော့တော့ ကန်တော့ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တာဝန်နဲ့ ခရီးသွားရသလိုဖြစ်နေလို့ မဝင်တော့ပါဘူး။ ဟိုဘက် ဒီဘက် အထူးအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလည်း မရှိပါဘူး။ အလည်အပတ်သွားရုံ သဘောမျိုးသာဖြစ်လို့ နောင်အားရက်ကျတော့မှပဲ စီစဉ်ပြီး အလည်အပတ် သွားပါ့မယ်”

၂၃၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“အေးကွယ်... မောင်တောက်ထိန်၊ မယ်မယ်တို့က လူအင်အား လည်းများပြီး မင်းတို့ရွာက တိုက်ခိုက်ကားမပေါက်တော့ သွားရလာရ အဆင် မပြေလောက်ဘူး။ မင်းအနေနဲ့ ခရီးကြိုလို့ ကိုယ့်ရွာကို ပြန်ချင်တာကို တော့ မယ်မယ်တို့ သဘောပေါက်ပါတယ်။ အခုခေတ် အခြေအနေအရ လည်း လမ်းခရီး လုံခြုံစိတ်ချရပြီမို့ အချိန်အားလပ်တဲ့အခါ သွားကြလာ ကြတာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မယ်မယ်”

ထိုအချိန်တွင် ဦးရီးတော်က ...

“ကဲ ... ငါတို့လည်း ကိစ္စဝိစ္စတွေပြီးစီးလို့ ဇာတ်ပေါင်းခန်းရောက် ပြီ ထင်ပါတယ်။ ငါလည်း မင်းတို့ကို အစောပိုင်းက ပြောခဲ့သလို နောက် ပိုင်း စိတ်ချရပြီမို့ ငါ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဘာသာရေးကလေး လုပ်တော့မယ် လို့ စိတ်ကူးမိတယ်။ အဲဒါ မင်းတို့ကို ကြိုပြောထားတာ။ နေရာတကာ ငါ့ ကို အားမကိုးနဲ့တော့။ အသုံးမချနဲ့တော့။ မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း သန်သန် မာမာ အားမကိုးလောက်တဲ့ ကျားကျားလျားလျား ယောက်ျားကြီးတွေ ဖြစ် ကြပြီမို့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကပဲ ငါတို့မိသားစု စားဝတ်နေရေး၊ လုံခြုံရေးနဲ့ စီးပွားရေးကိစ္စမှန်သမျှ ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုကြပေတော့။

အဲ ... တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ငါနဲ့ မင်းတို့အမေက အသက်ရလာ ကြပြီး ခန္ဓာရှိရင် ဝေဒနာဆိုတာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာတာနဲ့အမျှ ရှိ လာမှာပဲ။ အဲဒီကျန်းမာရေး ကိစ္စအတွက်လည်း မင်းတို့နှစ်ယောက်ကပဲ တို့ မိသားစု တစ်ခုလုံးအတွက် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ကြပေတော့။ ငါတော့ အနားယူတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဦးရီးတော်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုတောက်ထိန်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ အစစအရာရာ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီး ကျွန်တော်တို့မိသားစု အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီမံဆောင်ရွက်ပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့

နှစ်ဦး မဆုံးဖြတ်နိုင်ရင်လည်း ဦးရီးတော်နဲ့မယ်တော်ကြီးထံမှာ အကြံဉာဏ် တောင်းပြီး ဆုံးဖြတ်ပါမယ်။

အခုလည်း ဒီမိသားစုက တစ်သက်တာပတ်လုံး စားဝတ်နေရေး စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေးအတွက် ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ထားတာဖြစ်တာကြောင့် ဦးရီးတော်နဲ့ မယ်တော်ကြီးအပါအဝင် အားလုံးပဲ အစစအရာရာ ကျွန် တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ အားကိုးအပ်နှံတာကို တာဝန် ကျေစွာ ဆောင်ရွက်မယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအပေါ် အားနည်းလို့ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း အချိန်မရွေး ဆုံးမပြုပြင်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါမယ်”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ နေ့လယ်စာစားပြီး ညောင်လေးပင်မြို့မှ ပြန် ထွက်တော့ မွန်းလွဲ(၁)နာရီခန့် ရှိပါပြီ။ ထို့နောက် တောင်ငူ၊ ပျဉ်းမနား၊ မိတ္ထီလာ၊ ကျောက်ဆည်မြို့များသို့ ရောက်တော့ ညနေစောင်းပါပြီ။ သို့သော် မန္တလေးမြို့နှင့် မဝေးတော့ဘဲ လုံခြုံရေးစိတ်ချရသော လမ်းခရီးသို့ ရောက်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကားနှစ်စီး မှန်မှန်သာ မောင်းခဲ့ကြပါတော့ သည်။

မန္တလေးမြို့ ချမ်းမြသာစည် အိမ်ကြီးသို့ရောက်တော့ ည (၇)နာရီ အချိန်ခန့် ရှိပါပြီ။ လမ်းခရီးတွင် အနှောင့်အယှက်မရှိသောကြောင့် တာဝန် ကြီးတစ်ရပ် ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ပြီး ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းထားသော ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု ပြုတ်ကျသွားသလို ပေါ့ပါးကာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အနား ယူကြရပါတော့သည်။

ထိုနေ့ညကစ၍ ကျွန်တော်တို့ မိသားဝင်များ စုစုဝေးဝေးဖြင့် ချမ်းမြသာစည်အိမ်ကြီးတွင် အနေခြနေကြသည်။ အရေးကြီးသောကိစ္စများ ခရီးတော့သောကြောင့် အနားယူ အပန်းဖြေနေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဦးရီး တော်နှင့် မယ်တော်ကြီးတို့ကတော့ ဘုရားဝတ်ပြုခြင်း၊ တရားတိုင်ခြင်း

နီးစပ်ရာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ သွား၍ ဥပုသ်စောင့်ခြင်းအမှုကို ပြုကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များကတော့ ခြံတွင်းသန့်ရှင်းရေးနှင့် သနပ်ခါးပင်များအား ပြုစုပျိုးထောင်ခြင်း၊ လုံခြုံရေးကိစ္စများအား ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ စားလိုရာဟင်းလျာများအား စိုင်းဝန်းကူညီချက်ပြုတ်ခြင်း ကိစ္စများကိုသာ နားနားနေနေ ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဘော်ကြီးရွာ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်ထံမှ ဖုန်းဆက်လာပါသည်။ ဘော်ကြီးဟော်နန်းပိုင် လက်ဖက်ခြံများနှင့် သစ်သီးခြံများအား ပြုပြင်ပြီးဖြစ်ရာ ယင်းအခြေအနေကို လာရောက်စစ်ဆေးပြီး ခူးဆွတ်ရောင်းချခြင်း ကိစ္စများ စီစဉ်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အကြောင်းကြားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုသတင်းကိုကြားတော့ မိသားစုအားလုံး ဝမ်းသာဝမ်းမြောက် ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုခြံများအတွက် အလုပ်သမားစရိတ်များအား ပေးနေခဲ့ရပြီး ခြံလုပ်ငန်းများမှ ဝင်ငွေပြန်လည်မရရှိသည်မှာ အချိန်ကာလ အတော်ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အခုအခါတွင် ခြံလုပ်ငန်းများမှ ဝင်ငွေများ ပြန်လည်ရရှိမည်ဖြစ်သောကြောင့် အနည်းဆုံး ခြံလုပ်သားများအတွက် လစာ၊ ရိက္ခာငွေများကို ပြန်လည်ခုနှိမ်မိမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ လက်ဖက်နှင့် သစ်သီးခြံတာဝန်ခံက ဖုန်းဆက်သလိုပင် တောင်ကြီးမြို့ တပ်ရင်းမှ တပ်ရင်းမှူးကလည်း အမဲလိုက်ရန်အတွက် အာရက်တစ်ရက်ရက်တွင် အလည်အပတ် အပန်းဖြေသဘောမျိုးဖြင့် လာကြပါရန်၊ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဖိတ်မန္တကပြုလာပြန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွားတို့ တောင်ကြီးမြို့သို့ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ရပြန်သည်။ ဦးရီးတော်နှင့် ရဲနီမေနစ်ဦးတို့ အမာခံနို့

နေခြင်းကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ နောက်ပိုင်းကို စိတ်ပူစရာမလိုပဲ ခရီးထွက်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အဆင်ပြေသော ရက်တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်နှင့်အောင်ဘွား နှစ်ဦးတည်း စားသောက်စရာ အပြည့်အစုံဖြင့် ပီလီဂျစ်ကားကလေးကို မောင်းနှင်ပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ထိုနေ့က ရာသီဥတု အလွန်သာယာသည်။ မိုးကုန်ခါစ အောက်တိုဘာလထဲတွင်ဖြစ်သောကြောင့် ဆောင်းကာလသို့လည်း မရောက်သေး။ သို့သော် သာစည်ကိုကျော်ပြီး တောင်ပေါ်တက်သောခရီးလမ်းတွင် ဆောင်းရာသီ အစအဦး၏ အရိပ်အငွေ့က ပြန့်လာပါသည်။

တောင်တက်လမ်းတွင် မြူများဆိုင်း၍ တောင်ပေါ်ဒေသ ဆောင်းရာသီ၏ အငွေ့အသက်က ဇာတိပြုလာပါသည်။ တောင်ငူဒေသလို မြေပြန့်လယ်ကွင်းအတွင်း၌ မွှေးဖွားပြီး နေထိုင်ခဲ့ရသော ကျွန်တော် မြေပြန့်သားအတွက် ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲမှာ ပို၍သိသာသည်ကို ခံစားရပါသည်။ တောင်ပေါ်သား တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်ဝင် အောင်ဘွားကတော့ ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲကို အသိအမှတ်ပြုပုံပင် မရပါ။ ဂျစ်ကားကလေးကို ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွားတို့ တစ်လဲစီမောင်းကြပါသည်။

ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်လည်း မြေပြန့်၌သာမက တောင်ပေါ်ခရီးတွင်လည်း ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ထိန်းသိမ်းမောင်းနှင်နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ရွှေညောင်တွင် နေ့လယ်စာ စားကြပြီးသည်နှင့် ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာလာရာ ဘော်ကြီးရွာကြီးသို့ ညနေ (၃) နာရီခန့် အချိန်တွင် ရောက်ရှိပါသည်။

ယခင်လိုမဟုတ် အပူအပင်ကင်းပြီး အေးချမ်းစွာ မောင်းနှင်လာခဲ့ကြသောကြောင့် အချိန်ကြာမြင့်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လမ်းခရီးတွင် တစ်ခုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက် မရှိခဲ့ပါ။ ဘော်ကြီးစံအိမ်ကြီးဝင်းအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ဂျစ်ကားကလေး မောင်းဝင်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်

ခြံနှင့် သစ်သီးခြံများအား တာဝန်ခံ လွှဲပြောင်းပေးထားသော ခြံတာဝန်ခံ ဦးအိုက်မောင်းက အနောက်ဘက်မှ တစ်ခါတည်း လိုက်ပါလာပါသည်။

“ဆရာလေးတို့ ... မြန်လှချည်လား။ ကျွန်တော်က စနေ တနင်္ဂနွေ အလုပ်ပိတ်ရက်လောက်မှ လာကြမယ်လို့ ထင်နေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဦးအိုက်မောင်းရယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့က အလုပ်ပိတ်ရက်ဘာညာတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ကိစ္စဝိစ္စတွေ ပြီးသွားတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အလုပ်ရယ်လို့ မည်မည်ရရမရှိလေတော့ နေ့တိုင်း အားလပ် ရက်ချည်း ဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဦးအိုက်မောင်းတို့ဘက်က အကြောင်းကြားလာတာနဲ့ အမြန်ဆုံးထွက်ခဲ့တာ။ အခု ခြံတွေက လုပ်ငန်း အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိပါသလဲ”

“ဆရာလေးတို့ခိုင်းခဲ့သလို အရင်လကတည်းက လက်ဖက်နှင့် သစ်သီးခြံတွေကို ပိုးသတ်ပေါင်းရှင်းပြီး မိုးရာသီမှာ မြေဩဇာကျွေးပါတယ်။ အခုတော့ လက်ဖက်နှင့် သစ်သီးခြံတွေက ပုံမှန်အခြေအနေရောက်လို့ သီးပွင့်နေကြပါတယ်။ သစ်သီးခြံတွေကတော့ နောက်တစ်လနှစ်လအကြာ ဆောင်းလလယ်ရောက်မှ ခူးဆွတ်ရမှာဖြစ်တယ်။ လက်ဖက်ခြံတွေက တော့ ရွက်နုလိုက်နေပြီဖြစ်လို့ နောက်အပတ်ထဲမှာပဲ စတင်ပြီး ခူးဆွတ် ရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

“အဲဒါကြောင့် လက်ဖက်ခူးအလုပ်သမား လက်ဖက်ရွက်လှန်း အလုပ်သမားနဲ့ လက်ဖက်ခြောက် ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်း အလုပ်သမားတွေလို လာပါပြီ။ ထို့အတူပဲ လက်ဖက်ခြောက်လှန်းဖို့ ဖျာတွေ၊ ထည့်စရာ ဝါးခြင်း တွေ၊ လုပ်ငန်းသုံး လက်နက်တန်ဆာပလာတွေ အမြန်လိုလာပြီဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါအပြင် လက်ဖက်ခြောက်တွေကို လုံခြုံစွာ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းဖို့ ယာယီ အဆောက်အဦများနှင့် လက်ဖက်ခြောက်ပိုများ အမြန်လိုအပ်နေပါပြီဖြစ် ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားရခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်”

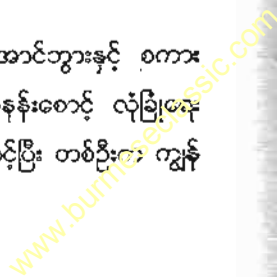
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဦးအိုက်မောင်း။ လုပ်ငန်း ဘယ်နေ့စမလဲ။ ကျွန် တော်တို့ လိုအပ်သမျှ ပံ့ပိုးပေးပါမယ်။ ဦးအိုက်မောင်းကို တာဝန်အကုန်လွှဲ မှာပါ။ ခူးဆွတ်လုပ်ကိုင် ထိန်းသိမ်းရေးဆုံးသတ်ခွင့်တွေအတွက် ဦးအိုက်မောင်း ကပဲ တာဝန်ယူပါ။ ဦးအိုက်မောင်းကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် လက်ဖက်ခြံတာဝန်ခံအဖြစ် ခန့်အပ်ပါတယ်။ သစ်သီးခြံတာဝန်ခံအတွက် တော့ ဦးစောသိန်းထွန်းကို တာဝန်ပေးထားပါတယ်။ သူလည်း ဘယ်အဆင့် သိ ရောက်နေပြီလဲတော့ မသိဘူး။ ဒါတွေက နှစ်စဉ် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ကိစ္စ တွေကိုး။ အတွေ့အထူးတော့ ရှိမယ်မထင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လည်း ခြံလုပ်ငန်းအတွက် ဦးအိုက်မောင်းနဲ့ဦးစောသိန်းထွန်းတို့ကို စိတ်ချ လက်ချ လွှဲအပ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“စိတ်ချပါ ... ဆရာလေးတို့၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကလည်း လက် ဖက်ခြောက်နှင့် လက်ဖက်အစုံလုပ်ငန်း၊ သစ်သီးခြံဖြန့်ဖြူးခြင်း လုပ်ငန်း တွေအတွက် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း အဆက်အသွယ်တွေလည်း အရင် အတိုင်း ရှိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်း ခြံကိစ္စတွေကို ဆရာလေးတို့ လုံးဝ ပူစရာမလိုတော့ပါဘူး။ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုးပြီး အမြတ်အစွန်း ရရန်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ တိုးပြီး ကြိုးစားနေပါတယ်”

“အေးပါဗျာ ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ဦးစလုံးကို ကျွန်တော်တို့မိသားစု က အားကိုးပါတယ်။ မနက်ဖြန်မနက်တော့ ခြံတွေထဲ ဆင်းကြည့်ပါမယ်။ ဦးအိုက်မောင်းလာခေါ်ပြီး ဦးဆောင်လမ်းပြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာလေးတို့။ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်မနက်စော စော ဆရာလေးတို့ကို လာပြီးခေါ်ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျား”
ဦးအိုက်မောင်းဆိုသူ ခြံတာဝန်ခံကြီးမှာ အောင်ဘွားနှင့် စကား ပြောပြီး နောက် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပါပြီ။ ဟော်နန်းစောင့် လုံခြုံရေး ဒန်ထမ်းနှစ်ဦးသာ ရှိသောကြောင့် တစ်ဦးကကင်းစောင့်ပြီး တစ်ဦးက ကျွန်

၂၄၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တော်တို့ ဝေယျာဝစ္စများအား ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော် တို့တွင် စည်သွပ်အစားအစာဟင်းလျာများ ပါသောကြောင့် ထမင်းလောက် သာ လိုပါသည်။ ထိုကိစ္စကလည်း ကျွန်တော်နဲ့အောင်ဘွား နှစ်ဦးစလုံး ချက် တတ်ပြတ်တတ်ကြပါသည်။ သို့သော် အစောင့်ဝန်ထမ်းက ဝိုင်းဝန်းပြီး ကူညီချက်ပြုတ်ပေးသောကြောင့် ညနေစာထမင်းဟင်းများ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဖြင့် ပြည့်စုံစွာ စီမံပြီးစီးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးပန်းလာသောကြောင့် ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစား လဲပြီး ညစာစားရန် စီစဉ်ရပါတော့သည်။ ဆောင်းမဝင်သေးသော်လည်း ညချမ်းအချိန်အခါတွင် တောင်ပေါ်ဒေသ ရာသီဥတုက အေးစိန်လာပါသည်။ မန္တလေးမြို့တွင် ယခုလရာသီ၌ အိုက်စပ်ပူပြင်းနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း တောင်ကြီးမြို့ ညအချိန် ရာသီဥတုကတော့ ချမ်းအေးပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

ညဦးပိုင်းတွင် ပုစင်းရင်ကွဲသံ၊ ပုရစ်သံများကို စိုးစိုးစိစိ ကြားရ သော်လည်း ည (၉)နာရီခန့်တွင် ဟော်နန်းအနောက်ဘက်လျှိုထဲမှ ဆတ် တစ်သံ၊ ချေဟောက်သံ၊ သမင်ဟောက်သံ၊ မျောက်အော်သံများကို အတိုင်း သား ကြားနေရပါသည်။ ကျားဟိန်းသံနှင့် ဆင်အော်သံအချို့ကိုတော့ အထေ မှ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝေ့ဝဲလာသောလေကြောင့် ကြားနေရပါသည်။

တကယ်တမ်းဆိုသော် ဘော်ကြိုရွာကလေးမှာ ရှမ်းရိုးမနှင့် မြို့ ပြန်လွင်ပြင်အကြားတည်ရှိသည့် ရွာကလေးမျှသာဖြစ်ပါသည်။ ရွာချင်းလည်း မနီး မြို့နဲ့လည်း အလှမ်းကွာဝေးပါသည်။ ထိုစဉ်က လက်ဖက်နှင့် သစ်သီး ခြံလုပ်ငန်းသာ ရှိသောကြောင့် စည်ကားခြင်းလည်း မရှိပါ။ ဘော်ကြို ရွာဆို သည်မှာ ဘော်ကြိုဘုရားနှင့် ဘော်ကြိုဟော်နန်းကြီးကြောင့်သာ နာမည် ကြီးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် လက်ဖက်ခြံတာဝန်ခံ ဦးအိုက်မောင် နှင့် လက်ဖက်ခြံများကိစ္စအား တိုင်ပင်ပြီး လက်ဖက်စို၊ လက်ဖက်ခြောက်

လုပ်ငန်းအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ပြီးနောက် ... သစ်သီးခြံများတာဝန်ခံ ဦးစောသိန်းထွန်းနှင့် သစ်သီးခြံထုပ်ချွန်ထုပ်ချွန် နေ့လယ်စာစားကြရင်း လုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ်သည်များကို ဖော်ပြပြီး လိုအပ်သောငွေများကိုလည်း ထုတ်ပေးခဲ့ပါသည်။

ညနေစောင်းတွင် လုပ်ငန်းများပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဟော်နန်း ကြီးသို့ ပြန်ကြသည်။ ညစာကိုလည်း အိမ်တွင် မစားချင်တော့ဘဲ အပြင် ထွက်၍ စားရန်အတွက် လက်ဖက်ခြံတာဝန်ခံ ဦးအိုက်မောင်ကိုပါခေါ်ပြီး သီပေါမြို့ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပါတော့သည်။ သီပေါမြို့ အဝင်တစ်ရင်းရုံးသို့ဝင် ပြီး တစ်ရင်းရုံးမှိုလ်မှူးအား အကြောင်းကြားရာ မိုလ်မှူးကလည်း ထိုညက အားနာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ တောင်ကြီးမြို့ပေါ်ရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် ညစာ လိုက်ပါစားသောက်ရင်း စကားပြောကြပါသည်။

အိမ်ကိစ္စနှင့် မိသားစုကိစ္စလုပ်ငန်းကိစ္စများအား ပြောဆိုကြပြီး နောက် အမဲလိုက်ရန်ကိစ္စကို ပြောဆိုကြပါသည်။ နောက်တစ်နေ့မှာ တနင်္ဂနွေ အလုပ်ပိတ်ရက်ဖြစ်သော်လည်း အမဲလိုက်ကြရန် ကျွန်တော်တို့ ချိန်းဆိုကြပါသည်။ သီပေါမြို့သို့ လာရခြင်းအကြောင်းအရင်းကလည်း ပြည့်စုံပြီဖြစ်သောကြောင့် အမဲလိုက်ပြီး အပန်းဖြေကြရန် စီစဉ်ကြခြင်းဖြစ် ပါသည်။

ထိုညက ကျွန်တော်တို့အပြန် ည (၉)နာရီခန့် ရှိသေးသောကြောင့် တစ်ရင်းရုံးမှိုလ်မှူးက သူ၏မာစတာဂျစ်ကားကလေးပေါ်တွင် လက်နက် ကိုင်များ တင်ဆောင်ပြီး ကျွန်တော်တို့အား ဘော်ကြိုရွာကြီးအထိ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့တွင် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ မှ မရှိခဲ့ပါ။ စံအိမ်ကြီးသို့ ရောက်တော့လည်း အစောင့်နှစ်ဦးထံမှ ထူးခြား ချက်တစ်စုံတစ်ရာ ကြားရခြင်းမရှိပါ။ ပုံမှန်အခြေအနေဖြစ်သောကြောင့် ထိုညကလည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ဘော်ကြိုဟော်နန်းစံအိမ်ကြီးတွင် မိတ် အေးချမ်းစွာ အနားယူခဲ့ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

၂၄၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သီပေါမြို့ပေါ်သို့ ညစာစားရန် ရောက်ရှိစဉ်ကလည်း တပ်ရင်းရုံးမှ တယ်လီဖုန်းဖြင့် မန္တလေးမြို့ ချမ်းမြသာစည်အိမ်ကြီးသို့ အခြေအနေအေးချမ်းကောင်းမွန်ကြောင်း သတင်းပို့ပြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပူပင်စရာအကြောင်း လုံးဝမရှိတော့ပါ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်လည်း ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း တပ်ရင်းမှူးနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတို့အဖွဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဟော်နန်းစံအိမ်ကြီးသို့ ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က မနက်စာအဖြစ် ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်များဖြင့် ညှော်ခဲသော်လည်း ဗိုလ်မှူးတို့မှာ စားသောက်လာခဲ့သောကြောင့် ရေခဲခဲကြမ်းလောက်သာ သုံးဆောင်ပြီး လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ဟော်နန်းအနောက်ဘက်အောက်ချိုင့်ထဲသို့ တန်းစီပြီး ဆင်းခဲ့ကြပါတော့သည်။ လျှို့ဝှက်အောက်ခြေတွင် ရေသောက်ဆင်းနေကြသော တောဝက်အုပ်နှင့် ချေအုပ်တို့ကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် အလွန်အံ့ဩမိပါသည်။

ညက အသံပေးသော တောကောင်များဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု အမဲမလိုက်ကြသည်မှာ ကြာချေပြီ။ ရောင်စုံသူပုန်များလည်း မရှိသောကြောင့် တောကောင်များအား ပစ်ခတ်မည်သူများလည်း မရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ လျှို့ဝှက်အောက်သို့ဆင်း၍ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ပြန်တက်ပြီး မုဆိုးလမ်းသို့ ရောက်သည်နှင့်ပင် တောဝက်အုပ်နှင့် တိုးရာ ပစ်ခတ်ရာ တောဝက်သိုးကြီးအပါအဝင် တောဝက်လေးကောင်သည်။ တောဝက်သိုးကြီးအား ဤတစ်ခါတွင် တပ်ကြပ်ကြီးက ဂျီသုံးသေနတ်ဖြင့် ဦးခေါင်းအားပစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူးတို့က ကာဘိုင်သေနတ်ဖြင့် ဝက်ဖျံသေနတ်ကောင်အား ပစ်ခတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် တောဝက်များအား သယ်ဆောင်ရန် ဗိုလ်မှူး၏တပည့်များက စီစဉ်နေကြစဉ် ကျွန်တော်တို့နားနေသည့် တောလမ်း၏အနောက်ဘက်မှ ချေဟောက်သံ ကြားသော

ငမောက်ကလေးပတ္တမြား ❀ ၂၄၇

ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်မှူးတို့အဖွဲ့ခွဲပြီး ဝိုင်းပတ်ချောင်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းချင်တော့ ချေဖိုချေမသာမက ဆတ်မောင်နှံစုံတွဲကိုပါ ပစ်ခတ်ရရှိလိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် တောဝက်လေးကောင်၊ ချေနှစ်ကောင်၊ ဆတ်နှစ်ကောင် စုစုပေါင်း (၈)ကောင် ရရှိသောကြောင့် ပြည့်စုံဖူလုံပြီဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အုပ်စု မွန်းမတည့်ခင် စောစီးစွာပင် ဟော်နန်းအိမ်ကြီးသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါတော့သည်။ တပ်ရင်းမှူးဗိုလ်မှူးမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် တွဲ၍ အမဲလိုက်လျှင် အလွန်ကံကောင်းကြောင်း မှတ်ချက်ပြုပါသည်။

ထိုနေ့ကလည်း နေ့လယ်စာကို တောကောင်ဝမ်းတွင်းသားစုံလင်စွာဖြင့် ချက်ပြုတ်ပြီး ဖျော်ရွှင်စွာ စားသောက်ကြရပါသည်။ တောကောင်သားများနေ၍ ဗိုလ်မှူးက မန္တလေးအိမ်က မိသားစုများအတွက် တောဝက်သား၊ ချေသားနှင့် ဆတ်သားတို့အား ကျပ်တိုက်၍ အမှတ်တရ ပေးလိုက်ပါသေးသည်။ တပ်ရင်းမှူးတို့ ညနေခောင်းတွင်ပြန်တော့ ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွားတို့ နောက်နေ့မနက်တွင် မန္တလေးသို့ ပြန်ဆင်းကြရန်အတွက် စီစဉ်ကြရပါတော့သည်။

ထိုညကလည်း တောကောင်သားများအဝစား၍ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ဟော်နန်းစံအိမ်ကြီး၌ နှစ်ဦးကြိမ်စွာ အိပ်ပျော်ခဲ့ရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး မနက်စောစာစားပြီးသည်နှင့် လက်ဖက်ခြံနှင့် သစ်သီးခြံတာဝန်ခံများဖြစ်ကြသော ဦးအိုက်မောင်နှင့် ဦးစောသိန်းတို့အား လိုအပ်သည်များမှကြားပြီး မန္တလေးသို့ ဆင်းခဲ့ကြပါတော့သည်။

မနက်ခင်းစောသေးသဖြင့် သီပေါပတ်ဝန်းကျင် ရှမ်းပြည်နယ်ဒေသက လေမှာအေးစိမ့်နေပြီး ရှူရှိုက်သည်မှာ အလွန်လတ်ဆတ် သန့်ရှင်းပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို အေးချမ်းစွာဖြင့် တောင်ပေါ်မှ ပြေးပြန်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ဆင်းလာခဲ့ကြရာ မန္တလေး ချမ်းမြသာစည်အိမ်ကြီးသို့

ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့အား မင်္ဂလာသတင်းက ဆီးကြိုနေပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသောဇနီးသည် စောနန်းနွယ်တွင် ရင်သွေးကလေး လွယ်ထားရပြီဖြစ်သော မင်္ဂလာသတင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ မိသားစုအားလုံးလည်း ဝမ်းသာပျော်မြူးနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုတွင် တီတိတာတာပြောတတ်သည့် အိမ်၏ ဆည်းလည်းလေးလည်း လိုအပ်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စောနန်းနွယ်တို့၏ တစ်နှစ်အကြာ လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုသည့် အချိန်နှင့်လည်း တိုက်ဆိုင်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိသားစုအားလုံး ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ရပါသည်။ သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ရန်နှင့် အေးချမ်းစွာ တရားအားထုတ်တော့မည်ဟူသော ဦးဇိုးတော်ကိုယ်တိုင်ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေပါတော့သည်။ မယ်တော်ကြီး ဒေါ်စောနန်းတင်ကလည်း မြေးဦးကလေးရရှိတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ဘဝတွင် အပျော်ရွှင်ဆုံးအချိန်ဟု ရင်ဖွင့်ပြီးဟစ်ကြွေးပါသည်။ ထို့အပြင် သားဖြစ်သူ အောင်ဘွားအားလည်း မေးငေါ့၍ ...

‘မင်းကရော ဘယ်လိုလဲ’ ဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် မေးမြန်းနေပါသည်။ ထိုအခါ အောင်ဘွားက ပြုံးစေ့စေ့ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်ပြီး ...

“စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါ ... မယ်မယ်။ သူ့အချိန်နဲ့သူ ဖြစ်လာဖို့ လိမ့်မယ်”

ဟုပြောဆိုပြီး ရှောင်ပြေးပါတော့သည်။ တစ်အိမ်သားလုံးလည်း သူတို့သားအမိကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာကြည်နူးစွာ လက်ခုပ်ဩဘာထီး၍ ပျော်ရွှင်စွာ ဂုဏ်ပြုကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဘဝတွင် ပြည့်စုံမှုလုံခြုံ ဖြစ်ပါသည်။ မကြာမီတွင်လည်း ဤမိသားစုအတွက် တီတိတာတာ ပြောဆိုတတ်သော အိမ်ဆည်းလည်း ကလေးလည်း ရရှိတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။

မိသားစု၏ ပုံမှန်လစဉ်ဝင်ငွေလည်း လုံလောက်စွာရရှိနေပြီး ကျွန်တော်၏ စီမံဆောင်ရွက်ထားသော လက်ဖက်ခြံနှင့် သစ်သီးခြံများကလည်း လစဉ်ဝင်ငွေများ ရရှိပါတော့မည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ကံပို၍ ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည့်အချက်ကို တင်ပြပါဦးမည်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရက ကျပ် (၁၀၀) တန်အား တရားမဝင်ငွေစက္ကူအဖြစ် ကြေညာပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့လက်ထဲတွင် ငွေအလုံးအရင်းမထားဘဲ လစဉ်သုံးစွဲရန် ဘဏ်တိုးရငွေသာ ရှိသောကြောင့် မထိခိုက်ပါ။

ထို့နောက် တစ်ဖန် ၁၉၈၇ ခုနှစ်ခန့်တွင် (၂၅) ကျပ်တန်နှင့် အခြားငွေကြေးများအား တရားမဝင်ကြေညာပြန်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့မိသားစုပိုင်ဆိုင်သော ငွေလုံးငွေရင်းကို မထိခိုက်ပါ။ မယ်တော်ကြီးကလည်း ပိုလျှံသမျှ ငွေကြေးအား ပုံမှန်သုံးစွဲရန် ချန်ထားသည်မှအပ ပိုငွေများအား လက်ဝတ်တန်ဆာ ရွှေ၊ ငွေများအဖြစ် ပြောင်းလဲစုဆောင်းထားတတ်သော အကျင့်ရှိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစုမှာ ဘဝတာလျှောက်လုံး ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အနေအထားအဖြစ် အစဉ်အမြဲ ရပ်တည်နိုင်ကြမည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ပိုလျှံသောဝင်ငွေများ ရရှိလာပါကလည်း မိသားစုနှောင်ဘဝ ကောင်းစားရေးအတွက် အလှူအတန်းများ ပြုလုပ်ကြရန်ဖြစ်ပါသည်။ ဈာန်တော်တို့ ကံကောင်းသည်ကတော့ မိသားစုအတွင်းတွင် စည်းကမ်းမဲ့ သုံးဖြုန်းတတ်သောသူ မပါရှိခြင်း ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ပရိသတ်အား အစဉ်လေးစားစွာဖြင့်
ထောင့်ျူးကြီးသိန်းဝင်း